BENNU
YAR

Bir Tutam Mutluluk

1. BÖLÜM

"Kaybetme Korkusu"

Uçurumun kenarından bizi çekip alan ambulans şehrin merkezindeki hastaneye getiriyor. Yol boyunca Kerem'in baygın haline rağmen elini bırakmıyorum. Yanında olduğumu hissetsin diye sürekli onunla konuşuyorum. Sağlık görevlisi, sevgilimin kıyafetlerini yırtıp oyuncak bir bebekle oynar gibi onu kontrol ederken sanki bir tiyatro oyunu izliyormuşum gibi sadece bakıyorum.

Hastaneye gelip Kerem'i müşahede odasına aldıklarında onu muayene eden doktor, hemşirelere anlayamadığım direktifler veriyor. Onları izlerken yol boyunca koruduğum metanetim bir anda beni terk ediyor. Kerem'i emin ellere teslim etmiş olmanın verdiği güvenle soğukkanlılığımı kaybedip hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum.

Hemşirelerden biri elinde bir dosyayla yanıma geldiğinde buğulanmış gözlerimle Kerem'e yapılan ilk müdahaleleri izlemekle meşgulüm.

"Hastanın yakını mısınız?" diye soruyor hemşire. Başımı aşağı yukarı sallayarak sorusunu cevaplıyorum.

"Hasta çok kan kaybetmiş. Kan grubunu biliyor musunuz?"

"Hayır," diyorum kırık bir sesle. Sonra da hıçkırığımı bastırıp soruyorum. "Kerem iyi olacak mı?"

"Doktorumuz elinden geleni yapıyor, endişe etmeyin lüt-

fen," diyor hemşire beni rahatlatmak için. Sonra da sorularına devam ediyor. "Hastanın düzenli olarak kullandığı ya da alerjisi olan bir ilaç var mı?"

Şöyle bir düşünüyorum ama benim bildiğim kadarıyla yok. "Hayır, yok," diyorum başımı iki yana sallayarak ama hemen sonra emin olamadığım için eklemeden duramıyorum. "Emin değilim. Benim bildiğim kadarıyla kullandığı bir ilaç yok. Alerjisi olup olmadığını da bilmiyorum."

Hemşire, "Anladım," diye mırıldanıyor. "Peki, herhangi bir hastalığı var mı?"

Kerem'le ilgili sorulan her soruya olumsuz cevap vermek canımı sıksa da onun sağlığı için doğruyu söylüyorum. "Bilmiyorum."

Hemşire hiçbir şey demeden doktorun yanına gittiğinde ben de kendimi bekleme sandalyelerinden birine atıyorum. Onu tanıdığımı sanırken aslında onunla ilgili hayati öneme sahip bilgiler hakkında hiçbir şey bilmediğim gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Kerem gözünü açar açmaz onu soru yağmuruna tutacağım. İlk süt dişini kaç yaşında döktüğünden, geçirdiği çocuk hastalıklarına, vurulduğu aşılardan, en çok kullandığı ilaçlara kadar her şeyi tek tek öğreneceğim. Hatta sadece sağlıkla ilgili değil onunla ilgili tüm ayrıntıları tek tek sorup hepsini hafızama kaydedeceğim. Bundan sonra kuru kuru "Seni seviyorum," demek yok, "Kızamık çıkardın mı aşkım?" demek var.

Kafamda bu düşüncülerle savaşırken Kerem'in yatağı etrafında bir hareketlilik oluyor. Onu bir sedyeye aktardıkları sırada telaşla ayaklanıyorum.

"Ne oldu? Kerem'i nereye götürüyorsunuz?" diye soruyorum yüksek sesle. Panik duygusu tüm vücudumu ele geçiriyor, sırtımdan akan soğuk terleri hissediyorum.

"İzin verin işimizi yapalım hanımefendi," diyor doktor, hiç yüzüme bakmadan yanımdan geçip giderken.

Avuçlarım yumruk halini alırken zar zor ayakta duruyorum. "Ben size engel olmuyorum ki. Sadece nereye götürdüğünüzü söyleyin. Neler oluyor?" Sesim isyan edercesine çıkıyor.

Doktor halime acımış olmalı ki önce duruyor sonra da bana doğru dönüp konuşuyor. "Sevgilin başından yaralanmış. İçeride olup bitenleri görmek için tomografi çekilmesi gerek. Şimdi izin verirsen işimizi yapacağız," diyor ve tekrar yürümeye başladığı sırada yanındaki hemşireye, "Acilen kan grubunu tespit edin," diyerek talimat veriyor.

Kerem'i götüren kalabalığı izleyerek peşlerinden gidiyorum. Görevliye ne kadar yalvarsam da radyasyon tehlikesi yüzünden beni tomografinin çekildiği odaya almayı reddediyor. Kapının önünde tırnaklarımı kemirerek ve her şeyin yolunda gitmesi için dua ederek bekliyorum.

Beş dakika, on dakika, on beş dakika derken içeriden kimse çıkmıyor. İçimdeki ses, ters giden bir şeyler mi var, diye fısıldarken Kerem için gitgide daha çok endişeleniyorum.

Hastanenin beyaz kalebodur döşeli koridorunda bir aşağı bir yukarı yürüyerek Kerem'den haber almayı bekliyorum. Defalarca adımladığım uzun koridorda yalnız olduğumu fark edince panikle etrafıma bakıyorum. Bırakın bir hemşire ya da doktor görmeyi; koskoca hastanede sanki benden başka kimse yokmuş gibi bir sessizlik hâkim. Sırtımdan geçen ürpertiyle birlikte içime terk edilmişlik ve yalnızlık duygusu gelip çökeleniyor.

Kollarımı göğsümün altında dolayarak etrafımda bir tur dönüp Kerem'i soracak birilerini arıyorum ama görünürlerde kimse yok. Bulunduğum koridordan çıkıp başka bir koridora sapıyorum. Bitmek bilmeyen uzunluktaki koridorun sonunda gördüğüm hemşireyle adımlarımı sıklaştırıyorum. Henüz

yolu yarıladığım sırada hemşire elindeki dosyalarla birlikte görüş alanımdan çıkıyor. Yetişebilmek ve Kerem'i sorabilmek için peşinden koşmaya başlıyorum. Bir yandan da arkasından sesleniyorum.

"Durun bir saniye. Hemşire hanım... Hemşire!"

Hemşirenin peşinden geçtiğim koridor da en az beklediğim yer kadar sessiz. Bu yüzden sesim boş koridorda yankılanıyor ama hemşire sanki beni duymuyor. Etrafta onun dışında kimselerin görünmemesi kafamı kurcalarken, *Bir hastane dolusu insan nereye gitti? Bu kadın beni duymuyor mu?* diye düşünüyorum. Nihayet hemşirenin yanına vardığımda bir kez daha sesleniyorum.

"Hemşire!"

Koşmaktan nefes nefese kalmış halde son bir gayretle birkaç adım daha atıp bana cevap vermeyen kadının omzundan tutup onu durduruyorum.

"Kerem..." diyorum nefesimi düzenlemeye çalışırken. "Kerem Akman... Kayak kazası geçiren hasta. Nerede? Hangi odaya aldınız? Bulamıyorum."

Hemşire yavaşça bana doğru dönüp tekdüze bir sesle konuşuyor. "Haberiniz yok mu? Size söylemediler mi?"

Koşmaktan hızlanan kalbim bu sefer de endişeyle atmaya başlıyor. "Neyi söylemediler mi? Kerem... Kerem iyi mi?" diye soruyorum titreyen sesimle.

Hemşireye bakarak vereceği cevabı bekliyorum. Yüzündeki tek bir kas bile oynamadığı için ifadesinden hiçbir anlam çıkaramıyorum. Sözlü olarak da bir cevap vermeyip koridorun sonundaki odayı işaret ediyor.

"Orada mı?" diye soruyorum ve hemşire sadece başını sallamakla yetiniyor. Sonra da bir şey demeden yanımdan ayrılıyor.

Endişeyle kasılan kalbim yürümem için müsaade etmiyor.

Birkaç nefeslik zamanı orada kapıya bakarak geçiriyorum. Daha sonra titreyen bacaklarımla ağır aksak bir şekilde odaya doğru ilerliyorum. Bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen koridoru geçip kapının önüne vardığımda öylece kalıyorum. Elim tereddütle kapı koluna gidiyor ama bir türlü tutup açamıyorum.

"Kerem içeride, saçmalamayı kes de aç kapıyı," diye düşünerek kendimi hazırlıyorum ve kapı kolunu aşağı doğru çekiyorum. Çekiyorum çekmesine ama kapı açılmıyor. Birkaç kez art arda kapı kolunu aşağı indirip bırakıyorum. Açılmayınca bu sefer kolu aşağı doğru indirirken sağ kolumla da kapıyı ittiriyorum. Uyguladığım güçle kapı aralanıyor ve içeri bir adım atıyorum.

Dikkatimi ilk çeken ve beni yavaş yavaş uyuşturmaya başlayan görüntü yatakta boylu boyunca uzanmış, üzeri örtülmüş olan hasta. Beynim yüksek sesle, *"O aptal hemşire seni yanlış odaya yönlendirdi. Zaten o kadar seslenmene rağmen duymadı. Ne kadar dalgın göründüğünü hatırla. Kesinlikle yanlış odadasın. Orada yatan Kerem değil,"* diye bağırıyor. Kalbim de tüm bu sözlere inanmak için deli gibi çırpınıyor.

Hayatımdaki en zor adımları atarak yatağın yanına geliyorum. Sırtımdan soğuk terler boşalırken örtünün altında yatanın Kerem olmadığını kendime kanıtlamak için beyaz kumaşı tek bir hamlede çekip alıyorum. Ancak beklediğim gibi olmuyor. Orada yatanın bir başkası değil de Kerem olduğunu görünce ağzımdan acı dolu bir inleme çıkıyor. Tarifi imkânsız bir ıstırap beni ele geçirirken gördüklerimi inkâr etmeye devam ediyorum. Solgun yüzüne, morarmaya başlamış dudaklarına rağmen tüm inancımla inkâr ediyorum. *Olamaz! Ölmüş olamaz! Sadece uyuyor. Evet, evet sadece uyuyor.*

"Kerem uyan! Hadi uyan aşkım," diyorum ağlamaklı bir halde.

Herhangi bir tepki vermeyince sarsmak için uzanıp kolla-

rından tutuyorum. Soğuk bedenini ellerimin arasında hissedince her şey bir anda donuyor. Öyle soğuk ki, ölümün ne demek olduğunu anlıyorum. İçimdeki acı beni yakarken hayatla ilgili her şey Kerem gibi soğumaya başlıyor. Dizlerimin bağı çözülüp yatağın kenarına çökerken hıçkırıklarımı tutamıyorum. Başımı boynuna gömüp sanki onu tekrar ısıtabilirmişim gibi sıkıca sarılıyorum.

"Kerem... Bırakma beni... Geri dön lütfen... Ke-"

Birinin kolumu şiddetle sarsması sonucu gözlerimi yavaşça aralıyorum. Karşımda gördüğüm hemşire bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Sen iyi misin? Sayıklıyordun," diye soruyor tansiyon aletini sol koluma geçirmek için kazağımı sıvarken.

"Kerem..." diyorum titrek bir sesle ve etrafımdaki değişime şaşkınlıkla bakıyorum. Az önceki sessiz hastane şu an gürültüyle yıkanıyor. Gözüme hastasından hemşiresine, hemşiresinden doktoruna kadar bir sürü insan çarpıyor. Kerem ise ortalarda yok.

"Tansiyonun normale dönmüş," diyor hemşire kolumdan tansiyon aletini çıkarırken.

Elimle göz pınarlarımı ve gözümün altını kaşıyarak yaşadıklarımı anlamlandırmaya çalışıyorum. Kalbimdeki ağırlık henüz hafiflememişken az önce gördüklerimin rüya mı gerçek mi olduğunu ayırt edemiyorum.

"Kerem nerede?" diyorum hemşirenin koluna yapışarak. Kadın bir bana bir de kolunu sıkı sıkı tutan elime bakıyor. Kolunu kurtarmaya çalışırken sesim titreyerek soruyorum. "Öldü mü?"

"Şu kumral çocuğu mu soruyorsun? Hani saçları bir tuhaf olan," diyor benden kurtulmayı başardığı sırada.

"Evet, kayak kazası geçiren."

"Neredeyse bir saat önce odaya aldılar onu. Durumu iyiy-

di." Hemşire bana endişeli gözlerle bakıyor. "Ama sen pek iyi değildin."

"Gerçekten iyi, değil mi? Ölmedi, değil mi?" diyorum kalbimdeki ağırlık yavaş yavaş kalkarken.

"Gerçekten iyi. Senden aldığımız kanı hastaya verdik. Dikişleri atıldı. Tomografi sonuçları da temiz. Yani bu geceyi de atlattı mı yarın sabaha taburcusunuz."

"Çok şükür," diyorum uzandığım sedyeden kalkıp hemşireye sarılırken. Hiç tanımadığım bu kadının yanaklarını sanki kırk yıllık dostummuş gibi öpüp ona tekrar sarılıyorum. "Allah'*ım*, gerçekten çok şükür."

Hemşirenin eli gergince sırtıma birkaç kez dokunuyor, sonra da kendini geri çekiyor.

"Diğer hastamız iyi ama sen iyi misin? Kan verdikten sonra tansiyonun düştü, bayıldın. Az önce de sayıklıyordun. Hâlâ kötü hissediyorsan doktora haber vereyim."

O an kafa karışıklığım ortadan kalkıyor. Tomografi odasının önünde beklerken yanıma gelen hemşirenin, "Hastanın kan grubu A Rh+. Bulunabilen bir grup, şanslısınız," deyişini hatırlıyorum. Gerçekten de şanslıydık çünkü Kerem'le aynı kan grubuna sahiptik. Kan vermek için hemşirenin peşinden giderken Kerem'i orada bırakmış, o andan sonra da onu görememiştim.

Kan verme işlemi tamamlandıktan sonra, hemşirenin bana getirdiği meyve suyunu içmeyi ve çikolatayı yemeyi reddetmiş, Kerem'in yanına gitmek istemiştim. Hemşire de en az on beş dakika uzanıp dinlenmem gerektiğini tembihlemişti. Tabii onu dinlemeyerek kadın arkasını döner dönmez uzandığım sedyeden doğrulup Kerem'in yanına gitmeye kalkmıştım. En son hatırladığım şeyse koridora çıktığım sırada her yerin kardığı ve soğuk zemine düştüğümdü. Sonrası... Sonrası bayginken gördüğüm tüyler ürperten bir kâbustu sadece. Ama

ne olursa olsun Kerem'in iyi olduğunu gözlerimle görmeden tamamen rahatlamam mümkün değil.

"Ben iyiyim. Kerem'i görmek istiyorum. Hangi odada?"

"Altıncı katta. Sağ koridorun sonundaki oda," diyor hemşire ve tarif ettiği odayla yutkunmak zorunda kalıyorum. Kâbusumda Kerem'i bulduğum oda da bir koridorun sonunda yer alıyordu. *Saçmalama Zeynep! O bir kâbustu ama bu gerçek ve Kerem gerçekten iyi. Şimdi kalkıp sevgilinin yanına git bir an önce.*

Burada durup bir dakika bile vakit kaybetmeye tahammülüm kalmadığından hızla hemşirenin tarif ettiği yolları takip edip odaya ulaşıyorum. Kapının önüne geldiğimde göğsüm korkuyla sıkışırken sıkıntıyla bir nefes çekiyorum içime. Yaşadığım kısa tereddüdün ardından kapıyı açıyorum. İçeriye attığım ilk adımla birlikte rahat bir nefes alıyorum. Kalbimdeki tüm ağırlık havaya karışıp yok oluyor.

"Güzelim nerelerdesin sen ya?" diyor Kerem, başının sağındaki bandajla yattığı yatakta bana gülümseyerek. İki koca adımla yanına varıp ellerimi yanaklarına yerleştiriyorum. Sıcaklığı avuçlarıma vururken minnetle gülümsüyorum.

"Canım, iyi misin?" diye soruyor Kerem, yüzüme biraz endişeli bir ifadeyle bakarken.

Cevap vermeden önce dudaklarına uzanıyorum. Tüm hâkimiyeti tekelime alıp nefesimi, ruhumu, ömrümü onunkine katmak için onu uzun uzun öpüyorum. Kerem'in beni kendisine doğru çeken ellerini belimde hissediyorum. Ona yardımcı olmak için yanına daha da yaklaşıyorum. Birbirine sarılmış iki beden oluyoruz bir anda.

Nefes almak için ayrıldığım sırada Kerem'le göz göze geliyorum. Çarpık bir gülüşle yüzüme bakıyor. Onu burada sağ salim gördüğüm için yaşadığım rahatlamadan habersiz, gözlerini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Şimdi sıra bende güzelim," diyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Küçük dokunuşlarla başlayan ama gitgide derinleşen öpüşlerine karşılık vermeden duramıyorum. Zaten Kerem de benim ona davrandığım kadar bencil davranmayıp karşılık vermeme fırsat tanıyor. Her öpücükle kalp atışlarım bir kez daha hızlanmaya başlıyor. Bu seferki acıdan, korkudan ya da endişeden değil; ince bir sızı gibi içimi titreten arzularım yüzünden. Nefes nefese ayrıldığımız sırada hissettiklerimin yansımasını Kerem'in yüzünde görüp gülümsüyorum. Elimi hızla atan kalbinin üzerine yerleştirip bu rahatlatıcı ritmin tadını çıkarıyorum.

"Beni korkuttun," diyorum kısık bir sesle.

Saçlarımı omzumun arkasına doğru atarken, "Emin ol ben de çok korktum," diye itiraf ediyor.

"Bilmediğini neden söylemedin? Eğer söyleseydin bunları hiç yaşamayabilirdik."

Kerem küçük bir çocuk gibi omuz silkiyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. Yaşadığı durumdan mahcup olduğunu anladığım an yüzünü yavaşça kendime doğru döndürüp kaçırdığı bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. "Çekindiğin hiçbir şey senin hayatından daha kıymetli değil. Son iki saatte neler yaşadığımı tahmin bile edemezsin," diyorum şefkatle. "Hayatına mal olacak bir şeyi benden saklama bir daha."

Kerem sözlerimden sonra mahcup bir halde gülümsüyor. "Söz veriyorum saklamayacağım."

"Anlaştık o zaman," diyorum gülümseyerek ve Kerem'deki hasarları tespit etmek için yatağın başucuna doğru kayarak sarılı başına bakıyorum. "Ağrın var mı?"

"Kafamın içinde biri çan çalıyormuş gibi sürekli bir çınlama var," diyor eliyle kulağının yanında daireler çizerek.

"Başka bir şeyin var mı?" diyorum açıkta kalan yerlerine

göz gezdirirken. Eliyle üzerindeki çarşafı çekip sol ayağını açığa çıkarıyor. Ayak bileğindeki bandajı görünce kalkıp ayakucuna geçiyorum. "Kırık mı?" diye soruyorum endişeyle ayağına bakarken.

"Düşme ânında kayak botu yüzünden burkulmuş. Birkaç güne yürümeye başlarsın, bir haftaya da bir şeyin kalmaz dedi doktor."

Sanki acısını alabilirmişim gibi elimi nazikçe ayağında gezdiriyorum. Bunu yaparken de, "Kıyamam ben sana ya," diye mırıldanıyorum.

"Sen nerelerdeydin? Kendime geldiğimde yanımda yoktun."

Kerem'in sorusuyla tekrar gidip başucuna oturuyorum. Elimi alnına düşen saçlarına götürüp düzeltirken onu endişelendirmeden durumu nasıl anlatacağımı düşünüyorum.

"Seni tomografiye almışlardı. Epey de uzun kaldın içeride. Bu sırada..." diyorum ama cümlemi tamamlayamadan Kerem gülerek araya giriyor.

"Zeynep, önce şunu bir dinlemelisin. Beni baygınken tomografiye sokmuşlar ya, tam içerideyken kendime geldim. Gözümü bir açtım, kafamda *Hannibal*'ın kafesi gibi bir kafes, etraftan takur tukur sesler geliyor. Haliyle panikledim. Nerede olduğumu anlayamadığımdan çıkmak için biraz da çırpındım. Hemen müdahale ettiler ama sakinleşmem zaman aldı. Hareket ettiğim için de tomografiyi sil baştan bir kez daha çekmek zorunda kaldılar. O yüzden o kadar uzun sürdü," diye bir çırpıda gülerek anlatıyor durumu.

Ben dışarıda tırnaklarımı kemirirken içeride bunlar oluyormuş demek ki. Kerem anlattıkça yaşadığı panik gözümün önüne geliyor ve ben de gülmeye başlıyorum. "Şapşalsın," diyorum sevecen bir ifadeyle ve uzanıp yanağına bir öpücük bırakıyorum.

"Eee, şimdi anlat bakayım, sen nerelerdeydin?"

"Senin kana ihtiyacın vardı," diyorum. Sonra da bir nefes alıp neşeli bir tonda konuşmaya çabalayarak devam ediyorum ki Kerem ters tepki vermesin. "Ve biliyor musun, kan gruplarımız aynıymış hayatım. Ben de hemşireye dedim ki, 'Madem sevgilimle kanlarımız uyuşuyor, o zaman benden başka kimse ona kan veremez.' Eee hemşire de sevenleri ayırmak istemediği için benim şahane teklifimi kabul etti. Yani kan veriyordum, hemen bırakmadılar beni."

Kerem yüzüme çözemediğim bir ifadeyle bakmaya başlıyor. Kızacak mı acaba diye beklerken ifadesi yavaş yavaş hayran bakışlara dönüşüyor.

"Sen şimdi canından can mı verdin bana?" diye soruyor sıcacık bir sesle. Sesindeki sıcaklıkla rahat bir nefes alıyorum. Bayıldığım gerçeğini kendime saklayarak ânın tadını çıkarıyorum.

"Önce kalbimi sonra canımı verdim. Çok sevince böyle oluyormuş," diyorum ukala bir tavırla.

"Bak sen! Gel bakayım sen şuraya," diyor beni kendine doğru çekerken. Kerem'in üzerine düşmemek için ellerimi iki yana dayayıp üzerine doğru eğiliyorum. Yüzüme hayran hayran bakmaya devam ederken elini yanağımda gezdiriyor. "Yaptıkların için minnettarım Zeynep. Beni bu kadar çok sevdiğin için teşekkür ederim," diye konuşuyor gözlerimin içine bakarak.

"Beni bırakmadığın için teşekkür ederim," diyorum ben de rüyamı anımsayarak.

"Yaşlanıp buruş buruş bir bunak olana kadar bırakmayı düşünmüyorum," diyor ve kollarımdan çekerek üzerine uzanmamı sağlıyor.

2. BÖLÜM

"Fırındaki Mercimek"

Bursa'dan dönerken Kerem'in ağzını bıçak açmıyor, tüm huysuzluğuyla birlikte arabanın arka koltuğunda oturmakla yetiniyor. Bu huysuzluğu, Erkan'ın bizi İstanbul'a getirmesi ve Kerem'i o halde görmesi yüzünden yaşanıyor. Gerçi bunda Erkan'ın yol boyunca imalı bir şekilde "Güvercin uçuverdi" diye başlayan ve sürekli aynı kısmını tekrarladığı türkünün payı da büyük.

Bu yüzden Erkan'ın sağ kolunda hatırı sayılır bir çimdik izi bırakıyorum ama bu yine de onu durdurmaya yetmiyor. Yıllardır İrem'le birlikte olduğu için ona çektirdiğim ne varsa, şimdi fırsat bu fırsat diyerek, hem benim hem de Kerem'in burnundan getiriyor.

Kerem'in evine geldikten ve Erkan'ı Bursa'ya – fuardaki işinin başına – uğurladıktan sonra Kerem suskunluğunu bozuyor. Hem de ne bozmak! Deyim yerindeyse aslan gibi kükremeye başlıyor. Bense onun sert tavırları karşısında sakinliğimi korumak için epey çaba sarf ediyorum. Kerem sorduğu soruyu bir kez daha tekrar ettiğinde gözlerimi yumup sesini alçaltmasını bekliyorum. Sesini alçaltmasını beklerken aksi gibi daha da yükseltmeye devam ediyor.

"Neden Erkan'a haber veriyorsun?" diye üçüncü kez sorarken sesi kulağımı rahatsız ediyor.

Sokak kapısını henüz kapadığımdan sırtım ona dönük bir

şekilde derince bir nefes alıyorum. "Sakin ol Zeynep!" diye mırıldanıyorum sinirlerimi yatıştırmak için. Sonra ısrarla sorduğu soruyu cevaplıyorum. "Bu halde araba kullanamazdın. Malum ben de kullanmayı bilmiyorum. Eşyalarımızı ve arabayı kim alacaktı otelden?" Sesim Kerem'inkine göre oldukça sakin bir tonda çıkıyor.

"Önce bana sorman gerekirdi Zeynep. El âlemin gözünde düştüğüm duruma bak. Herif yol boyunca çocukla eğlenirmiş gibi eğlendi benimle. Beni bu duruma düşürdüğüne inanamıyorum!"

Ben de senin bu haline inanamıyorum! Sanki kayak yapmayı bilmediğini saklayan ve başına bu işleri açan benim! İki gün kafamızı dinleyeceğiz dedik onun da içine ettin, şimdi bir de karşıma geçmiş bana laf söylüyorsun. İçimden bağıra çağıra Kerem'e cevap verirken gözüm sinirden boğazında belirginleşen damarlara takılıyor. Kerem'in sinirinin yansıması olarak ben de burnumdan soluyorum. Yine de Kerem'e ters bir cevap vermemek adına konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Böyle ayakta durman doğru değil. Hadi içeri geçelim de uzan," diyorum koluna girmek için ona doğru adım attığım sırada.

Kavga etmekte ısrarcı bir şekilde, "Bana neden sormadın?" diyor. Bir yandan onu salona götürürken bir yandan da sesimi yükseltmeden ama sabrımı zorladığını anlamasına yetecek bir sertlikte konuşuyorum.

"Ne halde olduğunun farkında değilsin galiba. Ayağındaki bandajla nasıl kullanacaktın arabayı? Ağrısından duramadığın başını hesaba katmıyorum bile. Sen karizmanı çizdirmeyeceksin diye ikimizi de riske atamazdım. Şimdi saçmalamayı kes ve yat şuraya," diyorum koltuktaki yastıkları kolçağa doğru atarken.

Koltuğa uzanırken homurdanıyor. "Mert'e haber verebilirdin."

"Evet, haber verebilirdim ama vermedim. Neden diye sormadan cevabını da vereyim hemen. Her sıkıntında Mert'i işinden alıkoyamazsın. Farkındaysan onun da en az senin kadar zor bir işi var. Pia'yı yeterince başına yıkıyorsun zaten, senin için daha fazla işinden olmasına gerek yok," diyorum ellerimi belime dayayıp Kerem'in tepesinde dikilirken. Sonra haklı olduğumu belli eden bir ifadeyle devam ediyorum. "Hem Erkan'ın bu hafta Bursa'daki fuarda olması bizim için büyük şanstı. Onun Bursa'dan yanımıza gelmesi, Mert'in İstanbul'dan yanımıza gelmesinden daha pratik bir çözümdü, kabul etmelisin."

Sert tavrım yüzünden birkaç saniye cevap vermeden öylece bana bakıyor. Sonra sesini biraz yumuşatarak ama hâlâ kendi bildiğini okumaktan vazgeçmeyerek homurdanmaya devam ediyor. "Haklı bile olsan bana sorman gerekirdi. Bu yaptığından hoşlanmadım."

"Hoşlan ya da hoşlanma, şu an eve gelebildiysek Erkan sayesinde," diyorum Kerem'in odasına doğru giderken.

Arkamdan bir şeyler söylediğini duyuyorum ama bana homurtular şeklinde geldiğinden ne söylediğini anlayamıyorum. Yatağın kenarında katlı duran battaniyeyi alırken Kerem'le Erkan yüzünden tartıştığım gerçeğinin farkına varıyorum. Her zaman boğma isteğiyle yanıp tutuştuğum Erkan'ın bize yardımının dokunmuş olmasıyla histerik bir gülüşe tutuluyorum. Gerçi Erkan, kaşığın ucuyla yaptığı yardımın karşılığında, kaşığın sapıyla ilişkimizi bir güzel oymuştu ama ne olursa olsun onu aradığımda isteğimi ikiletmeden yanımıza gelmişti. Ona yaptıklarımdan sonra bu, onun için büyük incelikti.

Elimde battaniyeyle salona döndüğümde Kerem yattığı yerden kırgın bir çocuk gibi yüzüme bakıyor. Bir dakika önce beni sinirden deliye çeviren adamın bu hali karşısında dayanamıyorum ve üzerini örttükten sonra başucuna geçip oturu-

yorum. Çatık kaşları altından attığı bakışlarına gülümseyerek cevap veriyorum.

"Birbirimize bağırıp çağırsak da olan oldu, geri alamayız. Yani istiyorsan bana burada saatlerce hatta günlerce bağırabilirsin ama durum değişmeyecek. Evet, Erkan'la tanışman böyle tatsız bir şekilde gerçekleşti ama inan bana Erkan'la zaten hayat çok da tatlı değil. Yani bundan daha farklı bir ortamda da çok hoş bir tanışma olmazdı," diyorum elini avucumun içine alırken. "Yani demem o ki bize bir fayda sağlamayacak bu tartışmayı burada sonlandırmalıyız."

"Tamam, konuyu kapatalım ama ben bu konuda seni haklı bulmuyorum bilesin," diyor Kerem son sabır tanelerimi de harcamak istercesine.

"Kereeem!" diyorum tek kaşımı ikaz eder gibi havaya kaldırarak.

"Sustum," diyor eliyle ağzına hayali bir fermuar çekerken.

Koluna yarı şaka yarı ciddi bir şaplak atıyorum. "İyi edersin."

Hastanede doğru düzgün uyumamış ve yorgunluktan bayılacak halde olsam bile yapılacak bir sürü işim olduğu için bir gayret oturduğum yerden kalkıyorum. Önce Kerem'e ilaçlarını içiriyorum. Sonra da mutfaktaki eksikleri belirleyip kendime bir alışveriş listesi hazırlıyorum. Salona döndüğümde koltukta uykuya dalan Kerem'i yavaşça uyandırıyorum.

"Hayatım..." diyorum yumuşak bir sesle. "Aşkım uyan."

Kerem, "Hıı..." diyerek gözünü ovuşturuyor ve beni görünce, "Bir şey mi oldu güzelim?" diye soruyor uyku mahmuru bir halde.

"Ben dışarı çıkıyorum," diyorum dudağından öpmeden önce.

Uyku mahmurluğu hâlâ üzerindeyken, "Gitme," diye mırıldanıyor.

"Pia'yı almalıyım. Markete de uğramak lazım."

Elimi yanağına götürüyor. "Mert halleder. Sen yanımda kal." Kerem'in istediği gibi elimi yanağında gezdiriyorum. Bir yandan da, "Ben de halledebilirim. Bırakalım Mert de biraz kendi hayatını yaşasın. Hem eve de uğramam lazım," diyorum.

"Evde ne işin var?"

Bu aralar Kerem'in en çok kullandığı kelimeler, "ne" ve "neden". Adam neredeyse bu iki soru öbeğiyle anlaşmaya başlayacak benimle.

"Derya'yı merak ediyorum. Başımdaki tek hasta sen değilsin, unuttun mu?" diyorum ona gülümseyerek.

"Unutmuşum valla," diyor sırıtarak. "Eğer kötüyse onu da getir buraya ama beni yalnız bırakma."

"Bakarım duruma göre. Hadi kaçtım ben," deyip Kerem'i bir kez daha öpüyorum.

"Oyalanma," diyor göz kırparak.

"Merak etme."

Otobüste boş bulduğum ve bunun için özel bir ânımda Allah'a şükranlarımı sunacağım yere geçip oturduğumda gözkapaklarım yavaş yavaş kapanmaya başlıyor. Uykuya direnerek eve en yakın durağa kadar gelmeyi başarıyorum. Tıklım tıklım dolu olan ve kalabalık yüzünden boğucu derecede sıcak olan otobüsten indiğim ilk an, rahatça derin bir nefes alıyorum. Aldığım ikinci nefesle soğuk havanın etkisiyle titremeye başlıyorum. Uykum soğukla birlikte dağılırken eve doğru giden yolu hızlı adımlarla kat ediyorum.

Ufacık tefecik ve sıcacık evimin kapısına geldiğimde çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açıyorum. İçeri attığım ilk adımla birlikte, "Derya ben geldim," diye yüksek sesle bağırıyorum ama koltukta yatarak bana gülümseyen Derya'yı fark edince boşuna bağırdığımı anlıyorum.

"Hoş geldin," diyor yattığı yerden doğrulurken. Aniden kalktığı için bir an sendeliyor. Dengesini sağladıktan sonra yanıma geliyor. Gözlerim hâlâ sağlıksız görünen yüzüne takılıyor ama arkadaşıma gülümsemekten de geri kalmıyorum.

"Evimi çok özlemişim. Seni de çok özlemişim," diyorum birbirimize sarıldığımız sırada.

"Tatiliniz nasıl geçti?"

"Hiç sorma," diyorum gözlerimi devirerek.

"Ne oldu? Kötü bir şey mi oldu?" diye soruyor şüpheci bir tavırla.

"Anlatılacak o kadar çok şey var ki..." diyorum iç çekerek. "Ama önce bir banyo yapsam. Sen de bana sert bir kahve hazırlasan, olur mu? Öleceğim uykusuzluktan."

"Tamam kuzum," diyor yanağıma sulu bir öpücük kondurmadan önce. "Hem benim de sana anlatacaklarım var."

"Ne anlatacaksın?" diyorum sırıtarak bakan yüzünü süzerek.

Beni banyoya doğru ittiriyor. "Banyonu yap, sonra."

"Öyle olsun bakalım," diyorum ve banyoya giriyorum.

Sıcak suyla yorgunluğumdan arınmaya çalışırken saçıma ikinci kez şampuan sürmeye başlıyorum. Bu sırada banyonun kapısı birkaç kez tıklatılıyor, ardından da Derya'nın sesini duyuyorum.

"Zeyno, işin daha uzayacak mı?"

Yüzümdeki köpükleri elimle temizleyip cevap veriyorum. "Daha on dakika olmadı gireli."

"Ben çok sıkıştım kızım, altıma kaçıracağım. Çabuk ol biraz," diyor yalvaran bir sesle.

"Hay Allah'ım ya," diye söyleniyorum verdiği cevaba.

"İşin uzayacaksa ben bir girsem. Valla sana hiç bakmam," diye harika bir öneride bulunuyor canım arkadaşım.

"Saçmalama! Kapıdan uzak dur!" diye bağırıyorum ona.

Bu sırada gözüme kaçan şampuan yüzünden canım yanmaya başlıyor. Bir yandan da Derya'nın içeri girme ısrarı devam ediyor.

"Zor durumdayım."

"Beş dakika daha dayan çıkıyorum," diyorum bıkkınlıkla.

"Acele et."

Olur canım, acele ederim. Zaten sayende en aceleye gelen banyolarımdan birini yapıyorum. Durulandıktan sonra da bornozla çıkıyorum banyodan. Kapıyı açar açmaz Derya kıpkırmızı bir yüzle yanımdan geçip banyoya giriyor. Bu sırada da, "Sıhhatler olsun kuzum," demeyi ihmal etmiyor.

"Sağ ol," diyorum onun haline gülerek.

Üzerime kalın bir şeyler giyip saçımı kuruttuktan sonra salona geçiyorum. Derya hazırladığı kahvelerle oturmuş, beni bekliyor.

Kahveden koca bir yudum aldıktan sonra, "Oh be, dünya varmış," diyorum.

Derya koltuğa dayadığı koluna başını yaslıyor. "Anlat bakalım."

"Her şey gayet güzeldi aslında ta ki Kerem Bey'in kayak yapmayı bilmediği ortaya çıkana kadar," diyerek olaya bodoslama dalıyorum.

"Bilmiyor muymuş?" diyor Derya gülerek.

"Gözünü seveyim Kerem'in yanında da bu şekilde gülerek söyleme bunu."

"Neden ki?"

"Kendisi bu konuda fazla hassas. Yani sırf bilmediği anlaşılmasın diye kafasını yardı, ayağını da neredeyse kırıyordu," diyorum kahvemi yudumlamadan önce.

"A-ah! Ne diyorsun kızım? Şunu doğru düzgün anlatsana," diyor durum ilgisini çekince.

Kerem'in nasıl kaza geçirdiğini, hastanede geçirdiğimiz

geceyi ve Erkan'la yaptığımız yolculuğu tek tek anlatıyorum. Derya kâh hüzünlenip kâh kahkahalarla gülerek anlattıklarımı dinliyor.

"Erkekler çocuk gibi. Benim Alp'im zaten çocuk ama senin Kerem'inin de ondan aşağı kalır yanı yok," diyor Derya başını hafif hafif sallayarak.

"Hiç sorma," diyorum gülümseyerek. "Şu kısacık tatilde beni bir duygudan öbür duyguya sürükledi sağ olsun."

"Allahtan beyin travması geçirmemiş. Gülüyoruz falan ama ucuz kurtulmuş, Zeyno."

Derya'nın söylediğiyle kulağımı çekip önümdeki sehpaya işaretparmağımın tersiyle vuruyorum.

"Ona bir şey olacak diye o kadar çok korktum ki Derya... Kerem'e belli etmesem de gözümü kapadığım an karların arasında yuvarlanışı geliyor gözümün önüne." Anlatırken bir kez daha yaşıyorum o kâbusu ve içim sıkılıyor. Sonra aklıma Derya'nın bana anlatacakları geliyor. "Sen ne anlatacaktın?"

Derya'nın üzgün yüzü bir anda neşeli bir ifadeyle aydınlanıyor. Önce elimdeki kahve fincanını alıp sehpaya bırakıyor. Sonra bana yaklaşıp dizlerinin üzerine oturarak heyecanlı heyecanlı konuşmaya başlıyor.

"Benim sana anlatacaklarım diğer her şeyi sollayıp geçecek cinsten."

"Meraklandırma da anlat," diyorum haline gülerek.

"Siz Uludağ'dayken benim bu halsizliklerim devam edince yine kan değerlerim mi düşüyor acaba diye test yaptırdım."

"Yine mi kansızlık hemşire?" diyorum yüzümü buruşturarak çünkü Derya'nın içmek zorunda kaldığı kan ilaçlarının ne kadar sevimsiz olduğunu daha dün gibi hatırlıyorum.

Başını "hayır" anlamında iki yana sallıyor. "Yok, değil."

"İyi bari," diyorum rahat bir nefes alarak. "Bir aksilik yok, değil mi hemşire?"

"Zeyno, ben zaten şüpheleniyordum ama emin değildim," diyor, sonra derin bir nefes alıp tek seferde söylüyor. *"Hamileyim."*

Ağzından çıkan müjdeyle birlikte yüzüne birkaç saniye boş boş bakıyorum. Sonra durumu idrak edince dudaklarıma bir tebessüm gelip yerleşiyor. "Hamile misin?" diyorum şaşkınlıkla.

"Evet," diyor beni onaylayarak.

"Vay canına," diyorum, sonra da şu an için söyleyebileceğim en saçma cümle çıkıyor ağzımdan. "Nasıl oldu bu iş?"

Derya keyifli bir kahkaha atıyor. "Biyoloji dersi bilgilerini tazelememi ister misin?"

"Ha ha ha," diye gülüyorum ona dil çıkarmadan önce. "Doğum kontrol hapı kullanmıyor muydun sen? Onu diyorum."

"Kullanıyordum ama Alp gitmeden önce aksatmıştım. Malum kafam pek yerinde değildi o sıralar," diyor omuz silkerek.

"Sen gerçekten hamilesin ha?" diyorum durumun ilk şoku beni yavaş yavaş terk ederken.

Elini henüz hiçbir belirti göstermeyen karnının üzerine götürüyor. "Beşinci haftası bitmek üzere."

"Gel buraya," diyorum, gözlerim Derya'yı bu şekilde görmenin yarattığı hisle dolarken. Sonra artık yalnız olmadığımız için sözümü değiştiriyorum. *"Gelin buraya."*

Derya da benim gibi dolu dolu olan gözleriyle gelip kollarımın arasına giriyor. Bir süre birbirimize sarılıyoruz.

"Şu an biraz şaşkınım ama çok sevindim. Gerçekten çok sevindim," diyorum başımı Derya'nın omzundan çektiğim sırada.

"Alp ne tepki verecek acaba?" diyor gözlerinde parlayan yaşlarla birlikte.

"Tahminimce var olan aklını da kaybedecek," diyorum gülerek.

"Aile olduk resmen."

Derya'nın kolunu sıvazlıyorum. "Zaten büyük bir aileydik."

"Öyleydik, değil mi?"

"Her zaman öyleydik," diyorum ve sonra bebeğin durumunu soruyorum. "Mercimek nasıl?"

"Ne mercimeği?" diyor kaşlarını soru sorar gibi çatarken.

Elimi çekinmeden Derya'nın karnına götürüyorum. "Fırındaki mercimek."

Derya küçük bir kahkaha atıyor. "Her şey yolunda."

"Hadi hazırlan, bu güzel haberi Kerem'le de paylaşalım. Hem ben bu gece orada kalacağım, seni de evde yalnız bırakmam," diyorum Derya'yı koltuktan kaldırmak için çabalarken.

Yüzünü buruşturuyor. "Benim hiç halim yok. Sen git."

"Olmaz!" diye itiraz ediyorum. "Yeğenimin şerefine harika bir ziyafet sofrası kuracağım ve sen, anne olarak şeref koltuğunda oturacaksın. O yüzden kalk hazırlan."

Duyduklarından mest olmuş bir vaziyette, "Tamam tamam," diyor.

Derya yanına alacağı kıyafetleri hazırlamaya giderken ben de bu gece de kolay kolay uyuyamayacağım gerçeğine merhaba diyorum.

3. BÖLÜM

"Hayati Önem Taşıyan Sorular"

Kerem'in geçirdiği kaza ve beklenmedik sakatlığı yüzünden en yakın arkadaşımız Alp'in yemin törenine ne yazık ki gidememiştik. Kerem, eğer çok istersem Derya'yla birlikte gidebileceğimi, bir günlüğüne kendi başına idare edebileceğini söylemişti ama sevgilimi yaralı bir halde evde yalnız bırakmaya gönlüm razı gelmemişti. Hele ki onu kaybetmekle burun buruna geldikten sonra, bir an için bile olsa yanından ayrılmak benim için oldukça zordu. Sanırım Kerem'e duyduğum aşk, Alp'in dostluğuna duyduğum özlemden bir tık daha fazla.

Acaba Derya, Samsun'a vardı mı diye düşünürken Kerem'in yatak odasından gelen söylenmelerini duyuyorum. Adımlarımı yatak odasına yönlendiriyorum.

Kerem'in, elindeki boğazlı kazakla boğuştuğunu görünce, "Onu giymek zorunda mısın?" diye soruyorum kapıda dururken. Kapıda duruyorum çünkü sevgilim altında koyu renk bir kot pantolon, üzerinde ise hiçbir şey olmadan karşımda dikiliyor. Başındaki gülünç sargıya rağmen bu haliyle bile vücuduma sıcak basmasına sebep oluyor.

"Hava çok soğuk," diyor dudak bükerek. Gülerek yanına gidiyorum ve dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. Elindeki haki rengi kazağı alıyorum. "Otur bakalım."

Sözümü dinleyip yatağın kenarına oturuyor. Ben de kaza-

ğı başına rahatça geçirebilmek için kıvırıyorum. Kerem yaramazlık peşinde koşarak açıkta kalan boynuma öpücükler konduruyor bu sırada.

"Belki de artık kendi evime geçmeliyim," diyorum gülerek ve iyice açtığım kazağı Kerem'in başından geçiriyorum. Öncelikle sargılı olan kısmı güvenceye aldığım sırada yüzü kazağın içinde kalan sevgilimden boğuk bir cevap geliyor.

"Burada iyiydik. Neden dönecekmişsin?"

"Bence yeterince iyileştin sen," diyorum kazağı aşağı doğru çekerken. Önce hareli yeşil gözleri, ardından burnu, en sonunda da öpmek için yanıp tutuştuğum dudakları kazağın yakasından geçiyor. Asık bir suratla bana bakarken onun bu haliyle epey eğleniyorum.

"Şuramda hâlâ bir ağrı var," diyor başını işaret ederek.

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Numaracı."

"Valla ağrıyor. Bak, sen gidersen buram da ağrır," diyor elini kalbinin üzerine koyarak. Cevap vermek yerine onu uzun uzun öpmeyi tercih ediyorum. Ellerini belime dolayıp beni kendine çekiyor. "Benim ilacım sensin, biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum ukala bir sesle.

Kerem'in giyinmesine yardım ettikten sonra bu sefer de salona geçmesine yardımcı oluyorum. Bir kolunu omzuma alıp ona destek çıkıyorum. Sargılı ayağı yüzünden sekerek yürüyor yanımda. Televizyonun karşısındaki koltuğa oturttuktan sonra yüzünü buruşturarak ayağına baktığını fark ediyorum. İki eliyle ayağını tutup koltuğun önündeki sehpaya uzatıyor.

"Ağrın mı var?" diye soruyorum hemen.

Dişlerini sıkarak konuşuyor. "Birazcık ayakta durmaya gelmiyor, hemen sızlamaya başlıyor."

Canının yanmasına, karşımda böyle ağrılı bir halde kıvranmasına dayanamıyorum. Doktorun verdiği ağrı kesicilerden bir tane veriyorum sevgilime. İlacı içtikten sonra eliyle koltuğa vuruyor. "Gelsene yanıma."

Sehpanın üzerinde duran kumandayı elime alıp yanına oturuyorum. Kerem kolunu bana dolarken ben de film kanallarını gezip izleyecek bir şeyler arıyorum. Çok geçmeden güzel bir aşk filmi buluyorum. Bir kaza sonucu ayrı düşen âşıkların tekrardan kavuşmasını anlatan film beni derinden etkiliyor. Uludağ'da yaşadıklarımız henüz çok tazeyken filmin etkisiyle Kerem'e iyice sokuluyorum.

Filmdeki çift tüm badirelerden sonra tekrardan kavuştuğunda başroldeki genç kadın, film boyunca gördüğüm en mutlu, en parlak yüz ifadesiyle sevdiği adamın kolları arasında can buluyor. Onların mutluluğunu görünce dayanamayıp ben de başımı Kerem'in göğsüne yaslayarak kollarını bana daha sıkı sarması için belime çekiyorum. Başını eğip yüzüme gülümseyerek bakıyor.

"Filmdekileri mi kıskandın yoksa?"

"I-ıh," diyorum yüzüne masum masum bakarken. "Seven kalplerin bir bütünken can bulduğunu fark ettim." Sonra aklıma Kerem'le ilgili her şeyi öğrenmek için hastanedeyken kendime verdiğim söz geliyor. "Aşkım," diyorum dikkatini kendime çekmek için.

Eli, belimde daireler çizerken cevap veriyor. "Efendim bir tanem?"

"Hastanedeyken fark ettim de senin hakkında hayati öneme sahip olan bilgilerden bihaberim. O yüzden sorularıma cevap vermeni istiyorum."

Kerem, "Şimdi mi?" diye soruyor kaşlarını havaya kaldırarak.

"Evet şimdi."

Başına ne geleceğini kestiremediğini belli eden bir ifadeyle gözlerini kısıyor. Sonra, "Dediğin gibi olsun, sor bakalım," diyor meydanı bana bırakarak.

"Kan grubunu öğrendim. Aynı kan grubundanız," diyo-

rum gülümseyerek. Kerem de bana aynı gülümsemeyle karşılık veriyor. Aklıma gelen ilk sorudan başlıyorum. "Bilmem gereken bir hastalığın var mı?"

"Hayır bebeğim. Senin var mı?" diye soruyor alnıma düşen saçımı geriye doğru atarken.

"Benim de yok. Peki, düzenli olarak kullandığın bir ilaç var mı?" diye sorduğumda, başını iki yana sallıyor.

"İyi, ben de kullanmıyorum. Alerji?" diyorum sorulara devam ederken.

"Hayır," diyor tebessüm ederek.

"Geçirmediğin çocuk hastalığı var mı?"

Anlamayarak kaşlarını çatıyor. "O ne be?"

"Kızamık, suçiçeği falan," diyorum yüz ifadesine gülerken.

"Geçirmişimdir herhalde."

"Ne demek herhalde? Geçirdin mi geçirmedin mi?"

"Ne bileyim güzelim... Böyle şeyleri anneler takip etmez mi? Eğer çok merak ediyorsan vereyim annemin telefon numarasını arayıp sor," diyor benimle eğlenerek.

"Aman çok komik," diyorum ona surat asarak. "Komikti tabii," diyor gülmeye devam ederken.

"Sen benimle böyle eğlenmeye devam ettikçe sormuyorum hiçbir şey." Kollarımı birbirine dolayıp koltuğa yaslanıyorum.

"Hadi ama güzelim, alınganlık etme," diyor Kerem beni dürtükleyerek. "Başka soru yok mu? Bu kadar mıydı?"

Cevap vermek yerine omuz silkiyorum ve Kerem'in beni ikna etmek için neler yapacağını merakla bekliyorum.

"Hâlbuki ben de tam, istediğin her şeyi sorabilirsin diyecektim ama ne yazık ki sen bana küsmeyi tercih ettin," diyor çarpık bir gülüşle bakarken.

"Her şeyi mi?" diye mırıldanıyorum çok da oralı olmayarak.

"Hı-hı her şeyi,"

Önüme açık bir çek bırakılmış gibi heyecanlanıyorum. Kereme ne sorsam diye düşünmeye başlıyorum. Aklım eski sevgilileriyle ilgili uç noktalardaki sorulara giderken dilimin ucuna gelen soruyu son anda yutup sormaktan vazgeçiyorum. Şimdi öyle fırsat bulup da balıklama atlamışım gibi olmasın diye onu şaşırtacak ama benim de gerçekten merak ettiğim başka bir soruyu soruyorum.

"Amerika'ya neden gittiniz?"

Sorduğum soruyla Kerem'in yüzündeki çarpık gülüş soluyor, gözlerinde anlamını bilmediğim gölgeler beliriyor. Bu soruyu daha önce, henüz sevgili olmamışken sorduğumda da aynı şekilde gerilmiş ve cevap vermemişti. Şimdi ilk soruşumun üzerinden aylar geçmişken cevap verip vermeyeceğini merak ediyorum. Bir anlığına kendisiyle mücadele etse de sanırım bu sefer cevap verecek; çünkü oturduğu yerde bana doğru dönüp konuşmak için dudaklarını ıslatıyor.

"Biz... Yani Mert ve ben... Henüz küçükken ailelerimiz trafik kazası geçirdi. Kaza babamın kullandığı arabayla olmuş. Yanında enişte, yani Mert'in babası, enişte min hemen arkasında da teyzem oturuyormuş. Annem de babamın arkasında..." diye anlatmaya başlıyor ancak onun için ne kadar zor bir durum olduğunu sesine yansıyan hüzünden anlıyorum. Uzanıp elini tutarak ona destek oluyorum.

"İşlek bir kavşaktan geçtikleri sırada sağ taraftan ansızın gelen bir kamyon bizim arabayı altına almış. Enişte m de teyzem de kaza ânında hayatlarını kaybetmişler. Annem birkaç sıyrıkla atlatmış ama babam bir süre yoğun bakımda yatmak zorunda kalmış," diyor kısık bir sesle. Kısa bir an gözlerime bakıp devam ediyor.

"Bunlar benim çok net hatırlamadığım kötü anılar. Gözümün önüne parça parça görüntüler geliyor ancak aralarında bir bütünlük yok. Teyzemle enişte min öldüğünü öğrendikten

sonra babamın kendini suçladığını hatırlıyorum mesela. Daha dikkatli kullansaydım, o kamyonu fark etseydim hayatta olacaklardı, diye yıllarca kendini yedi bitirdi."

"Kerem... ben çok üzgünüm," diyorum buruk bir sesle. Daha fazlasını söylemek, acısına ortak olmak istiyorum ama böyle bir durum karşısında ne diyeceğimi bilemediğimden susuyorum.

"Biliyorum güzelim," diyor elimi sıkarak ve anlatmaya devam ediyor.

"Kazadan sonra başka akrabası olmadığı için Mert'in velayeti anneme verildi. Bizim için durum eğlenceliydi. Ölümün ne demek olduğunu bilmediğimiz yaşlardı ve iki kafadar kuzen, bundan böyle bir arada yaşayacaktık, hayat güzeldi. Babam içinse her şey gün geçtikçe daha kötüye gidiyordu. Gitgide içine kapandı, bizlerle iletişimi azalmaya başladı. En sonunda yaşadığı suçluluk psikolojisiyle Türkiye'de daha fazla duramayacağına karar verdi," diyor ve geçmişte yaşadıklarını gözünün önüne getirir gibi gözlerini kısıyor.

"Annemle bu konuda kavga ettiklerini hayal meyal hatırlıyorum ama babam bir şekilde ikna etmiş olmalı ki önce *Green Card* başvurusu yapılıp kura beklenildi. Sonra da diğerleri tarafından şanslı insanlar olduğumuz düşünülerek Amerika'ya uğurlandık."

Kerem anlattıkça ne diyeceğimi bilemeden öylece oturuyorum yanında. Bir şeyler söyleyememek, onu teselli edecek kelimeleri bulamamak canımı yakıyor. Kötü anıları hatırlattığım için, merak duyguma yenildiğim için kendime kızıyorum. Kerem ise anlatmaya kendini kaptırmış bir halde devam ediyor konuşmaya.

"Oraya gittiğimizde kollarını açıp bizi bekleyen bir refah ortamı yoktu. Şimdi bakma birkaç tane restoranımız var, iyi kötü para kazanıyoruz ama o zamanlar, bizimkiler başkaları-

nın mutfaklarında çalışıyordu. Babamın da annemin de çalışması gerektiğinden, Mert ve ben kendimizi bir anda dilini bilmediğimiz çocuklarla dolu bir kreşte bulmuştuk. Hadi biz çocuktuk, çok sorun etmiyorduk ama abimin yaşı büyüktü ve onun için her şey daha sancılıydı. Seni gereksiz ayrıntılara boğmayacağım. Durumu az çok anladın işte," diyor eliyle ensesini ovarken.

"Gidişinizin böyle bir sebebi olduğunu bilmiyordum, çok üzgünüm... Gerçekten çok üzgünüm. Sormamalıydım," diyorum kısık bir sesle.

"Saçmalama hayatım." Sıkıntılı halinden bir anda kurtulup bana gülümseyerek bakıyor. "Tabii ki bileceksin bunları. Hayatımla ilgili önemli detayları bilmek hakkın hem."

Onun verdiği cevap üzerine buruk bir şekilde tebessüm etmeye çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Kerem'in henüz çocukken yaşadıklarının acısını kalbimde hissediyorum.

4. BÖLÜM

"Mart Esintileri"

Mayıs ayıyla birlikte hamileliğinin dördüncü ayı da bitmek üzere olan arkadaşım, artık yavaş yavaş kendini belli eden karnını sıvazlayarak karşımda oturuyor.

Derya'nın gittiği kadın doğum uzmanı çalıştığı hastanede olunca kontrollerini kolayca halledebiliyordu. Hamileliğini öğrendiğimiz günden bu yana geçen üç ay boyunca sadece bir kez onunla birlikte kontrole gitmiştim. O da şiddetli mide bulantılarından dolayı evde istirahat ettiği dönemdi. Şimdiyse mercimeğin cinsiyetini öğreneceğimiz bu kontrolde yalnız başına kalmak istemiyor, Kerem'i de beni de yanında istiyordu. Alp'in yokluğundan kaynaklı bu masum isteği geri çevirmemiştim ama Kerem, iş yoğunluğu yüzünden gelememiş ve beni Derya'yla baş başa bırakmıştı.

Kontrole henüz yarım saat olduğu için hastanenin kafeteryasında, elindeki çikolatayı afiyetle yiyen Derya'ya bakarak sorularına cevap veriyorum.

"Sevgilin olacak domuz yine kaytardı bakıyorum," diyor çikolatanın sarılı olduğu yaldızlı kâğıdı aşağı doğru kaydırırken.

"Kaytarmak demeyelim biz ona," diyorum dudak bükerek. "Bugün kalabalık bir grup gelecek. Yemeklere çok özendi. Müşteriler gitmeden restorandan ayrılmak istemiyor."

"Ben de bugün için çok özendim ama," diyor Derya duygu sömürüsü yaparak. Ben de duygu sömürüsüne başlıyorum. "Ben yanındayım. Yetmiyor muyum sana?"

"Yetiyorsun kuzum. Sağ ol geldiğin için." Uzanıp masanın üzerinde birleştirdiğim ellerimi tutuyor. "Ama Kerem, bana iki tepsi fırında sütlaç yapmadan kendini affettiremez. Kendilerine iletirsin artık."

Derya'nın barış teklifi karşısında gülmeye başlıyorum. "Nasıl istersen öyle olsun. Hatta yanına birkaç şey daha ekle istersen," diyorum göz kırparak.

"Düşündükçe eklerim," diyor muzip bir sırıtışla. Sonra konuyu tekrardan Kerem'in çalışma saatlerine getiriyor. "Bak, bu çocuk çok çalışıyor. Geçen ay İrem'in nişanına da gelmedi bu sebeple."

Evet gelmemişti ama Derya'nın bu konuda bilmediği bir şey var. Kerem, İrem'in nişanına çalıştığı için değil, bambaşka bir sebeple gitmeyi reddetmişti. Tabii bunu benden başka bilen kimse yoktu. Bir de biraz sonra öğrenecek Derya'dan başka.

"Nişana gelmeme sebebi iş değildi. Bizim nişana gittiğimiz gün boyunca Mert'le birlikte eğleniyordu."

"Ay bu sebepten mi gelmedi? Ben hamile halimle onca saat direksiyon başında Kerem ve Mert âlemlere aksın diye mi oturdum?" diyerek çemkirmeye başlıyor.

"Öncelikle sen hamilesin, hasta değil," derken tek kaşımı kaldırıp yakınmasını doğru bulmadığımı belli ediyorum. Derya, söylediklerim karşısında gözlerini devirerek çikolatanın son parçasını da ağzına atıyor.

"Diğer konuya gelecek olursak tabii ki o sebeple gelmemezlik yapmadı. Erkan'la karşılaşmak istemedi. Malum kazadan sonra kendisine biraz bozuk," derken Kerem'in çocuksu inadını hatırlayıp gülümsüyorum. Gelmemek için bayağı bir ayak diremiş, en sonunda inadı karşısında pes ederek onsuz gitmiştim Eskişehir'e.

Kerem'in triplerine gülerek, "Aman ne güzel sebep. İşteydi yalanını sürdürmeye devam etmek en iyisi," diyor Derya.

"Aslında gelmemesi iyi oldu. Annemle babam Kerem'i orada görseydi ortalık yine bulanacaktı," diyorum iç çekerek.

"Doğru söylüyorsun," diyor sonra da kontrol saati geldiği için yerinden kalkıyor. "Hadi gidip çocuğuma merhaba diyelim."

Derya'yla kol kola girdiğimiz muayene odasında olup biteni heyecanla izliyorum. Doktorla aralarında geçen ve bana çok yabancı gelen diyalogları takip etmeye çalışıyorum. En sonunda cinsiyetini öğrenme faslına geçildiğinde sanki anlayacakmışım gibi ultrason ekranına dikiyorum gözlerimi. Bizim mercimeğin, fasulye tanesine dönüştüğünü anlayabiliyorum sadece. Geri kalan her şey parçalı bulutlu siyah bir gökyüzünü andırıyor.

"Geçen hafta kendisini saklamıştı ama bu hafta her şey çok açık," diyor doktor hanım gülümseyerek. Derya hevesle doktora bakarken normalde Alp'in yapması gerekeni yapıp elini tutarak destek oluyorum arkadaşıma.

"Çatlatmayın da söyleyin artık," diye sızlanıyor Derya.

"Bir oğlun olacak Derya'cım," diyor kadın, eliyle ekrandaki bir noktayı göstererek.

Derya hafifçe doğrulup dolu dolu gözlerle bakıyor ekrana. Sonra da, "Oğlum olacakmış Zeynep," diyerek bana dönüyor. Onun ağlaması karşısında ben de duygulanıyorum. Ağlamamak ve Derya'yı güldürmek adına takılıyorum ona.

"Alp'ten sonra bir de *Junior Alp* geliyor. Buna hazır mıyız, emin değilim. Allah hepimize kolaylık versin hemşire."

İşten yorgun argın eve döndüğüm bir cuma akşamı ayaklarımı uzatıp dinlenmek varken yapmam gereken daha önemli bir işim var: Pazartesi günü gireceğim ve eğer geçmeyi başarırsam uluslararası aşçı diplomasını alabileceğim, böylece tam anlamıyla mezun olmamı sağlayacak sınava hazırlanmak.

Staj öncesi girdiğim sınavdan parlak bir sonuç alamadığım için bu sınavı başarıyla geçmem, kendimi ispatlamam açısından çok önemli. Aylar önce eğitmen şefim Mürşit'e verdiğim sözü tutmakta kararlıyım.

Sınavı geçersem kendime verdiğim sözü de tutmuş olacağım aslında. Aşçı olmaya karar verdiğim günden bugüne çabalayarak geçirdiğim onca zaman, verdiğim emekler, karşılaştığım zorluklar, yaşadığım kalp kırıklıkları ve bu iş için karşıma aldığım ailem... İşte bunların hepsinin bir anlamı olacak o sınavı geçersem. Ben hayallerime kavuşacağım ve yaşanan her şey, katlanılan tüm çile bunun içindi diyebileceğim.

Bu yüzden son zamanlarda yaptığım gibi elimde ders notlarımın ve yemek reçetelerimin olduğu defterle kendimi en rahat hissettiğim yer olan mutfağa geçiyorum. Evimin küçük, nemli mutfağında sınav için pratik yapmaya başlıyorum.

Mutfakta henüz bir saat bile çalışmamışken Derya eve geliyor, hem de oldukça konuşkan bir halde geliyor. Öyle ki Derya eve teşrif ettikten sonra benim bir daha derse odaklanmam mümkün olmuyor.

"Yine mi mutfaktasın kız?" diyor çizmelerini sallayarak ayağından düşürmeye çalışırken.

"Hoş geldin," diyorum etrafa saçtığım notlarımı toplarken. Ne de olsa geri dönüp bakamayacağım bu saatten sonra.

"Sadece teori mi çalıştın?" Sonra da sesi hevesli bir tona dönüşüyor. "Pratik çalıştıysan derslerini yemeye gönüllüyüm."

"Pratiğe henüz geçmedim."

"Tüh ya," derken yaşadığı hayal kırıklığı sesine yansıyor.

"Ben işten çıkmadan önce Kerem'le yedim akşam yemeğini ama açsan dolapta dünden kalan yemekler var," diyorum buzdolabını işaret ederek.

"Ben de aç değilim aslında. Yolda gelirken balık ekmek yedim, bir süre idare eder gibi ama olsaydı yaptıklarından da

atıştırırdım," diyor ve o söylerken benim yüzüm limon yalamışım gibi ekşiyor. "Hah işte! Senin bu tepkin yüzünden de tek başıma balık yerken lokmalar boğazıma dizilmiyor canım. 'Ay Zeyno da olsaydı, o da yeseydi' düşüncesi olmadan bir şeyler yemek de fena olmuyor hani."

"Afiyet olsun," diyorum dediklerine gülerek. "Su vereyim mi? Balıkları yüzdürecek misin?"

"Ver valla, balıklar değil de merdivenler hararet yaptı bende," diyor paltosunu portmantoya asarken.

Ben doldurduğum suyla salona girdiğimde Derya da koltukta, ayaklarını önündeki sehpaya uzatmış, elindeki broşüre bakıyor.

"Market broşürü mü?" diye soruyorum bardağı uzatırken.

"Hı-hı... Kapıya bırakmışlar, ben de aldım. Belki indirimde bir şeyler vardır."

Bütçe dostumuz olan indirimli ürünleri takip etme konusunda Derya da ben de artık tam anlamıyla profesyonel olduk. Hangi markette zeytinyağı ucuz, hangi market peynirde indirim yapmış, tüm bunlar bizden soruluyor.

"İşe yarar bir şey var mı bari?"

Koltuğun diğer ucuna geçip uzanırken Derya'nın suyunu bitirmesini ve cevap vermesini bekliyorum. Elindeki alelade bir market broşürü değil de sanki define haritasıymış gibi özenle çeviriyor parlak kâğıdı bana doğru. Sonra da gömünün yerini gösteren noktayı işaret eder gibi büyük bir hevesle dürtüyor kâğıdı.

"Olmaz olur mu? Harika bir indirim var burada."

Parmağını çektiği an göstermeye çalıştığı şeyin bebek bezi olduğunu görüyorum. Yani Derya'nın sık sık tuvalete gitmesine takılıp onu bezlemek konusunda şakalar yapardık ama bunun gerçekten hayata geçeceğini hiç düşünmemiştim. Demek hamilelikte tuvaletini tutamama durumu gerçekten vahim-

miş. *Acaba bunların en büyük boyu hemşireye olur mu? Kaç bedene kadar ki bu bebek bezleri? Yani Derya, nereden baksak kırk bedene yaklaştı bu aralar. Bence biz bu işi bebek reyonundan halledemeyiz. Olsa olsa yetişkin bezleri olur. Onlara bakmak lazım.*

"Bebek bezi konusunda emin misin?" diye soruyorum Derya'ya.

Yani bebek bezinin ona olmayacağı çok bariz. Beden olaylarına ise hiç girmiyorum ki gereksiz, "Kilo aldım, değil mi? Hep Alp'in yüzünden. Zaten yanımda da yok," şeklinde başlayıp gözyaşlarıyla son bulan bir muhabbete tutuşmayalım.

"Eminim eminim," diyor Derya başıyla da dediğini onaylarken. "Bebek bezleri çok pahalı Zeyno. Böyle indirimli buldukça almak lazım. Yoksa kazandığımız tüm para mercimeğin bokçuklarına gider."

Derya'nın verdiği cevapla birlikte aklımdan geçenleri kapının arkasına doğru hızla kışkışlıyorum. Aynı anda iç sesim de kinayeli bir tondan konuşmaya başlıyor.

Bravo Zeynep! Kafanın içinde ciddi ciddi Derya'yı bezledin ya, gerçekten bravo! Tüm bunları sınav stresine veriyorum ama bundan böyle akıllı ol, mantığını kullan gözünü seveyim. Valla bu halinle kendini bana bile rezil ettin. Allah'tan şurada biz bizeyiz de Derya duymadı aklından geçenleri. Kız sana neresiyle güleceğini şaşıracaktı.

İç sesim herkesin yerine bana bol bol laf sokup her bir yanıyla güldükten sonra onu da saçma düşüncelerimi kışkışladığım kapının ardına koyarak üzerine kapıyı kilitliyorum.

"Tabii... Haklısın tabii. Bez önemli sonuçta. Yani bir bebeğin işi ne? Sütünü içmek, altını kirletmek, uyumak," diyorum konuya çok hâkimmişim gibi. Az önceki düşüncelerimden sonra Derya'ya verdiğim cevapla yine kıvırma yeteneğimi konuşturuyorum.

"Aynen öyle canım," diyor Derya, bendeki beyin fırtınasından bihaber. "Hadi markete gidelim."

"Şimdi mi? Yarın falan baksak olmuyor mu?" diyorum şaşırarak. *Tamam, mercimeğe bez lazım da hemen bu gece mi lazım?*

"Bu fiyatı gören diğer çocuklu insanlar şu an markete akın etmiştir. Yarın çok geç olabilir," diyor ciddi bir ifadeyle.

"Sınava çalışmam lazım," diyerek dudak büküyorum.

"Seni o kadar İngilizce çalıştırıyorum. Ayrıca mutfak konusunda da bol bol çalışıyorsun bu aralar. Mola zamanını da yeğeninin ihtiyaçlarına ayırsan ne olur sanki?"

O andan sonra itirazlarımı duymayan ve daha iyi indirimler bulma vaatlerime kanmayan Derya, allem edip kallem edip beni doğmamış çocuğa bez almak için yollara düşürüyor. Allah'tan gideceğimiz market evin arka tarafına düşen mahallede de, oyalanmadan geri dönebileceğiz.

Markete girdiğimizde kasaların ardında uzanan uzun kuyruklar dikkatimi çekiyor. Galiba Derya söylediklerinde haklıymış. İndirimli bezi duyan mahalleli buraya koşmuş. Şu kalabalığa bak be hey maşallah! Ülkede nüfus patlaması yaşanıyormuş da haberim yokmuş.

Bezi alacağımız reyona doğru giderken, "Gördün mü?" diyerek beni dürtüyor Derya. Başıyla işaret ettiği tarafa baktığımda, içi makarna ve bebek bezi paketleriyle dolu alışveriş arabasını iten kadını görüyorum.

"Makarnalarda da indirim var anlaşılan," diyorum Derya'ya gülerek.

"Ondan da alalım o zaman," diyor koluma girerken. O da benim gibi kadının haline gülüyor. Bezlerin dizildiği raflara geldiğimizde Derya'nın broşürde gösterdiği markayı arıyor gözlerim. "Yeni doğanlar için olanlardan alacağız," diyor Derya, alacağımız markayı benden önce bulmuşken.

"Kaç tane alacağız?" Sonra gözüm fiyat etiketine takılıyor. "Bu gerçekten indirimli fiyatı mı?" Gerçekten indirimli olanı buysa Derya'yı muşamba ve Amerikan bezi ikilisinden oluşan geleneksel bezleme yöntemine yönlendirmem şart.

"Pahalı olduklarını söylerken ciddiydim," diyor gözlerini devirerek. "Ay sonu yaklaştı ya, bugünlük iki paket alalım kuzum."

Derya bezleri raftan çekerken ben de ocağımıza incir ağacı dikilmeden önceki son anlarda şöyle güzel birkaç nefes alıyorum.

"Allahtan bebek doğunca süte para vermeyeceğiz. Uykusu da bedavaya geliyor. Bardağın dolu tarafını sevdim," diyorum kasaya doğru giderken.

Mayıs ayının taze çiçek kokularıyla dolu bir pazar sabahında sevgilimle denize karşı kahvaltı keyfi yapıyoruz. Masamızda birbirinden güzel peynir çeşitleri, sıcacık çıtır çıtır simitler ve tavşankanı demli çaylar var. Önümüzde İstanbul manzarası, karşımda kalbimin gülen yüzü ve hemen yanımda şekerleme yapan Pia...

Hani şair diyor ya: "Yemek yemek üstüne ne düşünürsünüz bilmem ama kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı." İşte tam o anda, söylemek istediğini o kadar iyi anlıyorum ki. Gerçekten de bu yaşadığım dakikalar mutluluk değil de nedir?

"Neye gülüyorsun sevgilim?" diye soran Kerem'in sesiyle dalan gözlerimi yüzüne odaklıyorum.

"Aklıma bir şiir geldi de."

"Hangi şiirmiş?"

"Kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı," diyorum, başımı şirin bir ifadeyle omzuma doğru hafifçe eğerken. Söylediğimle Kerem'in yüzüne neşeli bir ifade gelip yerleşiyor. Sonra da ortasına peynir sürdüğü simidi bana doğru uzatıyor.

"Biz sadece kahvaltıda değil yemekle ilgili her anda mutluyuz," diyor şiirin tamamını bildiğini belli ederek. "Yemek olmasa bile işin içinde sen ve ben varsak yine mutluyuz."

Sevgili eliyle hazırlanmış peynirli simidimden bir ısırık alıp keyifle çiğnemeye başlıyorum. Bugün, bu şekilde devam ederse mutluluktan, aşktan ve keyiften pamuk şekerine döneceğim.

"Kahvaltıdan sonra şöyle sahilde biraz turlayalım mı?" diye soruyor Kerem, çayından bir yudum almadan önce.

"Olur hayatım ama yarın sınavım var ya çok oyalanmayalım."

Daha fazla çalışmamı gereksiz bulduğunu belli ederek, "Yeterince çalıştın zaten Zeynep. Bugün de mi çalışacaksın?" diye soruyor.

Dudak büküyorum. "Bu sınav benim için köprüden önceki son çıkış, anla beni."

"Biliyorum güzelim ama ben de bu akşam baş başa kalacağız diye ümitlenmiştim," diyor hayal kırıklığıyla.

Ne için ümitlenmiştim aşkım? Birlikte ana haber bültenlerini izlemek için mi yoksa Greenpeace'in son kampanyası hakkında istişare yapmak için mi?

"Bu akşam sende kalacağım diye beni pişman etmeyeceksin, değil mi?" diyorum ihtiyatlı bir gülümsemeyle. "Yani yan yana olacağız ama ben kafamı dersten kaldırmayacağım. Hani ne için ümitlendiysen eğer bil diye söylüyorum bunları."

"Ne için ümitleneceğim ya birlikte film izleriz, iki muhabbet ederiz diye ümitlendim. Sen de beni iyice şey yaptın... Sapık mıyım kızım ben?" diyor kaşlarını çatarak.

Bir anda parlaması karşısında gülmeme engel olamıyorum. Oturduğum yerden kalkıp yanına gidiyorum. Arkasına geçip kollarımı boynuna doluyorum ve yanağına içten bir öpücük konduruyorum.

"Kızma hemen, bir şey demedim," diyorum yanağında kalan ruj izini elimle silerken.

"Üzerine fazla mı geliyorum?"

Ağırlığımı sağ omzuna verirken öne doğru eğilip yüzüne bakıyorum. "Hayır, ben halimden memnunum. Bu halinle çok eğleniyorum."

"İyi. O zaman bana kendimi sapıkmışım gibi hissettirme," diyor homurdanarak.

"Sapıksan da benim sapığımsın," diye fısıldıyorum kulağına doğru.

Yüzünü bana doğru döndürüp çarpık bir gülüşle, "Sen de az değilsin ha!" diyor.

İşveli bir şekilde göz süzüyorum Kerem'e ve bu hareketim karşısında yüzündeki gülüş daha da büyüyor. "Çoluğun çocuğun gözü önünde dudaklarına yapışmadan önce yerine geçmen hepimiz için en hayırlısı olacak güzelim," diyor inceden bir gözdağı vererek.

"Tamam kaçtım," diyorum gülerek.

Kahvaltının ardından el ele sahilde yürümeye başlıyoruz. Tabii heyecanla etrafı koklayarak önümüzde ilerleyen Pia'nın eşliğinde. Her şey ne kadar güzel gidiyor derken Kerem'in tasmayı tutan eli bir anda yay gibi geriliyor. Bu sırada Pia'dan da şiddetli bir havlama sesi yükseliyor. Tasmasını koparıp gitmek istercesine ileri doğru atılıyor. Genzinden çıkan hırıltılar havlamalarına karışıp korkutucu bir hal alıyor. Onca zamandır Pia'yı tanımama rağmen böylesine şiddetli bir tepkiyi ilk defa görüyorum.

"Ne oldu kızım?" diye soruyor Kerem, tasmayı kendine doğru çekip Pia'yı şimşirlerle çevrili yeşillikten uzaklaştırmaya çalışırken.

"Dur ben bakayım," diyorum yanlarından birkaç adım uzaklaşıp çevrili alanda ne var diye bakarken. Boyu dizlerime

gelen şimşirlerin arkasına baktığımda azman diyebileceğimiz irice bir kediyi korkuyla tüyleri dikelmiş, tıslayarak bana bakarken buluyorum. Pia'nın sesiyle şimşirlerin arkasına sığınmış ve başına bir şey geleceğinden endişeli görünüyor.

"Kedi var burada. Ona taktı kafayı belli ki," diyorum Kerem'e dönerek.

"Hiç tahammülü yok kedilere." Pia'yı iyice yakınına çekiyor.

Bu sırada yoldan geçen birkaç kişi Pia'nın saldırgan tavırlarından rahatsız oluyor ve biz, eve umduğumdan da erken dönmek zorunda kalıyoruz.

Akşam yemeğinden sonra Kerem'in salonunda ayaklarımı her zamanki gibi onun kucağına uzatmış bir şekilde oturuyorum. Elimdeki notlardan ders çalışırken Kerem'in sırtımda rahatlatıcı bir ritimle aşağı yukarı gezinen elinin de tadını çıkarıyorum. Bu sırada Kerem'se televizyonda Vedat Milor'un programını seyrederek ağzını sulandırmakla meşgul.

"Canım nasıl muhallebi çekti anlatamam Zeyno," diyor çok içten gelen bir sesle.

Benden herhangi bir cevap beklemeden izlemeye devam ediyor ama gözlerimi notlardan kaldırıp televizyona şöyle bir göz atıyorum. Vedat Milor, önündeki çeşit çeşit sütlü tatlıyı kaşıklayıp yorumlarda bulunuyor. Gerçekten tatlılar o kadar lezzetli görünüyor ki, Kerem'in canının çekmesini anlayabiliyorum.

Tekrar notlara odaklanacağım sırada bir an için yazılara boş boş bakıyorum. *Ya nasıl da içten söyledi, "Canım çekti Zeyno," diye. Kıyamam ben ona ya. Dur, ona bir muhallebi yapayım da afiyetle yesin.* Kucağından usulca kalkıp mutfağa geçerken bir yandan da televizyona dalan Kerem'i izliyorum. "Aşkım benim," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Sonra da onun görmediği bir öpücük atıyorum.

Aşina olduğum mutfakta ikimize yetecek küçük bir tencere çıkarıyorum ilk önce. Sonra da malzemeleri bulup muhallebi yapmaya başlıyorum. Pirinç unu, süt ve şekerden oluşan karışım fokurdamaya başlayınca; vanilya çubuğunu bıçakla çizip içindeki özü bıçağın tersiyle sıyırarak doğruca tencereye atıyorum. Fokurdayan muhallebinin içinde dağılıp giderken etraf mis gibi vanilya kokuyor. Sanırım sevgilim de kokuyu alıyor ki ellerini bir anda belimde hissediyorum. Beni sarmalayıp kendine doğru çektiğinde elimdeki çırpıcıyı tezgâha bırakmak zorunda kalıyorum.

"Madem dersini bıraktın benimle ilgilensene," diyor dudaklarını omzuma sürterek. Cümlesi bitince de içini çekerek bir öpücük konduruyor omzuma.

"Acaba ben ne yapıyorum şu an?" diyorum onun söylediklerine gülerek. "Acaba kimin canı muhallebi çekmişti?"

"Sen onun için mi girdin mutfağa?" diyor çocuksu bir hevesle.

"Evet, yakışıklı," diyorum başımı çevirip dudağından öpmeden önce. Sonra da ocağı kısığa almak için öne doğru bir adım atıyorum ama düğmeye ulaşma çabam Kerem'in hamlesiyle bozuluyor.

"Sen mükemmel sevgili tanımının karşılığısın. Biliyorsun, değil mi?" diye soruyor beni kendine doğru çevirirken. Yüzüne gülerek bakıyorum ve tek kaşımı ukala bir tavırla hafifçe kaldırıyorum.

"Kahretsin ki biliyorum. Bildiğim bir şey daha var, ocağın altını kısmazsak dibi tutacak."

Kerem beni göğsüne bastırırken elini belimin arkasından uzatıp ocağı kısığa alıyor. Hızlıca da birkaç kez karıştırıyor. "Olmuş bu."

"O zaman kâselere pay edelim," diyorum başımı kaldırıp yüzüne bakarken.

"Biraz beklesin," diyerek beni tezgâhla kendisi arasına sı-

kıştırıp ateşli bir şekilde öpmeye başlıyor. Aklımı çelebilmek için kalçalarımdan tutup kendisine bastırıyor.

Öpüşlerine karşılık verirken, "Ben de ataklar nerede kaldı diye merak ediyordum," diye geçiriyorum içimden. Kerem'in oynaşmaya meyli benim kendimi tezgâhın üzerinde oturur halde bulmamla devam ediyor.

"Yarın sınava gireceğimi unuttun mu?" diyorum haline gülerek.

"Unutmadım," derken eli usulca yanağımda geziniyor. Gözlerinde öyle bir ifade var ki sanki yüzümü ilk kez görüyor.

"Yarının stresi yüzünden gerçekten başka bir şey düşünemiyorum şu an," diyorum yüzüne özür dileyen bakışlarla bakarken.

"Biliyorum aşkım," diye mırıldanıyor ama benden bir milim bile uzaklaşmıyor. Aksine beni kendine doğru çekiyor.

"İyi o zaman. Şimdi çekil önümden de işimize bakalım sevgilim," diyorum aramıza mesafe koymak için kollarına tutunurken. Suratında hayal kırıklığı belirirken dayanamayıp bu sefer ben öpüyorum dudaklarından. Ayrıldığımızda da olabilecek en sevimli sesimi kullanarak konuşuyorum. "Sınavda *Kamasutra*'dan sormayacaklar hayatım. O yüzden başka sefere inşallah."

"Kursakta kalan hevesimle 1-0 yeniliyorum," diyor Kerem gözlerini devirerek.

"Sendeki bu mart esintileri biraz durulursa çok sevineceğim. Malum neredeyse hazirana gireceğiz ama seni aramızda göremiyoruz hayatım. Mart ayında takıldın kaldın resmen," diyerek yanaklarını sıkıyorum.

"Haklısın, tamam," diyor beni tezgâhtan indirirken. Ayaklarım yere değdiğinde sıkıca sarılıyorum sevgilime. O da kollarını sahiplenici bir tavırla sarıyor bana. Az önceki halleriyle ilgisi olmayan bir tatlılıkla da mırıldanıyor.

"Sarılıp uyuyalım mı? Bari ruhum doysun sevgilim."

5. BÖLÜM

"Kerem'in Öteki Yüzü"

Uyandığımda gözlerimi güneş dolmuş odaya açıyorum. Güneşle ilk temasım gözlerimi kırpıştırıp ışığa alıştırmamla devam ediyor. Kerem'in belime dolanmış elinin ağırlığının farkına vardığımda da yatakta keyifle gerinip yavaşça dönüyorum. Başı yastığın kenarına düşmüş, altdudağı üstdudağına üstünlük taslarcasına yukarı kalkmış ve derin bir uykunun ortasında izlendiğinden bihaber sevgilime gülümseyerek bakıyorum. Elimi yüzünde usulca gezdiriyorum. Saçlarına vuran güneşin yaptığı ışık oyunlarını izliyorum bir süre.

Karşımdaki manzarayı ölümsüzleştirmek için başucumdaki komodinin üzerinde duran telefonuma uzanıyorum daha sonra. Kerem farkında olmadan birkaç kare fotoğrafını çekiyorum. Bu, Kerem'den habersiz çektiğim ilk fotoğraf da değil üstelik. Bilgisayarımda "kalbimin gülen yüzü" adı altında bir klasör dolusu fotoğraf biriktirdim aylar boyunca. Kerem'e âşık olduğumu anladığım günden beri habersizce çekilmiş onlarca fotoğraf var bu klasörde. Siyah bandanası altında ciddiyetle çatılan kaşlarıyla birilerine emir yağdırırken, neşeli bir ifadeyle telefonda konuşurken, çardakta kahve içerken, Pia'yla kanepede uzanırken, evimin salonunda maç izlerken, mutfakta bana yemek hazırlarken... Ve daha bir sürü fotoğraf, birçok anı var biriktirdiğim.

Fotoğrafı çektikten sonra uyandırmaktan çekinerek Ke-

rem'in boynuna tüy hafifliğinde bir öpücük bırakıyorum. Boynundan çok uzaklaşmadan kokusundan derin bir nefes çekiyorum. Geri çekilip yanındaki yastığa yatarak onu izlemeye devam ediyorum.

Kerem'in kalın kaşlarına, yüzüne iki hat şeklinde yerleşen dudaklarına, ona inatçı bir mizaç katan sivri çenesine, yanağındaki gamze çukuruna hayran hayran bakıyorum. Baktıkça içimdeki sevgi büyüyor, göğüs kafesimden taşıp havaya karışmak istercesine zorluyor kalbimi. "Ben sana ne ara bu kadar bağlandım?" diye mırıldanıyorum belli belirsiz bir sesle.

Kerem uykusunda mırıldanarak yatakta dönüyor. Onun bu haline gülümseyerek bana döndüğü sırtına bakıyorum. Uyandırmamaya çalışarak doğruluyorum yataktan ve kahvaltı hazırlamak için çıkıyorum odadan. Üzerimdeki pijamayı düzelterek geçtiğim koridorda boylu boyunca uzanan Pia'yı görüyorum. Ayak seslerimi duyunca kulaklarını dikerek kaldırıyor başını. Beni görünce uzun kuyruğunu sallamaya başlıyor. "Günaydın Pia,"diyorum yanından geçerken.

Mutfağa geçtiğim sırada Pia'nın peşimden gelen pati seslerini duyup gülümsüyorum. Çay için ocağa su koyduktan sonra tüm gece havasız kalan salona hem temiz hava hem de gün ışığı girsin diye çift kanatlı pencereyi sonuna kadar açıyorum. Karşı apartmanda oturan, pencere önündeki menekşelerine su veren yaşlı kadın beni görünce gülümsüyor. Tanımadığım bu kadının sıcak gülümsemesine aynı sıcaklıkla karşılık verip gülümseyerek el sallıyorum.

Mutfağa geri dönmeden önce Kerem'in müzik setini açmak için düğmeye basıyorum. Kahvaltı hazırlarken bana eşlik etmesi için güzel bir parça seçiyorum ve sesini Kerem'i uyandırmayacak kadar açıyorum.

Çay suyu ocağın üzerinde fokurdamaya başladığı sırada ben de tekrardan mutfaktaki yerimi alıyorum. Buzdolabını

açıp birkaç yumurta ve süt çıkarıyorum. Bu sırada beklenti dolu bir halde kuyruk sallayarak bana bakan Pia da yanımda bitiyor bir anda.

"Karnın mı acıktı kızım?" diye soruyorum başının tepesini kaşırken.

Kuyruğunu sallamaya devam ederken dünkü kedi avcısı köpek o değilmişçesine, öyle masum bakıyor ki yüzüme dayanamıyorum. Üzeri streçle sarılmış tabaktan bir dilim salam alıp Pia'ya uzatıyorum. Her zamanki gibi oldukça nazik bir şekilde ucundan yakalıyor salamı ve ardından pek de nazik olmayan bir hareketle tek lokmada yutuyor. "Devamı sonra," diyorum bir salam daha bekleyen Pia'ya.

Çayı demleyip krep için harç hazırlıyorum. Bir yandan çay demini alırken diğer yandan ilk krepleri pişirmeye başlıyorum. Bir zamanlar yapmakta zorlandığım ama artık çocuk oyuncağına dönen spatula kullanmadan çevirme işlemini yaparak krepin tava içinde altüst olmasını sağlıyorum. Bu işi başarılı bir şekilde yaptığımı görmek, sınav öncesi beni epey eğlendiriyor. Hiç gerekmemesine rağmen aynı hareketi art arda tekrarlayıp krepi altüst edip duruyorum.

"Şovumu beğendin mi?" diye soruyorum etrafımda dolanan Pia'ya. Beklenen cevap Pia'dan gelmiyor. Mutfak duvarına yaslanmış beni izleyen sevgilim alkışlayarak konuşuyor.

"Beğendim demek biraz az kalır. Sanırım şovuna bayıldım."

Kerem'in çocukça eğlenceme şahit olmasından ötürü biraz utanıyorum ve tavayı ocağın üzerine bırakıyorum. "Geldiğini fark etmedim."

"Oldukça sessizdim," diyor yanıma gelip kollarını bana sararken. Beni kendine iyice çektiğinde neredeyse burun buruna geliyoruz. Gözlerimiz zıt kutuplara sahip birer mıknatıs gibi birbirine kilitlenip kalıyor. Ayrı kalan dudaklarımız da

duruma ayak uydurmak için çok geçmeden buluşuyor. Telaşsız, aşk dolu ve istekli bir öpücük oluyor. "Heyecanlı mısın?" diye soruyor birbirimizden ayrıldığımız sırada.

Aşkla atan kalbimi mi kastediyor yoksa sınav için heyecanlı olduğumu mu soruyor, anlayamıyorum. Sonra ikisinin de cevabının "evet" olduğunu fark edip başımı sallıyorum.

"Her şey güzel olacak," diyor bana güven veren bir gülümsemeyle. Sonrasında havayı koklayarak burnunu buruşturuyor. "Yakıyor musun acemi şef?"

"Ay! Krep yandı," diyorum tavada kömürleşmeye yüz tutmuş krepi tabağa sıyırırken.

Aferin Zeynep ya! Az önceki havamdan eser kalmadı. Nerede şak şak *diye krep çeviren kız, nerede krepi yakan kız? Sınavda da böyle yaparsam geleceğim tabaktaki yanmış krepten daha iç açıcı olmayacak. Gerçi bunlar hep Kerem'in suçu! Yani dikkatimi dağıtmasa ben gayet iyi gidiyordum aslında. Allah'tan sınava Kerem'i almıyorlar. Yoksa ben ona bakmaktan yemek yapmayı unuturum. Sınavda sonuncu olur, diplomayı da anca rüyamda görürüm. Ömrüm boyunca da "acemi şef" diye anılırım artık. Kerem de bana niye hâlâ acemi şef deyip duruyor? Demese olmuyor mu? Özgüvenime balta vuruyor resmen.*

"Neyse ki daha bir sürü var güzelim," diyor Kerem yeni bir tavaya bir kepçe krep döküp dağıtırken.

"Sen bana niye acemi şef deyip duruyorsun?" diye soruyorum iç sesimin konuşmasıyla gaza gelirken.

Kerem yüzüme şöyle bir bakıp durumun ciddiyetini ölçüyor. Alındığımı anladığında kaşları kısa bir an için havaya kalkıp geri iniyor. "Şakasına söylüyorum güzelim," diyor gülümseyerek.

Çocuk gibi omuz silkiyorum. "Söyleme bir daha."

"Sana takılmayı seviyorum ama," diyerek aramızdaki mesafeyi tekrardan kapatıyor. Burnunun ucunu yanağıma oyun-

cu bir tavırla sürtüyor. "Sevgilimize de takılamayacaksak öle-lim o zaman."

Ölüm kelimesini duyduğum an ağzına doğru acıtmayacak şekilde parmak uçlarımla vuruyorum. "Deli deli konuşmaz mısın?"

"Tamam tamam bir şey demiyorum," diyor gülümseyerek.

Zeynep'i sınav için okula getirdikten sonra sınav saatinin gelmesini sınıfının önünde bekliyoruz. Sınıftan birkaç arkadaşı yanımıza geliyor. Şu uzun boylu esmer olanın adı sanırım Tolga'ydı. Hilton'da mı ne staj yapıyor diye anlatıyordu Zeynep bir ara. Kumral olan kız da Seda olmalı. Serdar'ı zaten aylardır biliyorum; ona da staj sonrası iş teklifinde bulunmalıyım bir ara.

"Sizi erkek arkadaşım Kerem'le tanıştırayım," diyor Zeynep, sınav stresinin gölgesinde kalan mutlu bir sesle. "Hayatım, bunlar da sınıftaki yakın arkadaşlarım," diye de ekliyor. Sonra da Seda'yı işaret ederek konuşmaya devam ediyor. "Seda, Kerem. Kerem, Seda."

Bana doğru çekingen bir ifadeyle elini uzatan Seda'yla tebessüm ederek tokalaşıyorum. "Memnun oldum," diyorum resmi bir samimiyetle. "Ben de memnun oldum," diye aynı şekilde karşılık veriyor. Konuşurken ayrık ön dişleri gözüme çarpıyor.

"Bu da Tolga. Kendisi sınıfımızın medarı iftiharı," diyor Zeynep, Tolga'nın omzuna dokunarak.

Bu kadar samimi mi bunların arkadaşlığı? Omzuna sarılacak neredeyse. Bir de kalkmış çocuğu bana övüyor.

"Kerem de şefler dünyasının medarı iftiharı," diyerek Tolga'dan sonra bana doğru dönüyor Zeynep.

Yanıma gelip elini belime sararken yüzüme geniş bir gülümseme yerleşiyor. "Zeynep benim sevgilim. Bu böyle bili-

ne!" demek istercesine sol kolumu omzuna atıp kendime iyice çekiyorum. Sağ elimle de Tolga'nın uzattığı eli tutup tokalaşıyorum.

Laflamak için çok fazla vakit bulamadan sınav için sınıfın kapısı açılıyor. Öğrenciler içeri çağırılırken Zeynep huzursuz bir halde yüzüme bakıyor, rengi atarken onun için endişeleniyorum.

"Sakin ol sevgilim," diyorum kollarını yavaşça tutup onu sakinleştirmeye çalışarak. "Her şeyi biliyorsun. Soruları dikkatli oku. Acele etme, reçeteleri iyice düşün ve öyle devam et."

Zeynep cevap vermek yerine başını "tamam" anlamında hızlıca sallıyor.

"Seni seviyorum. Sınavdan önce de seviyordum, sınavdan sonra da sevmeye devam edeceğim," diyorum yanağını okşarken.

"Ben de seni seviyorum," diyor titrek bir sesle.

"Sınavdan çıktığında hemen şurada olacağım," diyorum, ilk karşılaştığımız açık mutfağın önünde yer alan masaları işaret ederek. Gösterdiğim yere gülümseyerek bakıyor.

Yanağını bana doğru uzatırken, "Beni öper misin? Şans için," diye soruyor.

"Seve seve," diyorum masum isteğine gülümseyerek. Sonra da tam da onun istediği gibi şans getirmesini umduğum bir öpücük bırakıyorum yanağına. "Bol şans güzelim."

Zeynep'in sınıfa girmesini bekliyorum. Sonra da onu bekleyeceğim masaya gidip oturuyorum. Sipariş almak için yanıma gelen garsona, Zeynep'le benim için birkaç yemek ve beyaz şarap sipariş ediyorum. Yemeklerin sınav bittikten sonra servis edilmesini tembihliyorum.

Kendimle baş başa kaldığımda uzun süredir konuşma fırsatı bulamadığım babamı aramak için telefonu alıyorum elime. Normal mi arasam yoksa görüntülü mü diye bir an için

düşünüyorum. İyi olup olmadığından emin olmak için görüntülü aramaya karar veriyorum. Telefon çalıyor çalıyor, en sonunda kapanacakken son dakikada açılıyor.

Babam endişeli bir sesle, "Kerem, oğlum iyi misin?" derken hemen arkasında geceliğiyle beliren annemi görüyorum.

"Canım, her şey yolunda mı?" diye soruyor annem de endişeli gözlerle. Onları uykudan uyandırdığımı anlayınca içimden bir küfür savuruyorum.

"Üzgünüm... Ben saat farkını tamamen unuttum. Uykudan uyandırdım değil mi?" diyorum üzgün bir sesle.

"Gerçekten iyi misin?" diye soruyor babam.

"İyiyim. Ben sadece sesinizi duymak istemiştim baba," diyorum omuz silkerek. "Neyse, sizi daha fazla uykunuzdan etmeyeyim. Daha sonra konuşuruz."

"Olur mu öyle şey oğlum? Ah, ne iyi geldi seni görmek. Çok özledim canım," diyor annem uyku mahmurluğunu üzerinden atmaya başlarken.

Gülümsüyorum. "Ben de özledim anne."

Annem konuşacağı sırada babam öksürmeye başlıyor. Annem kaşlarını çatarak babama bir şeyler mırıldanıp kızıyor. Karşılığında babamın asık yüzü iyice asılıyor.

"Nasılsınız? Sağlığınız yerinde mi?" diye soruyorum hemen. "Babam pek iyi görünmüyor. Hasta mısın baba?"

"Arada öksürük tutuyor. Bir şeyim yok benim," diyor aksi bir ifadeyle.

"Hiç sorma Kerem, baban yine keçi gibi inat ediyor. Doktorlar sigarayı bırakmasını söylüyor ama baban ne yapıyor? Doktorlara inat iki katına çıkarıyor. Sonra bütün gece köh köh öksürüyor," diye yakınıyor annem.

"Baba, kendine bunu niye yapıyorsun?"

"Karışmayın bana. O doktorlara kalsa ne yağlı biftek yiyebileceğiz ne de pirinç. İşleri güçleri bir şeyleri yasaklamak."

Derin bir iç çekip çok uzun yıllardır çatık kaşlarla gezen babamı izliyorum. Este Umut yakınlarında olmayınca yine o aksi adama nasıl da dönüşüvermiş. Oğuz da ben de evden ayrılıp kendimizi kurtarmıştık ama annemin durumuna üzülüyorum çünkü babamla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

"Oğlum bizi boş ver. Sen nasılsın? Kilo vermişsin gibi geldi gözüme," diyor annem, babamı kameranın görüş alanından itekleyip telefonu tekeline alırken.

"Ben gayet iyiyim," diyorum gülümseyerek. "Kilo vermedim. Hatta birkaç kilo aldım son zamanlarda."

"Yemene içmene dikkat et. Bol bol yemek yemekten endişe etme. Daha gençsin, yakarsın çocuğum."

"Merak etme anne," diyorum nasihatlerini dinlerken.

"Spor da yapıyorsun zaten," diyor sonra da onaylamaz anne bakışını takınıyor. "Spor derken gidip kendini dövdürmenden bahsetmiyorum Kerem. Öyle sporlardan uzak dur."

Annemin söylediğine sesli olarak gülmeye başlıyorum. "Ben kendimi dövdürmüyorum ki."

"Sen benim ne dediğimi anladın. İzin vermiyorum, yapamazsın öyle sporlar."

"Anne, ben yirmi dokuz yaşındayım."

"Ben de yirmi dokuz yıldır senin annenim," diyor parmağını sallayarak. Gözlerini kısarak bana kızgın bakışlar atmaya çalışıyor.

Yüzümü işaret ederek, "Beni merak etme. Bak gayet sağlıklıyım," diyorum. Son bir haftadır herhangi bir antrenmana ya da dövüşe katılmamış olmama o an için şükrediyorum.

"Hep böyle göreyim seni," diyor anaç bir gülümsemeyle. Sonra bizden ayrı tutmadığı hatta daha fazla üzerine titrediği Mert'i soruyor. "Mert nasıl? Çok stresliydi son günlerde. Çok yoruyorlar oğlumu. Hastalanacak diye endişeleniyorum."

"Merak etme, birazcık stresten ölmez," diyorum gözlerimi devirerek.

"Öyle deme Kerem! Sen ve abin dayanırsınız ama Mert çok hassas bir çocuk. Böyle şeyleri kaldıramaz."

Mert'in annem tarafından bir kez daha kayırılışını görünce yüzümde acıklı bir gülümseme beliriyor. Her zaman, her koşulda ve her konuda Mert'in gölgesinde kalmak, abimin de benim de kaderimiz. Yıllardır alışık olduğum ama yine de içimde bir yerlere saplanan iğnelere engel olamadığım bu hissi görmezden gelemiyorum. Konuşmak için hevesim kaçıyor.

"Babama dikkat et anne. Kendine de dikkat et. Yok yere boş safsatalarla kendine dert edinme," diyorum telefonu kapatmak için hazırlanırken.

Annem keyfimin kaçtığını fark ediyor. "Sen de kendine dikkat et oğlum."

Ne yaşamış olursak olalım, annemle ilgili içimde her zaman var olan bağlılığı saklamadan, "Seni seviyorum anne," diyorum.

"Ben de seni oğlum. Mert'i de öp benim için," diyor ve bana içten bir öpücük yolluyor.

Telefonu kapattıktan sonra birkaç dakika öylece oturuyorum. Annemin tavrıyla moralim bozulmuş olsa da babamın öksürüğü kafama takılıyor. İnşallah ciğerlerinde bir sıkıntı yoktur. Annemin göz altları da ne kadar çökmüştü öyle. Uykudan uyandırdığım için miydi yoksa bir sorun mu var? Onların hali kafama takılınca bu sefer Oğuz'u arayıp bir şey biliyor mu diye ağzını yoklamaya karar veriyorum. Babamı aradığım gibi onu da görüntülü arıyorum.

"Rüyanda mı gördün lan?" diyerek açıyor telefonu Oğuz.

"Sana da merhaba abi!" diyorum gülerek.

"Sabah sabah aramanı neye borçluyuz?" diyor tek gözünü kısarak. Sonra da Julia'nın sorduğu soruya cevap veriyor. "Kerem'le konuşuyorum aşkım."

Ardından kucağında Este Umut'la birlikte Julia da görüş alanıma giriyor. Gözümü bir an Este Umut'tan alamıyorum. Ne kadar hızlı büyüyor. Resmen kocaman bir şey olmuş. Hey gidi hey, altını değiştirdiğim günleri bilirim.

"Günaydın canım," diyor Julia, Oğuz'un kucağına otururken.

"Günaydın Julia. Oğlan kocaman olmuş," diyorum gülümseyerek. Parmaklarımı oynatarak Este Umut'un dikkatini çekmeye çalışıyorum. Maviş gözleriyle şaşkınca bakıyor bana. Sonra da neşeli bir çığlık atıyor.

"Oldu oldu, kocaman oldu," diyor Julia, Este Umut'u öpmeden önce.

"Sen havadan sudan konuşmak için mi aradın?" diye araya giriyor Oğuz.

"Evet, ne olmuş ki?"

"Kahvaltı masasındayız oğlum, görmüyor musun?"

"Oğuz!" diyerek dürtüklüyor Julia. "Ayıp oluyor aşkım."

"Ya Zeynep sınavda. Ben de onu beklerken zaman geçireyim diye aradım," diyorum asıl arama amacımı söylemeden.

"Zeynep'e başarılar," diyor Julia hemen. Oğuz da, "Nasıl gidiyor kızla? Nişanlandınız mı yoksa?" diye soruyor.

"Ne nişanı ya?" diye homurdanıyorum. "Nereden çıkardın nişanlandığımızı?"

"Ebenin şeyinden çıkardım... Tövbe tövbe... Çocuğun yanında konuşturuyorsun beni," diyor Oğuz cık cıklayarak. "Sevgili değil misiniz oğlum?"

"Sevgiliyiz."

"Seviyor musun?"

"Seviyorum," diye cevap veriyorum.

"Eee niye hâlâ nişanlanmadınız o zaman? Bak kaç yaşına geldin, evlen artık," diyor Oğuz gülerek.

"Ya git, eğlenecek başka birini bul. Julia şu kocanı al ekrandan, lütfen," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Her şakada ciddi bir yan vardır. Ellen'dan sonra seni bu kadar toparladığı için Zeynep'le ciddi düşünmelisin, benden söylemesi," diyor Oğuz.

"Gitme üstüne," diyerek onu dizginlemeye çalışıyor Julia. "Kerem'cim, Zeynep çok tatlı bir kız ama ilişkin hakkında karar verecek olan sensin. Ben de Oğuz da, Zeynep için olumlu düşüncelere sahibiz ama bu hayat senin."

"Sağ ol yenge. Beni bir tek sen anlıyorsun," diyorum yağ çekerek. "Zeynep'le bir geleceğimin olmasını ben de istiyorum ama henüz evliliğe hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Yani sen hazırsın?" diyor Oğuz yüzüme pis pis sırıtarak.

"Ben bunları konuşmak için aramadım. Konu ne zaman buraya geldi?" diye söyleniyorum. Sonra da babamın durumunu sormak için konuyu oraya getiriyorum. "Babamlarla bu aralar hiç konuştunuz mu?"

"Her gün konuşuyoruz. Malum, oğlanı görmeden duramıyorlar," diyor Oğuz gözlerini devirerek.

"İyiler mi?"

"Babamın bronşiti bu ara kötüymüş ama başka bir sıkıntıları yoktu," diyor Julia. Duyduğumla rahat bir nefes alıyorum. Ciddi bir şeyi yokmuş çok şükür.

"Anladım," diyorum. Bu sırada sınıfın kapısı açılıyor ve birkaç öğrenci çıkıyor içeriden. Bir kız koşar adımlarla mutfağa geçip çalışmaya başlarken diğer ikisi kendi arasında konuşuyor.

"Sınav bitti galiba. Şimdilik kapatıyorum, görüşürüz sonra," diyorum hızlıca.

Vedalaştıktan sonra telefonu kapatıp merakla Zeynep'in çıkmasını bekliyorum. Çok geçmeden sınıftan çıkıyor. Göz göze geldiğimiz an bana kocaman gülümsüyor. Gülümsemesini hayra yoruyorum, sınavı iyi geçmiş anlaşılan. Yanıma doğru koşar adım gelirken oturduğum yerden kalkıyorum.

"Çok iyi geçti hayatım," diyerek atlıyor boynuma.

Söylediğiyle gözlerimi bir saniyeliğine yumup, "*İşte benim sevgilim*!" diye geçiriyorum içimden. Belinden sıkıca kavradığım sırada dudaklarına uzunca bir öpücük konduruyorum.

"Başarılı olacağından şüphem yoktu," diyorum onunla gurur duyarken.

"Elim ayağım titriyor mutluluktan." Düşmemek için kollarıma tutunuyor.

"Hadi gel otur." Oturması için sandalyesini çekip bekliyorum. Yerleştikten sonra yerime geçmeden bir kez daha öpüyorum onu. "Neler sordular?"

Elini saçlarının arasından geçirip düşünüyor bir süre. Ardından gülmeye başlıyor. "İnanır mısın şu an hiçbir şey hatırlamıyorum."

Yüzündeki rahatlamış ve şaşkın ifadeye dayanamayıp telefonumu elime alarak fotoğrafını çekiyorum.

"Ne?" diyor fotoğrafını çekmeme tepki olarak.

"Sınava girdiğin günden bir hatıra. Şu rahatlamış kıza bir bak," diyorum çektiğim fotoğrafı ona gösterirken. Zeynep fotoğrafa bakarken az önce sınavdan fırlayarak çıkan ve mutfağa giren kız yemeklerimizi getiriyor. Yüzünde oldukça tuhaf bir ifadeyle servis yapıyor.

"Al hayatım," diyerek telefonu uzatan Zeynep de servis yapan kıza ters bir bakış atıyor. Bu kızla aralarında bir problem olduğuna her türlü iddiaya girerim. Zeynep'in hoşuna gideceğini umduğum bir şey yapıyorum o an.

"Rica etsem sevgilimle fotoğrafımızı çeker misiniz?" diyorum telefonu kıza uzatarak.

Kız sanki küfür etmişim gibi bakıyor yüzüme. Telefonu eline aldığı sırada bozulduğunu belli etmekten çekinmiyor. Masadan kalkıp Zeynep'in arkasına dolanıyorum ve kolumu göğsünün üzerinden dolayarak sarılıyorum. Yanağımı da saç-

larına yaslıyorum. Zeynep'in eli ona doladığım kolumda yerini alıyor ve fotoğrafımız çekiliyor. Kız telefonu masaya bırakıp hızla yanımızdan ayrıldığında Zeynep kıs kıs gülmeye başlıyor. Başımı iki yana sallayarak bakıyorum haline.

"Bu kızla aranızda ne var?"

"Ebedi çekememezlik var," diyor gözlerini devirerek.

"Belli," diyorum gülerek. Elim kadehime uzanırken de konuyu değiştiriyorum. Etkileyici ses tonumu kullanarak, "Senin başarına ve mezun oluşuna," diyorum.

Zeynep'in yanakları mahcup bir ifadeyle kızarırken kadehini kaldırıyor. "En büyük destekçime, sana."

Saat gece yarısını geçtiği sırada sessizleşen sokağın tadını çıkararak terasta oturuyorum. Ilık rüzgârlar esip içimi ürpertirken havaya kahve kokusu yayılıyor. Siyah bir perde gibi üzerimde asılı duran gökyüzüne bakarak omuzlarımdaki yükü atmanın keyfini çıkarıyorum.

Sabahki sınavın iyi geçmesi, Kerem'in desteği, Derya'nın evde hazırladığı iki kişilik minik kutlama, annem ve babamdan aldığım tebrik telefonu... Hepsi o kadar iyi gelmişti ki daha sınav sonuçlarını görmeden havaya girmiştim sayelerinde.

"Ne yapıyorsun burada?" diyerek Derya geliyor yanıma.

Gülümsüyorum. "Kafamı dinliyorum."

Kahvemden bir yudum aldığı sırada ona onaylamaz gözlerle bakıyorum. Umursamadan omuz silkip bir yudum daha alıyor. "Bırak şunu! Gidip meyve suyu içsene sen," diyorum bardağı elinden alırken.

"İki yudumdan bir şey olmaz. Çocuğuma zarar verecek değilim herhalde," diyor gözlerini iri iri açarak. Cevap vermeden kahvemi hızlı hızlı içiyorum ki Derya tekrardan bardağıma dadanmasın. Sonra kahvemi genzimde bırakacak o cümleyi kuruyor.

"Zeyno, benim canım kokoreç çekti. Gidip alalım mı?"

Genzimdeki kahvenin etkisinden kurtulmak için öksürmeye başlıyorum. Derya sırtıma vururken bir yandan da konuşmaya devam ediyor.

"Resmen kokusu burnuma burnuma geliyor. Yatıp uyuyayım dedim ama bu sefer de gözümün önüne ekmek arası kokoreçler gelmeye başladı."

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Bu saatte nereden bulalım kokoreci?" diyorum ağzımın kenarından akan kahveyi elimin tersiyle silerken. Hâlbuki biliyorum kokoreç aslında bir gece yemeği ve bulmamız çok da zor değil ama saat bizim için oldukça geç.

"Sahilde kesin vardır. Gidip bir baksak?" diyor bana acıklı bakışlar atarak. Sonra da elini karnına götürerek ekliyor. "Bak mercimek de istiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Hı-hı kesin mercimek istiyor. Eminim en sevdiği yemek kokoreç olacak."

Derya elini karnının üzerinde gezdirirken bebeğiyle konuşarak bana laf sokmaya başlıyor. "Çocuğum, zalim bir teyzen var, bize hiç acımıyor. Rızkına göz dikti, lokmalarımızı sayıyor. Gönderdiğim yemekleri idareli tüket. Canın da bir şey çekmesin, e mi çocuğum?"

Onun bu haline gülmeye başlıyorum ve tabii yelkenlerim de suya iniyor bir anda.

"Ay ben senin çocuğunu ekmek arası yapar yerim," diyorum sandalyemden kalkıp Derya'nın yanaklarını öperken. Sonra da eğilip karnına doğru konuşuyorum. "Gidip kokoreç alacağız ama bir dahakine daha mantıklı şeyler iste, olur mu teyzecim? Mesela sucuklu yumurta iste, kaşarlı tost iste, köfte iste. Bana bunlarla gel, tamam mı teyzecim?"

Derya söylediklerime gülerek, "Şapşalsın Zeyno," diyor.

Saat geç olduğu için tenhalaşan caddeden, Alp'in Derya'ya

bıraktığı arabasıyla sahil yoluna iniyoruz. Sahilin sonlarına doğru seyyar bir arabada satılan kokoreci gördüğümüzde Derya'nın yüzü aydınlanıyor.

"Ben bir çeyrek alayım," diyorum kokoreçleri hazırlayan ustaya.

"Ben de bir yarım alayım," diyor Derya. Yok anam yok, bu saatte buraya geldiysek bir yarım için gelmiş olamayız. Seni bir bütün yemeden eve geri götürmem.

"Bütün olsun o," diyorum ve Derya'yı küçük masalardan birine doğru çekeliyorum.

"Ne yapıyorsun ya? Yiyemem o kadarını."

"Valla yiyeceksin hemşire. Madem şimdi buradayız, bal gibi yiyeceksin. Ha eğer yemem diye inat edersen ağzından burnundan tıkarım bilesin," diyorum tehditkâr bir sesle.

"Tamam ya yerim, niye kızıyorsun?" diyor iskemlesine iyice sinerken.

Ustanın getirdiği kokoreçleri afiyetle yiyoruz. Bu sırada yanımızdaki masaya gelen milli piyangocuya takılıyor gözüm. Herhalde geç saate kadar dolandı, eve gitmeden de bir şeyler atıştırmaya geldi, diye geçiyorum içimden.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye başımla işaret ediyorum adamı.

Derya, "Biletçiyi mi?" diyor dolu olan ağzını eliyle kapatarak.

"Evet, bilet alsam mı acaba?" diyorum hevesle.

Omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

Son lokmamı da yedikten sonra genzimi temizleyip adama sesleniyorum.

"Affedersiniz! Şey bu yakınlarda çekiliş var mı?"

Adam yavaşça bize doğru dönüp, "Var kızım. Bilet mi alacaksın?" diye soruyor.

"Bir yarımlık alayım," diyorum. Adam bel çantasından bilet koçanını çıkarırken Derya'ya dönüyorum. "Mercimeğin şansına bileti sen çek," diyorum gülümseyerek. "Eğer ikramiye çıkarsa mercimeğin odası benden."

"Ooo, hemen çekiyorum," diyor adamın uzattığı koçandan bir bilet seçerken.

Biletin ve kokorecin parasını ödedikten sonra geldiğimiz yoldan eve dönüyoruz. Dönerken de bilet çıkarsa kapatacağım kredi borcum ve mercimeğin ihtiyaçları hakkında laflıyoruz.

Restoranın karşısında aylardır kiralık afişinin asılı olduğu dükkân bugün itibarıyla yeni bir işyeri için hazırlanmaya başlıyor. Yeni komşularımız rakip bir restoran ve bu durum Kerem'i oldukça strese sokmuş durumda. Sinirli bir şekilde burnundan soluyarak dükkânda yapılan tadilatları izliyor. Tepkisinden çekinerek yanına gidip omzuna dokunuyorum.

"Gel hayatım gel," diyor beni fark edince.

"İyi misin?" diye soruyorum ben de tadilatı izlemeye başlarken.

Karşıdaki dükkânı gösteriyor. "Nasıl iyi olayım? Görüyorsun işte."

"Bu kadar dert etme. Bizim zaten düzenli müşterilerimiz var. Çok büyük bir kayıp yaşayacağımızı sanmıyorum hayatım."

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle, "Beni rahatlatmak için söylüyorsun bunları," diyor.

"Hayır, söylediklerim gerçek düşüncelerim."

"Bizim de bir şeyler yapmamız lazım," diyerek ensesini ovalıyor.

"Mönüde değişiklik yapacaktık hani? Bunu gerçekleştirmenin zamanı geldi sanırım," diyorum koluna girerken.

"Haklısın," diyor kesin bir sesle. Sonra bakışları uykusuzluktan şiş olan gözlerime takılıyor. "Uyumadın mı sen?"

"Hiç sorma hayatım," diyorum iç çekerek. "Dün gece Derya'nın canı kokoreç çekti. Biz de gece gece kokoreç aradık. O yüzden bayağı bir geç yattım."

"Nasıl yani?" diyor sesi biraz hayret biraz kızgınlık içerirken. "Gece derken, ne kadar gece?"

"Galiba bir buçuk iki civarıydı."

"Hah! Gece değil gecenin körü bu. O saatte niye çıkıyorsunuz dışarıya?" diye sesini yükseltiyor biraz. Kaşlarımı çatarak Kerem'in verdiği tepkiyi anlamaya çalışıyorum. Ben onu anlamaya çalışırken onun beni anladığındansa şüpheliyim.

Benim sesim de kısmen yükseliyor. "Sen beni dinlemiyor musun? Derya diyorum, aşerdi diyorum."

"Ne olursa olsun o saatte dışarı çıkılmaz. Ya it kopuk rahatsız etseydi? Ya başınıza bir şey gelseydi?"

"Bir şey olmadı ama."

"Bana haber vermeliydin," diyor gergin bir halde.

"Haber vermem gerektiğini bilmiyordum," diyorum ben de gerilirken.

Bir şey demeden yanımdan çekip gidiyor. Onun bu tavrı karşısında şaşkına dönüyorum ve peşinden gidiyorum. Soluğu ofisinde aldığımız an onun bu haline isyan edercesine çıkıyor sesim. "Allah aşkına ne oluyor Kerem?"

"Ne mi oluyor?" diyor kaşlarını havaya kaldırırken. "Senin o saatte dışarı çıkmandan rahatsız olduğumu anlamayacak kadar saf mısın Zeynep?"

Sözlerinden sonra birkaç saniye bir şey diyemeden duruyorum. Kerem'in böyle şeylere takılacağını düşünmezdim. Söylediklerinin içimde bir yerlerde canımı yaktığını hissediyorum. Konuşacak duruma geldikten sonra dudaklarımı ıslatıp konuşuyorum. "Rahatsız olduğunu anlıyorum ama bunu

biraz anlamsız buluyorum," diyorum gücenmiş bir halde.

"Nesi anlamsız?" diyor halimi anladığı için sesini yumuşatarak. "O saatte sokakta bir sürü uğursuz var. Onlar sana bakıp iç geçirirse benim içim nasıl rahat eder?"

Konuşurken küçük adımlarla yanıma yaklaşıp kollarımdan usulca tutuyor. Biraz tereddütle yüzüne bakıyorum. Benim için endişelenen, beni korumak isteyen ve bir parça da kıskanan bir Kerem görüyorum karşımda.

"Sen beni kıskanıyor musun?" diye soruyorum belli belirsiz bir sesle.

Bir elini yanağımda gezdiriyor. "Başkalarının aklından geçen her türlü sapkın düşünceden kıskanıyorum tabii."

"Kimsenin düşüncelerini bilemezsin ki."

"Gecenin bir körü serseri gibi dışarıda gezenlerin düşüncelerini bilebilirim ve bu hiç hoşuma gitmiyor güzelim. O yüzden bir daha yanında ben olmadan o kadar geç bir saatte dışarı çıkma, lütfen," diyor aramızdaki son mesafeyi de kapatmadan önce.

"Bunu düşünebilirim," diyorum gözlerim dudaklarına kayarken. "Güzel," diyor ve sonra dudaklarımızı birleştiriyor.

Şunu itiraf etmeliyim ki küçük gerilimlerden sonra gelen öpücüklerin ateşi kesinlikle diğerlerine benzemiyor. İçten içe ağır ağır yandığını hissediyorsun ama şikâyet edemiyorsun. Sürekli yanmaya devam edeceksin deseler galiba yine itiraz edemem.

Göğsüm hızla inip kalkarken dudaklarımı Kerem'inkinden istemeyerek de olsa ayırıyorum. O an onun da nefes nefese kaldığını görüyorum. Bana gülümseyerek baktığında aynı şekilde gülümsüyorum.

"İş çıkışı seninle bir yere gideceğiz," diyor nefesi düzene girdikten sonra.

"Nereye?"

"Bu akşam antrenman niyetine küçük bir dövüşüm var. Benimle gelmeni istiyorum."

Duyduğum şey üzerine boğazımda bir düğüm oluşuyor. Bunun bir gün gerçekleşeceğini biliyordum ama Kerem'i dövüşürken izlemeye kendimi hiç hazır hissetmiyorum. Onun dövüş sanatlarıyla ilgilenmesinden bile hazzetmezken bir de karşısına geçip izlemek benim için tam bir zulüm olacaktı.

"Seni o halde görmek istediğimi sanmıyorum," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Merak etme, bir şey olmayacak," diyor kendinden emin bir sesle.

İtirazlarıma rağmen kendimi Kerem'in yanında ringin hemen aşağısında otururken buluyorum. Şu an ringde birbirine deli gibi yumruk atan boksörlere dehşet içinde bakıyorum. Bu spor falan değil. Bu düpedüz barbarlık ve maalesef sevgilimin içindeki bir parça da bu barbarlıktan nasibini almış.

"Kusacakmış gibi duruyorsun," diyor Kerem, boks eldivenleriyle yanımda otururken.

"Her an kusabilirim," diyorum huysuz bir şekilde.

"Bunların hepsi profesyonel. O vuruşların hepsinin bir tekniği var ve bu gerçek bir dövüş bile sayılmaz. En kötü ihtimalle birkaç yerim morarır o kadar, daha fazlası değil," diyor sanki sıradan bir şey anlatıyormuş gibi.

"Aman ne güzel," diye homurdanıyorum.

"Enerjimi atacağım, ne var bunda? Farkındaysan son zamanlarda fazla enerji yüklüyüm. Bunu bir şekilde atmam lazım. Gönül isterdi ki başka şekilde olsun ama ne yapalım. Kısmetime bu adam düştü," diyor imalı bir sesle.

Kerem'in bana doğru attığı taşlar kafama kafama çarparken yutkunuyorum. Bir şeyler söylemek için ağzımı açacağım sırada Kerem'in spor hocası yanımıza geliyor ve sıranın ona

geldiğini söylüyor. Kerem ayağa kalkıyor. Gitmeden önce eğilip dudaklarıma sıkı bir öpücük bırakıyor.

"Beni iyi izle bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma doğru.

"Dikkatli ol Kerem," diyorum yalvarırcasına.

Spor salonun alt katına kurulan ve birkaç kişi dışında izleyicisi olmayan ringe çıkıyor. Rakibi de aynı şekilde ringin diğer köşesinde yerini alıyor. Spor hocası uyarıları yaptıktan sonra başlıyorlar.

İlk hamle rakipten geliyor ve Kerem yüzünün ortasına yumruğu yiyor. Ağzımdan küçük bir çığlık çıkarken salonda tepki veren tek kişinin ben olduğumu anlamam zor olmuyor. Sanırım herkes bu gibi durumlara oldukça alışkın. Antrenmanın geri kalanını ellerim yüzümde izliyorum. Bu, kimi zaman gözlerimi, kimi zamansa başka çığlık atmamak için ağzımı kapatmam konusunda pratik bir çözüm oluyor.

Kerem'in adamın karnına art arda birkaç yumruk attığı sırada bunun daha ne kadar devam edeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Tek temennim Kerem'in en az hasarla oradan inmesi.

Kerem'in yumruklarından sonra karşı taraf da atağa geçiyor ve bu sefer yumrukların hedefi sevgilim oluyor. Yediği yumruktan sonra başı benim olduğum tarafa doğru savrulurken ağzında fışkıran kanı görünce dehşete kapılıyorum. Hani basit bir dövüş olacaktı?

Kerem'le kısa bir an için göz göze geliyoruz. Benim ağlamaklı halimi görünce göz kırpıp gülümsüyor. Ağzına dolan kan yüzünden kızıla boyanmış dişlerini gördüğümde nefesimi tutuyorum. Kerem bakışlarını rakibine yönelttikten sonra ağzından sinirli bir homurdanma çıkıyor.

Sonrası oldukça hızlı gerçekleşiyor. Karşısındaki insan değil de sanki kum torbasıymışçasına peş peşe vurmaya başlıyor. Rakibini köşeye sıkıştırdığında da hız kesmiyor. Öyle ki adam

karşılık vermeye fırsat bulamıyor. Sanırım Kerem, içindeki enerjiyi atmak derken tam olarak bunu kastediyordu.

Sözde antrenman olan ama bana nedense hiç öyle gelmeyen bu saçmalık nihayet bittiğinde terden sırılsıklam olmuş bir halde yanıma geliyor.

"Antrenmanla ilgili sonra konuşuruz. Dinlen biraz," diyor spor hocası elindeki buz torbasını uzatırken.

O an adamın üzerine atlayıp, "*Kerem'i spor salonundan sileceksin. Kapısından içeri adım atmasına müsaade etmeyeceksin,*" demek istiyorum ama yapabildiğim tek şey elindeki buz torbasını alıp Kerem'in yumruk yediği yanağına bastırmak oluyor.

"O kadar kötü değildi ha?" diyor yaralı yaralı gülmeye çalışırken.

"Bir tane de benim çakmamı istemiyorsan sus!" diye tıslıyorum.

Yanağını elimin altından çekiyor. "Buzu boş ver. Hadi gidelim, evde yaparım bir şeyler."

Yol boyunca hiç konuşmadan Kerem'in evine gidiyoruz. Aklımdan geçen o kadar çok düşünce var ki hepsi bir ağızdan konuştuğu için hiçbirine odaklanamıyorum. Kafamın içi uğuldarken düşüncelerin içinden birini seçmem gerek. İçten içe bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

6. BÖLÜM

"Kaçak Güreşmek"

Eve girdiğimizde kendimi koltuğa atıyorum. Başımı geriye doğru yaslarken bir yandan da Zeynep'in ne yaptığını kesiyorum. Zeynep ürkütücü bir biçimde iç huzurunu bulmuş bir Budist rahip kadar sakin görünüyor. Sanki en mühim işi çantasını sandalyelerden birine asmakmış gibi onunla uğraşıyor.

"Evet, bekliyorum. Bağırıp çağırmaya başlayabilirsin," diyorum sessizliğine dayanamayarak.

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor bana. Bense başını belaya sokmuş ve yiyeceği azarı bekleyen çocuklar gibi bakıyorum yüzüne. Aslında duruma bakılırsa başım gerçekten belada görünüyor. Zeynep'in ne zaman patlayacağını endişeyle bekliyorum.

"Ona da sıra gelecek ama önce şu yaralarını bir halledelim," diyor mutfağa geçerken.

Yaralarımı temizleyeceği suyu doldururken onu izliyorum. Hareketleri her ne kadar sakin görünse de derinden gelen fırtınanın seslerini duyabiliyorum. Zeynep'i üzmeden ve aşkımıza zarar vermeden bu durumdan yakamı kurtarmanın bir yolunu arıyorum.

Bu sırada Zeynep elinde bir tas su ve temiz bezle gelip yanıma oturuyor. Bezi suyun içine daldırıp fazlalıkların süzülmesini bekliyor. Tam dudağımdaki kurumuş kanı temizleyeceği sırada konuşmaya başlıyor. Tam da tahmin ettiğim gibi lafı hiç dolandırmadan direkt soruyor.

"Bunu yapmana gerçekten gerek var mı?"

Ellerinin altında şifa bulan dudaklarımı konuşmak için aralayacağım sırada çenemi sıkıca tutup konuşmama engel oluyor.

"Ne diyeceğini tahmin edebiliyorum Kerem. Sana göre dövüşmeye ihtiyacın gerçekten var, bana göre ise bu tam bir saçmalık."

"Yapmaktan keyif aldığım bir şey için ne diyebilirim ki? Boks benim eski alışkanlıklarımdan biri. Beni biraz anlamaya çalışsan olmaz mı?" diyorum sakin bir sesle ama benim asi sevgilim her zaman olduğu gibi yine burnunun dikine gidiyor.

"Bu konuda seninle frekanslarımızın uyuşması pek mümkün değil gibi duruyor. Senin dövüşe olan tutkunu anlamak beni aşan bir durum," diyor burnundan soluyarak.

"Beni üzüyorsun güzelim," diyorum ona kirpiklerimin altından etkileyici bir bakış atarken. Gözlerimdeki acıklı ifadenin, onu kalbinin ortasından bir ok misali vurduğunu yüzünden anlayabiliyorum.

"Sen de beni üzme o zaman," diyor derin bir nefes almadan önce.

Konuşmanın gidişatını tahmin ettiğimden konuyu dağıtmak için Zeynep'in yanağını usulca okşuyorum. Elindeki ıslak bezi alıp tasın içine atıyorum. Sonra da aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Bunları kendine dert etme bebeğim."

"Seni böyle gördükçe mi?" diyor alaycı bir gülüşle.

Dudaklarım yanağına aklını çelecek dokunuşlarla değerken öpücüklerimin arasından, "Ben... gayet... iyiyim," diye mırıldanıyorum. Cevap vermesine fırsat vermeden de dudaklarına kapanıyorum. Önce bir homurdanma sesiyle itiraz etse de aradan geçen birkaç saniye fikrini değiştiriyor olmalı ki iç çekerek öpücüklerime karşılık vermeye başlıyor.

O andan sonra ne konuştuğumuz konunun ne de başka

bir şeyin önemi kalıyor. Zeynep'in aklını çeleceğim derken kor kadar sıcak öpücükleriyle benim aklım başımdan gidiyor. Bir an önce tenine kavuşabilmek için onu kucağıma alıyorum. Ayaklarını belime doladığında, kalçalarından sıkıca tutarak yatak odasının yolunu tutuyorum. Gözümü Zeynep'in arzulu bakışlarından ayıramazken koridorda ayaklarıma dolanan Pia'ya takılıyorum. Sendeliyorum ve sevgilimin sırtı sert bir şekilde duvara çarpıyor.

"Pia!"diye bağırıyorum önce. Sonra da Zeynep'in yüzüne küçük öpücükler bırakırken soruyorum. "Özür dilerim, özür dilerim. Canın acıdı mı?"

"İyiyim," diyor gülümseyerek. Bu sırada az önce bize düşme tehlikesi yaşatan Pia, ön patilerini belime dayayarak aramıza girmeye çalışıyor.

"Kıskançlığın sırası değil Pia," diye sabırsızca söyleniyorum. Zeynep'i kucağımda daha sıkı tutarak yatak odasına giriyorum. Pia'nın taşkınlıklarına engel olmak için de kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Yatağın yanına geldiğimde Zeynep'i nazikçe aşağı indiriyorum. Üzerine eğildiğimde dudaklarım alnına, burnuna ve en sonunda dudaklarına değiyor. Hızlanan nefesini her öpücükle içime çekerken üzerindeki kıyafetleri parçalamamak için kendimi zor tutuyorum. Gözüm şehvete bulanmışken olabileceğim en sakin şekilde kıyafetlerini tek tek çıkartıyorum. Teninden sıyırdığım her kumaş parçasından sonra bir öpücük bırakıyorum çıplak tenine. Odayı hızlanan nefeslerimizin sesi dolduruyor.

Zeynep, gözleri yarı kapalı bir halde dokunuşlarım altında kıpırdanıyor. Vücudumdaki kanın tek bir noktaya toplandığını hissederken gitgide sertleşiyorum. Parmaklarım onun pürüzsüz tenine açken boynundan göğsüne, oradan da karnına doğru iniyorum. Kasıklarına geldiğim sırada gözlerini açıyor ve göz göze geliyoruz.

"Niye hâlâ giyiniksin?" diye sabırsızca soruyor. Sonra da şaşırtıcı bir çeviklikle beni yana doğru devirip üzerime çıkıyor. Kasıklarımın üzerine oturmuş, gömleğimin düğmelerini tek tek çözerken onu hayranlıkla izliyorum. Dudakları göğsüme değdiğinde saçları koruyucu bir tılsım gibi tenimi kaplıyor. Bu kadın her defasında beni büyülüyor. Boğazım kururken seslice yutkunuyorum.

Başını kaldırdığında gözünün önüne düşen saçına üflüyor. Bu hareketiyle siyah kıvırcık saçları yüzünün iki yanında dalgalanıyor. Elimle saçlarını okşayarak yüzünden çekiyorum. Pantolonumun düğmesini açmak için aşağıya doğru kaydığında bana gülümsüyor. Başım keyifle yastığa düşerken gözlerimi devirmeme sebep olan o cümle çıkıyor ağzından.

"Dövüş konusunu unuttuğumu sanma sakın."

Başımı kaldırıp baktığımda pantolonumu ve iç çamaşırımı çekeleyerek çıkarıyor. Sonra emekleyerek yatağa, yanıma geldiğinde gözümün içine bakıyor.

"Başın gerçekten belada şefim," diyor beni hem ürperten hem de daha fazla şehvete bulayan gülüşüyle. Dayanamayarak onu altıma alıyorum.

"Asıl başı belada olan sensin güzelim," diyorum onun sıcaklığına sokulmadan hemen önce.

Gece, abajurun loş ışığıyla aydınlanan odada gerinerek uyanıyorum. Olası bir kavgayı sevişerek lehime çevirdiğim için kendimle gurur duymasam da günü kurtardığım için mutluyum. Gözlerimi araladığımda görüş alanıma giren her şeyi bulanık görüyorum. Avucumun içiyle gözümü ovalarken yatakta dönüyorum ve Zeynep'in yanımda olmadığını fark ediyorum. Esneyerek doğrulduğumda bulanık görüşüme bir de gözlerimdeki batma hissi ekleniyor.

Akşamki ateşe kendimi kaptırmışken lenslerimi düşür-

düm herhalde. Yaşananlar zihnimde canlanırken sırıtarak yatağın içinde lens arayışına giriyorum. Önce yastığın üzerine bakıyorum. Yastıkların arasında ya da altında bulamayınca bu sefer daha geniş bir alanı taramak için üzerimdeki pikeyi çekiyorum. Çarşafın üzerinde elimi gezdirerek aramaya devam ediyorum.

Bu sırada odanın kapısı açılıyor ve Zeynep elinde bir bardak suyla içeri giriyor. Suçüstü yakalanmışım gibi sıçrıyorum yerimden. Onu daha net görebilmek için gözlerimi kısarak bakıyorum yüzüne.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor uykulu ve meraklı bir sesle.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Güzelim ben şey arıyorum..." diye lafı ağzımda gevelerken Zeynep de yatağa yaklaşıyor. Onun, sesi gibi meraklı görünen yüzüne bakarken en sonunda pes ediyorum.

"Dur, söylemekten ziyade göstereyim. Şu çekmeceyi açar mısın güzelim?" diyorum Zeynep'in ulaşabileceği komodini işaret ederek. Elindeki bardağı bırakıp çekmeceyi açtığı sırada da, "Orada bir gözlük olacak," diyorum hoşnutsuz bir sesle.

Zeynep elinde siyah çerçeveli gözlükle doğrulduğunda, gözlüğü alıp takıyorum. Dünya netleşirken sevgilimin şaşkın yüzüne iç geçirerek bakıyorum. Aylardır titizlikle sakladığım sırrım ifşa olmuşken durumu açıklıyorum. "Normalde lens kullanıyorum ama sanırım gecenin ateşinden sağ çıkamadılar," diyorum kaşlarımı havaya kaldırırken. "Malum, uzun bir geceydi."

Yüzümü elleri arasına aldığında sevecen sesiyle konuşuyor. "Lens taktığını bilmiyordum. Bu zamana kadar nasıl oldu da fark etmedim?"

"Çoğu kişi bilmez. Galiba biraz kompleks yaptığım bir durum," diyorum itiraf ederek. "Bu yüzden saklamıştım. Benim de kusurlarım var işte."

Zeynep anlayışlı bir gülümsemeyle kollarını boynuma sarıyor. Aksini düşündüremeyecek kadar içten bir sesle, "Seni her şeyinle seviyorum ki ben," diyor. Hemen ardından eklemeden de duramıyor, "Ama dövüşmeni her şeyinden bir tık daha az seviyor olabilirim."

"Ben de bu konu nerede kaldı diye merak ediyordum," diyorum gülerek. Zeynep de gülerek bana daha sıkı sarılıyor. "Bu konu hakkında konuşmaya kararlı mısın?"

"Aslını istersen şu an tek istediğim sana sarılıp uyumak," diyerek beni şaşırtıyor. Tatlı bir mırıltı eşliğinde esnediği sırada yatağa, yanıma çekiyorum. Gözlüklerimi çıkarıp komodinin üzerine bırakıyorum. Abajurun ışığını kapatırken oda karanlığa gömülüyor. Zeynep'se bana sarılarak göğsüme yerleşiyor. Uykuya dalana kadar saçlarını usulca okşuyorum. Nefes alış verişleri bir düzene girdiğinde uykusunda mırıldanıyor.

"N'olur kendine zarar verme Kerem."

Söylediğiyle gülümsüyorum ve saçlarının arasına bir öpücük bırakıyorum. "Merak etme sevgilim."

7. BÖLÜM

"Ajanlık Bizim İşimiz"

Sabah Kerem'in kolları arasında uyandığımda, kulağım kalp atışlarındayken hissettiğim şey huzur, güven ve aşktan başka bir şey değil. Eli sahiplenici bir tavırla belime dolanırken saçlarımın arasına kondurduğu öpücükle gülümsüyorum. Sonra da yüzünü görebilmek için kaldırıyorum başımı göğsünden. Göz göze geldiğimiz an hayatıma her anlamda renk katan sevgilime içten bir öpücük veriyorum. Parmaklarım kısa favorileri üzerinde gezinirken hayranlığımı gizlemeden bakıyorum yüzüne.

"Çok konuşuyorsun, farkındasın değil mi?" diyor parmaklarımı tutup dudaklarına götürmeden önce.

Şaka yaptığını düşünerek, "Öyle mi?" diye soruyorum göz süzerek.

"Konuşmak için illa kelimelere ihtiyacın yok. Senin gözlerin geveze. Her bakışın bıcır bıcır bir şeyler anlatıyor," diyor elimi yanağına bırakarak. Söylediğiyle gülümsüyorum. Elimi istediği gibi yanağında gezdirirken, gerçekten gözlerimden bir şeyler anlayabiliyor mu diye bir merak kaplıyor içimi.

"Bu bakışım ne anlatıyor mesela?" diyorum yüzüne sevecen bir ifadeyle bakarken.

"Bu en kolayı," diyor geniş bir gülümsemeyle, "beni sevdiğini anlatıyor."

Bence de bu en kolayıydı sevgilim. Bir kez daha deneyelim bakalım.

"Peki, bu ne diyor?" diye soruyorum hayran hayran bakarken.

Ukala bir tavırla cevaplıyor. "Beni çok yakışıklı bulduğunu."

"Bak sen," diyorum eğilip yanağından öperken. Bayağı bayağı çözmüş beni de haberim yokmuş.

"Gözler ne derse o. Ben senin yalancınım hayatım," diyor yatakta dönüp beni altına alırken. "Mesela şimdi de benimle sevişmek istediğini söylüyor."

Kendimi bir anda altta bulmanın verdiği şaşkınlıkla soruyorum. "Sabah sabah mı?"

"Gözlerinin dediğine göre bugün yataktan çıkmaya niyetin yokmuş," diyor boynumu öpmeden önce. Öpücükleriyle gıdıklanırken bir yandan gülüyorum bir yandan da Kerem'e laf yetiştirmeye çalışıyorum. "Sen gözlerimde aklından geçenleri görüyor olmayasın?"

"Hâlâ mı konuşuyorsun sen?" diyor yüzüme gülümseyerek bakarken. Ardından da beni gönüllü olarak susturacak şeyi yapıyor; dudaklarımızı birleştiriyor.

Gerçekten Kerem'in dediği gibi oluyor. Güneş etkisini yavaş yavaş kaybetmeye başladığı sırada anca çıkıyoruz yataktan. Karınlarımızdan delicesine yükselen gurultular olmasaydı eminim güneşi de yatakta batırırdık.

Mutfağa geçtiğimizde fazla mesai yaptığım ya da uzun bir aradan sonra spora başladığım günlerdeki gibi bir kas ağrısıyla her yanım sızlıyor. Tuhaf bir şekilde bu sızlamadan da oldukça memnunum. İçten içe bir tatmin duygusu yaşatıyor bana. Şef sevgilimin yemek konusunda maharetlerini izlemek için kahvaltı barına yanaşmış, bar taburelerinden birine çıkıp temkinli bir şekilde oturuyorum.

"Aslında sana yardım edebilirdim," diyorum daha önce hayır cevabını aldığım teklifi bir kez daha yaparken.

"Seni yeterince yordum sevgilim," diyor gözlüklerinin ardından bakıp bana aydınlık bir gülümseme yollarken. İnci gibi dizilmiş dişlerini rahatlıkla görebiliyorum. "O yüzden şimdi de dinlendirmeli ve bakmalıyım."

"Böyle davranmaya devam edersen kolayca şımarabilirim," diyorum çenemi elime dayarken.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim," diyerek yanıma geliyor. Burnumun ucuna bıraktığı tüy hafifliğindeki öpücükten sonra da uyarmadan edemiyor. "Sen yine de çok alışma bu halime."

"Uyarını dikkate alacağım," diyorum kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerken. Fakat tam öpüşeceğimiz sırada gözlüğün çerçevesi aramıza giriyor. Gülmemek için kendimi zor tutarken ayrılıyoruz birbirimizden. Kerem homurdanarak çıkarıyor gözlüğünü. Masaya doğru biraz sinirlenerek atıyor.

"Çocuk gibisin hayatım," diyorum elini tutup yakınıma çekerken. Gözlüğü masadan alıp dikkatlice gözüne takıyorum. "Sana çok yakışıyor gözlük. Bence bunu bu kadar sorun yapmamalısın."

"Hı hı, ben de bu söylediğine inandım Zeynep."

"Valla doğruyu söylüyorum. Bence sana bayağı bir hava kattı," diyorum gerçek düşüncelerimi söyleyerek. Sevgilim diye söylemiyorum ama her şey yakışıyor.

"Ben rahat edemiyorum ama," diye omuz silkiyor. "Hem yemek yaparken de zor oluyor, camlar sürekli buhar oluyor. Lensin kullanımı daha pratik."

"Yatakta kaybedilmediği sürece," diyorum gülerek.

"Hep senin yüzünden. Aklımı başımdan öyle bir aldın ki dünyayı unutturdun. Lenslerin düşebileceği hiç aklıma gelmedi."

"Kim kimin aklını başından aldı acaba?" diye mırıldanıyorum.

Kerem, "Ne dedin aşkım?" diye soruyor. Bu sırada burnuma pek de hoş olmayan kokular geliyor. Ocaktan yükselen dumanları fırsat bilerek konuyu değiştiriyorum.

"Sanırım yemeğimiz yanıyor," diyorum elimi burnumun önünde sallayıp yanık kokusunu dağıtırken. "Yoksa bana mı özeniyorsun aşkım? Eğer acemi şef olmak istiyorsan sana birkaç taktik verebilirim."

Sözlerim üzerine Kerem keyifle kahkaha atıyor. "Yemeğe yardım etmek istiyordun, değil mi?" diyor ocağın üzerindeki tavayı lavaboya götürürken. Buharlı lokomotifler gibi tavayla geçtiği yerlerde yanık kokulu buharlar bırakıyor.

"Evet," diyorum oturduğum yerden kalkarken.

"O zaman bize pizza siparişi vermeye ne dersin?" diye soruyor yanan yemeğin haline bakarken. "Sil baştan bir şeyler yapmakla uğraşamayacak kadar açım."

"Şeflerin bile ara sıra kaçamak yapması lazım," diyorum telefonuma uzanırken.

Bilgisayar ekranından yayılan ışık dışında karanlık olan salonda yemek masasına oturmuş, elimin altındaki not defterine araştırmalarımın sonuçlarını yazıyorum. Kerem'in rakip restoran konusundaki panik ataklarına bir an önce dur demek ve onu kendine getirmek için bir şeyler yapmanın peşindeyim. Aylardır yapacağım yapacağım deyip bir türlü el atmadığı mönü değişikliğine ben el atıyorum artık.

Önümde sonsuz sekmeler şeklinde uzanan yemek bloglarından toplayabileceğim tüm bilgileri almış bulunmaktayım. İnsanların bu ara yemekten hoşlandığı şeyler, peşinden gittikleri yemek akımları, her daim çok yıldız alan yemekler, yeni reçeteler, denenmeye değer baharatlar... Ve tabii bir de son zamanlarda popüler olan restoranların listesi. Her şeyi bir bir not alıyorum.

Kapıyı açmaya çalışan anahtarın sesini duyunca Derya'nın işten döndüğünü anlıyorum. Önce kapı sonuna kadar açılıyor, sonra da apartmandan süzülen sarı ışık salonu aydınlatıyor. Aydınlığın ortasında çıkıntı yapan karnıyla birlikte Derya beliriyor.

"Niye karanlıkta oturuyorsun?" diye sorarken girişin ışığını yakıyor.

"İşim vardı, dalmışım öyle. Hoş geldin," diyorum belimi esnetip tünediğim sandalyede daha rahat etmeye çalışırken.

"Ne işin var bilgisayar başında?" diye soruyor ve sonra mutfağın ışığını açıp boş bir mutfak görünce de telaşla ekliyor. "Niye yemek yok? Ben çok açım."

"Dışarıda yiyeceğiz de ondan," diyorum bilgisayarı kapatırken.

"Nereye gidiyoruz?"

Elimdeki listede yazan restoranların adlarını saymaya başlıyorum. "Yani bence elimizi çabuk tutmalıyız."

"Delirdin sen herhalde. Saydığın yerleri kulağın duymuyor olmalı," diyor dalga geçtiğimi düşünerek.

"Hiç olmadığım kadar ciddiyim. Öyle ya da böyle bu restoranlara girip mönülerini görmem lazım. Artık birer parça da olsa hepsinde tıkınacağız."

"Bunu niye yapıyoruz?"

Evden çıkmak için hazırlanırken Derya'nın sorusunu cevaplıyorum. "Kerem için yeni bir mönü hazırlama niyetindeyim. O yüzden de pazar araştırması yapmalıyız."

"Ajanlık yapacağız yani," diyor kaşlarını kaldırarak.

Bir an için söylediğini kafamda şöyle bir tartıyorum. "Yani, öyle de denilebilir."

"Kızım bayılırım ben ajanlığa. Aksiyon filmlerinde oluyor ya, izlerken hep özenirdim," diyor çocuk gibi sevinerek.

"Hah, al işte sana ajan olma fırsatı," diyorum üzerime gündelik bir elbise geçirirken.

Yan dönüp elinde bir silah tutuyormuş gibi yapıyor. "Ajanlık bizim işimiz."

Yemin ederim bebeği büyüteceğim diye sadece kanını değil, beyninin bir kısmını da mercimeğe aktarıyor bu kız. Allah'ım sen yeğenimi aklen ve bedenen tastamam gönder bize. Genetik faktörü bu seferlik görmezden gelirsen çok makbule geçer.

"Hadi Ajan 1, laklak yapmayı bırakalım da işimize bakalım," diyorum Derya'yı kapıya doğru iteklerken.

"Anlaşıldı Ajan 2," diye cevap veriyor. Merdiven boşluğuna çıktığımızda tırabzanlardan sarkarak alt kata bakıyor. Sırtından tutarak çekiyorum düşmesin diye. Gülerek dönüyor. "Alt kat temiz görünüyor," diye fısıldıyor.

Hay Allah'ım ya, bu iyice kaptırdı kendini ajanlığa. "Yürü hemşire," diye indiriyorum onu merdivenlerden.

İki kat aşağıya indiğimiz sırada merdivenlerde Derya'nın tansiyonunu ölçüp durduğu, benimse ara sıra istediklerini pişirdiğim komşumuz Ayten Teyze'yle karşılaşıyoruz. Derya bana doğru, "Kırmızı alarm, yakalandık!" diyor bu ajanlık olayında sınır tanımadan.

"İyi akşamlar Ayten Teyze," diyerek yanından geçip gideceğimizi sanıyorum ama öyle olmuyor. Kadın bize cevap vermeden yanımızdan geçiyor ancak birkaç basamaktan sonra sesini duyuyoruz.

"Sizi de çok yanlış tanımışım... Sizde hiç ar namus kalmamış kızım," diyor yüzünü buruşturarak. Sözleriyle kaşlarım bir anda çatılıyor. *Ar, namus mu dedi bize?*

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Ayten Teyze. O ne demekmiş öyle?" diyorum bozulduğumu belli ederek.

"Görünen köy kılavuz istemiyor. Kimlerle komşu olmuşuz da haberimiz yokmuş," diyor başıyla Derya'nın belirginleşen karnını işaret ederek.

Kanın beynime sıçradığı sırada Derya kolumdan çekeliyor. "Hadi gidelim Zeynep."

Oysa benim birkaç laf söylemeden şuradan şuraya gitmeye niyetim yok. Ben zamanında Alp'e bir söz verdim ve o sözü tutmakta kararlıyım. Derya'yı koruyup kollayacağım. Zaten ne olursa olsun yaşadıklarımızdan bihaber olan kimseye ezdirmem dostumu. Kendimi kadın ve Derya arasına siper ederek arkadaşımı kötü laflardan koruyacakmışım gibi hissediyorum. Bu yüzden tüm itirazlarına rağmen Derya'yı arkama doğru çekiyorum.

"Ne dediğini sanıyorsun sen?" diyorum kadına doğru bir adım atarken.

"Zeynep, cidden sorun değil. Hadi gidelim canım," diyor Derya, tebessüm etmeye çalışarak.

"Sen dur hemşire," diyerek tekrar arkama çekiyorum onu. Sonra kadına dönüyorum. "Bizim ne zararımızı gördün de gelip karşımıza böyle laflar ediyorsun?" derken sesim gitgide yükselmeye başlıyor.

"Hem suçlular hem güçlüler. Ne biçim insanlarmışsınız! Bir de kapımızı açtık size, yazıklar olsun!" diye söyleniyor kadın.

"Sen önce kokuşmuş ağzını temizle sonra gelip bize laf söyle. Günlerin için benden pasta börek yapmamı isterken hiç böyle demiyordun. Bundan sonra yok sana pasta börek! Kendi misafirlerini kendin doyur. Derya'yı evine çağırıp tansiyonunu ölçtürürken, hastaneden bedava ilaç getirmesini isterken hemşireden de iyisi yoktu. Şimdi ne oldu? Sen sakın ha bir daha bizim kapımıza gelme. Maazallah bizden bir şeyler bulaşır da namusunuza zeval gelir," diye bayağı bayağı bağırıyorum kadına.

Kadının esmer yüzü söylediklerimle iyice kararıyor. "Terbiyesiz! Annen yaşındayım ben senin, şu söylediklerine bak!"

"Sen önce kendi söylediklerine bak."

"Oturtmam..." diyor sanki tıkanıyormuş gibi zar zor çıkan bir sesle. "Oturtmam sizi bu apartmanda."

"Elinden geleni ardına koyma," diye meydan okuyorum. "Bir daha da ağzından çıkanlara dikkat et. Eğer tek bir laf duyarsam, allem eder kallem eder bir açığını bulup herkese rezil ederim seni."

Kadın olduğu yerde yavaş yavaş kaykılmaya başlıyor. Eli boynundaki düğmeleri açmak için çırpınıyor.

"Zeynep, kadına bir şey oluyor," diyor Derya kadına müdahale etmek için atılırken.

"Bırak Allah aşkına, domuz gibidir, bir şey olmaz ona," diyorum umursamayarak.

Derya beni duymazdan gelerek az önce kendisine bir sürü laf söyleyen kadına yardım etmek için yanına gidiyor. Kadın merdivenlere çökerken yanına düşen çantasını açıp kurcalamaya başlıyor. Çantada bulduğu ilacı dilinin altına yerleştirdikten sonra nabzını kontrol ediyor.

Bense tüm olanları bir tiyatro oyunu gibi seyrediyorum. Onun yerinde ben olsam Derya'nın aksine çoktan çekip gitmiştim. Kadına yardım edişini gördükçe Derya'nın yüreğinin ne kadar büyük olduğuna bir kez daha şahit oluyorum. Sanırım benim Derya'dan öğrenmem gereken daha çok şey var ve yeğenim illa birine benzeyecekse eğer kesinlikle annesine benzemeli. Dünyanın Derya gibi insanlara ihtiyacı var.

Aşağı yukarı dört beş yaşlarındayken götürüldüğüm düğünlerden birindeyim. Hayal meyal hatırladığım ayrıntılarsa her yerde. Nefes almanın neredeyse imkânsız olduğu küçük, basık bir düğün salonu burası. Masalar tıklım tıklım dolu, çocukların kaçan balonları tavanda asılı kalmış. Birkaç kadın, kucaklarındaki çocukların ağzına donuk kremalı pastadan tıkıştırıyor. Lanet olası patlak müzik kolonuysa kulağımın dibinde acımasızca gümbürdüyor.

Ben salondaki ayrıntılara dalmışken bir anda burnumun dibinde öpmem için uzatılan eli görüyorum. Zeynep'in babasının eli. Hemen yanında da annesi var. İkisi de bana sırıtarak bakıyorlar.

"Öp bakalım damat," diyor Armağan Amca.

Tedirginlikle başımı yana çeviriyorum ve o da ne? Zeynep üzerinde seksenli yıllardan kalma bir gelinlikle yanımda dikiliyor. Saçları kuş yuvasına dönmüş. Sanırım küçük bir kuş motifi gerçekten de saçlarının arasına kondurulmuş. Güzelime ne yapmışlar böyle?

Zeynep'in halini gördükten sonra gözlerimi üzerimdekilere çeviriyorum. Ellerim üzerimdeki takımı yoklarken gözlerim pantolonuma takılıp dehşetle açılıyor. İspanyol paça mı o? Bir de boynuma el büyüklüğünde kelebek gibi papyon mu takmışım?

"Zeynep neler oluyor?" diye soruyorum dehşetle.

Gülümsüyor. "Evlendik ya hayatım."

"İyi de niye seksenlerde?" diye yakarıyorum.

Başımın sallanmasıyla birlikte görüntüler bulanıklaşmaya başlıyor ve Zeynep'in gülme sesini duyuyorum. Gözlerim yavaş yavaş açıldığında bana doğru eğilmiş, güleç yüzüyle karşılaşıyorum.

"Uyandırdım mı?" diye soruyor elini saçlarımın arasından geçirirken.

Bir şey demeden önce, hızla etrafıma bakınıyorum. Zeynep'in salonunda, dizlerinde uzanmış yatıyorum. Seksenlere ait hiçbir iz yok. Tamamıyla günümüzdeyiz. Derin bir nefes alıp gözpınarlarımı ovuşturuyorum.

"Öyle bir rüya gördüm ki inanamazsın," diyorum yarı uykulu bir halde.

"Hayırdır aşkım?" diyor televizyonun sesini kısarken.

"Rüyamda evleniyorduk." Gözümün önüne düğün salonunun hali geliyor. "Seksenli yıllardan birindeydik."

Zeynep söylediklerimle gülmeye başlıyor. O güldükçe benim başım da hafif hafif sallanıyor.

"Seksenlerde ben daha doğmamıştım bile."

"Gel de bunu gördüklerime anlat. Senin üzerinde facia bir gelinlik. Beni görsen ilkokul piyeslerindeki çocuklar gibi boynumda böyle kocaman bir papyon," diyorum gülerek. "Kâbustan halliceydi."

"Facia derken nasıl bir facia? Çok mu çirkindim?" diye soruyor Zeynep gülmeye devam ederken.

"Kafanda kuş yuvası vardı. Gerisini sen düşün," diyorum gözlerimi korkunç bir şeye bakıyormuş gibi açarak.

"Hayatım..." diyor, sonra gülmesinin geçmesi için birkaç saniye bekliyor. Ardından popoma hafifçe vuruyor. "Hava sıcak diye dikkat etmedim ama keşke uyurken üzerini örtseymişim. Senin kıymetlin açıkta kalınca ne biçim rüyalar görmüşsün öyle."

"Sen geç dalganı benle," diyorum yüzümü karnına gömüp gıdıklamaya çalışırken. "Baban bana 'damat' diyordu, ne haber?"

"Al işte, rüya olduğunu buradan anlamalıydın aşkım."

"Ne bileyim ya, bir tuhaf oldum işte."

"Sadece bir rüyaydı," diyor Zeynep, eğilip yanağımdan öpmeden önce.

"Sence evlensek çok mu garip olurdu?" diye soruyorum geri çekildiği sırada. Bir şey demeden önce bir süre yüzüme bakıyor. Ne diyeceğini merakla bekliyorum. Yüzünde bir tebessüm belirdikten sonra konuşmaya başlıyor.

"Benim kafamda kuş yuvası, senin boynunda koca papyon olursa epey garip olurdu."

"Yok, cidden soruyorum. Evlensek çok mu garip olurdu?"

"Bilmem," diyor omuzlarını hafifçe kaldırıp indirirken. "Bu konu hakkında hiç düşünmedim."

"Ben de pek düşünmedim."

"Şu anki halinden memnun musun?"

"Memnunum. Her şey yolunda," diyorum kendimden emin bir sesle.

"O zaman geri kalan her şeyi daha sonra düşünürüz," diyerek göz kırpıyor.

"Olur," diyerek kollarımı beline sarıyorum. Zeynep televizyonun sesini tekrar açtığında dönüp izlediği programa bakıyorum. Mutfağın içinde koşturan aşçıları görünce soruyorum. "Bu ne güzelim?"

"*Beş Yıldızlı Şefler* diye bir program hayatım. Sen uykuya daldıktan hemen sonra başladı. İzlesen sen de çok seversin. Acayip iyi şefler var. Mesela şu adam İngiltere'nin en genç *Michelin* yıldızlı şefiymiş. Adamın karizmasını görüyor musun?" diye hevesle anlatıyor.

Zeynep'in gösterdiği şefi daha önceden tanıyorum elbette. İşindeki başarısından dolayı içten içe imrendiğim bir şef. Bir de adam üstüne üstlük karizmatik hareketlerle takılıyor mutfakta. Sevgilim de bunları bana hevesle anlatıyor. Aman ne güzel!

"İzleyecek başka şey yok mu ya?" diyorum kumandayı elinden çekerken.

"Ben bunları izlemek istiyorum," diyerek kumandayı geri alıyor.

"Ya daha birkaç saat önce işteydik zaten. Bari evdeyken başka şeyler izleyelim. Sen benden de işkolik oldun çıktın," diyerek kanalı değiştirmeye çalışıyorum.

"Belki bir şeyler öğrenirdik Tom Şef'ten. Bence kendisinin mutfağa kattığı yorum ilham verici. Onun gibi başarılı olmak için böyle şeyleri takip etmeliyiz."

Tom diyor, ilham diyor, başarı diyor ve tüm bunları, içinde benim olmadığım cümlelerde kullanıyor. Delirtecek bu kadın beni!

"Susayım susayım diyorum ama senin de duracağın yok güzelim," diye çıkışıyorum kucağından kalkarken.

"N'oluyor be?" diye soruyor anlam veremeyerek.

Kumandayı elinden çekip televizyonu kapatıyorum. "Ne mi oluyor? Elinin körü oluyor aşkım."

"Kerem, bu ne şimdi?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Bunu asıl benim sana sormam lazım," diyor yüzünde şaşkın bir gülüşle bana bakarken.

"Sen beni gerçekten delirtmek istiyorsun," diyerek oturduğum yerden kalkıyorum. Sonra Zeynep'i taklit ederek konuşmaya devam ediyorum. "Ne kadar iyi bir şef, öyle ilham verici, böyle başarılı, yok şöyle karizmatik...Mıy mıy mıy!"

Zeynep kaşlarını çatıyor. "Ne diyorsun hayatım ya?"

"Ben demiyorum, sen diyorsun. Deminden beri gözümün önünde adama methiyeler düzüyorsun," diyorum biraz sinirli biraz kıskanç bir sesle.

"Ah!" diyor gülerek. Sonra da parmaklarını dudaklarına bastırıp gülmesini engellemeye çalışıyor. "Sen ciddisin."

Tek kaşımı otoriter bir ifadeyle kaldırıyorum. "Ciddiyim."

"Saçmalama Kerem, onlar şef," diyor kapalı televizyonu göstererek.

"Ben neyim? Hıyarağası mı?"

"Şurada bir televizyon keyfim vardı, içine turp sıktın," diyor Zeynep başını iki yana hafifçe sallayarak.

"Tabii haklısınız Zeynep Hanım, keyfinizi böldüm ben sizin. Tom Şef'le daha güzel dakikalar geçirmene engel oldum," diyorum burnumdan soluyarak.

"Kereem!"diyor uyarıcı bir sesle, "Sakinleşir misin?"

"Sakinim ben," diyerek deyim yerindeyse tam bir öküz gibi bağırıyorum Zeynep'e.

Dayanamayıp o da bağırmaya başlıyor. "Ben kaç gündür se-

nin için neler yapıyorum, haberin var mı? Girmediğim blog, gitmediğim restoran, izlemediğim program kalmadı. Sen kalkmış saçma sapan bir çekememezliğin peşinden gidiyorsun."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bekle bir dakika," diyerek hırsla odasına gidiyor. Koltuğa oturup beklemeye başlıyorum. Çok geçmeden elinde bir klasörle yanıma geliyor. Pek de nazik olmayacak bir şekilde klasörü kucağıma atıyor. "Niyetim tamamlayınca vermekti ama madem işler bu raddeye geldi," diyor keyifsiz bir şekilde.

"Nedir bu?" diyerek klasörü düzeltiyorum. Ben klasörü açtığım sırada, "Restoranda oluşturacağın yeni mönü için yaptığım araştırmalar," diyor.

Tek tek dosyalanmış bilgilere gözlerime inanamayarak bakıyorum. Sayfaları çevirdikçe karşılaştığım bilgilerle neredeyse küçük dilimi yutacak duruma geliyorum. Kimseden böyle bir ilgi görmemiştim bugüne kadar. Gerçekten benim için bu kadar uğraşmış mıydı?

"Zeynep... Sevgilim benim... Sen neler yapmışsın böyle!" diyorum az önceki bağıran halimin aksine yumuşacık bir sesle.

Söylediklerim karşısında omuz silkmekle yetiniyor. Sırf benden daha başarılı şefleri izliyor diye bağırıp çağırırsam olacağı bu tabii. Hâlbuki Zeynep, kendi gelişimini bırakmış resmen benim, işlerimi ilerletmem için çabalar olmuş. Koltuğun benden uzak köşesine oturan sevgilimin yanına gidiyorum.

"Bu var ya bu," diyorum elimi dosyanın üstüne vururken, "bana dünyaları versen bu kadar değerli hissettiremezdin."

Bir şey demeden gözlerime bakıyor. Dudakları sussa da gözleri her zamanki gibi bıcır bıcır konuşuyor adeta.

"Az önceki öküzlüğüm için özür dilerim," diyorum çekinerek yanağından öperken. Neyse ki çekindiğim gibi olmuyor. Ne öpücüğüm havada kalıyor ne de bir tokat yiyorum.

"Öküzlük yaptığının farkında olman da iyi bir şey," diyor gözlerini devirerek.

"İş konusunda benden daha iyi birisine tahammülüm yok. Bu konuda takıntılıyım," diyorum Zeynep'e biraz daha sokulup başımı göğsüne yaslarken.

"Biz seninle aynı gemideyiz. Ben de senin başarın için çabalıyorum," diyor sarılırken.

"Başarılı bir kadın tarafından desteklenmekten daha motive edici bir şey yok. Seninle aynı yolda ilerlemek çok güzel bir tanem."

8. BÖLÜM

"Şaşırtan Hareketler"

Gözlerimi açtığımda parlak gün ışığı ve masmavi bir gökyüzüyle karşılaşıyorum. Tavandaki küçük penceremden dünya o kadar berrak görünüyor ki yeni güne oldukça enerjik başlamamı sağlıyor. Yataktan kalkıp vücudumu birkaç kez esnetiyorum. Pencereyi açıp içeriye dolan temiz havayla ciğerlerimi temizliyorum. Dışarıdan gelen hayatın sesi kulaklarımda yankılanıyor. Simitçinin yanık sesi, sabah otobüslerinin kornası, günaydın çığlığı atan birkaç martı... Tabii bir de salondan gelen Derya'nın sesi var. Telefonda biriyle oldukça hararetli bir konuşma yapıyor.

Odamın kapısını açtığımda salonda eliyle belini destekleyerek bir ileri bir geri yürüyen arkadaşımı görüyorum. Bana doğru döndüğü sırada göz göze geliyoruz. Sol gözümü kırpıp başımı hafif hafif sallayarak, *"Kiminle konuşuyorsun?"* diye soruyorum sözsüz bir şekilde.

"Alp'le konuşuyorum," diyor gülümseyerek. Aldığım cevapla ben de gülümsüyorum. "Selam söyle, öpüyorum," diyorum Alp'in de duyabileceği bir sesle.

"Al kendin söyle," diyerek telefonu bana uzatıyor. Hızlı adımlarla yanına gidip telefonu alıyorum. "Canım nasılsın?"

"İyiyim Zeyno, iyiyim. Sen nasılsın? Ne var ne yok? Bizim işkolikle nasıl gidiyor?" Sorularıyla gülümsemem daha da büyüyor. Alp'i nasıl özlediğimi, sesini duyunca bir kez daha anlıyorum.

"Ben de iyiyim, Kerem de iyi." Sonra Kerem'in iş takıntıları aklıma geliyor. "İşkolik arkadaşın bıraktığın gibi hâlâ takıntılı."

Telefonun ucundan Alp'in kahkahasını duyuyorum. "Ama hâlâ berabersiniz, değil mi?"

"Henüz tekmeyi basacak kadar delirtmedi beni," diye takılıyorum ona. "Bizi boş ver şimdi. Sen kendinden bahset. Nasıl gidiyor? Sağlığın sıhhatin nasıl?"

"Derya'yı, sizleri özlemekten başka bir şikâyetim yok. Günleri sayıyorum işte," diyor iç çekerek. "Derya iyiyim diyor ama gerçekten iyi mi? Benden bir şey saklamıyorsunuz, hamilelik zor geçmiyor, değil mi Zeyno?"

Alp'in sorusu üzerine gözlerim Derya'ya kayıyor. Koltuğun ucuna oturmuş, elleriyle karnını sarmış konuşmamızı dinliyor. Alp'e cevap vermeden kısa bir an Derya'nın gerçekten iyi olup olmadığını düşünüyorum. Bulantıları çoktan geçtiği için artık daha iyi durumda. Bebek desen çok şükür o da gayet sağlıklı. Sanırım tek sorun etraftaki yargılayan bakışlar. Derya her ne kadar bunlara takılmıyormuş gibi davransa da böyle zamanlarda Alp'in yokluğunu en derinlerinde hissettiğini biliyorum. Ben boş konuşanları susturmaya çalışsam da Derya'nın tek ilacı Alp'le el ele olmak.

"Bir sorun yok. Sağlığı gayet yerinde," diyorum Alp'e burada olup bitenleri söyleyemeden. "Hatta o kadar sağlıklı ki aşermesi hiç bitmiyor. Hemşire yüzünden uykusuz gecelerim oluyor. Askerde olduğun için şanslısın. Geçen gün canı Karakedi'nin bozasından çekti. Eskişehir'de olmayışımız tabii ki sevgilini durdurmaya yetmedi. Annemler hızlı kargoyla bozayı yetiştirmeseydi duvarları tırmalayacaktı boza da boza diye."

Alp'in gülme sesini tekrardan duyuyorum ama bu seferki buruk bir gülüş. Derya'ya "her şey yolunda" bakışı atarak moralinin bozulmasını önlüyorum.

"Keşke aşkımın ve bebeğimin yanında olsaydım da uyku-

suz gecelerim olsaydı," diyor Alp bir kez daha iç çekerek.

"Merak etme, o günler de gelecek. Derya'nın son ayları sende. Eve geri döndüğünde her şeyi senin üstüne yıkacağım," diyorum onu güldürmeye çalışırken.

"Eve dönmek demişken biz de demin Derya'yla onu konuşuyorduk. Sence izin kullanıp terhis tarihimi mi uzatayım, yoksa izin kullanmadan eve daha erken mi geleyim?" diye soruyor.

Aklımdan geçen "uzatmadan bitir askerliğini" düşüncesini söylemeye emin olamayarak, "Derya ne diyor?" diye soruyorum.

"İzin kullanma, bir an önce eve dön diyor. Bense izin kullanıp geleyim diyorum."

Derya'yla aynı düşüncede olduğumuzu duyunca cevap vermekten çok fazla çekinmiyorum. "Derya haksız sayılmaz. Hamileliği düşünülürse askerliğin ne kadar erken biterse o kadar iyi. Zaten şimdilik her şey yolunda."

"Haklıyım değil mi kuzum ama Alp, 'İlla geleceğim, senin benden sakladığın bir şey var,' diyerek kuruntu yapıyor," diyor oturduğu yerden kalkan Derya. Yüzündeyse sesindeki inkârın tam tersine üzgün bir ifade var. O da en az benim kadar Alp'i ikna etme peşinde.

"Sesi buruktu. İçime kurt düştü, ne yapayım Zeyno?" diyor Alp telefondan.

Sevgililerdeki ses tanıma özelliği gerçekten incelenmesi gereken bir durum. Nice çabalar sırf ses tonu yüzünden yitip gidiyor. Tıpkı şu an bizim çabalamamız gibi.

"Derya iyi ya," diyorum inandırmak için ısrar ederek. "Bir sıkıntısı yok. Hem ben buradayım, Kerem de var. Senin aklın kalmasın bizde."

Derya telefonu almak için elini uzatıyor. "Bak Derya istiyor, ona veriyorum telefonu. Öpüyorum seni. Kendine dikkat et canım benim."

"Ben de öpüyorum kıvırcık. İşkoliğe de selam söyle."

"Tamam söylerim," diyorum ve telefonu Derya'ya veriyorum.

Derya, Alp'e sevgi sözcükleri arasında gelmesine gerek olmadığını anlatmaya devam ediyor. Yüzündeki burukluğu ve sıkıntıyla ovaladığı başını görünce kollarımı omzuna dolayıp arkadaşıma destek olmaya çalışıyorum. O da boşta olan eliyle sardığım kollarımı minnetle tutup sıkıyor.

Tam bu sırada benim telefonum çalmaya başlıyor. Derya'yla Alp'i baş başa bırakıp odama geçiyorum. Yastığımın kenarında duran telefonu alınca sevgilimin fotoğrafını görüyorum ekranda. Yüzümde kocaman bir tebessümle açıyorum.

"Günaydın sevgilim."

"Günaydın bir tanem. Ben mi uyandırdım yoksa uyanmış mıydın?"

"Aramadan beş on dakika önce uyanmıştım."

"Uyku mahmuru hallerin ne güzeldir şimdi," diyor Kerem aklımı başımdan alan bir sesle. "Hazırlanırsan aşağıda bekliyorum seni. İşe birlikte gideriz diye düşündüm."

"Aşağıda mısın?" diye soruyorum salona geçip pencerenin tülünü açarken.

"Evet," dediği sırada dirseklerini direksiyona yaslayışını izliyorum.

"Sana bakıyorum şu an," diyorum ve saniyesinde Kerem'in bakışları beni buluyor. Aynı anda gülümseyip el sallıyoruz birbirimize. Yataktan kalkmış darmadağın halime sanki dünyanın en güzel manzarasına bakıyormuş gibi bakıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, bakışları hâlâ bendeyken.

"Senin de o bakışların içime işliyor resmen."

"Belki de bir an önce yanıma gelmelisin. Böyle uzaktan uzaktan bakışmak romantik olsa da seni yanımda hissetmek daha güzel." Sesine bir parça tutku yansıyor.

"Bekle, hemen geliyorum," diyorum ona el sallayıp odama doğru giderken.

Derya'nın yanından geçerken onun hâlâ Alp'le konuştuğunu görüyorum. Askerlerin bu kadar uzun telefon konuşması yapabilmesine şaşıyorum ama çok geçmeden Derya ve Alp aklımdan uçuyor ve Kerem için hazırlanıyorum.

"Ben çıktım hemşire," derken telefonu kapatıp mutfakta kahvaltı hazırlamaya başlayan Derya'nın yanağına bir öpücük bırakıyorum.

"Kahvaltı?" diye soruyor.

"Boş ver kahvaltıyı, Kerem bekliyor," diyorum sırıtarak.

"Hımm... Anlaşıldı," diyor imalı imalı.

"Hadi ben kaçtım."

"Güle güle."

Merdivenleri adeta uçarak iniyorum ve apartmandan nefes nefese kalmış bir halde fırlıyorum. Kerem arabadan inmiş, apartmanın önünde beni bekliyor. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp birbirimize sarılıyoruz. Saçlarıma bıraktığı öpücüğü hissederken yüzümü sıcacık göğsüne gömüyorum.

"Çabuk hazırlandın," diye mırıldanıyor.

Başımı göğsünden çekip yüzüne bakıyorum, "Bir an önce yanına gelmek istedim."

"Aşkım benim," diyor ve dudaklarımızı birleştiriyor. Derya bana az önce kahvaltı demişti değil mi? En güzel ve bana özel kahvaltı işte buradaydı.

"Gidelim mi?" diye soruyor birbirimizden ayrılınca.

"Gidelim," diyorum ve Kerem arabanın yanına gidene kadar elini belimden çekmiyor. Arabanın kapısını açıp binmem için bekliyor. "Buyurun hanımefendi."

"Mersi beyefendiciğim," diyorum sesimi eski İstanbul hanımefendileri gibi çıkararak.

Kerem şoför koltuğuna geçip arabayı sürmeye başladığın-

da, "Sabah sabah kapıma kadar gelmeni neye borçluyum acaba?" diye soruyorum.

"O ne biçim soruymuş öyle," diyor bana onaylamaz bir bakış atarken. "Ben sana aşkımdan sabahı nasıl ettiğimi bilmiyorum, senin soruna bak."

"Sen son zamanlarda kendi sorularına hiç dikkat etmiyorsun galiba," diyorum uzanıp yanağından öpmeden önce. "Seninkilerin yanında benimki o kadar masum ki."

Kerem verdiğim cevapla köşeye sıkışınca kaşları belli belirsiz çatılıyor. Alnında uzun çizgiler beliriyor bir anda. Başparmağı dudağının altını ağır ağır kaşırken aklından geçenleri merak etmeye başlıyorum.

"Haklısın," diyor konuşmak için dudaklarını ıslattıktan sonra. "Ama telafi edeceğim."

Sözleri bittikten sonra bir eli direksiyonu sabit tutarken diğer eliyle oturduğum tarafa eğilip güneşliğin kapağını indiriyor. Bir dal çiçek çıkıyor içinden. Koltuğuna tekrar yerleşirken bana içten bir gülümsemeyle bakıyor. Beklemediğim bir anda karşımda bulduğum çiçekle benim de dudaklarım mutlulukla kıvrılıyor. Çiçeği elime alıp koklamak için burnuma götürüyorum. Minik, yumuşak yaprakları burnuma değdiğinde gıdıklanıyorum ama karşılığında ferah bir koku alıyorum.

"Çok güzel kokuyor," diyorum Kerem'e bakarak.

"Öyle mi?" diye sorunca çiçeği ona doğru uzatıp koklatıyorum.

"Senin kadar güzel kokmuyor, emin olabilirsin hayatım," diyor göz kırparak.

İçimdeki Zeynep saçını havalı bir şekilde savururken çiçeğimi bir kez daha kokluyorum. Gerçekten çiçekten daha mı güzel kokuyorum? Yoksa aşk tıpkı gözlerimize yaptığı gibi koku alma duyumuzu da etkileyip her şeyin en güzelinin âşık olduğumuz kişide olduğunu mu hissettiriyor?

Ben düşüncelerime dalmışken restoranın bahçe kapısına geliyoruz. Kerem Pia'yı bahçeye saldıktan hemen sonra elimi tutarak beni içeri sokuyor. Giyinmek için sağa döneceğim sırada elimi bırakmayıp mutfağa doğru çekiyor. İçeri girdiğimizde gür sesiyle konuşuyor. "Kahvaltı yapmadık. Bize güzel bir kahvaltı hazırlayın. Yumurtalı ekmek de olsun, oyalanmayın!" derken ben de dudaklarını kımıldatarak, "*Günaydın*," diyen Bahar ve Serdar'a aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Hadi güzelim," diyor Kerem, beni mutfaktan yemek bölümüne çıkarırken.

"Baş başa kahvaltı yapacağız yani," diyorum Kerem'in yanında üst katın merdivenlerini çıkarken. Benden bir basamak yukarıda durup gözlerini yüzümde gezdiriyor. "Sanki daha önce yapmadığımız şey."

"Yaptık tabii canım ama burada... Yani restoranda el ele yaptığımız bir kahvaltı olmamıştı daha önce."

"Her şeyin bir ilki vardır," derken bana doğru eğilip burnumun ucundan öpüyor.

Üst kata çıktığımızda yediveren güllerin yer aldığı pencerenin önündeki masada, temiz havanın eşliğinde kahvaltımızın gelmesini bekliyoruz. Kerem sık sık aç bir patron gibi homurdanıyor. Hatta yemekler biraz daha gecikirse mutfaktakilere nasıl gürleyeceğini kaşlarını çatarak uygulamalı olarak gösteriyor bana. Yemek yerine beni yiyeceği tehditlerini savurmaya başladığı sırada zavallı Özgür, elinde servislerle beliriyor merdivenlerde. Kerem birkaç laf söylemeden bırakmıyor Özgür'ü.

Bense mutfakta emrinde çalıştığım şeflerin bizim için hazırladığı tabaklar ve aşağıda oldukça eğlenceli muhabbetimin olduğu Özgür'ün yaptığı servis karşısında durumu biraz rahatsız edici buluyorum. Neyse ki servisler yapıldıktan sonra sabah tenhalığı sayesinde üst katta baş başa kalıyoruz da lokmalar boğazıma dizilmeden yiyebiliyorum. Kahvaltımızı

ederken Kerem'in anlattığı çocukluk anısıyla keyfim yerine geliyor ve bol bol gülüyorum.

"Bizim Mert'in saçlarını biliyorsun. Her zaman şampuan reklamlarındaki parlayan yıldız gibi dolaşır ortalıkta," diyerek başlıyor konuşmaya. "Çocukluğumdan beri saçlarına sinir olurum. Çocukken daha sinir olurdum. Benimkilerin halini gördükçe onun saçlarına olan sinirim daha da artardı."

"Senin saçların öyle güzel ki Kerem, kendine haksızlık etme. Ben kızıla çalan saçlarına bayılıyorum," diyorum ağzımdaki lokmamı yutar yutmaz. Gülümseyerek anlatmaya devam ediyor.

"Amerika'ya gittiğimiz ilk yıllardı. Mert'le her zamanki güreşmelerimiz sırasında salondaki sandalyenin ayağını kırmıştık. İkimiz de suçlu olmamıza rağmen Mert'e bir şey diyemediklerinden tüm azarı ben işitmiştim. Babam attığı fırçadan sonra sandalyeyi tamir etmek için çiviydi, tutkaldı ne bulduysa saçmıştı ortalığa. Ben de çocuk aklımla yediğim azarın intikamını alacağım diye tutkalı Mert'in başından aşağı boca etmiştim," diye anlatırken gülmesine engel olamıyor.

"Çok kötüsün hayatım," diyorum onun gülüşüne katılarak.

"Annem, Mert'in saçlarını tutkaldan arındırmak için çok uğraştı ama en sonunda pes etti. Çareyi saçlarını sıfıra vurdurmakta buldular," diyor oturduğu yerde keyifle kaykılırken.

Başımı iki yana acıyarak sallıyorum. "Zavallı Mert."

"Bizim Mert'i saçları olmadan düşünebiliyor musun? Çocukluğumun en eğlenceli zamanlarını kel Mert sayesinde geçirdim."

"Tam boğazlamalık bir çocukmuşsun. Çocuk değil, resmen küçük şeytan," diyorum azarlamaya çalışarak ama gözümün önüne saçları olmayan Mert geldikçe içimden gelen gülme dürtüsüne yenik düşüp kahkahayı patlatıyorum.

"Çocuktuk kızım," diyor ağzına bir zeytin atmadan önce.

Yanağının altına sıkıştırdığı zeytinle konuşmaya devam ediyor. "Gerçi fırsat verseler aynı şeyi bir kez daha seve seve yaparım."

"Yok artık," diyorum gözlerimi iri iri açarak.

"Şaka şaka," diyor, sonra da soruyor. "Senin var mı çocukluğuna dair böyle komik şeyler?"

Kısa bir an düşünüyorum ve aklıma ilk olarak İrem'le yaşadığımız o komik olay geliyor. "Var aslında. Yanlış hatırlamıyorsam ikinci sınıfa falan gidiyorduk. İrem'le okuldan çıktıktan sonra 'en çok met helvasını kim yiyecek?' yarışına tutuşmuştuk. İkimiz de yarım kilodan fazla helvayı bir oturuşta devirince bizi hastaneye zor yetiştirmişlerdi."

"Sonra ne oldu?"

"Ne olacak hayatım, yarışmamız kolumuzdaki serumlar ve kabarmış vücutlarla son bulmuştu. Biz de güzel bir azar yedikten sonra hem zırlamış hem de birbirimizin kaşınan sırtını kaşıyıp durmuştuk. Onca yıl geçmesine rağmen konu met helvasıysa bir taneden fazla yemeyiz ikimiz de," diyorum gözümün önünde küçük Zeynep ve küçük İrem'in hastanede aynı yatakta ağlayan halleri belirirken.

"Resmen şeker komasına sokmuşsunuz kendinizi."

"O yaştayken ne bilelim dokunacağını. İkimiz de sen yiyemezsin ben yerim diye inat edince böyle oldu."

Keyifli kahvaltımızdan sonra çalışmak için aşağıya iniyoruz. Kerem'in ofisinin önüne geldiğimizde üniformamı giymek için ondan ayrılıyorum. Tam bu sırada Kerem beni kendine çekerek uzunca bir öpücük bırakıyor dudaklarıma. Öpücüğün etkisiyle saf saf sırıtarak giriyorum mutfağa ve hemen ardından üstümü değiştirmeye soyunma odasına gidiyorum.

Geri döndüğümde Kerem'le aynı anda giriyoruz mutfağa. Ben Kemal Şef'in yanına çalışmaya geçerken o müzik setini

çalıştırıyor. Göz göze geldiğimizde göz kırpıyor. Müzik eşliğinde halimden oldukça memnun bir şekilde Kemal Şef'e yardım etmeye başlıyorum.

Mutfakta geçen bir saatin ardından Kerem yanıma yaklaşıyor ve biraz otoriter bir sesle, "Bana yardıma gelmelisin," diyor. Kemal Şef'e baktığım sırada bakışlarıyla onaylıyor ve Kerem'le onun çalışma alanına gidiyorum.

"Sos sende güzelim. Kesilmemesi için dikkatli ol," diyor kolumu okşayarak. Etleri mühürlemek için ocağın başına geçtiği sırada gözümün biri Kerem'de diğeri ise elimdeki sosta. Bahar yanımdan geçerken bir anlığına durup kulağıma doğru fısıldıyor.

"Bugün çok mu tatlısınız acaba?"

Başımı ona doğru çevirip dişlerimi göstererek sırıtıyorum. "Öyleyiz galiba."

Bahar yanımdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Kerem geliyor. Sosa daldırdığı kaşığı havaya kaldırarak kıvamını kontrol ediyor.

"Sen buna sos mu diyorsun?" diye soruyor suratını asarak. Yanağını içten içe kemirdiğini belli ederek bakıyor yüzüme. "Böyle yapacağını bilseydim sana vermezdim."

Yaptığım sostan gayet emin olduğum için sinirle derin bir nefes çekiyorum ciğerlerime. Duvarda asılı duran çelik kepçelerden birini gözüme kestirip hızla elime alıyorum. Aynı hızla da Kerem'in başına geçiriyorum.

"Kendinden daha iyi birini çekememe durumundan sıkıldım artık," diyorum gözlerimden ateşler saçarak. "En iyisi sensen kendin yapmalıydın."

Kerem vurduğum yeri ovalayarak, "Niye vurdun şimdi? Şaka yapmıştım. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum," diyor alıngan bir tavırla.

"Önceki manyaklıklarına say," diyorum ve elindeki sosu alıyorum. "Kullanmayacaksan kullanacak şef bulurum ben."

"Dur dur," diyerek sosu elimden alıp kenara bırakıyor. Bir elini belime koyarken sol eliyle elimi tutup olduğu yerde sallanarak dans etmeye başlıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum. Sen bilmezsin ama seksenlerde müzikler çok iyiydi."

Az önce kafasına kepçe geçirdiğim sevgilim hiçbir şey olmamış gibi dans mı ediyor benimle? Fazla mı hızlı vurdum acaba? Şaşkınlıktan gülüp gülmemek arasında kalıyorum.

"Çok tuhaf bir adamsın," diyorum dansına ayak uydurmaya çalışırken. Gözlerimi bir an için Kerem'in yüzünden çektiğimde bizi izleyen bakışları görüyorum ve hızla gözlerimi tekrar onun yüzüne sabitliyorum. "Bu mutfağa benimle el ele girmediğin günleri unutmamışken şimdi kimseye aldırmadan benimle dans ediyorsun."

"Bu akşam bende kalsana," diyor sadece benim duyabileceğim bir sesle.

"Sabahki portakal suyu falan mı dokundu? Yoksa az önceki darbe mi fazla geldi? Ben ne diyorum sen ne diyorsun?"

"İşime gelen konular hakkında konuşuyorum," diyerek beni kendine daha çok çekiyor.

"İşine gelen şeyler her istediğinde gerçek olmaz," diyorum yapışık vücutlarımıza biraz mesafe koyarak.

"Sadece bana gel. Söz en az Derya kadar zararsız bir ev arkadaşı olacağım," diye fısıldıyor kulağıma doğru.

Söylediğiyle kıkırdıyorum. "Derya kadar zararsız derken?"

"Şimdi de senin işine gelenleri mi konuşmaya başlayacağız?" diyor bana çapkın çapkın bakarken. Gözlerimi kısarak bakıyorum ona. "Geliyorsun, değil mi?"

"Düşünmem lazım," diyorum beni etrafımda döndürmesine izin vermeden önce.

"Bugün yaptıklarım akşama yapacaklarımın teminatıdır." Beni tekrar göğsüne yaslıyor. "Hem yarın izin günün. Bu akşam bende kalırsan birlikte daha fazla zaman geçiririz."

Bakışlarındaki istek, belimdeki ısrarcı eli, dudaklarından dökülen kabul bekleyen cümleler kabuğumu kırıyor. "Tamam gelirim."

İstediği cevabı duyduktan sonra bana sıkıca sarılıyor. Sonra da beni geriye doğru yatırarak dansımızı bitiriyor. Mutfaktaki gösterimizi izleyen küçük grubumuzdan alkışlar yükseliyor. Mehmet Şef bile birbirine bağlı olan kollarına rağmen dudaklarında ufacık bir tebessümle bakıyor bize. Yanaklarıma hücum eden kanla birlikte işimin başına dönüyorum.

Yoğun geçen günün ardından, o akşam restoranı biz kapatıyoruz. Restoranın ön kapılarını kilitleyip mutfağa geldiğimde Zeynep'in tezgâha uzattığı kolunda uyukladığını görüyorum. Yanına gidip elimi sırtında gezdirerek uyandırıyorum.

"Gidiyoruz bebeğim, hadi," diyorum tezgâhtan kaldırmaya çalışarak.

Doğrulup bana sarılırken yakınıyor. "Ölüyorum yorgunluktan."

"Biliyorum bebeğim," diyerek kucağıma alıyorum onu. Tek kolunu boynuma dolarken başını göğsüme yaslıyor.

Arabaya bindiğimizde de eve geldiğimizde de uyuklamasına devam ediyor. Restorandan çıktığımız gibi eve de kucağımda çıkarıyorum sevgilimi. Pia her zamanki sabırsızlığıyla bizden önce giriyor eve. Koltuğa zıplayıp otururken Zeynep'i koltuğun diğer ucuna yatırıyorum. Gözlerini kırpıştırarak açıp bakıyor bana. Yorgunluktan solmuş olmasına rağmen hâlâ büyüleyici görünüyor.

"Saat kaç aşkım?" diye soruyor.

Yanağını okşuyorum. "On ikiyi geçti."

"Bu saatte uyumazdım aslında ben," diyor doğrulmaya çalışırken.

"Yorgunluktandır. Kahve yapayım mı sana?"

"Canım istemiyor."

"Banyo yapmak ister-" derken cümlemi yarıda kesiyor. "Yıkanamayacak kadar yorgunum."

"Ben hallederim," diyerek bir kez daha kucağıma alıyorum Zeynep'i.

"Yok artık," diyor kolumdan sarkan bacaklarını sallandırarak. Ciddi olduğumu anlayınca sormadan edemiyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyorum haline gülerek.

Zeynep'in az önceki uykulu halleri yerini meraklı bakışlara bırakırken suyun sıcaklığını ayarlıyorum. Küvetin tıpasını takıp dolması için bırakıyorum. Zeynep'in yanına gidip kıyafetlerini özenle tek tek çıkarıyorum. Bunu yaparken açıkta kalan gerdanını birkaç kez öpmeden duramıyorum. Sevgilimin kıyafetleri çıkınca bu sefer ben soyunmaya başlıyorum. Göz göze geldiğimiz sırada yüzündeki soru soran ifadeyi fark ediyorum.

"Seni yıkarken ıslanmasın diye," diyorum masum bir sesle. "Gerçekten fesatlık yok içimde."

Zeynep gülümseyerek bakıyor bana. Küvete birlikte giriyoruz. Onu bacaklarımın arasına alıp sırtını göğsüme yaslıyorum. Sıcak su ve Zeynep'in vücuduyla gevşemeye başlıyorum. Onu da aynı şekilde gevşetmek için yumuşak hareketlerle kollarını ve boynunu ovalıyorum. Omzundaki köpükleri avucuma aldığım suyla durulayıp öpüyorum. Sevgilimden halinden memnun mırıltılar yükseliyor ve kollarımın arasındaki bedeninin gevşemeye başladığını hissediyorum. O an Zeynep'e borçlu olduğum teşekkürler geliyor aklıma.

"Zeynep... Teşekkür ederim sevgilim," diyorum onu göğsünün hemen altından sararken. Elini, kolumun üzerinde hissediyorum aynı anda.

"Ne için teşekkür ediyorsun?"

"Bana duyduğun sevgiye, fevri çıkışlarıma gösterdiğin sabra, benim için yaptıklarına... O dosya gerçekten çok kıymetli benim için. Çok teşekkür ederim," diyorum minnet dolu bir sesle.

Zeynep yüzümü görmek için dönüyor. Hareketi suda küçük köpüklü dalgalar oluşturuyor. Dalgalar küvetin kenarına vurdukça banyoda deniz sesi gibi yankılanıyor.

"İkimiz de birbirimizin hayatına çok şey kattık sevgilim. Mesela sen, kalbime çok iyi bakıp onu iyileştirdin. Bende yeşeren ne varsa hep senin sevgin sayesinde."

Dudaklarından dökülenler kalbimin daha güçlü atmasına sebep oluyor. Sanki yeterince âşık değilmişim gibi söylediği her cümle ona bir kez daha âşık olmamı sağlıyor. Kalbimde sevgiye ayırdığım alan Zeynep sayesinde her geçen gün daha da büyüyor.

Dudaklarına minicik bir öpücük kondurup banyo faslını daha fazla uzatmadan küvetten çıkarak belime bir havlu sarıyorum. Zeynep'i de büyük bir havluya sarıp bir kez daha kucağıma alıyorum.

"İnsanın kendisini taşıyan bir sevgilisinin olması çok güzelmiş," diyor gülerek.

"Her şey aşkım için," diyorum yatak odasına girdiğimiz sırada.

Havlu tenini acıtmasın diye nazikçe kuruluyorum sevgilimi. Sonra da yüzükoyun uzanmasını sağlıyorum. İtiraz etmeden uzandığı sırada bana attığı bakıştan aklındaki soruları anlayabiliyorum. Sırtına dökülen siyah saçlarını çekerken gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarımı sırtında belli belirsiz dolaştırırken yattığı yerde kıpırdanıyor. Onun beklentilerini artırmak için belimdeki havluyu attıktan sonra bacaklarımı iki yana açarak eğiliyorum üzerine. Boynuna ve

sırtına küçük öpücükler bırakıyorum. Ağırlığımı bacaklarıma vererek oturuyorum kalçalarına. Tenini hissedince derin bir nefes alıyorum. Onun da aynı şekilde iç çektiğini duyuyorum. Ellerim dairesel hareketlerle sırtını ovalamaya başladıktan kısa bir süre sonra Zeynep konuşmaya başlıyor.

"Masaj mı yapıyorsun?" diye soruyor şaşkınlığını saklayamayarak. Cevap vermeden önce bir an için duruyorum, sonra keyifle gülerken soruyorum. "Sen ne sanmıştın?"

Düşüncelerini her yakalayışımda yaptığı gibi sesini yükseltiyor. "Bir şey sanmadım canım!"

"En az Derya kadar zararsız olacağım, diye sana söz vermişken aklından nasıl hinlikler geçiyor acaba?" diyorum masaj yapmaya devam ederken.

"Derya'yla çırılçıplakken masaj yapmıyoruz birbirimize," diyor masajın etkisiyle gevşeyen bir sesle.

"Eee, yapmayın bir zahmet," diyorum gülerek. "Burada sevgililik mertebesinin avantajlarını kullanıyorum sonuçta. Beğenmediysen bırakabilirim hemen."

Zeynep'ten huysuz bir ses yükseliyor. "Sakın bırakma. Cennette gibiyim, çok iyi geldi. Şöyle biraz da sağ tarafa doğru."

İsteğini yerine getirerek sağ omzunu ovuyorum yavaşça. "Böyle iyi mi?"

"Hı-hı,"diyor mest olmuş bir vaziyette ama sonra cin gibi bir sesle soruyor. "Başkalarına da yaptın mı bu numaraları?"

Ben de bu soru ne zaman gelecek diye bekliyordum. Derin bir nefes alarak Zeynep'i yatakta çeviriyorum. Böylece birbirimizin yüzünü rahatlıkla görebiliyoruz.

"Öncelikle bir konuda anlaşalım güzelim. Böyle şeyleri düşünmen sana sadece gereksiz sinir olarak dönecek. Hem Ellen'ı bu kadar büyütme gözünde," diyorum sakin bir sesle.

"Ben Ellen demedim ki!" diyor kaşlarını çatarak.

Ah Zeynep ah, boşuna çatıyorsun o kaşlarını. Seninle ilgili

her konuda aklıma nasıl Sarp geliyorsa, benimle ilgili konularda da senin de aklına ilk olarak Ellen geliyor. Bilmiyorum sanki.

"Bari bana yapma güzelim," diyorum gülümseyerek. Sonra yanına uzanıp onu kendime doğru çekiyorum. "Uyuyalım artık."

Zeynep bana iyice sokulup kolumu yastık olarak kullanıyor. Yüzümüz ve vücutlarımız birbirine değince irkiliyor. Ben üzerimize pikeyi çekerken, "Uyumak için giyinmemiz gerekmez mi?" diye soruyor.

"Sanmıyorum," diyorum onu daha sıkı sararken. Çok geçmeden bacaklarından birini benimkilerin üzerine atıyor. Gülerek birkaç santim ötemdeki gözlerine bakıyorum. "Bacaklarının benimle alıp veremediği bir şey var. Otururken, yatarken hep üzerimdeler."

"Rahatsız mı oluyorsun?" diye sorarken çekiyor bacağını.

"Ne rahatsızlığı güzelim? Bu hareketine bayılıyorum resmen," diyerek tekrar çekiyorum üzerime ve sarmaş dolaş uykuya dalıyoruz.

9. BÖLÜM

"Sihirli Değnek"

Uyku sırasında bazen uyanırsınız ve gözlerinizi açmadan tekrar uykuya dalmayı beklersiniz ya işte ben de şu an tam olarak o durumdayım. Üzerimdeki pikeyi kollarımın altına sıkıştırmış, tekrardan uykuya dalmak istiyorum.

Daha rahat uyumak için Kerem'in yattığı tarafa dönüp artık otomatikleşmiş hareketlerle bir kolumu ve bacağımı ona doğru atıyorum. Atıyorum atmasına ama bu işte bir gariplik var. Şu an tenimde hissettiğim şey alışık olduğum Kerem değil. *Kerem bu kadar tüylü müydü?* düşüncesi kafamın içinde dolaşırken gözlerimi yavaşça açıyorum. Yanımda yatan Pia'yı görünce gözlerimi devirerek rahat bir nefes alıyorum.

"Hangi ara geldin buraya?" diye konuşuyorum kısık sesle. Derin uykuda olan Pia'dan aldığı nefesin dışında hiçbir tepki gelmiyor.

"Kerem niye yanımda değil?" diye kendi kendime konuşarak doğruluyorum yataktan. Ayaklarımı aşağı sallandırıp gözlerimi ovuşturuyorum. Başucumdaki abajuru yakıp komodinin üzerinde duran saate bakıyorum. Saat beşe geliyor, neredeyse sabah olmak üzere.

Kerem'e bakmak için kalkıyorum yataktan. Evin içinde dolaşmak için kendimi fazlasıyla çıplak hissettiğimden Kerem'in gardırobunu açıyorum. Kıyafetlerinin arasında burada kaldığım zamanlarda giydiğim pijamamı arıyorum. Dolaptaki

eşyalarını biraz kurcaladıktan sonra aradığımı bulup üzerimi geçiriyorum.

Yatak odasının kapısını açıp dışarı adım attığımda koridorun sonunda yer alan salonun ışığını görüyorum. Odadan yansıyarak holü aydınlatan ışığı ve baskın bir şekilde burnuma çarpan yemek kokularını takip ederek salona giriyorum. Salonun oturma bölümü boş olmakla birlikte, odanın sola kıvrılan kısmında yer alan açık mutfakta yemek yapan sevgilimi görüyorum.

Üzerinde sadece iç çamaşırı ve doğum gününde aldığım mutfak önlüğü var. Saçlarını siyah bandanasının altına hapsetmiş. Arkası dönük olduğu için beni fark etmeden yemek yapmaya devam ediyor. Bu manzarayı tüm ayrıntılarıyla hafızama kazıyacak kadar uzun bir süreyi onu izleyerek geçiriyorum. Artık orada dikilmek yerine yanına gidip sarılmak ve gözler önüne serdiği sırtını öpücüklere boğma isteğim dayanılamayacak bir hal alınca bu isteğime boyun eğiyorum.

Sessiz adımlarla mutfağa geçtiğimde yemeklerle dolu olan tezgâhı görüyorum. Bu yemekler de neyin nesi böyle? Hem de bu saatte! Anlam veremeyen bir halde yanına varıyorum. Kollarımı kollarının altından geçirip göğsünün üzerinde birleştiriyorum. Yanağımı sırtına yasladığım sırada neredeyse fısıltıyla konuşuyor. "Çok mu ses yaptım? Uyandırdım mı seni?"

"Ne zamandır mutfaktasın?" diyorum sorusuna cevap vermeden. Başımı çevirip dudaklarımı sırtına değdirdiğim sırada cevap vermesini bekliyorum.

"Sen uykuya daldıktan kısa süre sonra geçtim mutfağa. Uyku tutmadı." Yemeği karıştırmak için kollarını hareket ettirdikçe sırtında seğiren kasları gözüme çarpıyor.

"Madem uyku tutmadı beni de uyandırsaydın ya," diyorum kollarımı göğsünden çekip tezgâha yaslanırken. Böylece birbirimizi rahatlıkla görebiliyoruz. Yüzümü görünce gülümsüyor.

"Çok yorgundun, mışıl mışıl uyuyordun. Ben uyuyamadım diye seni de mi uyutmasaydım aşkım?"

Pişirdiği çorbayı karıştırmaya devam ederken, "Bu yemekler de neyin nesi?" diye soruyorum elimle yaptıklarını işaret ederek.

"Ha..." diyor yüzündeki gülümseme büyürken. "Bunlar senin bana yaptığın araştırmanın sonuçları. Aslında yarın yapacaktım ama uyku tutmayınca birazını yapmaya karar verdim. Bu bahaneyle oyalanırım dedim."

"Delisin sen! Bu saatte uğraştığın işe bak," diyorum hayretler içinde.

"Öyleyim." Şakağıma bir öpücük bırakıyor. "Hem uyanmasaydın birazdan ben uyandıracaktım seni yemekleri tatman için."

"Ben hemen tatmaya başlayayım," diyorum yemeklere yönelirken.

"Yok yok!" diyerek bana engel oluyor. "Öyle hemen dalmak yok. Ben tek tek tattıracağım sana."

Tüm gün benim için yaptığı jestlerin hatırına kabul ediyorum. Aslında hatırı bir kenara bırakacak olursak beni elleriyle besleyecek olması kulağıma oldukça cezbedici geliyor.

"Öncelikle seni şöyle alalım," diyor ve belimden tutup kaldırarak beni bar taburelerinden birine oturtuyor. "Şimdi de gözlerini kapıyorum ki sadece ama sadece yemeklere odaklan."

Başındaki bandanasını çıkarıp gözlerimi kapatıyor. Etraf kararırken huysuzlanmamak için çabalıyorum. Yine de başımın arkasında bandanaya düğüm atmakla uğraşırken, "Buna gerçekten gerek var mı?" diye sormadan edemiyorum.

"Dedim ya sadece tatlara odaklan diye. Yemeklerden başka dikkat dağıtıcı hiçbir şey göremeyesin diye."

"Tamam," diyorum iç çekerek. "Bu da istediğin gibi olsun."

"Çorbayla başlayalım," diyor ve beni kısa bir an gözlerim bağlı bir halde bekletiyor.

Hiçbir şey göremediğim için duyduğum sesler daha ilgi çekici gelmeye başlıyor. Kerem'in ne yaptığını anlamak için pür dikkat dinliyorum. Kepçenin tencereye çarparken çıkardığı tıkırtıyı, çorbanın kâseye dökülüşünü, çekmecenin rayında kayışını, kaşıklıkta çarpışan kaşıkların sesini ve en sonunda Kerem'in bana doğru yaklaştığını belli eden ayak seslerini dinleyerek bekliyorum.

Bir adım, iki adım, üç adım ve dördüncüsünde Kerem dizlerime değdiğinde yanıma geldiğini anlıyorum. Ellerimi uzattığımda iç çamaşırıyla açıkta kalan beli arasında bir yeri kavrıyorum. Avucumun içinde pamuklu kumaşı, parmak uçlarımdaysa sıcak tenini hissediyorum. Gözlerim bağlı olmasına rağmen ellerim ve kulaklarım sayesinde onu açık seçik görebiliyorum.

"Ocaktan aldığım için çok sıcak. Biraz üflemem lazım," diyor yumuşak bir sesle. Sonra dudakları arasından çıkan küçük rüzgârın sesini duyuyorum. "İşte oldu. Al bakalım hayatım," diyor yine yumuşak bir sesle.

Kaşığı bana doğru uzattığında burnuma çarpan kokuyla ağzımı açıyorum. Çorba ılık bir şekilde boğazımdan geçiyor. Süt ve badem tadının uyumu damağımda güzel bir tat bırakıyor.

Meraklı bir ses tonuyla, "Nasıl buldun?" diye soruyor.

"Bir kaşık daha versene," diyorum gülümseyerek.

Kerem'in ikinci kaşığı da üfleyerek soğuttuğunu duyuyorum. Gözümün önüne siyah önlüğü içinde çıplak vücuduyla karşımda durmuş ve tüm şefkatiyle ağzım yanmasın diye çorbayı üfleyen sevgilim beliriyor. Gerçeğini görmeyip sadece tahminde bulunmak bile yeterince dikkat dağıtıcıyken gözlerimi neden bağladığını şimdi daha iyi anlıyorum.

"Al bakalım," diyor sesine yansıyan gülüşüyle.

İkinci kaşığı da içerken bir kez daha çorbanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Gerçekten insanın, içtikçe bir ka-

şık daha içesi geliyor. Tatmam gereken başka yemekler olmasa koca bir kâse çorbayı seve seve içebilirim.

"Kerem, bu çok güzel olmuş. Eline sağlık, aşkım benim."

"Beğendin demek. O zaman badem çorbasını yeni mönümüze ekliyoruz," diyor keyifli bir sesle.

"Ekleyelim," diyerek onaylıyorum onu.

"Şimdi bir de bunu dene," diyor ve kokusundan uzattığı yemeğin et yemeği olduğunu anlıyorum. Ağzımda lokum gibi dağılan et, kereviz püresiyle birbirine karışıyor.

"Nasıl buldun?" diye soruyor çorbayı tattıktan hemen sonra sorduğu gibi.

"Et çok güzel ama kereviz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," diyorum lokmayı yuttuktan sonra.

Neyi beğenmediğimi anlamak için, "Sebzeyle aran olmadığı için mi böyle düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sebzeyle ilgisi yok, kerevizin bu halini pek beğenmedim," diyerek dudak büküyorum.

"Anladım güzelim. O zaman ağzının tadını yerine getireyim hemen," diyor ve yeni bir lezzeti tatmamı sağlıyor.

"Bak bu olmuş," diyorum ağzımdaki vişneli yaprak sarmasının tadına hayran kalarak. "Bu kesinlikle olmuş."

"Ben de bayağı beğenmiştim." Yaptığı yemekle gurur duyduğu sesinden belli oluyor. "Bu da yeni yemeklerimizden biri olacak."

"Eğer başka tattıracağın bir şey yoksa ben sarmalarla baş başa kalmak istiyorum," diyorum gülerek.

"Daha bitmedi," diyor Kerem, yanağımdan bir makas alırken. "Şimdi yiyeceğin ikili tıpkı sen ve ben gibi. Birbirlerini tamamlıyorlar resmen."

"Öyle mi?" diyorum cilveli bir sesle.

"İnanmıyorsan kendin bak," diyor ve çok övdüğü ikiliyi tadıyorum.

"Hımm..." diyebiliyorum ağır ağır çiğnerken. Resmen lezzet patlaması yaşıyorum şu an. Eğer gözlerim bağlı olmasaydı bunu tadarken kendiliğinden kapanırdı.

"Nasıl buldun?" diye sorduğunda sadece mırıldanıyorum.

"Hımm..."

"Beğendin mi?"

"Hı-hı..." diyebiliyorum başımı aşağı yukarı sallarken.

"Bu, çok beğendiğin anlamına mı geliyor? Bak yine hılama Zeynep," diyor Kerem sabırsız bir sesle.

Elimi uzatıp Kerem'i kendime çekiyorum. "Gerçekten sen ve ben gibi, çok uyumlu."

"Tahin soslu falafel açık ara farkla mönüdeki yerini alıyor o zaman," diyor çekiştirmelerime karşı koyamayıp yanıma sokulurken. Dizlerimi aralayıp onu bacaklarımın arasına çekiyorum. "Almaması büyük hata olurdu," diyorum beline sarılırken.

"Bir de tatlımız var. Onu da tattırmak istiyorum," diyor ve ben, ellerimi belinden çekmesini bekliyorum ama Kerem bacaklarımın arasından ayrılmıyor.

"Bakalım bunu nasıl bulacaksın?" dedikten sonra dudaklarını hissediyorum.

Israrcı bir baskıyla öpmeye başlıyor. Öpüşüne karşılık vermemem için hiçbir neden olmadığından istekle cevap veriyorum. Dudaklarımı aralayıp nefesiyle birlikte altdudağını da içime çekiyorum. Bağırıp çağırırken oldukça gergin görünen bu dudakların aslında ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunun belki de bininci kez farkına varıyorum.

Ellerimi boynuna doğru uzatıp ensesinde gezdirirken incitmekten korkarak ama kanımda alevlenen şehvete de karşı koyamayarak kendime doğru çekiyorum. Aramızdaki mesafe biraz daha kapanırken Kerem'in ağırlığını üzerimde hissetmeye başlıyorum. Elleri bacaklarımda dolanırken öpüşmemiz de derinleşmeye başlıyor.

Oturduğum taburenin arkalıksız ve neredeyse kahvaltı barıyla aynı yükseklikte oluşu sayesinde Kerem'in ağırlığıyla yavaş yavaş geriye doğru yatırıldığımı hissediyorum. Yerimin rahatsızlığından ya da Kerem'in ağırlığından bir şikâyetim yok. Tek şikâyetim yatarken birbirinden kopan dudaklarımız. Dudaklarımız ayrılsa bile elleri hâlâ üzerimde. Bacaklarımdan belime doğru ilerleyip göğsümün hemen altında hafif bir baskıyla bekliyor.

"Nasıl buldun?" diye soruyor tutkulu bir sesle. Yüzünü göremesem de eminim şu an çarpık bir gülüşle süzüyordur beni.

"Bir falafel değil ama idare eder." İçimdeki şehvete rağmen şaka yapabildiğime şaşırıyorum.

"Zeyneeep!" diyor bacaklarımın arasına iyice yerleşirken. Daha fazla yanaşmasını umarak, "Bende yalan yok," diyorum sırıtarak. Onu daha fazla hissetmeyi beklerken beni şaşırtıyor.

"Bence mönüye koyalım bunu da," diyor gülerek. "Şefin spesiyali, çok tutulur bu."

O andan sonra gözlerimin bağlı kalmasına daha fazla tahammül edemiyorum. Bandanayı gözlerimden çekip çıkarıyorum. Hızlı hızlı aldığım nefes yüzünden göğsüm inip kalkarken kaşlarımı çatarak bakıyorum Kerem'e. "Bu sadece bana özel." İçimdeki kıskançlık ve şehvet yüzünden sesim hırıltılı çıkıyor.

"Ama çok bencilsin sevgilim," diyor gülmeye devam ederek. "Bence başkalarını bu tattan mahrum etmemeliyiz."

"Öyle bir şeyi yapmaya kalkış da bak bakalım başına neler geliyor," diyorum kaşlarım hâlâ çatıkken. Sonra gözlerimi kasıklarına dikerek devam ediyorum. "Eceline susadıysan bir dene."

Kerem kahkahayı patlatıp üzerime doğru eğiliyor. "Şaka yapıyorum bir tanem. Bu tabii ki sadece sana özel."

"İyi," diyorum huysuz bir ifadeyle. Sonra da Kerem'i kendime çekiyorum. "Benim olanı alma zamanı."

"Sen iste yeter ki," diyerek birleştiriyor dudaklarımızı.

Kerem, geceyi yemek yaparak geçirdiğinden, üstüne bir de biz mutfakta alev alınca neredeyse öğlene kadar uyuyor kollarımın arasında. Göğsümün üzerinde derin uykudayken ben de onun gibi bazen uykuya dalıyorum, bazense parmaklarımı saçlarında gezdirerek uyanmasını bekliyorum.

İzin günümün ilk yarısı bu şekilde geçerken ikinci yarısını restoran için yapacağımız alışverişe ayırıyoruz. Kerem, restorana yapılacak denetimlerde Pia yüzünden sıkıntı yaşamaktan çekiniyor. Rakip restoran karşısında hiçbir açık vermemek için daha dikkatli olmaya başladı son zamanlarda. Bu yüzden Pia'yı restorandan içeriye sokmama konusunda kararlı. Havalar yeterince ısındığı için Pia bundan sonra, bugün alacağımız kulübesiyle birlikte bahçeyi mesken tutacak. Açıkçası Kerem'in attığı bu adımı oldukça akıllıca buluyorum. Pia her ne kadar mutfakta gezinmiyor olsa da ve hijyen kurallarına dikkat ediyor olsak da, denetime gelen memurlar durumu anlamayacaklardır. Restoranın içinde köpek baktığımız denetimler sırasında ortaya çıkarsa ceza almamız ve müşteri kaybetmemiz işten bile değil.

Pia'nın kulübesi dışında bir de almamız gereken baharatlar var. Yeni mönü yüzünden elimizde oldukça geniş bir baharat listesi var. Bu yüzden Mısır Çarşısı'nın yolunu tutacağız gibi görünüyor.

Kerem uyandıktan sonra ayaküstü bir kahvaltı yapıyoruz ve işlerimizi halletmek için hızlıca çıkıyoruz evden. Dünden kalan kıyafetlerimle kendimi rahat hissedemeyince, temiz kıyafetler için Kerem beni eve getiriyor. Aşağıda çok bekleteceğimi düşündüğünden de benimle birlikte yukarı çıkıyor. Eve girdiğimizde Derya'yı elinde bir kâseyle yine atıştırırken buluyoruz.

"Aaa nereden çıktınız siz?" diyor oturduğu yerden.

"Üzerimi değiştireyim, çıkacağız. Sen niye evdesin?" diye soruyorum ayakkabımın bağcıklarını çözerken. Kerem'se benden önce geçiyor salona ve Derya'nın yanına oturuyor.

"Hafta sonu olduğunun farkındasın, değil mi?" diyor elindeki kaşığı kâseye daldırırken.

Kerem'in kâseye attığı acıklı bakışları görünce hemşirenin yine ne yediğini merak ediyorum. Yanlarına gidip kâsenin içine çekinerek bakıyorum. Gördüğüm karışım karşısında karnıma sıkı bir yumruk yemiş gibi hissediyorum.

"Çilek reçelinin içine salatalık turşusu mu doğradın?" diye soruyorum gördüğüme inanamayarak.

"Evet," diyor masum masum gülümserken. Sonra kâseyi bana doğru uzatıp sanki insanlığın yeni gözdesi, lezzet harikası bir yiyecekten bahsediyormuş gibi konuşuyor. "Yesen, sen de seversin. Alsana bir kaşık."

Kâseden hızla uzaklaşıyorum. "Sağ ol canım, kokusu bile yetti. Yemiş kadar oldum."

Derya kâseyi bu sefer Kerem'e doğru uzatıyor. "Sen ister misin?"

"Sana afiyet olsun ama ben almayayım," diyor Kerem yüzünü buruşturarak.

"Keyfiniz bilir," diyerek omuz silkiyor.

"Bırak şunu yemeyi de hadi sen de hazırlan. Bizle gelirsin," diyorum Derya'yı evde yalnız bırakmaya gönlüm el vermeyerek. Çünkü evde yalnız kaldığında kendini böyle saçma sapan yemeklere vuruyor. Bir gün midesini bozacak, hem kendine hem de mercimeğe zarar verecek şapşal.

Ben cümlemi bitirir bitirmez Kerem'den biraz abartılı bir öksürük yükseliyor. *"Ne oluyorsun?"* der gibi bakıyorum suratına. Kaşlarını havaya kaldırırken başını belli belirsiz iki yana sallıyor. Sonra da Derya'yı işaret ederek aynı hareketleri bir

kez daha tekrarlıyor. *Derya'yı mı istemiyorsun? Ne yapıyorsun be aşkım? Kaşın gözün yer değiştirdi anlatacaksın diye.*

"Benim arkadaşlarıma sözüm var. Sinemaya gideceğiz," diyor Derya, Kerem'e ters bir bakış atarak. Belli ki anladı Kerem'in onu işaret ettiğini. *Al işte, alınacak şimdi. Ah Kerem ya.*

"Aaa..." diyorum dozundan fazla bir hayretle. "Hâlbuki bizle gelsen ne güzel olurdu. Hem belki mercimeğe de bir şeyler alırdık. İndirimde bez falan yok mu bu aralar? Bak benim bazanın altında hâlâ iki paketlik yer var."

Derya söylediklerim üzerine gülmeye başlıyor. Hatta baş başa kalacağımız kesinleştiği için Kerem bile rahat rahat gülüyor. İnsan hamile arkadaşını saf dışı bırakmaya çalışır mı hiç? Hadi bıraktı diyelim, bundan bu kadar mutlu olur mu? Hain bir arkadaşsın Kerem!

"Bakarız sonra. Zaten ben de çıkacağım bir saate kadar," diyor Derya.

"Eh, iyi madem, ben üzerimi değiştirmeye gidiyorum," dedikten sonra odama doğru gidiyorum.

"Zeyno!" diye sesleniyor arkamdan.

"Efendim hemşire?"

"Milli piyango çekilişleri yapılmış. Bilet nerede? Ver de internetten bakayım."

"Ay ben onu tamamen unutmuştum. Bilet cüzdanımdaydı," diyorum ve Kerem'den rica ediyorum. "Hayatım, cüzdanımın arka gözünden alıver sana zahmet. Siz bilete bakarken ben de hazırlanayım."

"Tamam güzelim," diyor Kerem çantama uzanırken.

Onlar bileti kontrol ederken ben de gardırop karşısında ne giysem diye düşünüyorum. Pantolonları üzerime tutup aynadaki yansımama bakarken bir anda fikrimi değiştirip elbiselere yöneliyorum. Üniformalı halimden sonra Kerem'in beni elbise içerisinde görmekten ne kadar mutlu olacağını bildiğimden tercihimi elbiseden yana kullanıyorum.

Tam üzerimi değiştirdiğim sırada içeriden Derya'nın çığlığı yükseliyor. Yedikleri dokundu, sancısı tuttu korkusuyla yüreğim ağzıma geliyor ve hemen fırlıyorum odadan ama salona girdiğimde birbirine sarılan Derya ve Kerem'i görüyorum.

"Ne? Niye bağırdın? Sancın mı var? İyi misin?" diyorum panikle.

"Zeyno ikramiye..."diyor Derya heyecanlı bir sesle. "Bilete ikramiye çıkmış!"

Duyduğum kelimeler kafamın içinde yankılanırken elim ayağım bir anlığına boşalıyor. Saniyeler sonra sanki sırtımdan iki adet kanat çıkmış gibi uçmaya başlıyorum. Olduğum yerde deli gibi tepinip tıpkı az önce Derya'nın attığı gibi sağlam bir sevinç çığlığı atıyorum. Sonra da koşarak Derya ve Kerem'in arasına girip ikisine birden sıkıca sarılıyorum. İkisinin de yanaklarına içimdeki coşku kadar taşkın öpücükler bırakıyorum.

"Zengin mi olduk şimdi?" diyorum Derya'ya sırıtarak.

"Tam olduk denilemez," diyor ama hâlâ deli gibi gülmeye devam ediyor. "Sadece uzunca bir süre rahat nefes alabileceksin."

"Ne kadar çıkmış?" diye soruyorum merakla.

"Büyük ikramiye değil güzelim," diyor Kerem gözümün önüne düşen buklemi çekerken. "Ama temizinden bir elli bin kazanmışsın."

İçimden yükselen kahkahalara engel olamıyorum. *Yemişim büyük ikramiyesini, burada elli binden söz ediyoruz. Elli bin!* Gözlerimde dolar işaretleri belirirken bir çığlık daha koyuveriyorum. Sonunda eğitim kredisini tamamıyla kapatabileceğim. Mercimeğin bütün ihtiyaçlarını rahatlıkla alabileceğiz. Kira ve fatura artık sorun değil. Bunları hallettikten sonra daha başka ne isterim ki ben?

"Bence oldukça iyi para," diyorum Kerem'e sarılarak. "Biz o parayla neler yapacağız neler."

"Hayal kurmaya başladın mı yoksa?" diyor Kerem keyifli bir sesle.

"Biz daha bileti alırken kurmuştuk hayalleri, değil mi Derya?" diyorum Derya'ya bakarak.

"Kurduk bir şeyler ama ben hayallerin benimle ilgili olan kısmını kabul edemem," diyor eliyle karnını sıvazlarken. "Bilet senin biletin, para da senin paran."

"Ha ha ha diye gülerim bu söylediğine. Sanki aramızda ayrı gayrı varmış gibi konuşursan hiç de ciddiye alamam seni." Derya'nın söylediklerini kulak ardı ederek Kerem'e dönüp konuşmaya devam ediyorum. "Hadi sevgilim, gidip şu elli bini yüzlük banknotlar halinde teslim alalım."

Kerem kolunu omzuma dolayıp beni kendine yaslıyor. "Gidelim gitmesine ama bugün pazar güzelim. Para için yarını bekleyeceksin."

"Doğru ya," diyorum hâlâ ikramiye kazandığımıza inanamayarak. "O zaman bugün de sıradan insanlar gibi gidip alışverişimizi yapalım. Derya da artık arkadaşlarıyla sinemaya mı gidecek, çilekli turşu mu yiyecek ne yapacaksa onu yapsın."

Derya'yla vedalaşıp evden çıkıyoruz. Öncelikle Pia'nın kulübesini almak için yol üstündeki yapı markete uğruyoruz. Açıkçası orada yaptığımız alışverişi hayal meyal hatırlıyorum çünkü aklımda kazandığım parayı nasıl değerlendireceğimden başka bir şey yok.

Eğitim kredisinin birkaç taksitini ödediğimden, gelen paranın aşağı yukarı on beş binini ayırdığımda borcum kapanıyor. Kalan otuz beş binse bana kendimi dünyanın en zengin insanıymışım gibi hissettiriyor. Doğacak yeğenime her şeyin en güzelini, sevgilime de harika hediyeler almak için sabırsızlanıyorum.

Pia'nın yeni kulübesiyle yapı marketten çıkıp Mısır Çarşısı'nın yolunu tutuyoruz. Kerem'le el ele giriyoruz çarşıya. Sev-

gilim yüzüme sevecen bir ifadeyle bakarken, "Şu surata bak ya. Sırıtmaktan çenen ağrımadı mı?" diye soruyor.

"Çok mu sırıtıyorum?" Kendimi dizginlemeye çalışıyorum. "Ama ne yapayım, benim için oldukça önemli bir gelişme. Çok mutluyum o yüzden."

"Ben de seni böyle görünce mutlu oluyorum aşkım. Hem öyle ya da böyle iyi para tutturdun."

"Birlikte harcayacağız," diyorum ona içten bir gülüşle bakarak. Olumlu ya da olumsuz bir cevap vermiyor. Sadece bana gülümseyerek bakıyor ve saçlarımın arasına içten bir öpücük konduruyor.

"Buradan başlayalım mı?" diye soruyor önünde durduğumuz baharatçıyı işaret ederek.

Önünde çuvallar dolusu renk renk baharatın dizildiği küçük dükkâna bakıyorum. İçerideki raflara boy boy kavanozlar dizilmiş. İçinde bilmediğim birçok şifalı karışım var. Tavanından kurutulmuş patlıcan ve biberler sarkıyor. Sarı renkli lambanın altında göz alıcı bir görüntü oluşturuyor. İnsan bunları görünce eve gider gitmez dolma yapma isteğiyle doluyor. Ya da bu istek sadece bizim gibi mutfak sevdalılarına oluyordur, emin değilim.

"Olur, bakalım aradıklarımız burada var mıymış?" diye cevaplıyorum Kerem'in sorusunu.

Kuru bitki ve baharat kokularının birbirine karıştığı dükkâna giriyoruz. Kerem yaşlarındaki dükkân sahibi bizi selamlayarak karşılıyor. Aradığımız baharatları anlatıyoruz ve satıcı elinde olanları bizim için gösteriyor. Kokusuna, tanelerine dikkat ederek tek tek seçiyoruz. O dükkânda aradığımız çoğu baharatı buluyoruz.

Geriye kalan birkaç baharatı almak o kadar kolay olmuyor maalesef. Kerem'in yemek konusundaki titizliği yüzünden diğer baharatları ararken epey bir dolanıyoruz çünkü bulduk-

larımızda hep bir kusur buluyor. Sanırım girdiğimiz yedinci baharatçıdan da elimiz boş çıktıktan sonra Kerem beni son bir dükkâna daha girmek için ikna etmeye çalışıyor.

"Güzelim sen de baharatların halini gördün. Yani resmen bayattı gösterdikleri. Eğer bunları kullanırsam yemeklere ihanet etmiş sayılırım. Son bir dükkâna daha bakalım. Bulamazsak söz, başka bir yere sürüklemeyeceğim seni," diyor bakışlarını gözlerimden çekmeden.

"Tek bir dükkân," diyorum işaretparmağımı havaya kaldırırken.

Gülerek tekrarlıyor. "Tek bir dükkân."

Dediği gibi girdiğimiz son dükkân orası oluyor. Baharatlardan onun kadar anlamadığımdan Kerem'i bu dükkândan almaya iten şeyin ne olduğu konusunda kesin bir karara varamıyorum. Belki gerçekten baharatlar iyi, belki de beni başka bir yere götüremeyeceğinin farkında. Öyle ya da böyle alacaklarımızı tamamlamış olarak çıkıyoruz dükkândan. Hatta Kerem, benim için bir kesekâğıdı dolusu çifte kavrulmuş Antep fıstıklı lokumdan alıyor.

"Ben çok yoruldum, bir yerlerde oturalım mı? Hem kahve ısmarlarım sana," diyorum Kerem'in koluna girerek.

Gülerek takılıyor. "Zenginim, o yüzden kahveyi ben ısmarlarım mı diyorsun aşkım?"

"Tabii ki canım. Ne de olsa hayatımın en zengin günü bugün," diyorum ama sonra aklıma parayı almadığım geliyor. "Yani bugün olmasa bile yarın en zengin günü olacak."

"Sen artık beni de beğenmezsin. Parayı bulan önce arabayı sonra kocayı değiştirirmiş. Sen de öyle mi yapacaksın?" diyor gülerek. Söylediği şey üzerine ben de gülmeye başlıyorum.

"Ne sandın yakışıklı? Önce hiç kullanamayacağım bir *Vosvos* alacağım sonra da yeni bir adam bulacağım kendime," diyorum saçlarımı geriye doğru savururken.

Kerem tek kaşını kaldırıyor. "*Vosvos* alacaksın?"

"Eee, ne yapalım benim zenginliğim ancak bu kadarına yetiyor. Hem kullanmasını bilmeyince ha *Vosvos*'um olmuş ha *Volvo*'m, ne fark eder?"

"Ben sana araba kullanmayı öğretecektim hani? Havalar güzelleşmişken çalışmalara başlayalım en kısa zamanda," diyor Kerem hevesle. Bense onun kadar hevesli değilim. Yani ben oldum olası çekinirim araba kullanmaktan.

"Acelesi yok," diyerek geçiştiriyorum konuyu. Araba kullanmaya karşı duyduğum korkuyla ağzımdan başka bir şey çıkmıyor. Allahtan o sırada telefonum çalıyor da konu fazla uzamadan orada kapanıyor. Telefonu çıkardığımda Kerem göz ucuyla arayanın kim olduğuna bakıyor. Bense içimden, "*Hızır gibi yetiştin Mürşit Şef'im,*" diyerek açıyorum telefonu.

"Alo, şefim?"

"Nasılsın Zeynep?" diye soruyor Mürşit Şef sakin bir sesle.

"Sağ olun, iyiyim, şefim. Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim. Mutfakta işler nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda şefim. "

Kerem sessiz bir şekilde, "Ne diyor?" diye soruyor. Elimle "bir dakika" diye işaret ediyorum ve Mürşit Şef'in söyleyeceklerini dinlemeye odaklanıyorum.

"Çok güzel, çok güzel," diyor Mürşit Şef ve sonra boğazını temizleyerek konuşmaya devam ediyor. "Sen şimdi bu adam beni niye aradı diye merak ediyorsundur."

"Merak etmedim dersem yalan olur şefim. Sınav sonuçları mı açıklandı yoksa?"

"Daha açıklanmadı. Ben başka bir iş için aramıştım seni. Lafı dolandırmadan direkt söyleyeceğim."

"Dinliyorum," diyorum iyice meraklanarak.

"Bak Zeynep, benim bazı *workshop* derslerine girecek, güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Sen benim yetiştirdiğim,

disiplinine güvendiğim bir öğrencimsin. Son sınavdaki gayretini de gördüm, önceki hatalarını unutturacak kadar azimliydin. Yani demem o ki okulda ders vermeye var mısın?" diyor Mürşit Şef ciddi bir sesle.

Duyduklarımla Kerem'in koluna sıkıca tutunuyorum çünkü her an heyecandan bayılabilirim. Kerem bana endişeli gözlerle bakarken ona mutlulukla gülümsüyorum.

"Şefim siz ciddi misiniz?" diye soruyorum titreyen sesimle.

"Sen benim ciddi olmadığımı ne zaman gördün?" diyor azarlayarak.

"Şey... Ben böyle bir şey beklemiyordum. Teklifiniz karşısında heyecanlandım."

"Sonra heyecanlanırsın. Şimdi bana acilen bir cevap vermen gerekiyor. Eğer kabul etmezsen diğer seçenekleri değerlendireceğim." Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Zeynep, iyi düşün."

Bir an Kerem'e bakıyorum. Acaba o bu işe ne der? Sevgilisi bile olsam haftanın altı gününü onun mutfağında çalışarak geçiriyorum. Öte yandan Mürşit Şef'in yaptığı teklif her zaman karşıma çıkacak cinsten bir fırsat değil. *Workshop* dersleriyle başlayıp belki ileride Mürşit Şef gibi aşçılık eğitimleri veren bir eğitmen şef bile olabilirim. Bir yanımda Kerem bir yanımda hayatımın fırsatı dururken hemen şimdi bir karar vermem gerekiyor.

"Zeynep!" diye sabırsız bir sesle uyarıyor şefim.

"Tamam," diyorum derin bir nefes aldıktan sonra. "Kabul ediyorum şefim."

"En doğru olanı yaptın Zeynep. Yarın okula uğra, *workshop* programlarına göz atalım."

"Şefim yalnız ben çalışıyorum biliyorsunuz," diyorum Kerem'i yüzüstü bırakamayacağım için. "Yani her gün okula gelemem."

"*Workshop*'lar her gün olmuyor zaten. Yarın detayları konuşuruz. Şimdi kapatmam lazım," diyor hızlı hızlı.

"Tamam şefim, görüşmek üzere."

Telefonu kapadıktan sonra meraklı gözlerle beni dinlemeyi bekleyen Kerem'e bakıyorum. Söyleyeceklerime nasıl tepki vereceğini kestiremediğimden içimde endişe bulantıları yükseliyor.

"Arayan Mürşit Şef'ti," diyorum gülümsemeye çalışarak.

"O kadarını anladım. Neyi kabul ettin?"

"Öncelikle kızmayacağına söz ver," diyerek şart koşuyorum.

"Eğer kızacağım bir şeyse kızarım." Tek kaşını tekinsiz bir ifadeyle havaya kaldırıyor. Bu hali yutkunmama sebep oluyor.

"Kerem, lütfen kızma," diyorum gardımı en başta düşürerek.

"Söyler misin şunu?"

"Mürşit Şef okulda ders vermemi istedi. Ben de kabul ettim," diyorum tek nefeste.

Kerem'in havaya kalkan kaşı yavaşça iniyor. Tekinsiz ifadesi yumuşuyor ve dudaklarında bir tebessüm beliriyor. "Ders vereceksin demek?"

"Zaten hâlihazırda bir işim var biliyorum ama nasıl reddederdim? N'olur kızma, kırılma bana Kerem... Kabul etmelisin ki iyi bir teklifti," diyorum ona doğru bir adım atarak. Benim attığım adıma sarılarak cevap veriyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor beni göğsüne bastırırken. "Daha yeni mezunsun ve kaptığın işe bak! Seninle gurur duyuyorum bebeğim."

Dudaklarından dökülen kelimeler endişelerimi söküp atıyor. Yakaladığım fırsatın keyfini çıkarmaya Kerem'in sözleriyle devam ediyorum. Kollarımı beline sıkı sıkı sarıp gülümsüyorum. "Kızacağını düşündüm."

"Niye kızayım bir tanem? Ben senin kendini geliştirmeni, iyi yerlere gelmeni senden daha çok istiyorum. İş konusunda sana her zaman destek olacağımı bilmelisin," diyor sıcacık sesiyle. "Restoranı bırakmayacaksın ama değil mi?"

"Bırakır mıyım hiç?" Kollarından sıyrılıp yüzüne bakıyorum. "Bazı *workshop*'ları ben vereceğim sadece. Ayrıntıları yarın konuşacağız. Birlikte gideriz istersen."

"Bakarız güzelim."

"Kerem!" diyorum yüzünü avuçlarımın arasına alırken. "Hayatıma resmen sihirli değnek değdi. Önce senin romantik hallerin, sonra piyango, şimdi de bu iş. Kesinlikle hayatıma sihirli bir değnek değdi."

"Her şeyin en iyisine layıksın sen," diyor ve dudaklarıma uzun bir öpücük bırakıyor. "Hadi gidip kahve içelim. İkimiz de yorulduk bugün."

Bulunduğumuz yere çok yakın olan bir kahve dükkânına giriyoruz. Kendimi sandalyeye attığım an yorgunluğumu hissediyorum ama bugün öyle güzel gelişmeler oldu ki bu yorgunluk vız gelir tırıs gider bana.

Henüz lise çağlarında olan garsona iki tane orta şekerli Türk kahvesi sipariş ediyoruz. Çok geçmeden eşsiz bir kokuya sahip olan kahvelerimiz geliyor. Kerem aldığımız lokumları da masaya çıkarıyor. Kahvesinden birkaç yudum alışını izliyorum. Sonra da takılmadan edemiyorum sevgilime.

"Seninle ilk kez Türk kahvesi içiyoruz. İçindeki Amerikalı nasıl oldu da filtre kahve dışında bir kahveyi kabul edebildi?"

Kerem gözlerini çizgi haline getirecek kadar içten bir gülüşle bir yudum daha alıyor kahvesinden. Sonra da içimi ısıtan sesiyle konuşuyor.

"Seni en az kırk yıl daha yanımda tutabilmek için içemeyeceğim şey yok benim."

10. BÖLÜM

"Maraz"

Zeynep'in kazandığı ikramiyeyi ve yeni işini kutlamak için, Mert ve Derya'nın da bize eşlik ettiği bir yemeğe çıkıyoruz bu akşam. Sevdiklerimizle aynı sofrayı ve aynı sevinçleri paylaşmak hepimize iyi geliyor. Mert'in iş stresi, Derya'nın Alpsiz geçen hamilelik günleri, benim takıntılı iş hayatım bir süreliğine unutuluyor. Hepimiz en mükemmel hayatları yaşıyormuşçasına gülerek sohbet ediyoruz yemek boyunca.

Zeynep'i son zamanlarda hiç görmediğim kadar mutlu görüyorum. O, bu kadar mutluyken keyfini bozmamak için, yediğimiz ve bana göre kötü olan yemekler için bile söylenmiyorum. Bu aralar onun yüzünü asacak hiçbir şey yapmamaya ekstradan özen gösteriyorum. Sanırım sevgilim sayesinde öfke konusunda en otokontrollü günlerimi yaşıyorum.

Yemekten sonra eğlenmek için geldiğimiz barda yuvarlak bir masanın etrafında oturuyoruz. İçkimden bir yudum alırken elindeki kokteyli döke saça oturduğu yerde dans eden Zeynep'i izliyorum. Keyfi o kadar yerindeki ne üstünü batırdığının ne de sarhoş olduğunun farkında. Kulaklarımızı zorlayan şarkıya bağıra bağıra eşlik ediyor. Bir yandan da kanımı alevlendiren gülüşüyle bana bakıyor. Gülüşüyle aralanan dudaklarının arasından dişlerini ve şarkı söylerken kıvrılan dilini görüyorum. Göz göze geldiğimiz an şarkı söylemeyi kesiyor ve elindeki kadehi masanın üzerine bırakıyor. Oturduğu yerden bana doğru hafifçe eğiliyor.

Vücudunun sözsüz davetine karşılık vererek aramızdaki küçük boşluğu kapatarak dudaklarını öpüyorum. Zeynep kadar olmasa da benim de kafam bayağı bir güzelken öpüşmenin etkisiyle iyice kopuyorum dünyadan. Meyveli alkolün tadı Zeynep'in kendine has tadına karışmışken beni daha da sarhoş ediyor. Birbirimizden ayrıldığımızda boynuma doladığı kollarını çekmiyor. Yüzündeki mest olmuş ifadeye gülümseyerek bakıyorum.

"Sarhoş oldum galiba," diyor kıkırdayarak.

"Öyle görünüyor," diyorum haline gülerek. "Eve gitmek ister misin?"

Başını ağır ağır sallıyor. Sonra sır verir gibi yüzünü yüzüme yaklaştırarak fısıldıyor. "Seni istiyorum."

"Şimdi mi?" diyorum attığım kahkaha müziğin içine karışıp kaybolurken. Kıkırdayarak omuzlarını silkiyor ve boynumdaki kollarını biraz daha sıkıyor. "Ne zaman sarhoş olsan içindeki zilli seni ele geçiriyor güzelim," diyorum dudaklarına küçük bir öpücük bırakmadan önce.

"İflah olmuyor, ne yapayım?" diyor gözlerini devirerek.

Bir elini boynumdan çekip bacağıma koyuyor. Gözleri vereceğim tepkiyi ölçerken eli oldukça yavaş hareketlerle neredeyse kasığıma kadar çıkıyor. Derin bir iç çekerek onu durdurmak zorunda kalıyorum. Masanın diğer tarafında oturan ve öpüşmemiz dışında daha fazlasına şahit olmamış Derya ve Mert'e fark ettirmeden, Zeynep'in elini avucumun arasına alıp parmak uçlarını öpüyorum.

"Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun," diyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Bence sen de beni istiyorsun." Kelimeler ağzında yuvarlanıyor.

"Kesinlikle. O yüzden eve gitmenin zamanı geldi," diyorum boğuklaşmaya başlayan sesimle.

Zeynep'in yüzünde zafer gülümsemesi belirirken Derya ve Mert'e dönüyorum. Mert de en az Zeynep ve ben kadar kafayı bulmuş durumda ve Derya'ya hararetle bir şeyler anlatıyor. Derya'ysa elindeki limonlu sodasından bir yudum alırken oldukça sıkılmış görünüyor.

"Eve gidelim artık," diyerek Mert'in konuşmasını bölüyorum. Ben konuşurken Zeynep de omzuma yasladığı başını beni onaylar şekilde sallıyor.

"Harika fikir! Siz sarhoş bense tamamıyla ayıkken hiç çekilmiyorsunuz," diyerek çantasını alarak ayaklanıyor Derya. "Biraz daha Mert'le yan yana kalırsam sıkıntıdan erken doğum yapacağım."

"Ne güzel konuşuyorduk," diyor Mert bozularak. "Daha New York'taki en eski binayı anlatacaktım sana."

"Kusura bakma Mert'çim ama bilmem nerede yapılan en eski gudubet binaların tarihleri benim ilgimi hiç çekmiyor," diyor Derya arkasına bakmadan çıkışa doğru giderken.

Mert ona laf yetiştirmek için peşinden giderken Zeynep'le ben en sona kalıyoruz. Ayağa kalktığım an başımın döndüğünü fark ediyorum. Sanırım aynı şey Zeynep için de geçerli ki can havliyle sarılıyor belime. Birbirimize destek olarak ve büyük ihtimalle de yalpalayarak çıkıyoruz mekândan.

Derya ve Mert'i arabaların yanında hâlâ aynı konuyu tartışırken buluyoruz. Derya bizi görünce kızgın bakışlar atıyor. "Şu halinize bakın! Yanınızda kibrit çaksam üçünüz de alev alırsınız," diyor söylenerek. "Geçin arabaya, sizi ben götüreceğim!"

Bu halde araba kullanamayacağımız için itiraz etmeden biniyoruz arabaya. Mert ön koltuğa oturup Derya'yı tarihi binalarla ilgili sıkıcı muhabbetiyle boğmaya devam ederken sevgilimle ben arka koltuğun tadını çıkarıyoruz. Zeynep kedi gibi bana sokulup başını göğsüme yaslıyor. Çok geçmeden benim

başım da saçlarının üzerindeki yerini alıyor ve sonrası oldukça tatlı bir uyku hali oluyor.

Derya'nın bizi dürtüklemesiyle zar zor açıyorum gözümü. Zeynep de bu dürtüklemelere yakınarak karşılık veriyor. Hem uykulu hem sarhoş bir halde Zeyneplerin apartmanına giriyoruz. O an niye buraya geldiğimizi sorgulamayı akıl ediyorum.

"Niye size geldik?" diye soruyorum Derya'ya bakarak.

"Özel şoförünüz müyüm ben? Tek tek evlerinize mi bırakacaktım? Uyursunuz bir köşede," diyerek merdivenlere itekliyor beni.

Merdivenlerden çıkarken elinde çöp poşetiyle inen bir kadın görüyorum. Kadın bizi gördüğü an kaşlarını çatarak bakıyor hepimize.

"Ooo Ayten Teyze de buradaymış," diyor Zeynep gülerek.

Kadın yüzünü buruşturarak, "Apartmanın huzurunu bozdunuz," diye söyleniyor. Zeynep kadına doğru bir adım atıyor. Sonra da kıkırdayarak, "Sen de bize katılsana, yukarıda çok eğleneceğiz," diyor.

Aynı anda, "Zeynep sus!" diyor Derya uyarıcı bir sesle ve Zeynep'in koluna girerek kadının yanından uzaklaştırıp eve çıkarmaya çalışıyor. Ben de olanlara aldırış edemeyecek durumda olduğumdan geçip gidiyorum kadının yanından.

"Bu böyle olmayacak. İyice azıttınız siz," diye bağırıyor kadın arkamızdan. "Ben size yapacağımı biliyorum."

Sabah bir baş ağrısıyla açıyorum gözümü. Tek kişilik yatakta sıkış tıkış yattığımız Kerem'i görünce dün akşamı hatırlamaya çalışıyorum ama her şey bulanık. Onu uyandırmadan belime doladığı kolunu üzerimden çekiyorum yavaşça. Sonra da kalkmak için dönüyorum yatakta. O an beynimin kafamın içinde resmen yerinden oynadığını hissediyorum. Ağzımdan

küçük bir inilti çıkıyor. Bir daha bu kadar içmeyeceğim. Kesinlikle içmeyeceğim.

Yataktan kalkıp başımı tutarak salona geçiyorum. Koltukta uyuyan Mert'i o sırada fark ediyorum. Burada mı kaldı? Hatırlamaya çalışıyorum ama çabaladıkça yaptığım tek şey kafamın daha da zonklamasına sebep olmak. Ağrı kesiciye muhtaç bir halde mutfağa giriyorum. Bu sırada kahvaltı hazırlayan Derya'yla burun buruna geliyoruz.

"Parti kızı uyanmış demek," diyor iğneleyici bir sesle.

"Ah! Bağırma n'olur!" diyorum başımı ovalayarak.

"Akşam yediğin haltları hatırlıyor musun?" diyor Derya, ağrı kesici kutusunu bana doğru fırlatırken. Kutuyu tutmaya çalışıyorum ama sol tarafımdan geçip duvara çarpıyor. Sonra içindeki kapsüllerin birbirine vurma sesiyle birlikte yere çakılıyor. Dengemi sağlamakta zorlandığımdan eğilip yerden almak zulüm gibi geliyor.

"Ne yapmışım? Geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum." Ağzıma bir ilaç atmayı zor da olsa başarıyorum.

"Üçünüz de sanki dünyanın son günüymüş gibi içtiniz. Sizi eve getirdim ve bil bakalım ne oldu?" diyor sinirli sinirli. "Apartmanda Ayten Teyze'yle karşılaştık. İki adamla eve çıkarken gördü bizi. Bu onun konuşması için yeterli bir sebepken sen kalkıp kadına bizimle takılmasını teklif ettin. Sarhoşken gerçekten ne dediğini bilmiyorsun Zeynep. Zaten kadının bizimle ilgili düşünceleri kötüydü. Senin böyle konuşman her şeyi daha da kötü bir hale soktu."

Derya'nın sözlerini dinlerken ağır ağır çöküyorum sandalyeye ve gözlerimi ellerimle kapatıyorum. Sanki gözlerimi kapatırsam yaşadığım utançtan saklanabilecekmişim gibi hissediyorum.

"Allah beni kahretsin Derya," diyorum sıkıntıyla. "Hay ağzıma sıçayım ya! En olmayacak insana en olmayacak şeyleri söylemişim."

Derya karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Şu an seni avutmam gerekirdi ama sana o kadar kızgınım ki kalbini kırmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Özür dilerim," diyorum ellerimi gözümden çekerken.

"Hayatım zaten yeterince zor. Daha fazla zorluk istemiyorum. Kimse benim ne yaşadığımı bilmiyor. Sizler dışında kimse Alp'le aramızda olan bağın ne kadar kuvvetli olduğunu bilmiyor. Sadece arkamdan konuşuyorlar," diyor sesi ağlamaklı çıkarken. Sonrasında da yaşlar gözünden sicim gibi boşalırken içini çeke çeke konuşmaya devam ediyor. "Eğer Alp yanımda olsaydı... O yanımda olsaydı tüm bunlar yaşanmazdı ama o yokken her şey çok zor. Karnım kabak gibi ortadayken ve Alp yanımda değilken bebeğin hayatımın geri kalanını beraber geçireceğim adamdan olduğuna kimseyi inandıramıyorum."

"Derya..." diyorum onun haline içim sızlarken. Kalkıp yanına gidiyorum ve sıkıca sarılıyorum arkadaşıma. "Özür dilerim... Söz veriyorum bundan sonra hiçbir aksilik olmayacak. Her şey yoluna girecek."

"Dayanamıyorum artık Zeynep. Ben huzur istiyorum," diye ağlamaya devam ediyor.

Sırtını sıvazlayıp rahatlatmaya çalışıyorum onu. "Tamam kuzum... Hepsi geçecek, ağlama artık."

Derya'nın yaşadıklarının bir yerde böyle patlak vereceğini biliyordum ama o günün bugün olacağını tahmin etmemiştim. Hazırlıksız yakalanmıştım ve onu teselli edecek sözler bulmakta güçlük çekiyordum.

O gün okuldaki ilk dersimi vermeye allak bullak olmuş bir kafayla gidiyorum. Akşamdan kalmışlığımı tam anlamıyla üzerimden atamamışken aklım Derya'da kalıyor. Üzerime

üniformamı giyip derse hazırlandığım süre boyunca Derya'nın halini düşünüp duruyorum. Artık dayanma gücünün sonuna geldiğini görmüşken bundan sonra onunla ilgili her konuda daha dikkatli olmam gerektiğine karar veriyorum.

Hazırlığım bitince düşüncelerimle birlikte sınıfın yolunu tutuyorum. Ders vereceğim sınıfa girdiğimde merakla bana bakan on beş çift göz görüp yutkunuyorum. Heyecandan boğazım kururken oradan koşarak kaçmak istiyorum. Bildiğim her şey aklımdan uçup gidiyor. Şu an elime bir domates verseler doğrayamayacak durumdayım. *Yapamayacağım galiba. Yok, ben ders falan anlatamayacağım.*

İç sesimle kendime telkinlerde bulunmaya çalışıyorum. *Endişelenecek bir şey yok. Karşımdaki kimse anlatacaklarımı bilmiyor. Bir yerde hata yaparsam farkında bile olmayacaklar.* Biraz gevşemeliyim. Ben kendime telkinlerde bulunurken bir süre derse gelenlerle bakışıyoruz. Bu durum garip bir hal alınca kendimi konuşmak zorunda hissediyorum.

"Hepiniz hoş geldiniz... Ben Zeynep. Bugün Meksika mutfağı *workshop*'unu ben vereceğim," diyorum sesimin kendimden emin çıkmasına gayret ederek.

Ders öncesi küçük bir tanışma faslımız oluyor. Hemen ardından üç saat sürecek derse başlıyorum. İstasyonlarda çalışan herkesle tek tek ilgilenerek *cheddar* peynirli ve sebzeli *nachos* yapımını gösteriyorum.

Ders ilerledikçe ve ben yemeklerin içine girdikçe endişelerim yerini rahatlamaya bırakıyor. Tanıdık sularda olduğumun ve bu durumun üstesinden geleceğimin farkına varıyorum. Sınıftaki hâkimiyetim artarken ikinci yemeğe geçiyoruz ve piliç *burritos* için kolları sıvıyorum. Önce yapacaklarımızı anlatıp ardından herkesle tek tek ilgilenmeye başlıyorum. İşin püf noktasını anlattığım sırada sınıfın cam duvarlarının ardından beni izleyen Mürşit Şef'i görüyorum. *Her şey yolunda,* der gibi gülümseyip tekrar derse dönüyorum.

Dersi çikolata soslu *churra* ile sonlandırıyorum. Tam "İşim bitti oh be!" diyecekken bu sefer fotoğraf faslı başlıyor. *Workshop'a katılmışım yedi düvele duyurmadan şuradan şuraya gitmem*, diyen öğrencilerimle başlıyoruz tek tek fotoğraf çekilmeye.

İlk birkaç fotoğrafta gerçekten gülümsüyorum aslında. Ancak ilerleyen fotoğraflarda yanağıma değen yanak sayısı arttıkça yüzümdeki içten gülümseme donuklaşmaya başlıyor. Hele ki sınıfın önünde çıkmamı bekleyen Kerem'i gördükten sonraki son beş fotoğrafta orada resmen zorla tutuluyorum. Hani koluma girip beni yerime sabitlemeseler çoktan sevgilimin kollarına koşmaya başlayacağım. Kerem benim halimi gülerek izliyor. O son beş fotoğrafta gözlerim Kerem'de olduğundan yüzümde en gerçekçi gülümsememle çıkıyorum.

Zeynep'i almak için okula geliyorum. İlk gününün nasıl geçtiğini görmek için ders bitmeden yetişmek istesem de her zamanki trafik sorunu yüzünden çıkışa ucu ucuna yetişiyorum. Zeynep'i dersini bitirmiş öğrencileriyle fotoğraf çektirirken buluyorum. Görünüşe göre kendisinden yaşça büyük bir sınıf dolusu insanı kıramayan sevgilim gülümsemeye çalışarak bakıyor kameraya.

Üzerindeki aşçı ceketinin yakasını sıkıntıyla çekiştirirken haline gülmeye başlıyorum. Bakışları bulunduğum tarafa kaydığı sırada beni görüyor. Gözleri parlarken yüzünde en sevdiğim gülümsemesi beliriyor. Son fotoğraf da çekilir çekilmez soluğu yanımda alıyor.

"Aşkım," diyerek sarılıyor boynuma.

"Nasıl geçti bir tanem?" diye soruyorum saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra.

"Korktuğum gibi değildi ama şu fotoğraf faslı biraz sıktı

açıkçası," diyor gözlerini devirerek. "Güne iyi bir başlangıç yapmadığımdan olsa gerek."

"O zaman seni kaçırayım buradan," diyorum kısık sesle. Elimle sınıftan çıkan öğrencilerini işaret ediyorum. "Bak geliyorlar."

"Hemen gidelim. Üzerimi evde değiştiririm." Çantasını kaptığı gibi beni okulun dışına çekiştiriyor. Yolda derste yaptıkları hakkında konuşurken Zeynep'in telefonu çalmaya başlıyor. Çantasından çıkarıp arayana bakıyor.

"Derya arıyor," diyor bana gülümseyerek. Sonra da, "Canım," diyerek açıyor telefonu.

"Dersten çıktım kuzum," diyor ve bir iki saniye geçmeden tiz bir sesle bağırıyor. "Ne demek eve giremiyorsun?"

"N'olmuş Zeynep?" diye soruyorum merakla.

"Kilit mi değiştirilmiş hemşire?" diye soruyor telaşlı bir halde. Sonra bana dönerek konuşuyor. "Derya kapıda kalmış. Ev sahibi kilidi değiştirmiş."

"Delirmiş mi bu adam?" diyorum kaşlarım çatılırken. Hızımı biraz artırıp Zeyneplere doğru sürüyorum arabayı.

"Tamam kuzum, bak biz geliyoruz şimdi. Birazdan oradayız," diyor Zeynep, Derya'ya. Telefonu kapattıktan sonra sinirle söylenmeye başlıyor. "Kesin Ayten Teyze'nin işi bu! Dün olanlardan sonra kim bilir neler anlattı Dursun Amca'ya da adam kilidi değiştirdi," diyor burnundan soluyarak.

"Gidince anlarız neler olduğunu güzelim. Biraz sakin ol."

"Nasıl sakin olayım Kerem? Ben Derya'ya daha bu sabah söz verdim; başka bir aksilik olmayacak, her şey yoluna girecek, dedim. Şimdi olanlara bak! Resmen kapının önüne konduk." Saçlarını sinirle tek omzuna toplarken homurdanıyor.

Zeynep'in sinirinden nasibimi almamak için fazla bir şey söylemiyorum. Zaten çok geçmeden eve geliyoruz. Derya'yı apartmanın önünde oturmuş, bizi beklerken buluyoruz. Zey-

nep arabadan iner inmez hemen arkadaşının yanına koşuyor.

"Evden atıldık Zeyno," diyor Derya, dudakları ağlamaklı bir halde titrerken.

"Nasıl atılırız ya? Anahtarda bir sorun vardır. Bir de benim anahtarımla deneyelim," diyor Zeynep apartmana girerken.

"Ev sahibini aradım. O yapmış," diyor Derya oturduğu yerden kalkarken. Dengesini sağlayamadığı için durduğu yerde sallanmaya başlıyor. Derya'nın omzuna elimi atıp düşmesine engel olurken, "Niye böyle bir şey yapmış?" diye soruyorum.

"Bizi şikâyet etmiş," diyor Derya, başıyla apartmanda bir daireyi işaret ederken. "Adam da duyduklarından sonra evinde oturmamıza müsaade edemezmiş."

Zeynep tekrardan apartmana girmek için hamle yapıyor. "Ben o kadını parçalayacağım artık."

"Ben çoktan kapısına dayandım ama ya evde yok ya da korkusundan açmıyor kapıyı," diyor Derya derin bir nefes çekerek.

Kafamızı toplayacak zamanı kazanmak için, "Hadi bana gidelim. Sonrasında ne yapacağımızı düşünürüz," diyorum.

Arabaya bindiğimizde Zeynep hızını alamadığı için telefonuna sarılıyor ve ev sahibini arıyor. Sinirden elleri titrerken adamın telefonu açmasını sabırsızca bekliyor. Biraz bekledikten sonra konuşmaya başlıyor.

"Bize haber vermeden nasıl böyle bir şey yaparsın? Hem de milletin dolduruşuna gelerek," diyerek yüksek sesle direkt konuya giriyor Zeynep.

"Öncelikle bize haber vermen gerekirdi. Kilit değiştirmek de neyin nesi?" diyor sesi daha da yükselirken. Adamın söylediklerini duyamasam da Zeynep tüm sinirini adamdan çıkarmaya niyetli gibi çünkü konuşması her geçen saniye daha sert bir hal alıyor.

"Bizi böyle çıkartamazsın. Seninle bir sözleşme yapmıştık,"

diyor ve sonra Zeynep'i ilk kez asıl mesleğini kendi rızasıyla kullanırken görüyorum. "Belki bilmiyorsun ama ben hukuk mezunuyum. Bu işler nasıl yürür çok iyi biliyorum. Senin bu yaptığın yasalara aykırı. Önceden haber vermeden çıkaramazsın bizi."

Zeynep'in konuşmasını pür dikkat dinleyen Derya, kolunu Zeynep'le benim koltuklarımızın arasına dayayarak bekliyor, gözleri her an ağlayacakmış gibi dolu dolu. Bense Zeynep'in hakkını arayan tavrına hayran olmuş bir halde izliyorum ama konuşması tehditkâr bir hal alınca şaşkınlığımı gizleyemeyip gülmeye başlıyorum. Sevgilime bakın neler biliyormuş neler...

"Bizim hiçbir ayıbımız yok. O yüzden evden falan çıkmıyoruz. Yarın anahtarları bize getireceksin. Eğer evden çıkın diye ısrar edersen, evinin kaçak kat olduğunu yetkililere bildiririm. Seçim senin Dursun Amca!" diyor hırsla arkasına yaslanırken.

Telefonu kapatıp kucağına attığı sırada koltukların arasından başını uzatan Derya'yı görüyor. "Her şeyi hallettim. Ağlama artık, tamam mı?" diyor neredeyse yalvarır bir sesle.

Derya burnunu çekerek, "Tamam ağlamayacağım," diyor.

"Aşkım az önce adamı tehdit mi ettin acaba?" diyorum tek kaşımı havaya kaldırarak.

"Evet, tersim pistir," diyor gülerek ama hâlâ sinirli olduğu sesine yansıyor.

Dikkatimi yola verirken mırıldanıyorum. "Umarım tersinle hiç karşılaşmam güzelim."

Olanlardan sonra Kerem'in isteğiyle onda kalmayı kabul ediyoruz. Ortalık durulana kadar beni de Derya'yı da güvende tutmak istemesini anlıyorum. Anlıyorum anlamasına ama benim aklım fikrim bir an önce evime dönüp ortalığı birbirine katan o kadına haddini bildirmekte. İçimde sinir ve öfkeyle

yanıp tutuşan kocaman bir alev varken burada elim kolum bağlı oturmak zoruma gidiyor.

Öte yandan Derya'yı gözlemliyorum. Evin önünde ne kadar gergin görünüyorsa şimdi Pia'nın başını okşarken bir o kadar sakin görünüyor. Yaşadığı stresin onu ne kadar hırpaladığını bile bile ve olaylar bu kadar tazeyken, "Ben eve dönüp hakkımızı aramak istiyorum," diyemiyorum işte. Derya'nın bu gerginliği daha fazla taşıyamamasından, bebeğine bir zarar gelmesinden korkuyorum.

İşte bu yüzden olayların yaşandığı bu geceyi sevgilimin evinde ve arkadaşımın dizinin dibinde geçiriyorum. Yarınsa ilk işim koşa koşa evime gitmek olacak. Kavgaysa kavga, gürültüyse gürültü, elimden geleni ardıma koymayacağım. O kadın, başkalarının hayatına burnunu sokmaması gerektiğini anlayana kadar susmayacağım.

"Güzelim daldın gittin."

Kerem'in sesiyle düşüncelerimden çıkıyorum bir anda. Ona doğru dönüp kucağında duran ellerini tutuyorum. "Öylesine dalmış gözlerim," diyorum gülümseyerek.

"İyisin, değil mi?" diye soruyor kaşlarını endişeyle çatarak.

"İyiyim iyiyim," diyerek gerçek hislerimi baş başa kalacağımız zamana saklıyorum.

"Acıktınız mı?" diye soruyor bu sefer de bir bana bir Derya'ya bakarak. "Bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Ben aç değilim." Olanlardan sonra iştah falan kalmadı. Şu an içimdeki öfke beni yeterince besliyor zaten.

"Ben de yemek yemek istemiyorum," diyor Derya, Pia'nın başını okşamaya devam ederken. "Ama dondurma varsa hayır demem."

Derya'nın günlük aşerme faaliyeti başladığına göre gerçekten sakinleşme sürecine girmiş demekti. En azından birimizin normal şartlara dönüyor oluşu güzeldi.

"Yalnız evde dondurma yok Derya'cım," diyor Kerem eliyle ensesini kaşırken.

Derya hayal kırıklığıyla, "Hadi ya?" diyor.

"Ama gidip alabilirsin, değil mi hayatım?" diyorum Kerem'e kaş göz ederken.

Benim uyarımdan sonra, "Alırım tabii. Ne istersin?" diye soruyor Kerem.

"Kavunlu ve karamelli," diyor Derya gülümseyerek. Sonra dudaklarını ısırarak düşünüyor. "Portakallı da olabilir. Bir de kivili."

Kerem'le ben Derya'nın daha neler söyleyeceğini gülerek beklemeye başlıyoruz. Çok geçmeden saydıklarının arasına çikolata ve Antep fıstığı da ekleniyor.

Kerem, "En iyisi ben hepsinden alayım. Sen de rahat et ben de. Zaten ne versek yiyorsun bu aralar," diye takılıyor Derya'ya. Derya bir an ne tepki vereceğini bilemeden kalıyor. Sonrasında da gülümsemeye çalışıyor ama oldukça iğreti duruyor.

"Demesene öyle. Kızın halini görmüyor musun?" diye dişlerimi sıkarak sessizce fısıldıyorum Kerem'e doğru.

"Onun alınacak hali mi kalmış güzelim ya," diyor Kerem çok da umursamayarak.

Sevgilim, içindeki öküzü ahırdan kaçırdığı anlarda olduğu gibi yine haldır huldur konuşmaya başlıyor. Böyle zamanlarda elimle ağzını kapatıp onu susturmamak için kendimi zor tutuyorum. Allah'tan bugün durum o raddeye varmadan susuyor ve dondurma almaya gidiyor.

Derya'yla evde yalnız kalınca karşısındaki koltuğa uzanıyorum. Arkadaşımı ve Pia'yı izlemeye başlıyorum. Derya, Pia'yı okşadıkça o koca köpek küçük bir çocuğa dönüşüyor adeta. Başını dizlerine yatırıp iç çekmeye başlıyor.

"Koca köpeği ne hale soktun hemşire," diyorum Derya'ya.

Tebessüm ediyor. "Hoşuna gitti."

"Bayıldı resmen. Şuna baksana, beşlik simit gibi yayıldı kucağına," diyorum Pia'yı işaret ederek.

Pia da sanki ondan bahsettiğimizi anlamış gibi yattığı yerden kuyruğunu sallamaya başlıyor. Bir yandan da Derya'nın karnına yaklaştırıyor burnunu. Pia'nın hamlesiyle Derya içgüdüsel olarak geriliyor. Elleriyle bir anda Pia ve karnı arasına güvenlik şeridi çekiyor.

"Bir şey yapacağını sanmıyorum," diyerek uzandığım yerden hızla kalkıyorum.

Derya ellerini karnından çekmiyor. "İnsan yine de endişeleniyor."

"Pia, gel kızım bana," diyerek Derya'nın kucağından çekiyorum Pia'yı. Pia sözümü ikiletmeden yanıma geliyor. Bu sırada Derya'nın ağzından küçük bir inilti dökülüyor.

"Ne? Ne oldu?" diye soruyorum hemen.

"Ze-Zeyno..." diyor zar zor çıkan bir sesle.

"Sancın mı var? Bir şey mi oldu?" diye telaşla sorarken başını hararetle iki yana sallıyor.

"İyiyim. Çok iyiyim. Bebek... Ah..." diyor kaşları kısa bir an çatılıp gevşerken.

"Beni korkutma hemşire."

"Gel buraya," diyor bana elini uzatarak. Yanına gittiğimde elimi tutup futbol topunu andıran karnının üzerine koyuyor. Telaşım yerini rahatlamaya bırakırken, "Tekmeledi mi?" diye soruyorum gülümseyerek.

"Evet," diyor mutluluk dolu bir sesle.

"Hadi, bekliyorum mercimek bey. Benim için de bir tekme atınız annenize," diyorum Derya'nın karnına doğru konuşarak. Söylediklerimle Derya kahkahayı patlatıyor. "Ya böyle söyleyince bir tuhaf oldu değil mi? Resmen oğlanı şiddete yönlendiriyorum," diyorum dudak bükerek.

"Ay saçmalama Zeynep, şiddetle ne ilgisi var? Bebek bu, tekmeleyecek tabii."

Bu sırada mercimek "ben de buradayım" der gibi bir kez daha tekmeliyor. Elim hemen tekmelenen kısma doğru kayıyor. Bu o kadar tuhaf bir his ki elimin altında bebek değil de sanki taklalar atan küçük bir balık varmış gibi hissediyorum. Derya'yla birbirimize bakıp sevinçle gülümsüyoruz.

"Böylesine ufak bir şey nasıl oluyor da kendini hissettiriyor?" diye soruyorum elimi karnından çekmeden. "Harika bir şey bu."

"Mucize," diyor Derya, karnının diğer kısmını okşayarak. "Ayrıca çok sağlıklı olduğunun göstergesi."

"Sağlıklı olduğu belli," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Nasıl pat pat vurdu öyle. Kerem burada olsa kesin boksör olacak bu oğlan diye atıp tutardı."

Derya bir kez daha kahkaha atıyor. "Eminim derdi. Yani ona kalsa hepimiz boksör olmalıyız."

"Gülme hemşire gülme," diyorum Kerem'in bu özelliği aklıma gelmişken. "Ben acayip sinir oluyorum o hallerine."

"Başa gelen çekilirmiş," diyerek dalga geçiyor benimle ama bu konu benim için dalga geçilemeyecek kadar ciddi. Kerem'in dövüş merakı durup durup vızıldayan sivrisinekler kadar sinirlerimi bozan bir durum.

"Nereye kadar çekilir inan bilmiyorum," diyorum bıkkın bir ses tonuyla.

"Kerem'le bu konu hakkında hiç konuştunuz mu?"

"Kısa konuşmalarımız oldu ancak ciddi anlamda bir konuşma geçmedi aramızda," diyorum gözlerimi devirerek. Yaptığımız konuşmaların gidişatları bugüne kadar sonuca hiç varamamıştı. "Gerçi benim bu durumdan hoşnut olmadığımın farkında."

"Bence açık açık konuşun Zeynep," diyor Derya içten bir şekilde. "Yok farkındaydı yok değildi demekle olmaz bu işler. Karşılıklı oturup konuşmalısınız."

Derya'nın söylediklerinde haklı olduğunu biliyorum ama bilmediği bir şey var. O da Kerem'in, ne zaman dövüş konusu açılsa bir anda harekete geçen hormonları ya da bir anda aklına gelen dâhiyane bir tarifi denemek için gösterdiği heves. Yani biz o an, o konuyu konuşmayalım da ne yaparsak yapalım.

Bebeğinin hareketlerini hissettiği bir zamanda bunları anlatarak arkadaşımdan rol çalmak istemiyorum. Zaten bu sırada Kerem geliyor ve konu kapanmış oluyor.

Kerem elindeki poşetleri sehpaya bırakırken, "Sanırım bu akşam başka kimseye dondurma kalmadı," diyor neşeli bir sesle.

"Kerem, çok sağ ol canım," diyor Derya minnettar bir şekilde. Poşetleri açarken gözleri parlıyor resmen.

"Afiyet olsun," diyor Derya'nın omzuna dokunarak. "Dilediğin gibi ye ama şu küçük kutudaki sadece sevgilime ait."

"Neymiş o?" diye aynı anda soruyoruz Derya'yla.

"Bu senin en sevdiğin dondurmadan güzelim. Her zaman bulamıyoruz ya görünce hepsini aldım." Kerem bir kaşık eşliğinde dondurmayı bana uzatıyor.

"Balkabaklı!" diyorum sevinçle.

Hızla ağzıma bir kaşık atıyorum. Gerçekten balkabaklı dondurma bu. Dondurmam ağzımda eriyip beni mest ederken Kerem'in boynuna sarılıyorum. *Canım sevgilim, işte senden beklediğim hareketler bunlar. Böyle düşünceli, nazik bir insanken ne kadar güzel oluyor her şey. Senin bu hallerini görmek diğer olumsuz yönlerini kurtaran yegâne şey. Tabii bir de ne yaparsan yap eksilmeyecek olan aşkım var. Seni her durumdan kurtaran şeytan tüyünü de unutmamak lazım. Ne yaparsan yap seviyorum işte! Kızmak için de sevmek için de bahanem çok.*

"Teşekkür ederim aşkım," diyerek boynuna içten bir öpücük bırakıyorum.

"Beğendin mi?"

"Balkabaklı olur da beğenmez miyim hiç?" diyorum sırıtarak.

"Ben de bakayım tadına," deyince bir kaşık da Kerem'in yemesi için uzatıyorum. Dondurmayı bir hamlede yutuyor.

"Nasıl?"

"Hım... Fena değilmiş ama benim daha çok sevdiğim tatlar da var," diyor bana göz kırparak. Yüzümdeki sırıtış daha da büyürken, "Eminim vardır," diyorum.

"Yine tekmeledi," diyen Derya'nın sesiyle aramızdaki küçük cilveleşme son buluyor.

"Bebek tekmelemeye başladı," diyorum Kerem'e. Derya'nın yanına oturup elimi karnına yerleştirerek bir sonraki tekmeyi beklemeye başlıyorum.

"Yine tekmeledi, hissettin mi?" diye soruyor Derya bana.

"Evet kuzum ama bu tekmeden ziyade biraz dürtme gibiydi," diyorum gülerek.

"Belki de, 'anne biraz daha dondurma yolla' diyordur, olamaz mı?" diyor Derya karnına bakarak.

"Olabilir," diyorum ve sonra gözlerim bizi izleyen Kerem'e takılıyor. "Gelsene hayatım."

"Derya rahatsız olmasın," diyor Kerem çekingen bir sesle.

"Aşk olsun Kerem," diyor Derya onaylamaz bir tonda. "Gel buraya."

Kerem, Derya'nın diğer yanına oturuyor ama tekmeleri hissetmek için bir hamle yapmıyor. Onun aşağı yukarı yarım saat önce Derya'ya takındığı umursamaz tavrın yerini düşünceli adam tavırlarına bırakmasına şaşırsam mı yoksa Kerem'deki duygu geçişlerine alışmaya mı başlasam bilemiyorum.

"İşte bir tane daha," diyor Derya ve Kerem'in dokunmaya çekinen elini bileğinden yakaladığı gibi karnının üzerine çekiyor.

Kerem, Derya'nın karnına bakıp gelecek olan tekmeyi bek-

lerken ben de vereceği tepkiyi izlemek için bekliyorum. Çok geçmeden mercimek yine hareket ediyor ve Kerem'in gözleri hayretle büyüyor. Ağzı şaşkınlıkla açılıp yine aynı şaşkınlıkla geniş bir gülümseme yerleşiyor yüzüne. Bebeğin hareketlerini hissettikçe kaşları bir inip bir kalkıyor. En sonunda başını bana doğru çeviriyor, göz göze geliyoruz.

"Zeynep, bu harika bir şey," diye konuşuyor sıcacık bir sesle.

Ona gülümsüyorum. "İlk hissettiğimde ben de öyle düşündüm sevgilim."

Bebek bir kez daha hareket ettikten sonra Kerem, Derya'ya dönüp sanki bilinmeyen bir gerçeği ortaya çıkarırmış gibi konuşuyor. "Derya sen hamilesin."

"Hadi canım, nereden anladın?" diyor Derya, Kerem'le eğlenerek. Bense Kerem'in tepkileri karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Cidden hamilesin," diye tekrar ediyor Kerem.

"Seninki durumu daha yeni çaktı," diyor Derya, başıyla Kerem'i işaret ederek.

"Dalga geçme be kızım," diye söyleniyor Kerem. "Böyle bebeği hissedince insan bir tuhaf oluyor. Amca olacağını falan daha bir idrak ediyor."

"Benim bir tanecik sevgilim amca mı olacakmış? Sonunda anlamış mı durumu?" Oturduğum yerden kalkıp Kerem'e sarılmak için yanına geçiyorum.

"Bazı uzmanlar, erkeklerin bebeği hissedene kadar durumun ciddiyetini anlayamayacağını söylüyor. Burada amcanın değil de babanın duygularından bahsettiklerini biliyorum ama Kerem'in haline bakılırsa amcalar için de aynı şey geçerli," diyor Derya, Kerem'in koluna dostça birkaç kez vururken.

"Kerem bile böyle tepki veriyorsa kim bilir Alp ne yapardı?" diyorum Alp'in panik hallerini hayal ederken.

"Bebek benden önce onu tekmelerdi," diyor Derya gülerek.

Sonra da Alp'in telaşlı konuşmasını taklit ederek devam ediyor. "Daha bebeği ben bile hissedemezken, 'Aşkım oğlumuz tekmeledi, hissettin mi?' diye sorup dururdu."

Derya'nın söyledikleriyle Kerem de ben de gülmeye başlıyoruz. Mercimek sayesinde keyfimiz yerine gelmişken telefonum çalmaya başlıyor. Sehpanın üzerinde duran telefonu elime alınca babamın aradığını görüyorum.

"Hişt sessiz olun! Babam arıyor," diyerek uyarıyorum bizimkileri. İkisi de derin bir sessizliğe gömülünce açıyorum telefonu.

"Alo, babacım?"

"Kızım nasılsın?"

"İyiyim babacım. Sen nasılsın? Annem nasıl?"

"İyiyiz kızım. Ben davalarla, çocukların antrenmanlarıyla uğraşıyorum; annen hocalığa devam ediyor, yuvarlanıp gidiyoruz. Sen ne yapıyorsun? Okulda ilk dersin nasıl geçti?"

Ders vereceğimi söyledikten sonra annem de babam da çok sevinmişlerdi. Bu sevincin altında Kerem'in restoranı dışında başka bir iş bulmuş olmamın yattığını çok iyi biliyordum.

"İyi geçti. Biraz heyecanlıydım ama çabuk toparladım," diyorum dersteki telaşımı anımsayarak.

"Sen yaparsın. Ben sana inanıyorum kızım. Bak o hocalık işini annen de ben de çok destekliyoruz. El âlemin mutfağında kendini paralayacağına iyi bir okulda saygıdeğer bir hoca olman daha iyi," diyor babam Kerem'e alttan alttan laf sokarak. "Hem orada biraz tecrübe edinmen iyi olacak. Eskişehir'e döndüğünde bir atölye açarız sana, burada devam edersin hocalığa."

"Zaman ne gösterir bilinmez. Şimdilik İstanbul'da kalmaya, iki işimi bir arada yürütmeye kararlıyım," diyorum, ne Kerem'in yanında çalışmaktan ne İstanbul'dan vazgeçmeyeceğimi anlasınlar diye.

Sözlerimden sonra babamdan huysuz bir homurdanma

sesi geliyor ama ağzından çıkan kelimeler çok boğuk olduğundan ne dediğini anlayamıyorum. Kerem ve eve dönmem hakkında bir şeyler söylediğini tahmin ettiğimden de ne dediğini tekrarlatmıyorum.

"Ne zaman bitti dersin? Kaçta çıkıyorsun?" diye soruyor babam.

"Birkaç saat oldu biteli ama her zaman aynı saatte çıkacağımı sanmıyorum. *Workshop*'ların yapıldığı saatler değişken."

"Anladım canım. Evde misin şimdi?"

"Evet, evdeyim."

Mantığım söylediğim yalana hızla kılıf uydurma telaşına giriyor. Babam, "Kendi evinde misin?" diye sormadığından verdiğim cevap yalan sayılmaz aslında. Hem teknik olarak bakıldığında da yalan sayılmaz. Sonuçta dört duvar ve bir çatıdan oluşan, kişiye ait bir meskendeyim şu an.

Bu sırada babam açık açık, "Kerem'le misin?" diye sormayı kendine yediremediğinden dolaylı sorularına bir yenisini ekliyor. "Yalnız mısın?"

"Derya var," diyorum bu sefer de. Bu da yalan sayılmaz. Sonuçta Derya gerçekten yanımda.

"Aaa, Derya orada mı? Ver bakayım diğer kızımın da bir sesini duyayım," diyor babam pozitif bir sesle.

Telefonu hoparlöre alarak Derya'ya uzatıyorum. "Babam seni istiyor hemşire."

Derya telefonu dizinin üstüne koyduktan sonra, "Efendim Armağan Amca," diyor.

"Derya, nasılsın kızım?"

"İyiyiz Armağan Amca, dondurma yiyoruz."

"Zeynep'le ikiniz mi?" diye soruyor babam.

Derya'nın gözleri bana dönüyor. Elimle onu ve kendimi işaret ediyorum. Derya da "anladım" der gibi gözlerini yumuyor. "Evet," diye cevap veriyor babama.

"Derya, bana doğru söyle kızım, o turunç kafa yanınızda mı?"

Derya soru soran bir tonla, "Turunç kafa?" diyor.

"Zeynep'inki işte... Kenan mıdır Kerem midir her ne haltsa o işte," diyor babam aksi bir sesle. Babamın Kerem'e taktığı lakap yüzünden gülmemek için elimle ağzımı kapatıyorum. Kerem'se alınmış bir tavırla eliyle kendi göğsünü dürterek fısıltıyla konuşuyor.

"Bana turunç kafa mı diyor?"

Elimi ağzımdan çekip Kerem'in alınmış haline dudaklarımı bükerek bakıyorum. "Özür dilerim aşkım," diyorum babamın duymayacağı bir fısıltıyla. Sonra da yanağına içten bir öpücük bırakıyorum.

"Yok, Armağan Amca biz Zeynep'le yalnızız," diyor Derya, babamla konuşmaya devam ederken.

Babam bizim Derya'yla yalnız olduğumuza ikna olduktan sonra sohbeti daha fazla uzatmadan ikimizi de Allah'a emanet edip kapatıyor telefonu. Telefon kapandıktan sonra Derya gülmeye başlıyor.

"Turunç kafa nedir ya? Baban taktı mı tam takıyor Zeynep," diyor Derya.

"Öyle," diyorum gülerek.

"Gülmeyin. Ben hiç gülüyor muyum?" diye çıkışıyor Kerem bize.

"Ama söyleyişi çok komikti," diyor Derya.

"Evet," diyorum gülerek. Sonra da babamı taklit ediyorum. "Turunç kafa işte, Zeynep'inki. Oralarda mı o?"

Kerem huysuzluğa devam ediyor. "Geç dalganı güzelim geç. Baban benimle kaldığını ya da evle ilgili sorunları öğrenirse de böyle gülebilecek misin acaba?"

Söylediklerleriyle neşeli halim hızla son buluyor. Şu an istediğim en son şey yeni bir aile baskını. Umarım yarın öbür gün

teftiş için kalkıp gelmezler. Eğer gelirlerse mahvolduğumun resmidir. İşin yoksa yine tartışmalara, baskılara katlan.

Ben de huysuzlanmaya başlarken, "Ağzından bal damlıyor," diyorum.

Derya araya giriyor. "Çocuk gibi kavga etmeyeceksiniz, değil mi? Hem de böyle bir sebepten."

"Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler," diyerek ayaklanıyor Kerem. Saate bakıyorum, uyumak için oldukça erken. Sırf tavır koymak için yaptığını bildiğimden gözlerimi devirmeden edemiyorum.

"İyi geceler," diyor Derya şaşkın bir sesle. Kerem yanımızdan ayrıldıktan sonra da bana dönüp inanamayarak soruyor. "Gerçekten alındı mı babanın dediğine?"

"Öyle görünüyor," diyorum sıkıntıyla iç çektikten sonra. Sırf oyalanmak için sehpanın üzerindeki dondurma kaplarını toplamaya başlıyorum. "Yiyecek misin?"

"Yok, hevesim kaçtı artık," diyor Derya burun kıvırarak.

Erimeye başlayan dondurmaları buzluğa kaldırıyorum. Kaşıkları yıkamak için normalden daha uzun zaman geçiriyorum lavabo başında. Ardından kendime büyük bir bardak su doldurup ağır ağır içiyorum.

"Zeynep!"

Kerem'in bana seslenmesiyle başım yatak odasının bulunduğu tarafa doğru dönüyor. Elimdeki bardağı tezgâha bırakıp salona geçiyorum.

"Canım, içerideki oda senin, biliyorsun. Ben Kerem'in yanına geçiyorum. Sen istediğin gibi takıl, rahatına bak," diyorum Derya'ya.

Bu sırada Kerem ikinci kez, "Zeynep!" diye sesleniyor. Bu sefer daha sabırsız bir sesle.

"Apartmanı ayağa kaldırmadan git en iyisi," diyor gözlerini devirerek.

"İyi geceler kuzum," diyorum yanağından öpmeden önce. "Sana da canım," diyor sırtımı sıvazlayarak.

Derya'yı salonda bırakıp Kerem'in yanına gidiyorum. Odaya girdiğimde onu berjere oturmuş beni beklerken buluyorum.

"N'oldu?" diye soruyorum seslenmesinin sebebini anlamak için.

Az önceki huysuzluğu yatışmış bir halde, "Biraz konuşalım mı?" diyor.

Karşısındaki yatağın kenarına oturuyorum. "Konuşalım."

"Babanın söylediği şey yüzünden sana surat asmam doğru değildi," diye başlıyor konuşmaya. "Belki biraz fazla tepki göstermiş olabilirim. Bunun için üzgünüm."

Kerem durumu toparlamak için adım atınca doğal olarak ben de alttan almaya başlıyorum. "Haklıydın aslında," diyorum gözlerine bakarak. "Yani ailem tarafından sürekli hakarete uğruyorsun. Buna tepki veriyorsun diye seni suçlayamam."

"Bugün ikimizin de sinirleri bozuk. Belki bu yüzden dayanma sınırımız biraz düşmüş olabilir."

Kerem kollarını uzatıp beni yanına çağırıyor. Kucağına oturup başımı omzuna yasladığım sırada evle ilgili olanları bir kez daha anımsıyorum. İçimdeki öfke ateşi bir kez daha körükleniyor.

"Olanlara inanamıyorum Kerem. O kadının bunu yapabildiğine inanamıyorum. Ben söylediklerini blöf zannediyordum. Gerçekten yapacağına ihtimal vermiyordum," diyorum Kerem'in koynunda sakinleşmeyi umarken.

Eli sırtımda usul usul geziniyor. "Neyse ki her şey yoluna girdi."

"Ben bu işin hesabını sormadan hiçbir şey yoluna girmiş sayılmaz. Yarın ilk işim o kadının kapısına dayanmak olacak."

"Hayır Zeynep, buna izin veremem," diyor Kerem beni şa-

şırtarak. Başımı omzundan kaldırıp yüzüne bakıyorum. Yüzündeki ciddiyeti görünce benim de ciddi olduğumu anlaması için biraz sert konuşuyorum.

"Senden izin istemiyorum zaten."

"Anlamıyorsun bebeğim, seni korumaya çalışıyorum. Eğer kadınla kavga edersen olaylar büyüyecek. Bu tür kadınları biliyorum. Böylelerinin hayattaki tek gailesi başkalarıyla uğraşmak. Şimdi sen karşılık verirsen eminim daha da ileri gidecek. Bu iş uzayacak, iyice çirkin bir hal alacak."

"Ama Kerem..." diye itiraz edecek oluyorum ama Kerem sözümü kesiyor.

"Aması falan yok bir tanem. O kadınla muhatap olmanı istemiyorum."

"Yaptıklarını sineye mi çekeyim yani?" diyorum Kerem'in dediklerine inanamayarak.

"Bir kerecik ya, bir kerecik olsun benim sözümü dinlemeni istiyorum. Bu senin için bu kadar mı zor?"

"Konu senin sözünü dinleyip dinlememem değil, benden istediğin şey," diyorum kucağından kalkarken. "Diyorsun ki tüm olanlar karşısında sus. Tıpkı bir suçlu gibi."

"Bu kadınla aranızdaki çekişme devam ederse daha ileri gidebileceğini söylüyorum Zeynep. Yarın öbür gün ahlak polisleri kapınıza dayandığında ne yapacaksınız?" diyor o da oturduğu yerden kalkarken. Konuşmamız gitgide hararetli bir hal alırken birbirimize ateş saçan gözlerle bakıyoruz.

"O kadar ileri gitmez," diyorum, dediğime kendim bile inanmazken.

"Ev sahibini de aramaz diyordun," diyor histerik bir gülüş eşliğinde. "Hem olayın diğer yüzüne bakıldığında kadın da kendince haklı."

"Ne diyorsun sen?" diyorum sinirle.

"O kadının inandığı şeylere ters düşen bir hayatımız var.

Alp ve Derya evli değil ama bebekleri olacak. Üstelik bebeğin babası ortalarda yok. Senle ben evli değiliz ama birlikteyiz. Yani bu halimizle örnek komşu falan değiliz," diyor bulunduğumuz odayı başıyla işaret ederken.

"Nasıl böyle konuşursun Kerem?" diyorum hayrete düşmüş bir şekilde.

"Bunlar benim düşüncelerim değil, o kadının düşünceleri. Benim düşüncemi sorarsan Alp'le Derya en az annemle babam kadar evli."

"Peki biz?" Sesim sinirden titreyerek çıkıyor. "Biz neyiz?"

"Sen ve ben baştan ayağa kadar aşkız. Hayatım boyunca kimseye bu denli kuvvetli bir duygu hissetmemiştim. Sana aşkla, tutkuyla, sadakatle bağlıyım," diyor yanıma yaklaşıp kollarımdan nazikçe tutarken. "Ve o kadın hayatında hiçbir zaman böylesine şeyler hissedememiş. Bu yönü eksik kaldığından bizi asla anlayamaz. O yüzden onunla muhatap olmanı istemiyorum."

Duyduklarım karşısında sadece, "Kerem," diyebiliyorum. Söyledikleri düşüncelerimi yumuşatsa da sesim itiraz eder gibi çıkıyor.

"Konuyu uzatmayacağına dair söz ver bana," diyor kollarımı tutmaya devam ederken.

Gözlerinde, sesinde ve beni tutan kollarında öyle büyük bir ciddiyet var ki istediği cevabı almadan beni bırakmayacağını belli ediyor. Zaten söylediği sözler de aklıma yatmaya başladığı için daha fazla direnmiyorum.

"Söz veriyorum."

11. BÖLÜM

"Pürüz"

Kerem'in evinde geçirdiğimiz iki haftanın sonunda sular duruluyor. Apartmanda asayiş berkemalken tekrardan evimize dönüyoruz. Bunda İrem ve Erkan'ın İstanbul'a gelecek olmaları da etkili oluyor. İrem telefonla arayıp İstanbul'a ev bakmaya geleceklerini ve benimle hasret gidermek için geceyi bende geçireceklerini söylemişti. Son günlerde aldığım en iyi haberdi bu.

Buraya geldiğimden beri yüzüne hasret kaldığım dostumu görecek olmanın mutluluğuyla resmen havalara uçuyorum. Ayrıca sonunda doğru düzgün şartlar altında çift olarak bir araya gelebileceğiz. Erkan'dan bir umudum yok ama İrem'le Kerem'in aralarındaki muhabbetin merhabadan öteye geçmesini çok istiyorum. Hayatımda değer verdiğim iki insanın birbirleriyle kaynaşması için elimden geleni yapacağım. Tabii benim planlarımın Kerem'in planlarıyla uyuşmayacağından bihaberim henüz.

"Neredelermiş? Burayı bulabilecekler mi?" diye soran Kerem'in sesiyle elimdeki kepçeyi çorba kazanının içine bırakıyorum.

"Daha işleri bitmemiş. Bakacakları birkaç ev daha varmış. Bu tarafa geçince haber verecekler," diyorum gülümseyerek.

"Yemeği burada yeriz."

"Burada mı? Ben evde daha samimi bir ortam düşünmüştüm," diyorum hayal kırıklığıyla.

"Burası da gayet samimi güzelim. Şimdi eve git, yemek yap falan uzun iş. Burada yeriz hep birlikte," diyor ısrarcı bir şekilde.

"Ben İrem için ellerimle bir şeyler hazırlamak istiyorum."

Çarpık bir gülüşle bana bakıyor. "Bu yemeklere de elin değdi."

"Ya bunlar sayılmaz ki," diyorum gülümseyerek.

"Sayılır sayılır."

Kerem'in beni düşündüğünü, mutfakta zaman kaybetmeyip arkadaşımla daha fazla vakit geçirmem için böyle bir teklif yaptığına inandığımdan, yemeği burada yemeyi kabul ediyorum. Tüm bu ısrarların kendisine zaman kazandırmak için olduğunu henüz bilmiyorum.

İrem'le son konuşmamızın üzerinden yaklaşık iki saat geçmişken nihayet gelebiliyorlar restorana. Kerem'le ben kapıda karşılıyoruz onları. İrem kocaman gülümsemesiyle bana doğru koşarken Erkan ağır abi tavırlarıyla geliyor yanımıza.

"Canım," diyerek sımsıkı sarılıyor boynuma İrem.

"Hoş geldin bir tanem," diyerek ben de ona sarılıyorum. "Çok özlemişim kızım."

"Al benden de o kadar," diyor yanaklarımı öpmeden önce.

"Hoş geldiniz," diyor Kerem samimiyetten çok, resmiyete kaçan bir ses tonuyla.

İrem elini uzatıp Kerem'le tokalaşıyor. "Hoş bulduk."

"Hoş bulduk birader," diyerek Erkan da Kerem'le tokalaşıyor.

"Hadi içeri geçelim. Aç mısınız? Tabii ki açsınızdır. Kim bilir kaç saattir dolaşıyorsunuz. Ev bulabildiniz mi bari? Zamanında biz de ne çok aramıştık," diyorum bir solukta.

"Aşkım bir nefes alsaydın," diyor Kerem halime gülerek. İrem'le Erkan da gülüyorlar bana.

"Ben mutluluktan ne dediğimi mi biliyorum?" diyorum İrem'in koluna girerken.

"Gel kuzum sen," diyerek kolunun altına alıyor beni.

Yemek boyunca Erkan'la Kerem'in varlığını unutup kendi aramızda sohbete dalıveriyoruz İrem'le. Konuştukça laf lafı açıyor. Ne kadar konuşsak da hiçbir şey konuşmamış gibi hissediyoruz. Konuşmalarımız sık sık İrem'le birbirimize sarılmamızla bölünüyor.

"Eee biz de buradayız," diyor Erkan oturduğu yerde kaykılırken. İrem'le aynı anda dönüp bakıyoruz ona. Sonra yine aynı anda kıkırdamaya başlıyoruz.

"Zeynep'i çok özlemişim aşkım," diyor İrem.

Erkan, İrem'e takılıyor. "Belli belli sarılmalara doyamadın. En son bana böyle sarıldığında askerden yeni dönmüştüm."

"Kıskanma canım," diyorum burnu havada bir edayla.

Erkan yüzünü numaradan buruşturuyor. "Ay seni ne kıskanacağım be kıvırcık. Ben kıskansam kıskansam anca nişanlımı kıskanırım."

"Yalnız burada ben varken Zeynep'in de bir kıskananı olduğunu unutmamak lazım," diyerek lafa giriyor Kerem.

"Konuş hayatım," diyerek destek çıkıyorum ona.

"Ya birader senin kafa kıskanacak kadar iyileşti mi?" diye soruyor Erkan. Sonra bana dönüp sanki gizlice soruyormuş gibi fısıldıyor. "Sevgilinde bir hasar kaldı mı kız?"

"İyileştim birader. Sağlamlığımı senin üzerinde test edebilirim istersen." Kerem'in sesi sert çıkıyor.

Ortamdaki hava da Kerem'le birlikte geriliyor. Erkan da Kerem'e cevap vermeden duramıyor, atışmaya başlıyorlar. Ben hiç böyle hayal etmemiştim. Ne güzel kaynaşacaktık. Acayip neşeli bir çiftler buluşması olacaktı ama şimdi acayip endişeli çiftler buluşması olma yolunda ilerliyoruz.

İrem, "Erkan!" diyerek sevgilisini uyarırken ben de, "Hayatım sakin!" diyerek Kerem'i zapt etmeye çalışıyorum.

İrem'le havayı yumuşatmak için ne kadar çabalarsak çaba-

layalım soğuk rüzgârların önünü kesemiyoruz bir türlü. Nitekim yemeğin geri kalanı boğazımıza dizilerek devam ediyor. Aynı şekilde eve giderken de Erkan'la Kerem hiç konuşmuyor.

Eve çıktıktan sonra Erkan'la İrem salonda dinlenirken Kerem beni kenara çekiyor. Erkan'la ilgili bir şeyler söyleyecek herhalde diye beklerken öyle olmuyor.

"Güzelim ben gidiyorum," diyor vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışır bir halde.

"Nereye?"

"Kusura bakma ama arkadaşlarına çok bile katlandım. Daha fazlasına dayanamayacağım."

Bir an için ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben kaynaşır, samimi olurlar demişken Kerem'in laflarıyla öylece kalıyorum.

"Bir şey demeyecek misin?" diye soruyor.

"Ayıp olacak, onca yoldan geldiler."

"Yemek yedik ya yetmez mi? Bir de yatana kadar başlarında mı beklemem gerek?" diyerek beni bir kez daha şoka uğratıyor.

"Sen ciddi misin?" diye soruyorum çünkü tavrına inanamıyorum.

Başını aşağı yukarı sallarken, "Ciddiyim," diyor.

"Gerçekten inanamıyorum Kerem. Tamam, onları sevmek zorunda değilsin ama insan nezaketen birkaç saat otururdu şurada."

İnsan arkadaş hatırına çiğ tavuk bile yerken benim sevgilim hatırım için arkadaşlarımla birkaç saat geçirmeye bile tahammül edemiyor. Gerçekten çok güzel!

"İrem'e bir lafım yok ama Erkan gerçekten dayanılacak gibi değil," diyerek gözlerini deviriyor.

Kollarımı göğsümün altında birleştiriyorum. "Sana söyleyecek bir şey bulamıyorum cidden."

Saatini kontrol ederken, "Hem benim antrenmanım var bu akşam," diyor.

Vücudumdaki her bir sinir duyduğum cümleyle ayaklanıyor. "Bana dövüş deme sakın," diyorum yalvarır gibi. Bir şey demeden öylece bakıyor yüzüme. Suskunluğu zaten her şeyi anlatıyor. Yine dövüşe gidiyor.

"Ah Kerem ya arkadaşlarım falan hepsi bahane, değil mi? Senin sabahtan beri aklın akşam olsa da koşa koşa kulübe gitsem fikrindeydi."

Gözlerini gözlerimden kaçırarak bakıyor yüzüme. "Olur mu öyle şey? Ben öyle biri miyim?" demesini bekliyorum ama beklediğim gibi olmuyor. Sadece susuyor. Sustukça korktuğum cevapları alıyorum.

"Kerem, bir şey söyle."

"Ne söyleyeyim Zeynep? Zaten her şeyin farkındasın."

"Bu gece gitmesen olmuyor mu? Şurada hep beraber otursak? Bir saat ya bir saatçik daha dursan olmuyor mu?" diye soruyorum göz teması kurmaya çalışarak.

"Gitmeliyim," diyor benim ısrarlarıma karşı koyarak.

"Ne dövüş sevdasıymış be! Beni bu şekilde yalvartıyorsun ya helal olsun sana!" diyorum kırılmış bir ifadeyle.

"Burada Erkan'la karşılıklı somurtarak geçireceğim bir saat yerine gidip sevdiğim şeyi yapmayı tercih ediyorum. Bunu bu kadar büyütme."

Şu an onu durdurmak, gitmesine engel olmak için elimden ne geliyorsa yapmak istesem de Kerem'in ne tür tepki vereceğini kestiremediğimden daha fazla ısrar etmiyorum. Dövüş konusunun Kerem'in bam tellerinden biri olduğunu bilmek de kendimi frenlememde etkili oluyor çünkü arkadaşlarım içerideyken Kerem'le bağıra çağıra bir kavgaya tutuşmak yapmak isteyeceğim en son şey.

"Madem bu kadar önemli git o zaman. Ama yarın yüzündeki yaralarla karşıma geçip benden şefkat bekleme," diyorum durumdan hoşnut olmadığımı belli ederek.

Her dövüşe gitmeden önce söylediği şeyi bir kez daha tekrarlayarak, "Merak etme bir şey olmayacak," diyor, her dövüş sonrasında mutlaka bir yarasıyla yanıma gelmiyormuş gibi.

"Ben ciddiyim Kerem. Yaralanırsan kendi yaranı kendin sararsın. Resmen kendine zarar veriyorsun ve benim seni o halde görmeye gücüm kalmadı artık."

"Güven bana," diyor gülümseyerek. Sonra da kollarını omuzlarıma dolayıp beni göğsüne bastırıyor.

Bir şey söylemeden, kollarımı ona sarmadan hareketsizce duruyorum. Bu meselenin aramızda büyük sorunlara sebep olacağını hissetmenin endişesini yaşıyorum.

Erkan yorgunluktan televizyon karşısında uyuklarken, Kerem'in gittiğini fark etmiyor bile. İrem'e de, Kerem'in işi çıktığını söyleyerek durumu kurtarmaya çalışıyorum.

"Derya nerede?" diye soruyor İrem, onun yokluğunu fark edince.

"Derya mı?" diyorum aklımı toplamak için zaman kazanırken. "Geç gelecek canım. Bu gece nöbette."

"Hadi ya, görüşemeyeceğiz desene."

"Kahvaltıya evde olur, merak etme," diyorum yarım bir tebessümle. Sonra aklımı Kerem'den alabilecek kadar zaman kazanmak adına, "Kahve içer miyiz?" diye soruyorum.

"Damla sakızlı olacak ama," diyor İrem iştahlı bir şekilde.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Sen terasa geç. Ben geliyorum birazdan."

İrem terasa geçerken ben de mutfağa geçiyorum. Düşünmeden, ezbere hareketlerle hazırlıyorum kahveyi. Bir yandan da Kerem'in gidişini düşünüyorum. Kal deyince kalır sanmıştım. Oysa o aklına koyduğunu yapma konusunda kararlıydı. Biraz olsun esnek olamaz mıydı? Ben onun için düşüncelerimi de duygularımı da esnetirken ondan da aynı şeyi beklemem

yanlış mıydı? Gidişine bu kadar içerleyeceğimi düşünmezdim.

Düşündükçe içimdeki sıkıntı daha da büyüyor. Kafamdakileri bir kenara kaldırıp kahvelerle çıkıyorum mutfaktan. Derin bir nefes alıp gülümseyerek gidiyorum İrem'in yanına.

Sesimin neşeli çıkmasına dikkat ederek, "Damla sakızlı kahveler geldi," diyorum.

"Eline sağlık kuzum." Kahvesini alıyor tepsiden.

"Afiyet olsun."

İrem bir anda ayaklanıyor. "Ay ben sana fotoğrafları göstermedim."

"Hangi fotoğraflar?" diye soruyorum gayriihtiyari.

"Evin, eşyaların, gelinliğin fotoğrafları," diyor sırıtarak. Sonra da içeri geçiyor. Elinde tabletiyle geri geldiğinde sandalyesini benimkinin yanına çekiyor. "Bak, bunlar bugün baktığımız evler," diyerek göstermeye başlıyor. Fotoğrafları tek tek geçerken en güzel evin hangisi olduğu konusunda laflamaya başlıyoruz.

"Bence en iyisi son baktığınız ev."

"Değil mi? Ben de o evi çok beğendim," diyor İrem mutlulukla şakıyarak. "Bak bunlar da seçtiğimiz mobilyalar."

İrem'in uyumlu, sakin karakterine uyan tozpembe koltuklara gülümseyerek bakıyorum. Seçtikleri eşyalar sayesinde kendine bir masal dünyası yaratmış resmen.

"Güle güle kullan canım. Hepsi çok güzel görünüyor."

"Dur dur, daha gelinliği görmedin," diyor hızla fotoğrafları geçerken.

"Geçenlerde yollamıştın ya."

"Ooo, o kaç prova öncesiydi. Son halini görmedin."

Fotoğrafı bulduğunda tableti elinden alıp dikkatle bakmaya başlıyorum. Benim daha önce gördüğüm gelinlik kalın dantel askılara sahip, kabarık bir şeydi ama şu an baktığım gelinlik straplez ve oldukça zarif görünüyor. "Bunun bana yolladığın gelinlikle hiç ilgisi yok."

İrem keyifle kıkırdıyor. "Aslında aynı gelinlik ama askıları ve altındaki tarlatanı çıkarmaya karar verdik. Birkaç düzeltme daha yapılınca sonuç bu oldu."

"Böyle çok daha güzel olmuş." Gelinliğe bir kez daha hayranlıkla bakıyorum. "Gerçekten çok hoş görünüyor İrem."

"Beni de terziyi de epey zorladı ama en sonunda içime sinen bir gelinlik çıktı ortaya."

"Kuzum, yanında olup yükünü hafifletemediğim için üzgünüm," diyorum İrem'e özür diler gibi bakarken.

"İkimiz de kendimize yeni hayatlar kuruyoruz. Ne kadar yoğun olduğunu biliyorum arkadaşım. Hem sürekli arıyorsun, bana fikir veriyorsun, yokluğunu aratmıyorsun ki," diyor İrem gülümseyerek. "Ayrıca aldığın beyaz eşyalar için Erkan da ben de bir kez daha teşekkür ederiz. İlaç gibi geldi diyebilirim."

"Aramızda lafı bile olmaz." Masadaki elini tutuyorum. "Bunca yıllık dostluğundan sonra evine birkaç eşya almışım çok mu? Bence az bile."

"O parayı niye kendine ayırmıyorsun? Senin de hayatında Kerem var. Ciddi düşünmüyor musunuz yoksa?"

"Birincisi, o parayla sevdiğim herkese bir şeyler alacağıma dair kendime söz verdim. Sizleri mutlu edemedikten sonra ne yapayım ki ben parayı? Al işte, öylece duruyor bankada," diye açıklıyorum düşüncelerimi. "İkincisi, Kerem'le birlikteyiz ama evlilik için kesin bir şey diyemiyorum. Ailem daha Kerem'i kabullenememişken evlilik fikri benim için lüks bir düşünce. Sanırım şimdilik yanımda olmasıyla yetiniyorum."

"Ah Zeynep..." diye iç çekerek sarılıyor bana. "Hiç mi umut yok ailenle Kerem arasında?"

"Umut her zaman vardır," diyorum buruk bir sesle. Söylediğime kendim bile inanmazken bu durum İrem'in de gözünden kaçmıyor.

"Sormayayım sormayayım diyorum ama Kerem gittiğinden beri durgunlaştın. Aranızda bir sorun mu var?"

Derin bir nefes alıp ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı düşünüyorum. Birisiyle konuşmaya o kadar ihtiyacım var ki çok geçmeden içimdekileri dökmeye başlıyorum.

"İlk zamanlar... Yani onu tanımaya çalıştığım zamanlar her hali göz kamaştırıcı geliyordu."

"Şimdi işler değişti mi yani?" diye dostça soruyor.

"Değişmedi dersem yalan söylemiş olurum. Kerem aşk konusunda çok cömert. Benden sevgisini hiç esirgemiyor. Sevgili olduğumuz andan beri bir kez bile şüpheye düşmedim bu konuda. Ancak Kerem tek bir adam değil. Nasıl anlatsam..." diyorum ve kelimeleri toparlamaya çalışıyorum. İrem de tüm dikkatiyle beni dinliyor.

"Duygularını uçlarda yaşıyor. Seviyorsa çok seviyor, kızıyorsa çok kızıyor, çalışıyorsa çok çalışıyor. Bir şeye bağlıysa bu sıradan bir bağlılık olmuyor. Bir anda gözü kara birine dönüşüyor. Yaptıklarında tutkuyu görebiliyorsun. Mesela çalışırken ya da dövüşürken onu görsen ne demek istediğimi anlarsın. Onun bu gözü kara ve tutkulu halleri beni korkutuyor."

"Sana kötü mü davranıyor?" diye endişeyle soruyor.

"Yok... Kötü davranmıyor. Sen bakma korkuyorum dediğime, işi bitip yanıma geldiğinde tüm dikenleri yatışıyor. Sadece sevgisinin sıcaklığı kalıyor," diyorum ve sesim biraz hüzünlenerek devam ediyorum. "Gerçi Kerem'le aramızda çıkan tartışmalar ya benim çalışırken yaptığım hatalardan ya da ondan daha iyi bir şefi övmemden doğan kıskançlıklardan çıkıyor. Böyle bakınca belki biraz hırpaladığını söyleyebilirim ama baş ediyorum bir şekilde. Beni asıl yoran şey, takıntı haline getirdiği dövüş sanatları. Bu gerçekten yüreğimin kaldırmakta güçlük çektiği bir durum."

"Kerem'le konuştunuz mu bunları?"

"Derya da aynı soruyu sormuştu, biliyor musun?" diyorum Derya'yla konuşmamızı anımsayarak. "İş konusunu konuştuk. Hatta son zamanlarda kendini epey frenledi. Gerçi çok uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum."

"Peki diğer mesele?" diye sorduğunda, Kerem'le bu konuyu ne zaman konuşmaya kalksam ya sevimliliğiyle ya da beni sevme biçimiyle bir şekilde konuyu değiştirdiğini arkadaşıma söylemiyorum. Onun yerine bu akşam olanları anlatıyorum.

"Kerem'in işi var dedim ya, bahaneydi o. Antrenmana gitti yine. Gitmesin diye konuşmaya niyetlendim ama adamakıllı bir şeyler diyemedim," diyorum sıkıntıyla.

Durumu anlamaya çalışıyor. "Niye kuzum? Niye konuşamayasın sevgilinle?"

"Kerem'in yasaklı bölgesi de ondan," diyorum gözlerimi devirerek. "Dövüş, aşçılıktan sonraki ikinci büyük tutkusu. Bu uğurda nişanlısından vazgeçmiş, benim gözümün yaşına bile bakmaz."

"Saçmalama... Sadece konuştun diye seni bırakıp gidecekse, zaten ahmağın tekiyle berabersin demektir."

"Anlamıyorsun İrem. Az önce gitme dedim ama gitti," diyorum üzgün bir sesle. "Zamanında nişanlısı da, 'Dövüşler mi ben mi? Seçimini yap,' demiş. Kerem de dövüşleri seçmiş. Bu yüzden düğün arifesinde ayrılmışlar," diyorum endişeli bir halde.

"Bu olay olmasaydı Kerem'le sen diye bir şey olamayacaktı ama," diyor olaya farklı bir açıdan bakarak.

"Doğru söylüyorsun," diyorum ama sonra aklıma karanlık düşünceler üşüşüyor. "Şimdi ben Kerem'in karşısına geçip açık açık, 'Dövüşler mi ben mi?' diye sorsam seçiminin benden yana olmamasından korkuyorum. Zaten bu akşam beni dinlemedi, gitti. Eğer tercih yaptırmaya kalkarsam ben de başka bir sevgilinin önünü mü açacağım? Benden sonra gelecek olana ortam mı hazırlamış olacağım?"

Düşündüklerim, söylediklerim boğazıma düğümler atılmasına sebep oluyor. Kerem benden başka birine, "Seni seviyorum güzelim," derse, beni öptüğü gibi başkalarını öperse, bana duyduğu arzuyu bir gün bir başkasına duyarsa hayatıma nasıl devam ederim hiç bilmiyorum.

"Sen hangi ara bu kadar aptallaştın Zeyno? İstanbul'un havasında yeterince oksijen mi bulamıyorsun? Ondan mı bu halin?" diyerek kızıyor İrem. "Sen, Kerem için orta kararı yok diyorsun ama sanki sen ondan farklısın. Neden onu seçim yapmak zorunda bırakıyorsun? Yaptıklarından duyduğun rahatsızlığı, endişelerini onunla paylaş. Birlikte orta yolu bulmaya çalışın."

"İşe yarar mı dersin?" diyorum tek kaşımı havaya kaldırarak çünkü İrem bilmese de bu konuda attığım adımlar ne yazık ki bir yere varamamıştı bugüne kadar. Bu muhabbet ne zaman açılsa Kerem konuyu değiştirme konusunda fazlasıyla becerikliydi.

"Allah aşkına bize baksana Zeynep!" diyor İrem gülerek. "Bunca yıldır nasıl yürüdüğünü sanıyorsun? Çok uyumlu bir çift olduğumuz için mi? Erkan'la birbirimize âşık olmamız dışında neredeyse hiç ortak noktamız yok ama eylülde evleniyoruz. Bu ilişki bugüne dek orta yolu bulmamızla sürdü. Erkan taşkınlıklarını dizginledi, ben onun hayatına uyum sağlamaya başladım. Bazı şeyleri görmezden geldik. Böyle böyle ilerledik," diyor bilmiş bir halde.

Umutsuz bir gülümsemeyle bakıyorum arkadaşıma. "Umarım bizde de işe yarar."

"Yarar tabii," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Seninle konuşmayı çok özlemişim." Dert ortağımın omzuna yaslıyorum başımı.

"Ben de özlemişim."

"İstanbul'a taşındığınızda yine Eskişehir'deki günlere döneriz, değil mi?"

"Döneriz tabii ama biz balayından geldikten birkaç ay sonra," diyor İrem gülerek.

"Buraya balayından sonra mı taşınacaksınız? Ben sanıyordum ki düğünden hemen sonra burada yaşamaya başlayacaksınız," diyorum saf gibi.

İrem söylediklerim üzerine kıkırdamaya başlıyor. "Burada olacağız ama daha çok yatak odamızda takılacağız. Mesela bu, Erkan'la orta yolu bulmak istemediğimiz uç noktalarımızdan biri."

Ben de gülmeye başlıyorum. Kerem'in üzüntüden daha çok yaşattığı güzel anılar geliyor aklıma. İlk birlikteliğimizden sonraki sevişmelerimizin sıklığını anımsayıp daha fazla gülmeye başlıyorum.

"Sanırım yeni evlilere biraz zaman tanıyabilirim," diyorum İrem'e muzip bir ifadeyle.

İçimde beni Zeynep'le konuşmaya iten baskın bir his var. Konuşmazsak aramıza soğukluk gireceğini içten içe biliyorum. Hem yanından ayrılmadan önce onu kollarımın arasına aldığımda hiçbir tepki vermemesi yoksun hissetmeme neden olmuştu. Sanki bana sarılmazsa bu gece rahat bir uyku uyuyamayacakmış gibi huzursuzum.

Bu yüzden antrenman bittikten sonra soluğu Zeynep'in evinde alıyorum. Arabayı evin önüne park ettikten sonra dikiz aynasında kendimi kontrol ediyorum. Zeynep'e söz verdiğim gibi hiçbir yara berem yok, temiz görünüyorum. Bunda kendimi korumak için aldığım önlemler de etkili olmuştu.

Arabadan indikten sonra çatı katına bakıyorum. Terasın loş sarı ışığı dışında herhangi bir ışık görünmüyor. Henüz uyumadığını umarak giriyorum apartmana ve oldukça sessiz adımlarla çıkıyorum yukarıya. Evin kapısına geldiğimde zile

basmak yerine kapıyı tıklatıyorum. Eğer açan olmazsa kimseyi uyandırmadan geri dönme niyetindeyim. Gitmeden önce son bir kez daha şansımı deneyip tıklatıyorum kapıyı ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor.

"Kerem," diyor Zeynep şaşırarak.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyorum sessizce.

Başıyla işaret ederek beni içeri davet ediyor. Kapıyı kapadıktan sonra beni beklemeden odasına doğru yürüyor. Ben de peşinden gidiyorum. Giderken de salonda uyuyan Erkan ve İrem'e takılıyor gözüm. Zeynep'in odasına girdiğimizde kollarını göğsünde bağlayarak bakıyor yüzüme. Neredeyse soğuk bir sesle, "Evet, seni dinliyorum," diyor.

"Bana kızgınsın."

"Evet," diyor tek kelimelik kesinlikle. Duyduğum yanıt üzerine birkaç nefeslik zaman tanıyorum kendime. Vereceğim cevabın kelimelerini toparlamaya çalışıyorum.

"Zeynep ben... Ben çok düşündüm..." diyorum, sonrasında es vererek derin bir nefes daha alıyorum. Zeynep'le aramıza soğukluk girmemesi için küçük sırrımın bir parçasını onunla paylaşıyorum. "Sanıyorum ki bende öfke problemi var. O yüzden böyle ani parlamalar yaşıyorum."

"Öfke problemi?" diyor soru soran bir edayla. Aynı anda çok da inanmadığını belli edercesine sağ kaşı havaya kalkarak alnına doğru bir kavis çiziyor.

"Kendi durumuma başka bir cevap bulamıyorum."

"Sanat diyordun ya yaptığına. Dövüş sanatları ne kadar hoş geliyordu kulağa!" diyor ve alay eder gibi gülerek konuşuyor. "Dövüş tutkuna ne oldu?"

"Hâlâ seviyorum ama biliyorum ki öfkemi buna yönlendiriyorum."

"Madem öfke problemin olduğunu düşünüyorsun, o zaman doktora gidelim. Eminim yardımı dokunur."

"Doktora gerek yok. Ben kendim hallediyorum," diyorum gülümseyerek ve boşluğa doğru iki yumruk sallıyorum.

"Harika bir çözüm," diyor iğneleyici sesiyle.

"Ama işe yarıyor," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Erkan'ı dövmektense antrenmanda attım negatif enerjimi. Benden başka da kimse zarar görmedi."

"Ben zarar gördüm." Bana kırgın kırgın bakıyor. "Bu akşam yanımda olmana ihtiyacım vardı."

Zeynep'in söyledikleri üzerine yanına yaklaşıyorum. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına uzunca bir öpücük bırakıyorum. "Geldim, yanındayım işte," diyorum dudaklarımız ayrıldığı sırada.

"Bundan bahsetmiyorum," diyor parmakları dudaklarında kalan ıslaklığa dokunurken. "Gittiğin zamandan bahsediyorum. Yanımda kalmalıydın."

Durumu, aklımdan geçenleri ona nasıl anlatacağım diye düşünürken kelimeler bir anda dökülmeye başlıyor ağzımdan.

"Senin açından bakıldığında haklısın. Antrenmanı iptal etmek zor değildi. Akşamı senin yanında arkadaşlarınla geçirebilirdim. Oradan bakıldığında bencil bir adam gibi görünebilirim. Benim açımdan bakıldığındaysa doğru olanı yaptım... Evet, kabul ediyorum, en başından beri antrenmana gitmeyi planlıyordum. Oyalanmamak ve arkadaşlarını bizzat ağırlamak için restoranda yiyelim diye ısrar ettim. Bunları inkâr etmiyorum. Sonrasında onlar geldiğinde, seni ve İrem'i öyle özlem dolu görünce gitmekten vazgeçmiştim," diyorum sakince. Cümleleri peş peşe sıralarken sesimin bu kadar sakin çıkmasına da şaşıyorum. Sakinliğimle aynı yavaşlıkta birkaç saniye bekliyorum ve konuşmaya devam ediyorum.

"Senin mutluluğunu izlemeye kararlıydım ama Erkan'ın çenesi durmayınca tepemin tası attı Zeynep. Bu sefer kesinlikle gideceğim diye düşünmeye başladım. Zaten Uludağ'dan ta-

kığım bu herife. Eğer gitmeseydim Erkan'ı elimden alamazdınız. Tatsızlık çıkardı, belki İrem'le aran bozulurdu. Bozulmasa bile benim yüzümden mahcup duruma düşecektin. Bunlar olmasın diye gitmek istedim."

Zeynep beni dinlerken sıkıntıyla yüzünü ovalıyor. Göz göze geldiğimiz an kendini zor tutuyormuş gibi bakıyor yüzüme.

"N'olurdu kendine hâkim olsaydın?" diyor sitemle.

"Ağır tahrik vardı. Sen de oradaydın, biliyorsun olanları."

"Yani yaptıklarımda haklıyım diyorsun."

"Bana göre evet, sana göre hayır," diyorum başımı hafifçe sallarken.

"Böyle bir şey bir daha yaşansa ne yaparsın?"

"Sanırım aynısını," diyorum tepki görmekten çekinerek.

"Benimle kal desem bile mi?" diye soruyor bu sefer de.

İçinden istediği cevabı duymak için bir dua mırıldandığına emin olsam da Zeynep'e yalan söylemek istemiyorum. Hem de böylesine hassaslaştığı bir konuda. Olumlu bir şey diyemeyeceğimden, "Duruma göre değişir," diyerek politik bir cevap veriyorum. Verdiğim cevaptan sonra elim sıkıntıyla ensemi buluyor ve saçlarımı huzursuzca kaşıyorum.

"Bu konuda konuşmak seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyor gözlerini kısarak.

"Benim böyle olmam seni rahatsız mı ediyor?" diyerek sorusuna soruyla cevap veriyorum.

Net bir cevap vermeden, "Sence?" diye soruyor.

"Rahatsız olduğun her halinden belli. Açıkçası aylar öncesinde seçim yapmaya zorlarsın diye düşünüyordum ama beni şaşırttın."

"Seni anlamaya çalıştım," diye mırıldanıyor.

"Anlayabildin mi peki?"

Başını umutsuzca iki yana sallıyor. "Sanmıyorum."

"Yine de benimlesin."

"Çünkü seni seviyorum," diyor gerçekliğinden asla şüphe etmeyeceğim bir kesinlikle.

Zeynep'in ağzından duyduğum her "seni seviyorum" cümlesinin bende yarattığı etki aynı oluyor. Kalbim daha güçlü atmaya başlarken onu kendime çekip öpmeye başlıyorum. Öpüşmemiz yatakta devam ediyor. Zeynep'in üzerindeki bluzu çıkarmak için uzandığımda ellerimi tutarak beni durduruyor. Soru soran gözlerle bakıyorum yüzüne.

"Kafam allak bullak durumda," diyor nefes nefese kalmış bir halde.

"Bu kadar düşünme," diyorum ben de Zeynep gibi nefes nefeseyken.

Yanağımı okşuyor. "Senin için endişeleniyorum, elimde değil."

"Merak etme, her şey yolunda," diyerek bir kez daha dudaklarına uzanıyorum. Öpücüğüme itiraz etmese de sonrasında, "Tek istediğim biraz uyumak," diyor iç çekerek.

"Nasıl istersen güzelim," diyorum yanağımda duran avucunu öpmeden önce. "Yanında kalabilir miyim? Eğer yalnız kalmak istersen de anlarım."

Zeynep beni kendine çekip sesindeki teslimiyetle, "Lütfen kal," diyor.

Ona sıkıca sarılıyorum. "Benim de sana ihtiyacım var."

"Kerem," diyor bir şey sormak için hazırlanır gibi.

"Söyle bebeğim."

"Öfke problemim olabilir diyorsun ya, doktora gitmeyi düşünsen olmaz mı?"

"Ben kendi yolumla hallediyorum zaten," diyorum daha önce de söylediğim gibi.

"Bu durumdan hoşlanmıyorum," diyor ve kollarımın arasında gerildiğini hissediyorum. Sırtını okşayıp onu gevşetme-

ye çalışırken, "Uyuyalım mı artık? Yarın uzun bir gün olacak," diye mırıldanıyorum.

Bana iyice sokulurken bacağını her zamanki gibi benimkilerin üzerine atıyor. Bana sarılmadığında hissettiğim o yoksunluk hissi buhar olup uçarken yüzüme sıcak bir gülümseme yerleşiyor.

"Seni seviyorum güzelim," diyorum ve boynumun altında duran başını içten bir şekilde öpüyorum. Saçlarının kokusu içime işlerken, Zeynep gibi sabırlı bir kadına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

Sabah uyandığımda Kerem'i yanımda bulamıyorum. Sabahlığımı üzerime geçirip salona geçtiğimde sarmaş dolaş uyuyan İrem ve Erkan'ı görüyorum. Hemen ardından mutfaktan gelen tıkırtılar çarpıyor kulağıma. Bakmak için mutfağa doğru gidiyorum. Kerem'i benim küçük, mütevazı mutfağımda harikalar yaratırken buluyorum.

"Günaydın," diyorum içeri girdiğim sırada.

"Günaydın sevgilim," diyerek coşkulu bir şekilde öpüyor beni. Ani öpücüğüyle afallasam da son anda karşılık verebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum yaptıklarına göz atarken.

"Sana ve tabii ki arkadaşlarına kahvaltı hazırlıyorum," diyor gülümseyerek. "Sakin sakin vakit geçirmek için güzel bir gün."

Aldığım cevapla kaşlarım hayretle havaya kalkıyor. "Güle güle öfkeli Kerem, hoş geldin sakin Kerem," diye geçiriyorum içimden.

Yaptıklarını ima ederek, "Fena olmadı ha?" diye soruyor hevesle.

Hazırladıklarına göz ucuyla bakıyorum. Fırındaki nar gibi kızarmış minik ekmeklerin dumanı tütüyor. Çıtır çıtır kızarmış patatesler bir köşede dururken haşlanan yumurtalar ocakta fokurduyor. Özenle hazırlanmış peynir tabağı ve zeytinyağlı domatesler tepside hazır bekliyor. Sevgiliniz şefse gönül alma işi de mutfaktan geçiyor.

"Lezzetli görünüyorlar," diyorum beklediği onayı verirken.

Benden onayı aldıktan sonra sırıtarak pencereden dışarıya göz atıyor. "Hava güzel, terasta mı yesek acaba?"

"Olur, ben şunları taşıyayım," diyorum tepsiyi elime alırken.

"Ben hallederim," diyerek durduruyor beni. "Sen diğerlerini uyandır."

"Tamam canım," diyorum ve mutfaktan çıkıyorum. Tam salona geçeceğim sırada ani bir kararla geri dönüp Kerem'i yanağından öpüyorum. Yüzünde en sevdiğim yamuk gülüşü beliriyor bir anda. "Teşekkür ederim," diyorum bir kez daha öpmeden önce.

Mahcup bir ifadeyle bana bakıyor. "Asıl ben sana teşekkür ederim. Hâlâ yanımdasın."

"Yanındayım çünkü aşkın pişmesi için sabırla bekleyen biri ilk kavgada bırakıp gitmez sevdiğini."

Gözleri buğulanıyor. Parmak uçlarını yanağımda gezdirirken saçlarımın arasına şefkat dolu bir öpücük bırakıyor. Dudaklarını saçlarımdan çekmeden usul usul konuşuyor.

"Aramızdaki bağı güvenle nasıl yoğurduğumuzu, kalbimizdeki aşkın mayalanışını, verdiğimiz emekleri unutmadım bir tanem. Birbirimize kızıp bağırsak da hislerimizin değerini asla unutmam."

Buruk bir tebessümle bakıyorum yüzüne. Halimi fark edince günün enerjisi kaçmasın diye neşeli bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Hadi uyandır milleti. Bunlar soğuyunca bir şeye benzemez."

"Hemen gidiyorum," diyorum onun enerjisine ayak uydurarak.

Salona geçtiğimde İrem'in yattığı tarafa geçip ürkütmeden sesleniyorum.

"İrem... İrem, canım uyanın hadi."

"Hıı..." diyor gözlerini açmadan.

"Kahvaltı hazır canım." Uykusunu açmak için kolunu dürtükleyerek.

"Beş dakika daha," diyor yüzünü Erkan'ın koluna gömerken. İrem'in mızmızlanmasıyla sırıtmaya başlıyorum.

"Hiç değişmeyeceksin, değil mi? Hâlâ 'beş dakika daha' diyorsun."

İrem'in uykuya düşkünlüğü yüzünden okula giderken bir saat beklerdim evinin önünde hazırlanacak diye. Her seferinde de uyuyakaldığı için ucu ucuna yetişirdik okula. Yıllar geçti, kazık kadar oldu, bu huyu hâlâ değişmedi arkadaşımın.

"Zeynep," diyor Erkan, gözlerini hafifçe aralayarak. Bakışları koluna sarılan İrem'e kayıyor sonra.

"İrem'i uyandırmaya çalışırken sen uyandın," diyorum Erkan'ın gerinmesini izlerken. "Uyandığın da iyi oldu. İrem'i de uyandırırsın. Yine her zamanki gibi direniyor."

"Tamam," diyor esnerken.

"Kahvaltı hazır, oyalanmayın," diyorum işaretparmağımı Erkan'a doğru sallayarak.

"Geliyoruz tamam."

Birinci ekip uyandırıldığına göre sırada hemşireyi uyandırmak var. Erkan'ın İrem'i uyandırmak için döktüğü dillere gülerek Derya'nın odasına giriyorum. Arkadaşım, yatağın ortasında cenin pozisyonunda yatmış, kolları karnına dolanmış mışıl mışıl uyuyor. Yatağın kenarına oturup yüzüne dökülen saçlarını çekiyorum.

"Kuzum..."diyorum kısık bir sesle. "Canımcım... Derya'cım... Kahvaltı zamanı."

"Nöbetten yeni geldim, yorgunum," diye homurdanıyor gözlerini açmadan.

"Biliyorum canım ama kahvaltı edelim, sonra yine yatarsın. Hem nöbetten geldin, bir şey de yememişsindir sen," diyorum sırtını sıvazlayarak. "Hadi bir gayret kalk canım."

"Haklısın, yemedim," diyor gözlerini hafifçe aralayarak. "Oğlumu da aç bırakıyorum."

"Birazdan ikiniz de doyarsınız." Oturduğum yerden kalkıp ellerimi ona uzatıyorum. Ellerimi tutunca kalkması için kendime çekerek yardımcı oluyorum. Ağırlaşmaya başladığı için beni zorlasa da Derya'ya belli etmiyorum. "İşte böyle," diyorum yataktan kalkmayı başardığı sırada.

"İremler ne zaman geldi?" diye soruyor dağınık saçlarını toplamaya çalışırken.

"Dün akşam geldiler."

"Sen geç, ben üzerime bir şeyler giyinip geliyorum."

"Oyalanma," diye uyarıp çıkıyorum odasından.

Herkesi uyandırdıktan sonra yazın iç ısıtan sabah güneşi tepemizde yavaş yavaş yükselirken, kahkahası eksik olmayan bir kahvaltı masasında sevdiğim insanlarla otururken buluyorum kendimi. Dün akşamın tatsız anılarıysa çoktan hasıraltına süpürülmüş durumda.

Kerem benimkiyle birleştirdiği sandalyesinde aramızda hiçbir boşluk kalmasına izin vermeden oturuyor. Deyim yerindeyse beni elleriyle besliyor. Kendisi bir yiyorsa bana iki lokma uzatıyor. Pişirdiği ekmekler tereyağıyla öyle güzel gidiyor ki hiç itirazsız yiyorum hepsini.

Ben itirazsız yerken Derya'nın her zamanki yumurtaya burun kıvırdığı dakikalar yaşanıyor. Kerem, amca olacağını idrak ettikten sonra Derya'nın yemeklerine daha fazla dikkat etmeye başladığı için yumurtanın faydaları hakkında küçük bir seminer veriyor hemşireye. Derya ve Kerem arasında geçen

konuşmaları gülerek dinliyorum. Hatta haklı mücadelesinde Kerem'e destek bile çıkıyorum. Derya direnince Kerem de, önündeki yumurtayı yemezse zorla ağzına tıkacağı konusunda şakadan bir tehdit savuruyor. En sonunda Derya burnunu tıkayarak yemeye başlıyor. Kerem, Derya'dan sonra İrem'le de iletişim kurabilmek için gündemdeki önemli konuyu açıyor.

"Sizin de düğün yakınmış," diyor, elindeki çay bardağıyla İrem'i ve Erkan'ı işaret ederek.

"Evet, az kaldı," diyor İrem gülümseyerek.

"Eylül'ün ilk günü," diyor Erkan da böbürlenerek.

Sevgilim bu işlerden anlar bir dille, "Bu aralar hazırlıklarla uğraşıyorsunuz doğal olarak," diyor.

Eh, benden daha çok anladığı da kesin aslında. Kerem'in bir zamanki nişanlı hali aklıma düşünce sırtımdan bir ürperti geçiyor. Bunun üzerine damatlıklı Kerem'in sırıtarak bana baktığını düşünmenin de bir faydası olmuyor. Kimseye çaktırmadan gözlerimi sıkıca yumup açıyorum. Gözümün önündeki damatlıklı Kerem'i def edebiliyorum nihayet. *Düşünme bunları Zeynep, muhabbete odaklan.*

"Zaman o kadar hızlı geçiyor ki yetiştiremeyeceğiz diye korkuyorum," diyor İrem endişeyle.

Erkan, İrem'in panik hallerinden bıktığını saklamaya lüzum görmeden, "Bak sakın yine telaş yapmaya başlama," diye söyleniyor.

İrem ellerini birbirine vuruyor. "Al işte! Bunun da bu rahatlığı bitiriyor beni."

"Sen niye benim arkadaşımı ciddiye almıyorsun oğlum?" diyorum kafamdaki düşüncelerden kurtulup Kerem'e sırtımı yaslamışken.

"Ben mi ciddiye almıyorum?" diyor Erkan hayretler içerisinde. Sonrasında da isyan bayrağını çekiyor. "Mobilyalar kız işi olacak dedi, sesimi çıkarmadım. Damatlığında papyon

olacak dedi, kabul ettim. Gelinliğim böyle açık olacak, ecnebi dantellerinden on metre duvak isterim dedi, ses etmedim. Çalışacağım, İstanbul'a taşınalım dedi, tamam dedim. Bir dediğini ikiletmiyorum, daha ne yapayım ulan?"

Erkan'ın normal şartlarda beni ölesiye sinir eden höt höt konuşması bu sefer gülmekten kırıp geçiriyor. Bunda anlattıklarını desteklemek için yaptığı hareketlerin etkisi de büyük. Damatlığın papyonundan nasıl tiksiniyorsa artık anlatabilmek için işaret ve başparmaklarını birleştirip boynunun altına tutuyor. Gelinliğin straplez oluşunu anlatmak için göğsünün üzerinden başparmağıyla hayali bir çizgi çekiyor. On metrelik duvağı başının tepesinden başlatıp terasın korkuluklarından aşağı doğru savuruyor. Tüm anlattıkları arasında Erkan'a hak verdiğim tek bir şey var o da uzun, upuzun olan duvak seçimi.

"Hakikaten İrem, on metre duvak abartı oldu kuzum," diyorum tepki çekmemek için sevimli bir ifadeyle ona bakarken.

"O duvak değil salonlarının perdesi aslında Zeynocum. Ev ekonomisi dersini fazla ciddiye alan arkadaşımız bir taşla iki kuş vurmak istemiş," diyor Derya gülerek.

"Gülün siz gülün," diyor İrem bize kaşlarını çatarak. "İsimlerinizi ayakkabımın altına yazmayayım da görün."

Söylediğine kendi de dâhil hepimiz gülmeye başlıyoruz. Kerem'e dönüp, "Gördün mü, evde kalacağım," diyorum dehşete düşmüş numarası yaparak.

"Yok ya, bir anlaşma yolu buluruz şimdi," diyor Kerem bana göz kırparak. Sonra İrem'e dönüp samimi bir şekilde soruyor. "Düğün pastanızı yapmayı teklif etsem, sevgilime bir güzellik yaparsın herhalde?"

Kerem'in teklifi karşısında İrem'in gözleri kocaman açılıyor. "Yapar mısın sahiden?"

"Eğer Zeynep'in adını yazarsan," diyor Kerem gülerek. "Adı yazılmadı diye evlenemezsek yanarız biz."

"Ay ben onu yazmam mı hiç? Zillim o benim," diyor İrem bana doğru ellerini uzatıp uzaktan yanaklarımı sıkarken.

"O zaman pastanı olmuş bil," diyor sevgilim.

"Bunu çok iyi düşündün hayatım," diyorum Kerem'in omzunu öpmeden önce. "İrem bayat düğün pastalarından daha iyisini hak ediyor."

Kerem'in onlar için attığı adımdan sonra Erkan da Kerem'e doğru bir adım atıyor. Samimiyetin dibine vurmasalar da iyi yönde bir gelişme yaşanıyor aralarında.

"Bayatını tazesini anlamam ama beni başka bir telaştan kurtardığın için sağ ol birader," diyor Erkan Kerem'e, başını hafif hafif sallayarak.

"Önemli değil birader," diyor Kerem de aynı tavırla. Sonra da İrem'e dönüyor. "Nasıl bir şey istediğine karar verince Zeynep'e haber verirsin. Ona göre biz de hazırlığı yaparız."

"Sizi çok zorlamayacak bir şeyler seçerim."

"İçine sineni seç. Gerisini bize bırak," diyorum İrem'e. Kerem'in kolunu sıkı sıkı tutarak konuşmaya devam ediyorum. "Hem pasta işlerinden anlayan iyi bir şefimiz var. Elinden kaçacak iş yok, değil mi hayatım?"

"Evet, Kemal oldukça iyidir bu konularda," diyor rahat bir tavırla. Bense şaşkınlıkla dudağımı ısırıyorum. Kerem'in kendinden başka birini böyle rahatça övebilmesi her gün rastladığım bir şey değil sonuçta. Nazar değmesin diye çaktırmadan masaya mı vursam, popomu mu kaşısam ne yapsam acaba?

12. BÖLÜM

"Fırtına"

Ağır hastalıklar ölümcül olan o son evreye girmeden hemen önce, geriye kalan sayılı günler adına her şeyi iyiye gidiyor gibi hissettirirmiş. Ağrıların hafiflediği, iyileşmeye dair umutların arttığı kısacık bir zamanmış bu. Tıpkı fırtınadan önce durulan hava gibi her şey sessizliğin gölgesine saklanırmış. Orada içten içe ve sessizce zamanının gelmesini beklermiş. Fırtına zamanı geldiğinde ise böyle bir yıkımın içinden kimse kolay kolay sağ çıkamazmış. İyi geçen günlerde biriktirilen umutların hepsi fırtınayla savrulup gidermiş.

Hayatımın son bir ayına baktığımda kendimi o son evrede görüyorum. Her şeyin iyiye gittiği, birbirimizle hiç tartışmadığımız, gezmekten eğlenmekten başka hiçbir şeye zaman ayırmadığımız o son bir ayımız. Birbirini çok seven iki insanın birlikte geçirebileceği en güzel anları yaşıyoruz. Mutluluk öyle güzel ki ona gölge düşürecek her şeyi sırtlanıp gözümün önünden çekme konusunda hiç tereddüttüm yok. Beni sinsice kemirip duran bu öfke sorununu görmezden gelme konusunda ustalaştım artık. Kerem'in yüzünde ne zaman bir dövüş izi görsem, içimdeki sesi susturup sevdiğim adama daha sıkı sarılıyorum. Mutlu olmak için bazı şeyleri görmezden gelsem, biraz daha yük edinsem ne olur diye düşünüyorum.

Düşünüyorum düşünmesine ama o işler öyle olmuyormuş meğer. İnsanın görmezden geldiği, kilitli kapılar ardına sak-

ladığı hisleri biriktikçe daha da kuvvetleniyormuş. Fırsatını bulduğu andaysa önünde ne var ne yok bakmadan yıkıp geçiyormuş. Bunun ne demek olduğunu ben de sevgilim de çok geçmeden öğrenecektik.

Mutfakta oldukça gergin bir gün geçiriyoruz. Öğlen servisinden birkaç saat sonra restoranın telefonu çalmaya başlıyor, bir daha da hiç susmuyor. Gelen telefonların hepsinin bir tek ortak noktası var; gıda zehirlenmesi şikâyeti.

"Böyle bir şeyin başımıza gelmesinin imkânı yok," diyorum şok içerisinde. Yani hijyen konusunda gördüğüm en iyi mutfaklardan birisi burası.

Kerem'se gelen telefonlar karşısında ne yapacağını şaşırmış durumda. Zehirlenmeye neyin sebep olduğunu anlamak için mutfaktaki herkesi tek tek sorguya çekiyor.

"Arayanlar etli yemeklerden yediklerini söylüyorlar," diyor dişlerini sıka sıka. "Yeni gelen etler dün veya önceki gün değil de neden bugün sorun çıkardı? Soğuk hava deposuna en son kimler girdi?"

Kimseden cevap gelmiyor. Bir an havalandırma pervanesi dışında çıt çıkmıyor mutfakta. Sonra olayın fitilini ateşleyen o ses duyuluyor.

"Ben Serdar'ı yolladım," diyor Mehmet Şef tezgâhın arkasından. "Dün ilk parçaladığımız hayvan bitince, bugün yenisine geçmiştik. Etlerle Serdar ilgilendi."

Serdar'ın rengi beyaza dönerken olduğu yerde yığılıp kalacakmış gibi duruyor. Kerem sert adımlarla Serdar'ın yanına gittiğinde ortamın gerileceğini anlayıp Kerem'in yanına geçiyorum.

"Nasıl bir hata yaptın, çabuk söyle!" diyor Kerem, elleri Serdar'ın yakasına yapıştığı sırada.

Serdar zar zor duyulan bir sesle, "Ben bir şey yapmadım," diyor.

"Kerem sakin ol!" Ellerini çocuğun yakasından çekmeye çalışıyorum.

"Çekil Zeynep," diye uyarıyor beni. Sonra Serdar'a bağırarak soruyor. "Soğuk hava deposunun kapısını mı açık bıraktın? Çalışırken sıcaklığı mı artırdın? Cevap ver ne bok yedin de etler bozuldu?"

"Şefim... Bir şey yapmadım ben."

Kulaklarımı rahatsız eden bir sesle, "Yalan söyleme!" diye bağırıyor Serdar'a. Boğazındaki damarlar belirginleşmeye başlarken boynu ve çenesinin altı sinirden kıpkırmızı oluyor.

Serdar, "Yalan söylemiyorum. Hiçbir kuralı ihlal etmedim. Benim bir suçum yok," diyerek kendini savunmaya devam ederken Kerem duyduklarıyla gülmeye başlıyor. Serdar'ın yakasını bırakıp üzerindeki üniformayı düzeltiyor. Sonra olanları seyreden mutfak ekibine dönüp gülerek konuşuyor.

"Duyuyorsunuz değil mi, yapmadım diyor. Öyle içten söylüyor ki insanın inanası geliyor." Sonra sesi öfkeli bir hal alıyor. "Ama nedense inanmıyorum."

Cümlesini bitirir bitirmez, ben daha ne olduğunu anlayamadan yumruğunu Serdar'ın yüzünün ortasında geçiriyor. Çocuğun üzerine çöküp vurmaya devam ederken mutfak bir anda karışıyor.

"Kerem dur!" diyerek atılıyorum üzerine ama o kadar inatçı ki kımıldatamıyorum bile.

Benimle aynı anda davranan Kemal Şef ve Mehmet Şef önce beni kenara çekiyorlar, ardından Kerem'i Serdar'ın üzerinden almaya çalışıyorlar. İki adamın, öfkeli Kerem'le nasıl zor başa çıktığını görürken benim onu yerinden bile kıpırdatamayışıma şaşmıyorum.

"Dur şefim!" diye yatıştırmaya çalışıyor Mehmet Şef. Kerem ellerini Serdar'dan çekmeyince sesi yakarır gibi çıkıyor. "Dur oğlum, dur! Öldüreceksin çocuğu, dur Allah aşkına!"

"Kerem sakinleş hadi," diyor Kemal Şef de Kerem'i kolunun altından yakalayıp kaldırmaya çalışırken.

Onların çabalarına Bahar'ın ağlamaları ve Ying Şef'in korku dolu nidaları karışıyor. Bense ellerimi dehşetle açılmış ağzımın üzerine kapatıp Kerem'in öfke patlaması karşısında donup kalıyorum.

Kerem'i ayağa kaldırdıkları sırada kanlar içinde kalan Serdar'ı görüyorum. Bahar ağlayarak yanına koşuyor. Diğer çalışanlar da Serdar'ın yardımına koşuyor. Bense olanları sanki kötü bir rüyaymış gibi izliyorum.

"Zeynep, bizimle gel," diyen Kemal Şef'in sesini duyduğumda başımı çevirip ona bakamıyorum bile. Gözlerim Serdar'ın haline takılı kalmışken beynimin içinde bunu Kerem'in yaptığı gerçeği yankılanıp duruyor.

"Zeynep!" diye kararlı bir sesle bağırıyor Kemal Şef ve yerimden sıçrıyorum. Ona doğru baktığımda Mehmet Şef'le birlikte Kerem'in kollarını tutup onu zapt etmeye çalıştıklarını görüyorum. Kerem'i mutfaktan çıkarmak üzereler. "Sakinleşmesi gerek. Yardımın lazım."

Başımı aşağı yukarı sallarken Serdar'ın haline bir kez daha bakıyorum. Ardından Kerem'i götürdükleri ofise gidiyorum. Ofise geldiğimde Kemal Şef'i kapının önünde beni beklerken buluyorum. Mehmet Şef'se Kerem'le birlikte içeride olmalı.

"Servisleri kapatmıştık. Son olanlardan sonra kapıları da kapattırdım," diye konuşmaya başlıyor ama söylediklerini aramızda camdan bir duvar varmış gibi uğultulu duyuyorum. Yüzüne boş boş baktığımı fark edince beni kollarımdan tutup sarsıyor.

"Zeynep, beni duyuyor musun?" diye soruyor. Onaylar gibi sallıyorum başımı.

"Çok geçmeden görevliler gelecektir. İçerideki durumu toparlamamız lazım. Serdar'ı bu halde görmeleri iyi olmaz. Sen

Kerem'le ilgilen, ben de diğerleriyle ilgileneceğim," diyor hızlı hızlı. Yüzüne cevap vermeden bakmaya devam edince beni bir kez daha sarsıyor. "Şoka girmenin sırası değil. Söylediklerimi anladın mı?"

Kemal Şef beni sarstıkça kendime gelmeye başlıyorum. Donuklaşan bakışlarım tekrardan odağını buluyor, "Anladım... Ben Kerem'leyim, siz de içerisiyle ilgilenin."

"Güzel," diyor kendime geldiğimden emin olduktan sonra. Beni bırakıp mutfağa gireceği sırada arkasından sesleniyorum.

"Böyle bir şey gerçekten olmuş olabilir mi?" diye soruyorum, zehirlenme durumu için.

"Öyle görünüyor," diyor sıkıntıyla ve kapıdan geçip gidiyor.

Öfkeli bir ateş topuna dönüşen Kerem'in yanına girmeden önce birkaç dakika bekliyorum kapının önünde. Onunla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yokken, öfkesiyle ilgili kaçtığım her şey saklandıkları yerlerden bir bir çıkıyor. Serdar'ın darmadağın olan yüzünü düşündükçe, Kerem'e zamanında doktora gitmesi konusunda ısrarcı olmadığım için kendime kızıyorum.

İçerideki durumla yüzleşmekten daha fazla kaçamayacağımı anlayınca da içeri giriyorum. Mehmet Şef'i Kerem'e nasihat verirken buluyorum. Kapıda dikildiğimi görünce cümlesinin sonunu boğuk bir öksürüğe bağlıyor.

"Söylediklerimi unutma, keskin sirke küpüne zarardır." Bir çalışandan çok, baba edasıyla Kerem'in omzuna birkaç kez vuruyor. Kerem sinirle salladığı bacağına gözlerini dikmiş cevap vermeden öylece oturuyor. Mehmet Şef sözlerine bir cevap beklemediğinden Kerem'in haline çok takılmıyor.

"Bir şey olursa mutfaktayız," diyor yanımdan geçerken.

"Tamam," diyorum kısık bir sesle.

Mehmet Şef odadan çıktıktan sonra Kerem'le baş başa kalıyoruz. Ucuna oturduğu masanın karşısına geçiyorum.

"Biraz olsun sakinleştin mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diyerek bakışlarını dizinden çekiyor. "Ben kulübe gidiyorum."

Kapıya doğru adım attığı sırada önüne geçiyorum. "Hayır Kerem."

"Çekil önümden," diyor sesi sinirli çıkarken. "İyi değilim, çekil önümden."

Kapıya doğru adım attıkça onunla birlikte ben de geri geri yürüyorum. En sonunda ahşap kapıyı sırtımda hissettiğimde çıkışa geldiğimizi anlıyorum.

"Gitmene izin veremem, başını belaya sokacaksın." Sesim titreyerek çıkıyor.

"Asıl burada durursam başım belaya girecek."

"Sakinleşeceksin hayatım," diyorum yumuşak bir tonda konuşmaya çabalarken. "Burada sadece ikimiziz. Birazdan sakinleşeceksin."

Gitmeyi kafasına koyduğundan ikna etmek güç oluyor. "Zeynep çekil kapının önünden," diyor kararlılıkla.

"Olmaz, izin vermem."

"Bana ne yapacağımı söyleyip durma!" diyor öfkeyle.

"Senin iyiliğin için." Sesim tekrardan titremeye başlıyor. Kalbim göğüs kafesimde hızlanıyor. Bu sefer aşktan ziyade korku ve endişeyle atıyor.

"Benden önce kendi iyiliğini düşünsene sen," diyerek bileklerimden sıkıca yakalıyor. Kapının önünden yan tarafa doğru çekiyor beni. Sert tavrı yüzünden sendeliyorum.

"Kerem, çocukluk etme," diyorum beni kapıdan uzaklaştırdığı sırada. Bileklerimi bırakıp kapıya yöneldiğinde yine önüne geçiyorum. "Bu halde bir yere gitmene müsaade etmem."

"Senden izin istemiyorum. 'Gitme Kerem, izin vermem Kerem' deyip durma. Annem değil, sevgilimsin, ayırt et artık şunu," diye bağırıyor yeşil gözleri öfkeden irileşirken.

Beni dinlemek yerine burnunun dikine gitmesi son sabır tanelerimi de tüketiyor. İçimde birikenler hiç beklemediği bir anda Kerem'in yüzüne çarpıyor.

"Yeter be!" diye bağırıyorum. Sesimin şiddeti beni bile şaşırtıyor ama durmuyorum, uçuruma doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Senin bu öfkenden, taşkınlıklarından yoruldum ben. Sakinleşirsin, biraz olsun durulursun diye gözünün içine baktıkça, beni saf yerine koymandan sıkıldım. Ben sustukça sen coştun. Sabrettikçe yaptıklarının arkası kesilmedi. Yeter artık!"

"Zeynep," diyor çıkışıma şaşıran bir sesle.

"Erkan'la olan vukuatından sonra doktora gidelim diye defalarca söyledim. Yok, ben kendim hallediyorum, zaten kimseye zararım yok, diye diye bu hale geldin. İçeride Serdar'a ne yaptığının farkında mısın? Kendini düşürdüğün durumun farkında mısın? Bu mu senin halletme anlayışın?"

"Restoranı kaybetmekten korktum," diyor afallamış bir halde. "Öfkeden kendimi kaybettim."

"Öfken yüzünden kendini kaybettiğin gibi beni de kaybedeceksin, farkında değilsin," diyorum sesim ağlamaklı çıkarken.

"Böyle söyleme," diyerek bana doğru bir adım atıyor. Yanıma gelip beni yumuşatmasını, bu konuyu tekrardan kapatmasını istemediğim için durduruyorum onu. "Kerem, hayır," diyorum bir adım geri atarak.

"Zeynep, lütfen." Yüzündeki üzüntü sesine yansıyor. Bana doğru bir adım attığında, ben de aynı şekilde ondan bir adım uzaklaşıyorum.

Kelimeler boğazımda düğümlenirken, "Seni bu halde görmeye dayanamıyorum," diyorum zar zor.

"Bugünkü durum çok farklı."

"Farklı değil," diyorum ve tekrar konuşmaya başladığımda

yüzümde acı bir tebessümle bakıyorum Kerem'e. "Bunca zaman orta yolu bulmaya çalıştım. Elimden geleni yaptım ama senden gerçek bir adım göremedim. Kendini dizginlemek bu kadar mı zor? Sözüme kulak veren biri olmak? Bu senin için çok mu zahmetli olur? Her seferinde gönlümü alıp bildiğini okumaya devam ettin. Şimdiyse aklını başına toplamanın zamanı geldi. İster öfkenin peşinden git, ister aşkının peşinden git. Ne olursa olsun daha fazla üzülemem nasılsa."

"Ne demek istiyorsun Zeynep?" diye soruyor alnı kırışırken.

"Ne dediğimi anladın," derken gözlerim dolu dolu bakıyorum.

"Sen de mi bırakacaksın beni?" diyor perişan bir halde. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Yine de tutamadığım yaşlar yanaklarımdan süzülüp geçiyor. Boğazımdaki yumrudan kurtulabilmek için yutkunuyorum.

"Hep aynı sorun seni sevdiklerinden ayrı düşürüyor, farkında mısın?"

"Zeynep, özür dilerim." Bana doğru yaklaşıp sarılmaya çalışıyor.

Kollarını omzuma doladıkça onu burada bırakıp gitmek daha da zorlaşıyor. Kalbim tam da şu an Kerem'in göğsünde ağlayarak derin bir uykuya dalmak isterken aklım, "Şimdi değil de ne zaman?" diyerek beni harekete geçmeye zorluyor. Zorlukla ayırıyorum kendimi sevdiğim adamdan.

"Özrünü kabul edemem. Ben kabul ettikçe bu hale geldik. Eğer beni gerçekten istiyorsan bundan daha fazlasını yapmalısın çünkü seni böyle görmeye artık dayanamıyorum."

"Artık beni sevmiyor musun?" diye soruyor gözleri üzüntüyle kısılmışken.

"Çok sevdiğim için gidiyorum," diyerek çıkıyorum ofisten.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra Kerem'in ofisin altını

üstüne getirdiğini belli eden sesleri duyuyorum. Ağlamam hıçkırıklara dönüşürken seçilen tarafın ben olmayacağını hissediyorum. Restoranın kapısına geldiğimde ayaklarım beni taşımaktan âciz bir halde titriyor. Yürüyebilecek gücü bulmaya çalışırken kapının kanadına tutunuyorum. Acı göğsümde kendine yer açarken her şeyin başladığı yere, anılarıma, sevgilime son kez bakıyorum.

13. BÖLÜM

"Kalp Ağrısı"

Kavga etmekten oldum olası nefret ederim, kapıyı çarpıp çıkan taraf olmaktan da. Şimdi nefret ettiğim ne varsa hepsini bir bir yapmış olmaktan dolayı kendimi oldukça kötü hissediyorum. Kerem'i arkamda bırakma sebebim her ne kadar geçerli olsa da böylesine zor bir ânında onu yalnız bırakmayı kendime yediremiyorum. Bunların üstesinden tek başına gelebilecek mi? Onun yokluğuna dayanabilecek miyim? Hiçbir soruma cevap bulamıyorum.

O kadar berbat bir haldeyim ki restorandan nasıl çıktım, eve nasıl geldim onu bile bilmiyorum. Ağlamaktan bulanıklaşan gözlerimi elimin tersiyle silerek kapıyı açmaya çalışıyorum. Ellerim titrediği için anahtarı deliğine bir türlü yerleştiremiyorum. En sonunda pes edip kapının önüne çöküyorum. Soğuk mermer zemini altımda hissederken gözlerim mermerin alacalı rengine bakıyor boş boş. Ağlamam şiddetlenirken sesim apartmanda yankılanmasın diye elimle ağzımı kapatıyorum ama vücudumun sarsılmasına çare bulamıyorum.

Birkaç saniye sonra evin kapısı Derya tarafından açılıyor. Ayağında mavi terlikleriyle yanı başımda duruyor.

"Anahtar sesini duyunca meraklandım... Ne yapıyorsun yerde?" diyor bir şeyden haberi yokken. Sonra ağladığımı fark edince hemen yanıma eğiliyor. "Kuzum ne oldu sana böyle?" diye soruyor endişeli bir halde. Ağlarken yüzüme yapışan saçlarımı eliyle çekiyor. "Zeynep, canım neyin var?"

Bakışlarımı yerden ayırıp Derya'nın yüzüne bakıyorum. Destek almak istercesine kollarına tutunuyorum. Olanları anlatmak için ağzımı açıyorum ama ağlamaktan sesim çıkmıyor. Konuşamadıkça boğazımdaki düğümlere bir yenisini ekleyen hıçkırıklarım devam ediyor.

"Ah Zeynep'im ya," diyor çaresizce beni kendine çekip sarılırken. Yüzümü omzuna gömüp ağlamaya devam ediyorum. Derya beni sakinleştirmek için kulağıma doğru usul usul mırıldanıyor. Bir yandan da saçımı okşuyor. "Gel içeri geçelim."

Derya'nın önerisini dinleyerek kendimi omzundan çekiyorum. Ayağa kalktığımızda koluma girerek beni kendisine yaslıyor. Salona geldiğimizde sanki hastalarından biriyle ilgileniyormuşçasına oturtuyor koltuğa. Kısa bir anlığına yanımdan kayboluyor. Hemen sonra elinde bir bardak su ve kolonyayla geri geliyor. Zorla da olsa birkaç yudum su içiriyor. Sonra da avucuna döktüğü kolonyayı koklatıyor. Bileklerimi ovalamaya başladığı sırada, "Daha iyisin ya?" diye soruyor.

Ağlamam eski şiddetini kaybettiğinden bu sefer cevap vermeyi başarıyorum. "Biraz daha iyiyim."

"N'oldu sana böyle kuzum?"

Sorduğu soruyla, geldiğini hissettiğim ikinci ağlama nöbetini önlemek için dudaklarımı birbirine bastırarak içime çekiyorum. Gözlerimi tavana dikerken derince bir nefes alıyorum. Konuşabilecek duruma geldiğimde de, "Kavga ettik, hem de en şiddetlisinden. Onu öylece bıraktım Derya," diyorum.

"Kerem'le mi?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı bitap bir halde sallıyorum.

"Bugün olanlar tam bir kâbustu. Restoranda toplu zehirlenme vakası yaşandı..." derken Derya'nın ağzından endişeli bir ses yükseliyor.

"Ne diyorsun sen Zeynep!"

"Nasıl oldu biz de anlamadık," diyorum ona bakarak. "Et-

lerde sorun var dediler. Kerem de çalışanlardan birine saldırdı suçlu diye. Derya, onu görmen lazımdı kontrolünü kaybetti resmen. Sonrasında da biz kavga ettik zaten."

"Siz niye kavga ettiniz? Zehirlenme yüzünden mi?"

"O da var tabii ama sadece o yüzden değil. Hani sana da söylemiştim ya ben Kerem'in bu dövüş olaylarından hoşlanmıyorum diye." Derya başını sallayıp devam etmemi bekliyor. "Ben bu konuyu ne zaman konuşmak istesem Kerem her seferinde bir yolunu buldu, konuyu geçiştirdi. Ben orta yol bulalım dedikçe kendi bildiğini okudu. Kimseye bir zararı yok, kulüpte kendi halinde takılıyor diyerek kendimi rahatlatıyordum ama bugün restoranda kontrolünü kaybetmesi bardağı taşıran son damla oldu. Çıldırmış gibiydi. Onu hiç böyle görmemiştim, çok ürkütücüydü Derya. Ben böylesine önemli bir sorunu olduğunu nasıl göremedim bunca zaman?" diyorum gitgide boğuklaşan sesimle.

Derya sözümü kesmeden beni dinliyor. Sonra da olanlara inanamamış bir halde, "Kerem kimseye zarar verecek biri değil. Bir yanlış anlaşılma olmuş olmasın?" diyor.

"Ben de bugüne kadar senin gibi düşünüyordum ama o halini görünce... Yardım alması lazım, yoksa bir gün başı ciddi derecede belaya girecek. Belki girmiştir bile. Olanlardan sonra kim bilir başına ne işler açılacak," diyorum koca bir of çekmeden önce.

"Restoranın adı lekelenecek diye sinirlenmiştir. İnsan işini kaybedeceği zaman kontrolünü kaybedebilir," diyor Derya, Kerem'i anlamaya çalışarak.

"Zor durdurduk hemşire! Bıraksak öldürecekti Serdar'ı. Bu sıradan bir öfke nöbeti değildi."

Ovalamaya devam ettiği bileğimi dostça sıkıyor. "İkiniz de sinirlisiniz şu an. Biraz sakinleşince oturup doğru düzgün konuşursunuz."

"Konuşacağımızı sanmıyorum," diyorum kısık bir sesle. "Kerem'i bir seçim yapmak zorunda bıraktım. Aklını başına toplamazsa gideceğimi söyledim. Sanırım o da seçimini ben kapıdan çıkar çıkmaz yaptı."

"O ne demek öyle?" diyor kaşlarını çatarak.

"Peşimden gelir sandım ama ben kapıdan çıkar çıkmaz ofisi darmadağın etti," diyorum Kerem'in öfkeli hali bir kez daha gözlerimin önüne gelirken.

"Dur bakalım, her şey daha çok taze. Yarın olsun durum anlaşılır," diyor beni rahatlamaya çabalayarak.

Cevap vermek istiyorum ama bir anda kendimi konuşamayacak kadar yorgun hissediyorum. Melankolik ruh hali içime işlerken sanki günlerdir uyumamışım gibi bir yere kıvrılmak ve her şey geçene kadar uyumak istiyorum.

"Ben biraz uyuyacağım sanırım," diyorum kelimeleri söylemek bile zor gelmeye başladığı sırada. "Çok yorgunum Derya."

"Tamam canım," diyerek sarılıyor bana. "Şimdi dinlen, yarın her şey daha iyi olacak."

"Öyle mi dersin?" diye soruyorum söylediğine inanmayan bir tavırla.

"Henüz yeryüzüne sorunsuz bir ilişki gelmedi kuzum. Düşünsene Âdem'le Havva günaha girecek kadar âşıklardı birbirlerine ama onlar bile cennetten atıldıktan sonra kim bilir ne kavgalar etmişlerdir. Hem uzun süreli ilişkilerde tartışmalardan da kavgalardan da kaçamazsın. Eğer hiç sorun yaşanmazsa taraflardan biri gerçek düşüncelerini saklıyor demektir. Seni bilmem ama ben yalan söylemektense böyle fikir ayrılıklarına düşmeyi yeğlerim," diyor sakin sakin sırtımı sıvazlayarak.

Küçük bir çocuk gibi alttan alttan bakıyorum arkadaşıma. "Hâlâ aramadı."

"Restoranda işler karışık demedin mi? Onlarla ilgileniyordur herhalde. Yakında arar," diyor kendinden emin bir şekilde.

Yüzleşmek zorunda olduğum gerçek, tehlikeli bir kurt gibi vicdanımı oyarken sıkıntılı bir nefes alıyorum. "En zor ânında yüzüstü bıraktım onu. Sırf bu yüzden bile aramayabilir," diyorum pişmanlıkla.

"Zamanlaman kötü ama olan olmuş artık Zeyno'cum. Zorluklarla bir başına mücadele etmesi, aklını başına getirmesini kolaylaştırır belki. Hem seni bu kadar üzdüğü için bırakalım da biraz burnu sürtsün."

"Neyse ben yatıyorum," diyerek kalkıyorum koltuktan.

"Yemek hazır olunca kaldırırım seni."

"Bu akşam bana dokunmasan, olur mu?" diyorum Derya'dan anlayış bekleyerek.

"Tamam canım, zorlamayacağım. Bu akşam istediğin gibi parala kendini ama yarın sözünü dinlemem, bilesin."

"Sağ ol," diyorum içtenlikle ve odama giriyorum.

Odaya girdiğim an Kerem'in anıları tarafından sarılıyor dört bir yanım. Onun elleriyle boyadığı, duvarlarını ikimizin fotoğraflarının süslediği odamda başım önde, Kerem'in yüzüyle karşı karşıya gelmemek adına çabalayarak yatağıma uzanıyorum. Başımın tepesindeki küçük pencereden gecenin karanlığına dikiyorum gözlerimi. Karanlık gökyüzüne baktıkça cılız ışıklarıyla titreşen yıldızlar belirmeye başlıyor. Bana her zaman için Kerem'in aşkla parlayan gözlerini anımsatan iki parlak yıldızsa çok geçmeden yine kendini belli ediyor.

Ağlama dürtüsü beni ele geçireceği sırada yüzükoyun dönüp yüzümü yastığıma gömüyorum ama beni asıl yıkacak şey de o an geliyor başıma. Kerem'in bende kaldığı akşamlarda kokusunun sindiği yastık bir anda tüm varlığımı altüst ediyor. O andan sonra duygularımı hiçbir şekilde kontrol edemiyorum. Yastığa sinen kokuyla birlikte bin parçaya bölünüyorum.

Ayrılık; şiddetiyle beni saatlerce ağlatan, sabaha kadar uyutmayan, kaybetme korkusunu iliklerime kadar hissettiren,

kesinlikle hoşlanmadığım bir durum. Umutsuzca Kerem'in beni aramasını, her şeyin düzeleceğini söylemesini bekliyorum. Beklediğim o telefon gece boyunca gelmiyor. Saatler ilerledikçe umutsuzluğum iyice artıyor. Gece bitip günün ilk ışıkları havayı aydınlatmaya başladığı sırada onu şimdiden ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Ve aklımın karanlıkta kalan köşesi bundan sonra, ondan sonsuza kadar mahrum kalacağımı fısıldayıp duruyor.

Kendime doğru çektiğim dizlerimin üstüne yastığımı koyup çenemi de yastığa yaslıyorum. Burnuma çarpan Kerem'in kokusuyla içim de vicdanım da sızlıyor. Yanlış zamanda gittim. Kesinlikle yanlış zamanda gitmeyi seçtim. Sorunlarını halledene kadar yanında durmalıydım. Böylesine bencil bir karar alabildiğime göre benim de en az Kerem kadar gözüm dönmüş olmalıydı.

Düşüncelerimin yarattığı sıkıntıyla elim telefona gidiyor. Onu aramak, sesini duymak, hatta böylesine zor bir ânında onu yalnız bıraktığım için pişman olduğumu söylemek istiyorum. Son aramaların en üstünde yer alan numarasını çevirmeden önce tereddütle bekliyorum bir süre.

Arayamayacağımı fark edince telefonu komodinin üstüne bırakıyorum. Telefonun hemen arkasında duran çerçeveye gidiyor elim bu sefer. İçerisinde mutfakta çekilmiş bir fotoğrafımız var. Ben mutlulukla kameraya gülümserken, Kerem'in gözleri bende. İkimizin de elinde aşkımız kadar sıcak birer fincan kahve var. Fotoğrafa buruk bir tebessümle bakıp iç çekiyorum.

"Lütfen ara Kerem... Ben gardımı düşürmeden ara ne olursun," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Boktan başlayan gün aynı boktanlıkla sona eriyor. Her şeyi-

mi tek bir günde kaybettiğime inanamıyorum. İşim, itibarım, sevdiğim kadın... Aynı gün kayıp gitti ellerimden. Daha önce böylesine dibe vurmamıştım. Darmadağın hissediyorum.

Restoranda olanlardan sonra Kemal Şef'in telkinleriyle geliyorum eve. İşimi kaybetmek korkusu bir yanda, kalbimi kaybetme korkusu öbür yanda. Hangisine üzüleceğimi, önce hangisini toparlayacağımı şaşırıyorum.

Üstelik zamanda da takılı kaldım. Zeynep'in kapıdan çıktığı anı tekrar tekrar yaşıyorum. Hiç durmadan, amansızca... Ben yalnız öleceğim. Kimsenin tahammül edemediği bir bunak olarak huzurevinin köhne odalarından birinde yapayalnız öleceğim. Ne beni seven bir karım ne de adımı anacak çocuklarım olacak. Sevdiğim kadınları kendimden böyle uzaklaştırmaya devam edersem sonum çok kötü olacak.

Öte yandan durup düşündüğümde Zeynep'in de beni çok sevdiği gerçeği aklıma geliyor. Böylesine zor bir ânımda yalnız bırakmaz beni, siniri geçince yumuşayacaktır diye düşünüyorum. Onun sevgisine duyduğum güvenle bir nebze de olsa rahatlıyor içim.

Bu geceyi atlatırsam yarın sabah ortalık durulunca gönlünü alabileceğime inanıyorum. Zeynep'in iyice sakinleşmesi ve yeni bir kavgaya tutuşmamak için her şeyin çok taze olduğu bu geceyi sessiz kalarak geçiriyorum. Geçiriyorum dediğime bakmayın, o saatler geçmek bilmiyor bir türlü. Evin koridorunda bir aşağı bir yukarı kim bilir kaç kez volta atıyorum. Attığım her adımda Zeynep'in isyan eden yüzünü karşımda buluyorum. Ah Kerem, zamanında biraz olsun dinleseydin sevdiğini şimdi böyle deli danalar gibi dolanmazdın gecenin bir köründe.

Bu şekilde attığım belki de bininci voltada Zeynep'in koridorda asılı duran fotoğrafına takılıyor gözüm. Adımlarım bir anda duruyor, fotoğrafın önünden ayrılamıyorum. Bunun

çekildiği günü daha dün gibi hatırlıyorum. Bebek sahilinde yürüyüşe çıktığımız esintili bir bahar sabahıydı. Sık sık esen rüzgâr saçlarını da kırmızı elbisesinin eteğini de uçuruyordu. Benim için tam seyirlik manzaraydı. Bu yüzden fotoğrafını çekmek istemiştim ya. Rüzgârdan yüzüne doğru savrulup duran saçlarını sol omzunun üzerinde tutarken poz vermişti bana. Fotoğrafa baktıkça o gün gülerken çıkardığı neşeli kıkırtısını duyar gibi oluyorum. Hemen ardından da bugün benimle mücadele ederken çıkardığı isyankâr ses geliyor kulaklarıma.

Kendimi kaybettiğim o anlara geri dönünce yaptıklarımdan utanıyorum. Ben, Zeynep gibi bir kadını bile çileden çıkarmıştım. Hâlbuki onu üzmemeli, her zaman mutlu etmeliydim. Onunla bu yola çıkarken verdiğim söz ne ara aklımdan uçup gitmişti? Zeynep'e emek vermekten çok, kendi ihtiyaçlarımı düşünmeye ne zaman başlamıştım? Hangi ara bu kadar kontrolden çıkmıştım?

Öte yandan Zeynep ne zaman arkasını dönüp gidecek kadar gem vurmuştu duygularına? Zor günlerimizde birbirimizden ayrı düşecek kadar zayıflamış mıydı aramızdaki bağ? Bunları düşündükçe içimdeki sıkıntı daha da büyüyor. Göğsümün üzerindeki ağırlık gitgide artıyor. Çaresizlik içinde kıvranırken Zeynep'in sesini duyma isteğiyle doluyorum.

"Yaptıklarım için pişmanım, seni bir daha asla üzmeyeceğim. Yeter ki sen de sırtını dönme bana. Yanımda yokken aklımı yitirecek gibi oluyorum," demek için aramalıyım hemen.

Söyleyeceğim cümleleri kafamda hazırlarken hızla geçiyorum salona. Tezgâhın, masanın, sehpanın üstüne bakarak telefonumu arıyorum ama bulamıyorum. Bakınmaya devam ederken olan bitenden habersiz derin bir uyku çeken Pia'nın yattığı koltuğun kenarında buluyorum telefonumu. Tam arayacağım sırada saatin farkına varıyorum. Zeynep'in uykuda

olduğu sabahın ilk saatleri. Uykuyu ne kadar sevdiğini, uykudan uyandırılınca da ne kadar aksi olduğunu bildiğimden aramaktan vazgeçiyorum. Hem şafak yeni yeni sökerken onu uykusundan etmeye de içim el vermiyor.

Aramak yerine kapısına gitmek daha mantıklı geliyor. Uyanması için sadece birkaç saat daha dayanmam gerekiyor. Sonra Zeynep'e ne kadar çaresiz olduğumu anlatabilirim. Uyanması için bekleyeceğim birkaç saati, sevdiği tarçınlı kurabiyelerden hazırlayarak geçiriyorum. Belki de en özenerek yaptığım kurabiyeler bunlar oluyor. Özür dilerken bana yardımcı olacağını düşündüğüm kalp şeklindeki kurabiyeleri yanımda götürmek için kaba dolduruyorum.

Üstüme çekidüzen verip Pia'nın da ihtiyaçlarını gördükten sonra elimde kurabiyelerle çıkıyorum evden. Yol üstündeki çiçekçiden, daha önce özür dilerken işime yarayan lavantalardan alıyorum. Hazırlıklarım tamam olunca Zeynep'in evine doğru sürüyorum arabayı.

Eve yaklaştığım sırada telefonumun sesiyle hızımı düşürüp arayana bakıyorum. *Babam.* Kesin haberi aldı onun için arıyor. Kendimi ateş saçan bir konuşmaya hazırlayarak açıyorum telefonu.

"Efendim baba?"

"Kerem, olanlar doğru mu? Haberlere çıkmışız. Zehirlenme diyorlar, sağlık skandalı diyorlar! Sen ne yaptın oğlum?" diyerek bağırıyor.

Haber mi? Ne haberi? Bir haberlere düşmemiz eksikti. İşler iyice sarpa sardı, çok güzel! Artık kepenk kapatırız bu gidişle.

"Baba, daha ben bile görmedim haberleri. Senin nasıl haberin oldu?" diyorum gözlerimi devirerek.

"Ellen restoranlarla ilgili haberleri tararken görmüş," diyor önemsiz bir detayı geçerken.

İş saati dışında niye uğraşırsın işle güçle be Ellen! Sana mı

kaldı buradaki restoranın haberlerini takip etmek? Git güzel güzel kendi memleketindeki şubeyle ilgilen sadece. Bu ne iş azmi be arkadaş, bu nasıl bir çalışma hırsı!

"Ondaki azim de gözümü yaşarttı," diyorum beyaz bir arabayı sollarken.

"Senden azimli olduğu kesin." Babamın sesi oldukça iğneleyici çıkıyor. "Söyle bakalım, neden oldu bu zehirlenme? Bana bak, ucuza gelsin diye tarihi geçmiş et mi soktun mutfağa yoksa?"

"Yok artık!" diyorum hayrete düşerken. "Öyle bir şey yapacağımı düşündün mü gerçekten?"

"Neden oldu o zaman oğlum? Bak, ben kaç yıldır mutfakta çalışırım, bir günden bir güne böyle bir laf getirtmedim ekmek teknemize. Sen nasıl böyle bir şey yaptın?" diye bana sitem ederken Zeynep'in evinin sokağına giriyorum.

"Neden olduğunu inan ben de en az senin kadar merak ediyorum. Mutfaktaki her şeyden örnekler alındı, test sonuçları bugün öğlen çıkacak. O zaman anlayacağız neler olduğunu." Zeynep'in evinin önüne yanaşıyorum.

"Restorana mühür vurdular mı?"

"Yok, sadece para cezası verdiler. Yine de birkaç gün açmayı düşünmüyorum."

"Sonuçlar çıkınca beni haberdar et," diye emrivaki bir sesle konuşuyor. Ardından tekrar sitem ediyor. "Bitirdin koskoca adımızı be oğlum."

"Baba, lütfen! Zaten yeterince kötü durumdayım, bir de sen gelme üstüme," diyerek sesimi biraz yükseltiyorum.

"Oğuz'un da işleri kötü gidiyor. Üstüne bir de senin yaptıkların. Abi kardeş elbirliğiyle yılların emeğini bitireceksiniz." Sonra koca bir of çekiyor. "En sonunda ikinizi de Amerika'ya geri çağıracağım. Yamaklık günlerinize dönünce aklınız başınıza gelir belki."

Benden önce Oğuz'u mu aradı acaba diye düşünüyorum bir an için. İkimize birden kızgın olmasının başka bir sebebini bulamıyorum. Belli ki bu ara abimin de benim de üzerimizde kara bulutlar dolanıyor ama bu demek değil ki işimizi kötü yapıyoruz. Tabii bunu bizim ihtiyara anlatmak mümkün olmuyor. Zaten ne zaman mümkün oldu ki?

"Atacağın fırça bittiyse eğer önemli bir işim var," diyorum duyduklarımın yarattığı sıkıntıyla.

"Ukala ukala konuşma benimle. Suçlu olduğunu kabul et!" diye çıkışıyor babam.

"Evet baba suçluyum, tamam mı? Oldu mu? İçin rahat ettiyse kapatıyorum."

"Allah ıslah etsin, seni de abini de," diyerek kapatıyor telefonu.

Sabah sabah yediğim fırçanın etkisiyle omuzlarım düşüyor. Üzerine bir de Zeynep'in vereceği tepkinin belirsizliği eklenince çekimser çekimser gidiyorum kapısına.

"Zeynep, uyanık mısın?"

Derya'nın sorusuyla yattığım yerden ona doğru dönüyorum. "Hiç uyumadım ki hemşire."

"Kerem kapıda," diyor yatağın ayakucunda dikilirken.

Duyduğumla birlikte yataktan fırlıyorum. "Kerem mi kapıda? Geldi mi?"

"Evet, geldi ama bir dur önce," diyerek beni omuzlarımdan tutuyor. "Elinde koca bir çiçek var. Belli ki yine iki çiçek bir böcekle aklını çelecek."

"Çiçek mi almış?" diyorum gülümseyerek.

"Ooo, şimdiden saldın kendini Zeyno!" diyor sonra da parmağını burnumun dibinde şaklatıyor. "Yaşadıklarını unutma. Buraya kadar geldiğine göre barışmanız an meselesi. İstediğini alana kadar pes etme. Hem bırak sürtsün burnu biraz."

"Bütün gece içim içimi yedi hemşire. Kıyamıyorum köpeğe."

"Dün ağlamaktan için dışına çıktı be yavrum. Ne çabuk yumuşadın," diyor gözlerini devirerek. Sonra bana taktik veriyor. "Bak, zor kadını oynayacaksın. Öyle hemen yumuşamak yok. En azından bırak biraz yalvarsın."

"Tamam, süründüreceğim," diyorum odadan çıkmak için can atarken.

Beni kapıya doğru itekliyor. "Hadi göreyim seni."

"Savaşa gitmiyorum Derya," diyorum elinden kurtulurken.

Derya odasına girip gözden kaybolduğunda hafif aralık duran sokak kapısına yaklaşıyorum. "Yelkenleri suya indirmek yok. İstediğin cevabı alana kadar yumuşamak yok. Tatlı sözlerine kanıp seni üzdüğünü unutmak yok," diye içimden tekrar ederken birkaç nefeslik zaman tanıyorum kendime.

Kapıyı açtığımda en az benim kadar uykusuz görünen Kerem'le göz göze geliyorum. Yeşil gözleri kanlanmış, gözaltlarına koyu gölgeler düşmüş. Yüzünde beni görünce beliren buruk bir tebessümle bakıyor.

"Zeynep," diyerek bana doğru bir adım atıyor. Sesinde duyduğum pişmanlık gözlerimi bir anlığına yumup tekrardan kendime telkinler vermeme sebep oluyor. *Yumuşamak yok Zeynep, sık dişini kızım.*

"Bunlar senin için," diyerek getirdiği çiçekleri ve kapaklı bir kabı bana uzatıyor. Madem hemen yumuşamayacağım, o zaman elindekileri almasam daha iyi olur diyerek öylece duruyorum karşısında. Çiçeği kenara bırakıp elindeki kabı açıyor.

"Bak, bunları senin için yaptım. En sevdiğin kurabiyelerden," diyerek uzatıyor. Bir yandan da almam için başını usulca aşağı yukarı sallıyor.

İçimdeki Zeynep ona gülümseyerek bakarken Kerem'in gördüğü çatık kaşlı bir Zeynep oluyor. Kalp şeklinde yaptığı kurabiyelerden birini elime alırken bana umutla bakıyor.

"Özür dilerim sevgilim. Bu sefer çizmeyi aştım, farkındayım. Seni çok kırdım, çok özür dilerim," diyerek pişmanlığını dile getiriyor.

"Sadece özür mü diliyorsun?" diyorum kaşlarım havaya kalkarken.

"Yaptığım hatayı fark ettim. Fevri davrandım. Seni de korkuttum o hallerimle. Durup düşününce gerçekten nasıl yaptığıma ben bile şaştım aşkım," diye peş peşe sıralıyor cümleleri. Anlatırken yüzüne yansıyan mahcubiyeti rahatlıkla görebiliyorum.

"Hepsini öfken yüzünden yaptın," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorsun olanları... Restoran kötü durumda. Haberlere de düşmüşüz," diyor sıkıntıyla iç çekerek. "Bilmiyorum ne olacak... Sen de yanımda değilsin zaten, ben nasıl başa çıkacağım bunlarla?"

"Ben istersen yanında olurum," diyorum ve ona şart koştuğum konuyu hatırlatıyorum. "Eğer öfkeni kenara bırakırsan her zaman yanında olurum."

"Dün bir istisnaydı... Çok pişmanım. Beni bir daha öyle görmeyeceksin, inan bana," diyor ama net olarak istediğim cevabı alamıyorum.

"Bunun için ne yapacaksın?" Konuyu doktor mevzusuna getirmeye çalışıyorum.

"Halimi görüyorsun. Ölüyorum pişmanlıktan güzelim, başka nasıl anlatayım sana?"

Kerem'den basit bir cevap beklerken onun seçim yapmak yerine yuvarlak cevaplar vermesi durumun rengini değiştiriyor. O an Derya'nın verdiği taktiklere gerek kalmadan şalterlerim bir bir atmaya başlıyor.

"Gerçekten de çiçeklerle, kurabiyelerle konuyu kapatmaya çalıştığına inanamıyorum Kerem!" Elimdeki kurabiyeyi tuz buz etmemek için kendimi sıkıyorum.

"Zeynep ben gerçek –"

"Sus!" diyorum ona durmasını işaret ederken. Sonra elimdeki kurabiyeyi ortadan ikiye bölüyorum. "Bu iki parçayı tekrardan bir araya getirmeyi dene," diyerek onun boşta kalan eline tutuşturuyorum. "Eğer bunun bir yolunu bulabilirsen, benim gönlümü almanın yolunu haydi haydi bulursun."

"Ama bunu nasıl yapayım?" diyor elindeki kırık kalbe bakarken.

"Benim ne istediğimi biliyorsun Kerem. Seçimini yapmadan o parçalar bir araya gelmez," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Ayrı kalmamız hiçbir şeyi çözmeyecek. Benim sana ihtiyacım var. Biliyorum senin de bana ihtiyacın var," diyor yalvarır gibi.

"O zaman neyi seçtiğini söyle bana. Benim de bunu duymaya ihtiyacım var." Onun boynuna atlamam için gereken cevabı vermesini bekliyorum.

"Bir daha kendimi kaybetmeyeceğim. Sana söz veriyorum Zeynep. Asla ama asla dün olanlar bir daha tekrarlanmayacak. Bundan sonra kimseye zarar vermeyeceğim, inan bana."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu benim istediğim cevap değil."

"Yokuşa sürme bizi güzelim, lütfen," diye bir kez daha yalvarıyor.

"Bizi düze çıkar öyleyse," diyorum ben de ona yalvarırcasına. "Senden bir seçim yapmanı istemiştim. Bunu yapmak bu kadar mı zor?"

"Seçim yapmaya ne gerek var? Seni bir daha üzmeyeceğime söz veriyorum. İnanman için ayaklarına mı kapanmam lazım? İstediğin buysa onu da yaparım," diyerek dizlerinin üstüne çöküyor.

Eğer kapıyı şimdi kapatmazsam kendime engel olamaya-

cağımdan korkuyorum. Kerem seçimini yapmadan, doktora gitmeye ikna olmadan yumuşamak istemiyorum. "Kerem, git n'olursun," diyorum onu çöktüğü yerden kaldırmaya çalışırken.

"Zeynep, bize yazık ediyorsun," derken sendeleyerek geri geri çekiliyor. Gözlerinin yaşardığını fark ettiğim an kapıyı kapatıyorum. Kapının diğer tarafında ben de ağlamaya başladığım sırada Kerem kapıya vurarak bana sesleniyor.

"Güzelim yapma böyle. Gerçekten çok pişmanım. Zeynep, yalnız ölmek istemiyorum."

14. BÖLÜM

"Kerem'in Kalbi"

"Ayrılık sevdanın merhemi olduğu gibi öfkeyi de kini de azaltır."

La Fontaine

Zeynep kapıyı yüzüme kapattığında ne yapacağımı şaşırıyorum. Gözlerimdeki endişeye, dudaklarımı kurutan yalvarışlarıma olan ilgisizliği beni hayal kırıklığına uğratıyor. Kendi fikriyle öylesine meşgul ki ne halde olduğumun farkında bile değil.

Konuşmak için çabalıyorum ama yaşadıklarımla dolup taşan aklımı toparlamak kolay olmuyor. Aklım işim, ailem ve Zeynep'in gidişiyle parçalara bölünmüşken cümle kurmak, kendimi ifade etmek o kadar zor geliyor ki...

Bir an için restoranı kaybetme korkumdan bahsetmek istiyorum, hemen ardından babamın söylediği cümlelerin beni nasıl yaraladığını anlatmak. Onu korkuttuğum, üzdüğüm için nasıl perişan olduğumu anlatacağım kelimeler diğer endişelerimin arasına sıkışıp kalıyor. Hiçbir konuda kendimi ifade edemediğim bir sabah yaşıyorum. Yine de kalbimden gelen kelimeler dökülüyor dudaklarımdan.

"Güzelim yapma böyle. Gerçekten çok pişmanım. Zeynep, yalnız ölmek istemiyorum," diyorum kapının ardından duyabileceği bir sesle.

Zeynep'ten ne bir ses geliyor ne de evin kapısını açıyor. Yine de buruk bir ısrarla kapısını çalmaktan kendimi alamıyorum ama sonuç değişmiyor.

"Onca zamandır birbirimiz için çabalıyoruz. Bunu boşa çıkarmayalım. Kapıyı aç da sakince konuşalım," diyorum elim kapının üzerinde dururken.

Söylediklerime cevap alamayınca bir kez daha hayal kırıklığına kapılıyorum. Gözlerimde biriken yaşları umutsuzca silerken bu kapıda daha fazla duramayacağımı anlıyorum. Hem apartmandakileri ayağa kaldırmamak için hem de Zeynep'in kapıyı açmayacağını bildiğimden gitmek en iyisi.

Getirdiğim çiçekleri ve kurabiyeleri orada bırakıyorum. Sadece Zeynep'in elime tutuşturduğu bölünmüş kurabiyeyi ceketimin cebine atıyorum ve başım öne düşmüş bir halde sessizce iniyorum merdivenleri.

Apartmanın önüne park ettiğim arabama geçiyorum. Niyetim gitmekti, değil mi? Ama evin önünden ayrılamıyorum. Belki evden çıkar da konuşmaya ikna ederim umuduyla beklemeye başlıyorum. Beklediğim süre boyunca apartmandan okula gitmek için önlüklü iki küçük çocuk, işe gittiği belli takım elbiseli bir adam çıkıyor ama Zeynep çıkmıyor.

Kısa bir süre sonra, paytaklaşmaya başlayan adımlarıyla Derya çıkıyor kapıdan. Onu gördüğüm an fırlıyorum arabadan. Yanına doğru giderken beni fark edip kaşlarını çatarak bakıyor yüzüme.

"Gitmedin mi sen?"

"Niye gideyim? Zeynep'i bekliyorum," diyorum çatı kaşına bakarak.

"Boşuna bekleme burada, ders saatine daha çok var, akşamüstüne kadar çıkmaz evden," diyor benimle birlikte çatı katına bakarken. Ardından yavrusunu koruyan anne kedi gibi tıslayarak konuşmaya ve parmağıyla beni dürtmeye başlıyor.

"Sen ne haltlar yemişsin öyle? Zeynep eve bir geldi, iki gözü iki çeşme! Hemen şimdi hesap veriyorsun bana."

"Derya, beni hiç mi tanımıyorsun?" Kolumu dürten parmağını durması için tutuyorum. "Ben bilerek Zeynep'i üzer miyim hiç? Olanların zaten onunla ilgisi yoktu. Sadece yaşananlar ona ağır geldi ve çekip gitti. Aramızdaki sorun bundan ibaret."

"Zeynep senin öfkenden şikâyetçi."

"Biliyorum biliyorum," diyorum üzgün çıkan sesimle. "Ama bu, tek bir günde değiştirebileceğim bir şey değil. Hem yanımda olmazsa nasıl düzelebilirim?"

Derya beni şüpheyle süzüyor. "Doktora gitmeni istiyor ama sen gitmemek için elinden geleni yapıyormuşsun."

"Doktora gidince iki reçeteyle beni salacağını bilsem itiraz etmeyeceğim ama beni yatıracak deri koltuğa sonra ne gelmişim kalacak ne geçmişim. Çocukluğuma hatta bebekliğime kadar ineceğiz. Sürekli soru sorup duracak. Unutmak istediğim ne varsa deştikçe deşecek ama kimse düşünmüyor acaba ben hatırlamak istiyor muyum bazı şeyleri?" diye tek nefeste konuşuyorum.

Derya'nın şüpheci hali bir anda beni anlamak isteyen dost tavrına dönerken, "O ne demek öyle?" diye soruyor. Ben de içimde ne varsa Derya'ya anlatıyorum. Aslında içten içe bunları Zeynep'e anlatmam gerektiğini biliyorum ama utancımdan bahsedemiyorum işte.

"Niye doktora gitmek istemediğimi anlıyor musun Derya? Dünyanın en iyi ailesi olmasa bile benim için en iyi aile onlar. Biz böyle iyiyiz. Bizim ailemiz bu şekilde yaşamayı öğrendi ve ben kimseyi zan altında bırakacak bir şeye adım atmak istemiyorum."

"Kerem, bunları Zeynep'le konuşmalısın mutlaka. Bana söylediklerini duysa bu durumda olmazsınız. Seni anlayacak-

tır," diyor Derya cesaret vermek istercesine hevesli bir sesle.

"Beni dinlemiyor ki! Anlatmama fırsat verse ben de konuşmak istiyorum onunla," diyorum sabah yüzüme kapattığı kapıyı hatırlayarak.

"Niye zamanında anlatmadın ki?" Sesinde bir parça sitem, bir parça da acıma var.

"Anlatamadım... Beni sorunlu bir adam olarak görsün istemedim. Hem ben bile kabul etmedim bunca zaman bir sorunum olduğunu. Kabullenemediğin bir şeyi kalkıp dile getirmek ne kadar zor bilir misin?" diyorum bakışlarım ayakkabımın burnuna inmişken. "Ben bu hayatta ele avuca sığmaz, saman alevi gibi parlayıp sönen, dövüş meraklısı adamın biri olarak yer buldum kendime. Bunları bir sorun olarak ne gördüm ne de gösterdim. Ben de dâhil olmak üzere herkes sessizce, görmek istediğini kabul etti. Şimdi kusurlu biri olduğumu kabullenmek de, bunu göstermek de benim için çok zor."

Ben konuşurken Derya saatini kontrol ediyor. "Hadi bugünlük beni hastaneye sen bırak. Hem yolda konuşmaya devam ederiz."

"Ama Zeynep?" diyorum soru sorar bir sesle.

"İşe gitmeden önce çıkmaz evden. Güven bana," diyor arabaya binmek için kapıyı açarken. "En son kapının önüne bıraktığın kurabiyeleri hırsla ağzına tıkıştırıyordu. Sanırım günü öyle geçirecek."

Derya'nın söyledikleri üzerine gözümün önüne Zeynep'in o hali geliyor. Her haliyle o kadar güzel ki gülümsemekten kendimi alamıyorum. Şoför koltuğuna oturup Derya'yı işine bırakmak için yola çıkıyorum.

"Bak Kerem'cim," diyor Derya, evlerinin sokağından çıktığımız sırada. Sağa dönmek için gri bir cipin geçmesini beklerken konuşmaya devam ediyor. "Bu söyleyeceklerimin farklı bir versiyonunu Zeynep'e de söyledim. Bu dünyada ne kusur-

suz bir ilişki ne de kusursuz bir insan var. Hepimizin sivri köşeleri, katlanılması zor huyları, sürüsüyle hataları var. Önemli olan bunları kabul edip düzeltmek için çaba göstermek."

"Ben dövüş sanatlarına niye merak saldım sanıyorsun? Öfkemi buna yönlendirince kendimi dizginlemeyi bir şekilde öğrendim. Bu, düzelmek için gösterilen bir çaba değil mi?" diyorum Derya'ya bakarak.

"Evet, doğru söylüyorsun da durum ortada. Belli ki senin bir adım daha atman gerekiyor."

"Adım attım da Zeynep beni dinlemeden kapıyı yüzüme kapattı."

"Ama sen de eline almışsın çiçekleri gelmişsin kapıya ille de beni affet Zeynep diyorsun. Kız haklı o kapıyı kapatmakta," diyor Zeynep'e laf söyletmeyerek.

"Ben kadınları anlayamıyorum. Çiçekle gelirim laf söylersiniz. Elim boş gelsem bu sefer de 'Öküze bak, bir çiçek almayı bile akıl edemiyor' diye laf söylersiniz. Ne yapacağımı şaşırttınız bana."

Derya kahkahayı patlatıyor. "Aman iyi yapmışsın çiçekle gelerek, düşünce timsali arkadaşım benim."

"Gülme Derya," diyorum ben de gülmeye başladığım sırada.

"Ay bir de ben fişekledim Zeynep'i, çiçekleri görünce sakın yumuşama, diye. Ona kalsa çoktan atlardı boynuna," diyor hâlâ gülerken ama benim gülmemin yerini şaşkınca açılan bir ağız alıyor.

"Ne dedin sen?"

"Ne demişim?" diyor kaşını havaya kaldırarak.

"Az önce Zeynep'i dolduruşa getirdiğini itiraf ettin."

"Ha... Ettim değil mi?" Sesli bir şekilde yutkunuyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum yüzüne, oturduğu yerde bir anda pısıyor. "Ama öyle kötü kötü bakma Kerem'cim. Bak karnım

burnumda, maazallah erken doğum yaparım falan."

"Sen mercimeğe dua et," diyorum başımı aşağı yukarı hafifçe sallayarak. "Hamile olmasan elimden çekeceğin vardı Derya Hanım."

"Senin de biraz burnunun sürtülmeye ihtiyacı vardı ama," diyor başını omuzlarının arasına iyice çekerken.

"Bak sürte sürte dümdüz oldu," diyorum avucumun içini burnuma sürterek. "Burada 'Zeynep! Zeynep' diye ağlıyorum, daha ne kadar dibi görebilirim acaba?"

"Valla onda bu sabır, sende bu dediğim dediklik olduğu sürece her şeyi görebilirsiniz," diyor hâlâ laf sokmaktan geri kalmayarak.

"Şansını zorlama canım."

"Tamam, tamam sustum," diyor ağzına hayali bir fermuar çekerek.

"Bana bak, madem bu sabah Zeynep'i dolduruşa getirdin, o zaman şimdi de bana yardım edeceksin."

"Nasıl bir yardım?"

Gözümü yoldan ayırmadan konuşuyorum. "Zeynep doktora gidelim lafını duymadan gardını indirmeyecek belli ama senin dediğine göre de boynuma atlamamak için kendini zor tutuyor. Beni zaten biliyorsun, doktor olayına sıcak bakmıyorum ama geri kalan her şeye varım. Yeter ki Zeynep'i konuşmaya ikna edebileyim."

"Eee, ben ne yapacağım?" diye soruyor merakla.

"Sen, bana Zeynep'e gidecek yolda ne yapsam başarılı olurum, onu söyleyeceksin. Malum ben çiçekten, yemekten ötesini anlamıyorum," diyorum Derya'ya göz kırparak ve alttan altta laf sokmaktan geri kalmayarak.

"Hımmm..." diyerek düşünmeye başlıyor. Birkaç dakika konuşmadan gidiyoruz ve sonunda kendinden emin bir hevesle konuşuyor. "Buldum buldum! Zeynep'in peşinden koşacaksın."

"Peşinden mi koşacağım?" Açıkçası kulağıma pek de mantıklı gelmiyor bu söylediği.

"Aynen öyle arkadaşım, koşacaksın. O kaçacak sen kovalayacaksın. Buna bayılacağına eminim ve sonunda konuşmayı kabul edecek," diyor kendi kendini alkışlayarak.

"Derya, buna emin misin?"

"Sevdiği adamı peşinde koşturmaktan hoşlanmayan bir kadın göster bana," diyor ukala bir havayla. Gözlerimi devirerek söylediğine hak veriyorum. "Yok öyle bir kadın."

"Düşünmeye başlıyorsun, aferin," diyor hâlâ ukala ukala konuşmaya devam ederek.

"Zeynep'te ters tepmez değil mi?" diyorum sevgilimin olaylara farklı tepkiler verebileceğini bildiğimden.

"Bugüne kadar kimse böyle yalvar yakar peşinden koşmadı bu kızın. Sen bir ilki gerçekleştireceksin. Âşık kabiliyetini de kullanarak buzlarını eriteceksin. Güven bana, işe yarayacak," diyor kendinden emin gülümsemesi eşliğinde.

"Koşarım," diyorum ben de gülümserken. "Sevgilimin peşinde koşmak benim için onurdur. Hadi sen in burada, ben koşmaya gidiyorum."

Hastanenin önüne geldiğimiz sırada, "Nasıl aşka geldin Allah'ım," diyor halime gülerek.

"Çok konuşma da in hadi," diyorum sabırsız bir halde.

"Dur, şu araba geçsin, ineceğim." Yan aynadan, arkadan gelen taksiye bakıyor. "Bu gece sanırım Canan'da kalacağım, ilgililere duyurulur."

"Sen bir tanesin Derya," diyorum yanağından makas alırken.

"Biliyorum, herkese benim gibi bir arkadaş şart," diyor böbürlenerek.

"Sabahki dolduruşunu da unutmadım ama."

Hatırlatmamı duymazdan geliyor. "Bu sefer batırmamaya çalış," diyor, sonra da iniyor arabadan.

Derya'yı hastaneye bıraktıktan sonra test sonuçlarını almak için öğlene kadar oyalanmam gerekiyor. Derya'nın, Zeynep'in akşamüstüne kadar evden çıkmayacağı konusundaki güvencesi sebebiyle evinin önünde beklemek yerine bir kafeye geçip oturuyorum. Aklımı başıma toplamak için duble kahve söylüyorum.

Kahvemi beklerken çaprazımdaki masada gülerek sohbet eden çifte takılıyor gözüm. Öylesine mutlu görünüyorlar ki yanlarına gidip kollarından sarsarak, "Ne gülüyorsunuz? Haberiniz yok mu Zeynep benimle konuşmuyor!" diye bağırmak istiyorum. Yapamıyorum tabii. Sadece gözlerimi başka yöne çevirmekle yetiniyorum.

Akıp giden trafiği izlemeye başladığım sırada olan biten her şey kafamın içinde dönerek beni bir girdabın içerisine doğru çekiyor. Derya'nın verdiği taktik ya işe yaramazsa, ya Zeynep'i temelli kaybedersem? Ömrümün geri kalanını onu görmeden, sesini duymadan, kokusuna hasret geçirmek zorunda kalırsam? Sırtımdan geçen ürpertiyle yaz gününe yakışmayacak bir titreme baş gösteriyor vücudumda.

Zeynep'e olan aşkımın, bağlılığımın kuvveti beni hem memnun ediyor hem de dehşete düşürüyor. Memnunum çünkü bu aşk bana yaşadığımı hissettiriyor. Dehşete düşme sebebimse, onu kaybedersem kendimi de kaybedeceğimi biliyor olmam. Zeynep'le yaşamanın ne demek olduğunu öğrendim bir kere, bundan sonra bilmiyormuş gibi yaşamak bana zulümlerin en büyüğü gibi geliyor. Tartışmamız üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmemişken bu hale geldiğime inanamıyorum. Öte yandan onsuz geçecek bir ömür boyunca ne hale geleceğimi hayal bile edemiyorum.

Düşünce girdabından çıkmamı sağlayan şey garsonun getirdiği kahve oluyor. Başımı hafifçe eğerek sözsüz bir teşekkür ediyorum ve büyük bir yudum içiyorum. Gözlerim, kahvemi

getiren garsonun diğer masadaki bardakları toplayışında. Masada duran gazeteyi katlayıp kolunun altına sıkıştırırken restoranın haberleri geliyor aklıma. Seslenip gazeteyi istiyorum.

Hiçbir zaman hoşlanmadığım gazete kokusuna burun kıvırarak açıyorum ilk sayfayı. Kâğıt ve mürekkep kokusunun birbirine karıştığı sayfaları peş peşe, hızla tarıyorum. Aradığımı bulmam uzun sürmüyor. "Mutfakta Büyük Skandal: Gıda Zehirlenmesi" başlığının altında restoranın bir fotoğrafı ve zehirlenme hakkında net olmayan birkaç cümle yer alıyor. Sıktığım yumruklarım arasında buruşan gazeteyi ikiye katlayıp görüş alanımın dışında kalan boş masanın üzerine bırakıyorum.

Bu sırada telefonum çalıyor. Zeynep'in aradığını düşünerek telefonu hevesle elime alıyorum ama Mert'in adını görünce gözlerimi devirerek açıyorum.

"Efendim kardeşim?"

"Neredesin Kerem?" Sesi gergin çıkıyor.

"Dışarıdayım şu an," diyorum ve tahmin ettiğim arama sebebini soruyorum. "Haberleri mi gördün?"

"Sadece ben değil herkes gördü. Ne zaman oldu bunlar?"

"Kara haber tez yayılıyor desene," diyorum acı acı gülerken. "Dün oldu."

"Bana niye haber vermedin? Haberlerden mi öğrenecektim?" diyor sitem içerisinde.

Kahvemden bir yudum almadan önce, "Kafam gerçekten yerinde değil kardeşim. Dün her şey üst üste geldi. İnan ki haber verecek durumum olmadı," diyorum.

"Neredeysen söyle, yanına geleceğim."

"Gerek yok. Benim için işinden olma."

"Başını belaya sokarsın sen şimdi. Birinin yanında olması gerek," diyor beni korumak isteyerek.

İç çekiyorum. "Sanırım bunun için biraz geç kaldın, başım çoktan belaya girdi."

Sesi donuklaşırken, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Mutfaktan birini hırpaladım biraz... Zeynep beni terk etti... Restoran ceza yedi... Müşterilerin dava açması yakındır. Ne yapacağımı bilemeyecek kadar aklımı yitirdim," diyorum ve alaycı bir sesle devam ediyorum. "Sanırım daha fazla belaya batamam."

"Kerem, bana nerede olduğunu söyle abicim. Yanına geleceğim, itiraz istemiyorum," diyor kesin bir sesle.

Cevap vermeden önce saatimi kontrol ediyorum. "Bir saat sonra restoranda buluşalım."

"Tamam," diyor ve kısa bir sessizlikten sonra beni uyarıyor. "Tek parça gel Kerem."

"Endişelenme kardeşim," diyorum ve sonra yine kendimle baş başa kalıyorum.

Saati yaklaştığı için test sonuçlarını almaya gidiyorum. Sonuçlar elime geçer geçmez çalışanların hepsine tek tek haber veriyorum. En sona bıraktığım Serdar'ı aramadan önceyse biraz zaman tanıyorum kendime. Boğazımı temizleyip sesimin düzgün çıkmasını sağladıktan sonra arıyorum.

"Alo!"

"Serdar, benim Kerem." Serdar'dan bir cevap gelmeyince devam ediyorum konuşmaya. "Dün olanlar için üzgün olduğumu bilmeni isterim. Söylediklerine kulak vermeliydim. Haklıymışsın, bizimle ilgili bir sorun yokmuş, gelen etler bakteriliymiş," diyorum elimde tuttuğum sonuçlara bakarken.

"Üzgün olmanız artık beni ilgilendirmiyor Kerem Bey," diyor buz gibi bir sesle. Şef yerine bey demesi dikkatimi çekiyor ama yine de bir şey demiyorum bu duruma.

"Ne desen haklısın. Yaptığımın savunulacak bir yanı yok. Sinirliydim, bir an için kendimi kaybettim. Yaptığımın hata olduğunu iş işten geçtikten sonra anladım, özür dilerim."

"Açıkçası sizin siniriniz de özür dilemeniz de beni bağlamıyor artık," diyor hâlâ soğuk konuşmaya devam ederken.

Ilımlı olmaya çalışıyorum. "Olur mu öyle şey Serdar? Çalışırken yüz yüze bakacağız. Hatalıysam elbette telafi edeceğim."

"Benim için hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Bundan sonra bir daha yüz yüze bakmak zorunda kalacağımızı hiç sanmıyorum çünkü bir daha ne restoranınıza ne de mutfağınıza adım atacağım."

"Saçmalama! İşi bırakamazsın," diyorum duyduklarımın şaşkınlığıyla.

"Bıraktım bile," diyor kesin bir sesle. "Bahar'ı da unutun Kerem Bey. Sizin yanınızda çalışmasına göz yumamam. Kendimize çalışacak yeni bir mutfak arayacağız."

"Hayda!" diyorum elim sıkıntıyla ensemde daireler çizerken.

"Söyleyeceğiniz bir şey yoksa kapatmam lazım," diyor başından savar gibi.

"Ne diyeyim bu saatten sonra? Yolunuz açık olsun."

"Sizin de."

Kayıplar haneme iki elemanımı da ekliyorum. Kaybettiklerim kazandıklarımın katbekat fazlası olmaya başladı. Şu an beni umutlandıran tek şey zehirlenmenin sebebinin bizden değil tedarikçilerden kaynaklanması. Onun haricinde her şey hâlâ harap halde.

Restorana geldiğimde Mert'i arka bahçedeki çardakta otururken buluyorum. Arabadan inip yanına geldiğimde bana elini uzatıyor. Avuçlarımız beşlik çakar gibi birleştiğinde sırtıma birkaç kez vuruyor. Gözleri hızla beni kontrol ederken hasar tespit çalışması yapıyor. "Neler oldu böyle?" diye soruyor ahşap banka otururken. Karşısına oturunca elimdeki dosyayı masaya bırakıyorum.

"En son aldığımız etlerin ikisinde bakteri varmış," diyorum elimi dosyanın üzerine vurarak.

Dosyayı elimin altından çekip incelemeye başlıyor. "Siz anlamıyor musunuz etin sıkıntılı olduğunu?"

"Kokuşmadan, çürümeden bahsetmiyoruz. Bakteriyi nasıl tespit edelim? Mutfakta çalışıyoruz, laboratuvarda değil."

"Haklısın," diyor dosyanın arkasından. "Haberler de dört bir koldan saldırıyor. Gazetede ayrı televizyonda ayrı haber yapmışlar."

"Allah'ın cezaları," diyorum burnumdan soluyarak. "Başka haber malzemesi kalmadı sanki."

"Bu ülkede her şey çok çabuk unutuluyor. Senin haberini de çabuk unuturlar, merak etme," diye mırıldanıyor Mert.

Başımı ellerim arasına alırken, "Her şeyi unuturlar ama bunu unutmazlar çünkü ben öyle bahtsız bir adamım," diyorum.

"Zeynep'le nasılsınız?" diye soruyor Mert bir anda.

"Sallantıdayız," diyorum kaybetmiş bir adam edasıyla.

Dosyanın kapağını kapatıp masaya bırakıyor. "Nasıl bu hale geldiniz?"

"Valla onu ben de kendime sorup duruyorum kardeşim. Ufak tefek anlaşmazlıklarımız olurdu ama böylesine ciddi bir durum yaşamamıştık hiç. Tamam, benim dövüşlerimden hoşlanmadığını hep dile getirirdi de dünkü durum çok farklıydı. Serdar'a yaptığımın doğru olmadığını biliyorum ama bir kez yaptığım hata yüzünden de önüne gelene yumruk sallayan manyağın tekiymişim gibi muamele görmek ağrıma gidiyor."

"Dövüş olayını çevrendeki kimse sevmiyor be Kerem," diyor Mert yüzünü buruşturarak. Sonra sesi Zeynep'e hayıflanmış bir tona geçiş yapıyor. "Zeynep de bırakıp gitmekle ayıp etmiş. İnsan sevgilisini böyle zamanda bırakır mı hiç? Hem senin daha önce kimseye zarar verdiğini görmüş mü ki böyle süründürüyor seni?"

Cevap vermek yerine omuz silkiyorum. Açıkçası işin bu

tarafını düşününce Zeynep'in de beni kırdığı gerçeğini görüyorum. Benim için bir adım bile atmazken onunla konuşmak adına verdiğim çabayı nasıl savuşturduğunu anımsıyorum. Kırgın olsam bile yine de onun için çabalamaktan vazgeçmeyeceğimi de biliyorum. O yüzden oturduğum yerden kalkarken Mert'i da peşimden sürüklüyorum.

"Hadi gel, içeri girelim. Mutfakta biraz işim var," diyorum çardaktan çıkarken.

"Kapalı değil misiniz? Ne işin var?" diye soruyor anlamayarak.

Ceketimin cebinde duran kurabiye parçalarını elime alırken mırıldanıyorum. "Kırık bir kalbi onaracağım."

15. BÖLÜM

"Aşk Meydan Muharebesi"

"Benim gönlümün kırılmaz sabrı, senin gönlünün yumuşamaz katılığı var. Şu halde sevgilim aşk yolunda ikimiz de sert taşız."

İbni Sina

Kerem'i ikinci kez kapının ardında bırakmamın üzerinden neredeyse altı saat geçmişti. Pişman olduğu her halinden belliyken kapıyı kapatmak benim için oldukça zor olmuştu ama yapmıştım; onu dışarıda bırakmıştım.

Kerem'i öyle çaresiz bırakmış olmak, küs olarak geçirdiğimiz saatler kendimi kötü hissettiriyor. Sinsi bir hastalığa yakalanmışçasına içten içe kemiriliyorum sanki. Huzursuzluğum yüzünden de fazlasıyla dalgınım. Bir martının sesiyle yerimden sıçrayabiliyorum. Ya da odama doğru yürürken atacağım bir sonraki adımda uçurumdan düşecekmişim gibi sendeliyorum. Kahveme eklediğim sütün fincandan taştığını fark etmem ancak dizlerime dökülen sıcak ıslaklığı hissetmemle gerçekleşiyor.

Aklım başımda değil, tıpkı kalbim gibi. Kulağımda bir uğultu, kim ne derse desin duymuyorum. Dediğimi yapmamakta ne kadar diretse de duymak istediğim sesten, duymak istediğim cümleleri sabırla bekliyorum.

Elim Kerem'in getirdiği kurabiyelere uzandığında boş ka-

bın içerisinde kırıntılar dışında bir şey kalmadığını fark ediyorum. Hepsini yemiş olamam diye düşünerek doğrulup kabın içine bakıyorum. Boş kaba bakarken, "Eli de çok lezzetli köpeğin," diye söyleniyorum kendi kendime.

Pijamama dökülen kırıntıları avucuma toplayıp kalkıyorum oturduğum yerden. Boşalan kabı mutfağa bıraktıktan sonra biraz ferahlarım diye yüzüme su çarpmaya banyoya gidiyorum. Soğuk su yanaklarımı serinletirken haberlere hiç bakmadığım gerçeği kafama dank ediyor. Kenarları yıpranmış havluyla yüzümü gelişigüzel kurulayıp salona dönüyorum.

Televizyonu açıp saat başı verilen haberlerden birine denk gelmeyi umuyorum. Kulağım televizyondayken bir yandan da internetteki haberleri inceliyorum. Birkaç haber sitesinde bizim restoranın haberini görüyorum. Bazı sitelerde de başka zehirlenme haberlerine denk geliyorum. Sitelere bakmaya devam ederken bu ara ne kadar çok zehirlenme yaşanmış olduğunu fark ederek şaşıyorum. İlgimi çeken noktaysa zehirlenmelerin ortak özelliğinin et yemeklerinden kaynaklı olması. Tesadüf mü yoksa işin içinde bir bit yeniği mi var emin olamıyorum. Neler olduğunu öğrenmem lazım. Hem restorandan haber almak hem de nasıl olduğunu sormak için Serdar'ı arıyorum.

"Zeynep," diyerek cevap veriyor Serdar telefona.

"Nasılsın? Nasıl oldun?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyi diyelim iyi olalım," diyorum ve mutfaktaki halini anımsamamın verdiği sıkıntıyla, "Ağrın sızın var mı? Doktora gittin mi?" diye soruyorum.

"Ağrı kesiciyle geçiştiriyorum, merak etme."

"Ben, olanlar için çok üzgünüm Serdar," diyorum Kerem'in yaptıklarının verdiği mahcubiyetle.

Sakin bir sesle konuşuyor. "Sen niye üzüleceksin Zeynep? Üzülmesi gereken kişi sen değilsin."

"Nasıl üzülmeyeyim? Bir yanda arkadaşım bir yanda sevdiğim adam. Hanginize endişeleneceğimi şaşırdım."

"Merak etme beni. İyiyim gerçekten."

"Aman iyi ol da başka bir şey istemem," diyorum rahatlarken. "Restorandan haberin var mı Serdar?"

Serdar'dan birkaç saniye cevap gelmiyor. Sonra sesine yansıyan şaşkınlıkla soruyor. "Bana niye soruyorsun? Kerem mi aratıyor seni?"

"Ne?" diyorum hayretle. "Ne alakası var ya? Seni aradığımdan kimsenin haberi yok."

"Ne bileyim, restoranı bana sorman tuhafıma gitti de."

"Kerem'le aramız biraz limoni," diyerek açıklıyorum durumu.

"Hıı... Anlaşıldı şimdi senin karın ağrın."

"Bir haber aldın mı?"

"Sevgilin aradı bir saat kadar önce. Etlerde bakteri varmış, zehirlenmeler o yüzden yaşanmış," diye anlatıyor.

Çok şükür sorun bizden kaynaklı değilmiş diye düşünerek rahatlıyorum. Sonra diğer zehirlenme haberlerini düşününce bunun tesadüften daha fazlası olduğunu anlıyorum. Tedarikçinin adını öğrenmem lazım, eğer ki diğer restoranların tedarikçileriyle aynı isim çıkarsa, birilerinin başına ciddi dertler açılacağı kesin.

"Etleri nereden alıyorduk biz?"

"Valla hatırlamıyorum adını."

"Restorana gittiğinde faturalardan baksana benim için."

"Ben bir daha restorana gitmeyeceğim Zeyno," diyor Serdar, kelimeleri ağzında geveleyerek.

"Ne demek bir daha restorana gitmeyeceğim? Kerem'i yalnız bırakamazsın!" Duruma fazlaca tepki gösteriyorum.

Gülüyor. "Sevgilisini aramak yerine beni arayıp bilgi almaya çalışan kız mı diyor bunları?"

"Gülme Serdar!" diyorum kızarak. "Kerem'in yaptığından pişman olduğuna eminim. Onu yalnız bırakamazsın."

"Farkında değilsin galiba ama onu hepimizden önce sen yalnız bıraktın Zeynep." Sesinde beni suçlayan bir şeyler var.

"O tam olarak öyle değil aslında..." Konuşurken omuzlarım düşüyor. "Ben de istemezdim böyle olmasını..."

"Aranızda yaşananları bilemem tabii ama dışarıdan bakan bir göz olarak söyleyebilirim ki zor ânında sevgilisini bırakan birinden pek de farklı görünmüyorsun."

"Öyle değil işte... Şimdi sana da anlatamam ki olanları..." diyorum kendimi savunacak bir şey diyemezken. "Sen bir kez daha düşün iş olayını."

"Düşünülecek bir durum yok," diyor net bir ifadeyle.

"Sen yine de düşün, hatırım için," diyerek rica ediyorum.

"Tamam Zeyno, senin hatırın için bir kez daha düşüneceğim ama hiçbir şey için söz vermiyorum."

"Anlaştık."

"O zaman görüşürüz sonra," diyerek kapatmaya hazırlanıyor.

"Görüşürüz."

Telefonu kapatınca koltuğa gömülüyorum. İnsanların beni zor zamanda kaçıp giden biri olarak görmesi ağrıma gidiyor. Kimse Kerem'le neler yaşadığımızı bilmiyor tabii, böyle atıp tutmak çok kolay. Sanki ben onu yalnız bıraktığım için yeterince vicdan azabı çekmiyormuşum gibi bir de siz gelin üzerime.

Huzursuzluğuma bir de bu sıkıntı eklenince eve sığınamıyorum. Duvarlar üstüme üstüme gelirken derse gitmeden evvel spora gitmeye karar veriyorum. Nasıl ki Kerem öfkesini dövüş sporlarıyla attığını söylüyor, bir de ben deneyeyim bakalım, belki ben de içimdeki sıkıntıyı sporla atarım.

Mert'le mutfağa geçtiğimizde merakla soruyor. "Burada ne yapacağız?"

Cebimdeki kurabiye parçalarını tezgâha bırakıyorum ve kullanacağım malzemeleri ayarlarken bir yandan da Mert'e cevap veriyorum.

"Zeynep bunu kırıp elime verdi. Bunu birleştirebilir misin falan dedi. Uzun hikâye işte kardeşim," diyorum elimde nişasta ve şekerle tezgâha yanaşırken. "Bunu birleştirmeyi başarırsam kalbini de bir şekilde onaracağımı düşünüyorum."

"Kerem, farkındaysan bunları birleştirmen mümkün değil." Sanki ben algılayamıyormuşum gibi tane tane konuşuyor.

"Zor ama imkânsız değil," diyorum göz kırparken. "Yapıştırıcı hazırlayacağım şimdi."

"Mutfakta?" diyor inanmayarak.

"Evet, mutfakta," diyorum başımı aşağı yukarı sallayarak. "Sen de orada dikileceğine bize içecek bir şeyler ayarlasana."

Mert beni başıyla onaylayıp yemek bölümüne geçiyor. O, bardan bize içeceklerimizi getirirken ben de elime aldığım yumurtanın akını karışımı hazırlayacağım kabın içine ayırıyorum. Birkaç damla limon suyu, biraz şeker, biraz da nişasta ekleyip karıştırmaya başlıyorum. Macun kıvamına gelen karışıma bakarken işe yaramasını umuyorum. Eğer işe yaramazsa yenip yenmeyeceğine bakmadan tutkalla da olsa yine de yapıştıracağım bu kurabiyeyi. Bu kalp birleşmek zorunda, başka yolu yok.

"Al bakalım."

Mert'e döndüğümde bana uzattığı yeşil soda şişesine bakarken tek kaşımı kaldırıyorum. "Getire getire soda mı getirdin?"

"Bu saatte en uygun bu olur diye düşündüm," diyor gülerek. Haksız sayılmaz. "İyi düşünmüşsün," diyorum şişelerimizi birbirine tokuştururken. Ne de olsa bugün Zeynep'in peşine düşeceğim. Düşüncelerimi berrak tutmalıyım.

"Bu bulamaç mı yapıştırıcı?" diye soruyor kaşıkla kaptan aldığı karışımı incelerken.

"Öyle umuyorum." Elimdeki şişeyi bırakıp kurabiyenin bir parçasını alıyorum. "Deneyip göreceğiz."

Hazırladığım karışımdan kırık olan kısma sürüp diğer parçayla birleştirdikten sonra bir süre bastırarak bekliyorum. Aralarında bal kıvamında bir yapışkanlık oluşuyor. Fena sayılmaz doğrusu. Biraz bekleyip kuruduğunda tam anlamıyla tutması mümkün görünüyor.

"Yapışacak gibi sanki," diyor Mert, tezgâha yaslanmış bir halde beni izlerken.

"Bana da öyle geliyor."

"Zeynep'le ne zaman konuşacaksın? Bugün mü?"

"Şunu bir halledeyim sonra evine gideceğim."

"Seni eve alacak mı?" diye takılıyor gülerek. Ben de gülümsüyorum.

"Birkaç saat sonra dersi var. Elbet o evden çıkacak ve ben de bir şekilde takılacağım peşine, ta ki beni dinlemeye razı gelene kadar da bırakmayacağım."

"Niye dinlemiyor ki?" diye sorduğunda cevap vermenin zorluğuyla karşılaşıyorum. Doktor mevzusunu açsam, bu sefer de, "Niye doktora gitmiyorsun?" diye soracak ve bu soruyla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Cevap versem bu sefer de kardeşimin kendini suçlama ihtimali var ki hiç istemediğim bir durum bu. O yüzden işi şakaya vuruyorum. "Benim gibi bir yakışıklının peşinden koşmasından memnun," diyorum gülerek.

Mert gülüyor. "Kız haklı."

Kurabiyenin yapıştığından emin olduktan sonra çıkıyoruz mutfaktan. Mert işine, bense Zeynep'e gidecekken sokağın başında onu görür gibi oluyorum. Gözlerimi kısıp dikkatle baktığımda siyah buklelerinden ve yürüyüşünden o olduğuna

emin oluyorum. Omzunda spora giderken taktığı siyah spor çantasıyla ara sokağa giriyor.

"Kardeşim, Zeynep'i gördüm, ben gidiyorum," diyorum Mert'e aceleci bir şekilde sarılırken. Arabaya bineceğim sırada da, "Geldiğin için çok teşekkür ederim," diyorum minnetle.

"Her zaman yanındayım." Bana göz kırpıyor. "Hadi bekletme yengeyi."

Söylediğiyle attığım kahkaha sokağa yayılıyor. Yüzümde çarpık gülüşüm varken, "Ben yengenin yanına gideyim o zaman," diyorum keyifle.

Restorana oldukça yakın olan spor salonuna doğru sürerken, sabah Derya'yla yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

"Ah hemşire, hani çıkmayacaktı bu kız tüm gün evden? Allah'tan Zeynep'i gördüm de ha şimdi çıktı, ha şimdi çıkacak diye evin önünde boş yere beklemek zorunda kalmayacağım," diye söyleniyorum.

Spor salonuna geldiğimde Zeynep çoktan içeri girmiş olmalı ki onu etrafta göremiyorum. Arabanın bagajında duran yedek spor çantayı alıp içeri giriyorum. Üzerimi değiştirdikten sonra Zeynep'i bulacağımı tahmin ettiğim bölüme geçiyorum ve onu görüyorum. Bingo! Yanında da hiç hazzetmediğim bastıbacak spor hocası var, her zamanki gibi. Hızla yanlarına gidip Zeynep'in hemen solundaki koşu bandına çıkıyorum.

"Merhaba," diyorum gülümseyerek.

Zeynep sesimi duyar duymaz gözlerini iri iri açarak bakıyor yüzüme. Bir an için sendeliyor ve hocası belinden tutarak düşmesine engel oluyor. Zeynep nazikçe teşekkür ederken benim gözüm belinde duran ele takılıyor.

"Senin ne işin var burada?" diye soruyor bana doğru hafifçe eğilerek.

"Ben de buraya üyeyim, unuttun mu?" diyorum gözlerim hâlâ çekilmeyen ele odaklanmışken. Daha fazla dayanamaya-

rak müdahale ediyorum. "Eli çeksek mi artık?"

Beni görmenin şaşkınlığını üzerinden atan Zeynep, kendisini sol tarafa çekerek hocasının elinden kurtuluyor. Hocaysa bozularak başını sallayıp elini çekiyor ve Zeynep'e koşu bandının ayarlarını göstermeye devam ediyor. Yine müdahale etmeden duramıyorum. "Aylardır buraya geliyor, eminim öğrenmiştir nasıl kullanılacağını. Siz diğer öğrencilerinizle ilgilenseniz nasıl olur?" diyorum kaşlarımı kaldırarak. Sesimde inceden bir tehdit havası var.

"Kerem!" diyor Zeynep, inanamıyorum der gibi bakarak.

"Ne var Zeynep? Yalan mı söylüyorum? Yani her seferinde ayarları göstereceğim diye oyalanıyor burada. İnsan şüpheye düşüyor."

Spor hocası söylenerek yanımızdan ayrılıyor. Zeynep de hafif tempolu yürüyüşüne uygun olarak sessiz sessiz söyleniyor. Mırıldanmalarını tam olarak duyamasam da benimle ilgili olduğuna adım kadar eminim.

"Bugün evden çıkmazsın sanıyordum." Aramızda bir muhabbet başlatmaya, iletişim kurmaya çalışıyorum.

"Ben de buraya gelmezsin sanıyordum," diyor yüzüme bakmayarak.

"Sen nereye gidersen ben orada olurum güzelim."

"Bana güzelim deme!" diyerek parmağını sallıyor.

"Bir daha demem güzelim," diyerek birazcık kızdırıyorum onu.

"Bak hâlâ diyor," derken koluma vurmak için uzanıyor. Eli yetişmediği için sadece havayı dövüyor.

Gülüyorum. "Tamam tamam, sustum."

"Sen burada olduğumu nereden bildin? Derya söyledi diyeceğim ama o da bilmiyor ki," diyor düşünceli bir halde.

"Benim kalbimde mıknatıs var. Sen nereye gidersen hemen oraya doğru çekiliyorum," diyorum ve o sırada Zeynep'in

bir an için gülümsediğini görüyorum. O kısacık an bana epey bir umut veriyor açıkçası. "Hem insan arkadaşına ispiyoncu muamelesi yapar mı hiç? Çok ayıp Zeyno!" diyorum numaradan bir kınamayla.

"O ne hindir o!" diyor başını iki yana sallayarak. "Arayı bulacağım derken yapmayacağı şey yoktur onun."

"Tıpkı senin gibi," diyorum sessizce. Cevap vermek yerine hızını artırıyor. Ona ayak uydurarak ben de hızımı artırıyorum. Bir süre konuşmadan koşuyoruz. Nefes alıp verişleri hızlanmaya başlarken boynundan süzülen tere takılıyor gözüm. Teninde parlak bir iz bırakarak göğsüne doğru akıyor.

Onu izlediğimi fark edince bana bakarak konuşuyor. "İzlemeyi keser misin?"

"Gözlerimi senden alamıyorum," diyorum sıcak bir sesle.

"Çek bakışlarını üstümden. Konsantrasyonumu bozuyorsun," diyor halinden çok da şikâyetçi olmayan sahte bir yakınmayla.

"Suç bunların ve buranın," diyorum önce gözlerimi sonra da kalbimi işaret ederek. Yüzünde tekrardan beliren gülümsemesini saklamak için homurdanarak önüne dönüyor. Eli hız düğmesine gidiyor ve biraz daha hızlanıyor.

"Zeynep, biraz konuşalım mı güzelim?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Bu sabah konuştuk ya," diyor aksi bir ifadeyle bana bakarken. Bir yandan da yeni hızına ayak uydurmaya çalışıyor.

"O tam bir konuşma sayılmazdı."

"Bence yeterince açıktı. Sen seçim yapmadın," diyor ve hızını biraz daha artırıyor. Ben de onun hızına ayak uyduruyorum. İkimiz de hem kaslarımızı hem de ciğerlerimizi acıtacak bir hızda koşuyoruz.

"İnat etme de konuşalım, söyleyeceklerim var," diyorum yalvarır gibi.

"Doktora gidiyor muyuz? Dövüşleri bırakıyor musun? Benim için bunu yapacak mısın?" diye peş peşe soruyor gözlerini gözlerime dikerek. Bir an için yutkunuyorum.

"Doktora gitmek istemiyorum ama-" derken lafımı ağzıma tıkıyor.

"Ben anladım seni, valla hiç devam etme Kerem." Koşmaktan zar zor nefes alıyor.

"Bir dinle be kızım."

"Yoruyorsun beni," diyor bıkkın bir ifadeyle. "Bu kararsızlığınla yoruyorsun."

Gerilen ortamı biraz olsun yumuşatmak için şebeklik yapıyorum. Elimle koşu bandını işaret ederek konuşuyorum. "Bak o da yoruyor seni. Onu inatla bırakmıyorsun ama beni bırakıyorsun."

Zeynep elimle işaret ettiğim koşu bandına bakıyor bir an için. Neden bahsettiğimi anladığı sırada hışımla iniyor koşu bandından. Ben de hemen iniyorum. Yanıma geldiğinde göğsüme vurmaya başlıyor. Hırsla kalkan elleri göğsüme oldukça yumuşak dokunuyor. Ne kadar kızarsa kızsın bana kıyamıyor.

"Yaşananlarla bunu nasıl aynı kefeye koyarsın?" diyor kızgın bir sesle. "Ah Kerem, beni deli ediyorsun!"

Hâlâ göğsüme vurmaya devam eden ellerinin şiddetten uzak haline bakıp gülümsüyorum. Sonra da ellerini avuçlarımın arasına alıyorum. Heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi parmak uçları buz kesmiş durumda.

"Ama beni seviyorsun," diyorum vücudunun verdiği sinyallere güvenerek.

"Kalbim söz dinlemiyor, ne yapayım?" diyor burnunu havaya dikerken.

Söylediğiyle gülümsüyorum ve yara izi olan sol avucuna içten bir öpücük bırakıyorum. Dünden beri ayrı kaldığım bu tenle buluşan dudaklarımı normalden daha uzun süre tutu-

yorum avucunda. Avucunu uzun bir çizgiyle bölen yara izini işaretparmağımla takip ediyorum. Bizim kaderimizin çizildiği çizgideki pürüzlere tek tek dokunuyorum. Pürüzleri bir bir aşacağımıza, uzun yıllar boyunca yan yana olacağımıza eminim. Bu dikişlerin sadece bir yarayı değil Zeynep'le beni de birbirine diktiğine o kadar inanıyorum ki dudaklarımdan dökülen sözler bir dua gibi çıkıyor.

"Böylesine severken ayrı kalmamız ikimize de yaramayacak. Beni affet."

Hissettiklerimden bihaber olan Zeynep, elini hızla çekiyor avucumdan ve burnu biraz daha havaya kalkarken acımasızca bakıyor yüzüme.

"Aklım yaptıklarını unutacak kadar aptal değil."

Söyledikleriyle kalbimin üzerindeki taşlara bir yenisi ekleniyor. Yine de belli etmiyorum sevdiğim kadına. Zeynep soyunma odasına giderken arkasından, "Kalbin gibi aklını da çeleceğim inatçı keçi," diye sesleniyorum.

Omzunun üzerinden dönüp bana baktığında bugünkü üçüncü tebessümünü yakalıyorum dudaklarında. Onu öyle görünce aynı tebessüm benim de dudaklarıma yerleşiyor.

Soyunma odasına kendimi nasıl attığımı bilmiyorum. Sırtımı demir kapaklı dolaplardan birine yasladığımda dizlerim ve ellerim titriyor. Öptüğü avucumu açıp baktığımda sanki dudaklarının izini görüyormuşum gibi mest oluyorum. Bir an için dudaklarının değdiği yara izime ben de dudaklarımı değdiriyorum. Avucumun tuzlu tadından daha fazlasını alamıyorum.

Ne bekliyordum ki? Sevdiğim adamın tadını burada bulmam mümkündü sanki ama o sıcaklık hâlâ buradaydı. Dudaklarının ıslak sıcaklığını hâlâ hissediyordum tenimde. Bu

his kolay kolay unutabileceğim bir şey değildi. Kerem'e olan hislerim görmezden geleceğim, ertesi gün unutabileceğim kadar güçsüz değildi. Zaten çektiğim tüm ıstırap da her şeyi bu kadar güçlü hissetmemden kaynaklanmıyor muydu? Bu kadar çok sevmesem, yüreğine böyle bağlanmasam söküp atmak da kolay olurdu, ne halde olduğunu umursamamak da.

"Seni çok özledim sevgilim," diye mırıldanıyorum avucuma bakarak.

Parmağımın ucu tıpkı onun yaptığı gibi yara izimin üzerinde bir aşağı bir yukarı dolanıyor. Bu izin benim için ne kadar anlamlı olduğunu düşünürken, aylar öncesinde Derya'yla Bahar'ın beni zorla götürdüğü falcının söylediklerini anımsıyorum.

Sanki bugünleri görmüşçesine, *"Zorluklar seni bekliyor, Zeynep. Şu an bilmesen de zamanı gelince aşkın için savaşacaksın,"* diyerek nasıl da kendinden emin konuşmuştu yaşlı kadın. Ne zorluğu olduğunu sorduğumda da söylememekte diretmişti. Falcıya göre yaşanması gereken her şeyi yaşamalıydım, yaşıyordum da.

"Zorluklar yaşayacağımızı en başından beri biliyordum sevgilim. Aşk için savaşacağımı, sabırla istediğimi almayı bekleyeceğimi biliyordum," diye kendi kendime fısıltıyla konuşuyorum.

Bu sırada soyunma odasına giren, aşağı yukarı benim yaşlarımdaki iki kız bana tuhaf gözlerle bakıyor. Dışarıdan bakıldığında avucuyla aşklı meşkli konuşan bir deli gibi görünüyor olmalıyım. Kızlardan daha atletik olanı bana kaçamak bakışlar atarken dolabından eşyalarını çıkarıyor. Diğerinin duşa girdiği sırada ben de havlumu omzuma atıp boş kabinlerden birine geçiyorum.

Hızla aldığım duşun ardından eşyalarımı toparlayıp soyunma odasından çıkıyorum. Kapının çaprazında kalan ko-

lona yaslanmış Kerem'i görünce için için gülümsüyorum ama onun gördüğü asık suratlı bir Zeynep'ten fazlası olmuyor.

"Gitmedin mi sen hâlâ?" diyorum gözlerimi devirerek.

Dilini damağına vurdurarak bir kez cıklıyor. "Gitmedim."

"Boşuna beklemişsin burada," diyorum yanından geçip gidecekken. Önüme doğru uzunca bir adım atıp beni durduruyor.

"Boşuna beklemedim, seni bekledim," diyor ve sonra sabah getirdiği kurabiyelerden birini uzatıyor. "Hatırladın mı? Hani sabah ikiye bölüp elime vermiştin birleştireyim diye. Bak sapasağlam oldu."

Kaşlarımı çatarak bütün görünen kurabiyeye bakıyorum. Nasıl birleştirdi bunu? Bunca işinin gücünün arasında gerçekten uğraştı mı bunu birleştireceğim diye? Ne yalan söyleyeyim, yaptığı hareket hoşuma gidiyor. Kurabiyeyi elinden alıyorum.

"Bunu birleştirmenin bir yolunu bulduğuna göre benim gönlümü almanın da bir yolunu bulmuş olmalısın," diyorum, nasıl birleştirdiğini çözmeye çalışırken.

Yandan yandan gülümsüyor. "Var aklımda bir şeyler."

"Seçim yapmak gibi mi mesela?"

"Konuşmak, birbirimizi anlamak gibi mesela."

Sıkıntıyla iç çekiyorum. İnatsın Kerem, *inat! Alt tarafı doktora gitmeyi kabul edeceksin, bin dereden su getirdin.*

"Tutkal mı sürdün arasına?" diye soruyorum aklımı kurcalayan bu birleştirme durumunu anlayabilmek için.

"Hayır," diyerek başını iki yana sallıyor. Kurabiyeyi burnuma götürüp kokluyorum. Çok da farklı kokmuyor.

"Yenilebiliyor mu hâlâ?" diye sorduğumda, "Yiyebilirsin," diye cevap veriyor.

Bir ısırık aldığımda tarçınlı kurabiye tadına karışan ekşili bir tat alıyorum ve baskın bir yumurta kokusu genzimi dolduruyor. Yüzümü buruşturmamak için çabalarken Kerem tekrardan konuşmaya başlıyor.

"Hazır ağzın doluyken şu bir dakikayı değerlendireyim en iyisi," diyor iğneleyici bir girişle. "Doktora gitmek istemiyorum Zeynep. Bunun için kendime göre sebeplerim var."

Dolu olan ağzımı elimle kapatıp soruyorum. "Ne gibi sebepler?"

"Ayaküstü anlatamayacağım şeyler. Bunu daha sessiz bir ortamda konuşmamız daha doğru olur," diyor elini kulağının etrafında daireler çizerek hareket ettirirken. O söylediği zaman spor salonunu inleten müzik sesini fark ediyorum. Kerem'in sesine öylesine odaklanmışım ki top atsalar duymayacak kadar kapatmışım kendimi dış dünyaya.

"Yalnız benim derse yetişmem lazım," diyorum saatime bakarken. Gerçekten de eğer acele etmezsem geç kalacağım.

"Ben de gelirim."

"Derse mi?" diye soruyorum şaşırarak.

"Evet, ne olmuş yani, gelemez miyim?"

"Biletin varsa gelebilirsin tabii."

"Bilet mi?"

"Biletin olmadan derse gelemezsin. Üzgünüm canım," diyorum ve gülerek ayrılıyorum yanından.

"Bak yine arkanı döndün gidiyorsun," diyor peşime takıldığı sırada. Cevap vermeden sırıtıyorum.

"Git bakalım Zeynep Hanım ama senin gidişlerini değil seviyorum deyişlerini sayıyorum, haberin olsun," dediğinde bir an için kalbimin ılık ılık aktığını hissediyorum.

"Peşinden koşturmamın tadını çıkar güzelim çünkü ben öyle yapacağım," diye sesleniyor, ben bir taksiye el ederken. Sırıtarak biniyorum taksiye. Söylediği sözlerin hem beni hem de egomu etkilediği bir gerçek. Onun bu şekilde yakarması içime işlemekten ziyade hoşuma gidiyor.

"Nereye gidiyoruz ablacım?" diye soruyor taksi şoförü. Yüzümdeki aptal sırıtışa "Manyağa mı çattık" endişesiyle bakıyor. Kendimi hemen toparlayıp cevap veriyorum.

"Maslak'a gidiyoruz, Mutfak Sanatları Akademisi'ne."

Araba ana caddeye çıkacağı sırada mesaj sesini duyuyorum. Çantamın ön gözünü açıp telefonumu elime alıyorum. Mesajı açtığımda tekrardan sırıtıyorum.

Hemen arkandayım güzelim. Peşini bırakmayacağıma emin olabilirsin.

Başımı çevirip arkamızdaki arabaya bakıyorum. Kerem'i bana gülerek el sallarken buluyorum. Bu haliyle o kadar şapşal görünüyor ki gülmemi görmesini umursamadan kocaman gülümsüyorum. Bütün yolu arkadaki arabayı izleyerek gidemeyeceğimden önüme dönüyorum ama içimde sürekli dönüp bakmaya yönelik baskın bir dürtü var.

Bu durum şoförün de dikkatini çekecek olmalı ki, "Sizi takip ediyor galiba ablacım. Eğer sıkıntı verecekse hemen yolu değiştireyim," diyor.

"Ne?" diyorum ilk önce ve hemen ardından böyle bir şeye gerek olmadığını söylüyorum.

Okula, peşime takılmış bir Kerem'le varıyorum. Ben taksiden inip okula gireceğim sırada arabanın içinde telefonla konuştuğunu görüyorum. Bir çatılıp bir gevşeyen kaşlarına bakarken kimle konuştuğunu merak ediyorum. Burada kalıp onu izlemek istesem de girmem gereken bir ders olduğundan istemeye istemeye giriyorum kapıdan. Girer girmez de Mürşit Şef ve diğer birkaç şef soluğu yanımda alıyor. Tabii iştahla art arda sıraladıkları soruları da yanlarında getiriyorlar.

"Haberler doğru mu Zeynep?"

"*World's Food* gerçekten bozuk et mi kullanıyor?"

"Kesin bir dalavere çeviriyorlar, yoksa o kadar insan nasıl zehirlenmiş olabilir?"

"Kepenk kapattı diyorlar, bir daha açılmayacak mı?"

"Sahiden battı mı?"

"Ne kadar ceza kesildi?"

"Mühür vuruldu mu?"

"Aaa teker teker gelin!" diyorum soru bombardımanından bunalarak. Artık ne öğrenci ne de stajyer olmamanın verdiği bir güvenle sesim daha gür çıkıyor şeflerime karşı. "Bu soruları nasıl sorarsınız bana? İşine bu kadar bağlı bir işletmenin itibarını zedeleme riskine girebileceğine nasıl inanırsınız? O sizin meslektaşınız, biraz saygınız olsun, insaf ya!" diyorum, elimle geçmek için kendime yol açarken.

Biraz sonra buraya gelecek olan Kerem'i düşününce, onun da başına akbabalar gibi üşüşecekleri gerçeğiyle somurtuyorum. Arkamı dönüp istedikleri cevabı veriyorum.

"Bugün test sonuçları çıktı. Restorandan kaynaklı herhangi bir sorun yok. Tedarikçi firma bakterili etleri dağıtıma sürmüş. Birçok restoranda aynı sorunlar yaşanmış. Artık mahcup olması gerekenler bizler değiliz, onlar. Bunun hesabını her yolla verecekler," diyorum kendimden emin bir sesle. "Ha bu arada birazdan Kerem gelecek. Rica ediyorum bana sorduğunuz sorularla onu da sıkboğaz etmeyin. Alacağınız cevapları aldınız, herkes işine dönsün."

Şefler işlerinin başına dönerken Mürşit Şef yanıma geliyor. "Beni yanlış anlama Zeynep. Mutfaklar o kadar da masum yerler değil. Nasıl hilelere başvurulduğunu biliyorum. Asla yapmaz dediğim tanıdıklarım dudak uçuklatacak şeyler yapıyor."

"Merak etmeyin şefim. Kerem sizin tanıdığınız şeflere benzemez. O işine de ilkelerine de herkesten daha çok bağlıdır. Bu konuda kendimden şüphe ederim ama ondan asla şüphe etmem," diyorum Kerem'i göğsümü gere gere savunurken. "Şimdi izninizle, girmem gereken bir dersim var."

"Tabii... Haklısın..." diyor duraksayarak. "İyi dersler Zeynep."

"Size de şefim."

Ders başladıktan beş dakika sonra üzerinde çizgili öğrenci önlüğüyle Kerem geliyor sınıfa. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Bana muzip bakışlar atarken sınıfa geç kalan öğrenci mahcubiyetiyle konuşuyor.

"Özür dilerim şefim, geç kaldım," diyerek yanımdan geçip boş istasyonlardan birini sahipleniyor. Bu adam bileti nereden buldu acaba? Satışların bittiğini sanıyordum. *Ah Kerem, delisin sen!*

İçim mutluluktan şarkılar söylerken öğrencilerimle tek tek ilgilenmeye başlıyorum. Orta yaşlı iki kadına gösterdiğim kesim tekniklerinden sonra hemen yanlarında duran ve benden birkaç yaş küçük görünen delikanlıyla ilgileniyorum. Çocuğun düzgün yapabilmesi için elini tuttuğumda Kerem'den huysuz bir öksürük yükseliyor. Sonrasında da sesi sınıfta yankılanıyor.

"Şefim!" diye sesleniyor önce. Oralı olmayınca devam ediyor. "Şefim! Ben yapamıyorum, bana da bakar mısınız şefim?"

Dikkat çekmeyi öyle iyi beceriyor ki benim haricimde herkes dönüp Kerem'e bakmaya başlıyor. Onun gerçek niyetini bilmeyen öğrencilerimin yüzüne, neden ilgilenmediğimi sorgulayan bir ifade yerleşiyor. Mecburen cevap vermek zorunda kalıyorum.

Kerem'e kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Hepinizle tek tek ilgileneceğim."

"Ama o arkadaşımızla o kadar çok ilgilendiniz ki bize ne zaman sıra gelecek kim bilir?" diye şikâyet ediyor. Aslında olağan bir zaman geçirdiğim öğrencimin yanından ayrılıp Kerem'in yanına gidiyorum. Bıçağı eline tutuştururken bir yandan da sadece onun duyabileceği bir sesle konuşuyorum.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Kerem?"

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum şefim. Burada çok iyi bir şef var, her şeyi sabırla öğretir dediler. O, siz değil misiniz yok-

sa?" diyor yüzüme masum masum bakarak.

Sen yok musun sen, der gibi hafif hafif sallıyorum başımı. "Bal gibi biliyorsun ama işin gücün beni uğraştırmak."

"Böyle mi yapıyoruz?" diye soruyor, öyle yapılmayacağını çok iyi bilmesine rağmen.

Ne kadar söylensem de Kerem'in o meşhur iş egosunu bir kenara bırakıp hiçbir şey bilmiyormuşçasına benden yardım istemesi çok hoşuma gidiyor. Bıçağı tuttuğu elini tutuyorum. Ellerimizin temasıyla bir an için göz göze geliyoruz. Sıcak ve uzun parmaklarını hissederken kendime derste olduğumu hatırlatmam gerekiyor. Doğrama tahtası üzerindeki mantarları benim yönlendirmemle kesip bitiriyoruz. Diğer öğrencilerle ilgilenmem gerektiğinden Kerem'in yanından ayrılıyorum. Tabii bir hoca edasıyla emir vermeden de duramıyorum.

"Gösterdiğim gibi devam et. Onların hepsi bitecek."

Bana çarpık bir gülüşle bakarken oldukça profesyonel bir şekilde önündeki sebzeleri doğramaya başlıyor. İç çekerek diğerlerinin yanına geçiyorum. Sınıf içindeki eşitlik Kerem'in beni sık sık yanına çağırmasıyla bozuluyor.

Bunu düzgün kesebilmiş miyim şefim? Tavuklara ne kadar tuz koymalıyım şefim? Bu ocak nasıl yanıyor şefim? Galiba elimi yaktım şefim? Pişmiş mi şefim? Şefim... Şefim... Şefim...

Onun asla sormayacağı ve adından daha iyi bildiği bütün gereksiz ayrıntılar için beni yanına çağırıp duruyor. Öyle ki kısa süre sonra sınıftaki diğer öğrenciler Kerem'in sorularından illallah ediyor. Bense bir Kerem'e bir diğer öğrencilere koşturup durduğum için en yorucu derslerimden birini veriyorum.

Ama ne kadar yorulsam da Kerem'in hallerini fazlasıyla sevimli buluyorum. Bu halleri karşısında ona karşı çektiğim setler birer birer yıkılmaya başlıyor. Aramızdaki dargınlığı daha fazla uzatmak istemediğimin farkına varıyorum. Ders-

ten sonra onunla konuşup bu duruma bir son vermeyi aklıma koyuyorum.

Zeynep'in sınıfında yaramaz bir öğrenci gibi takılmak beni fazlasıyla eğlendiriyor. Haline bakılırsa Zeynep için de durum pek farklı sayılmaz. Ne kadar söylenip dursa da onun da buzlarının eridiğini rahatlıkla görüyorum.

Ders bittiği sırada daha önce de denk geldiğim fotoğraf çekilme faslı başlıyor. Ders başından beri uyuz olduğum öğrencinin Zeynep'in yanına yanaştığını ve *selfie* yapmak için telefonunu havaya kaldırdığını görüyorum. Başımı ikisinin arasından uzatarak araya kaynıyorum.

"Çekilsene arkadaşım," diyor çocuk ters ters bakarak.

"Asıl sen çekil bakayım artık. Ders bitti, hadi rahat bırak şefimizi," diyerek Zeynep'in yanından uzaklaştırıyorum.

"Bir kıskançlığın eksikti, onu da tamamladın," diyor Zeynep, başındaki bandanasını gevşetirken.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben dünden beri senin yanında olacağım diye kırk takla atacağım ama elin adamı hiç çaba sarf etmeden seninle zaman geçirecek ha? Yok öyle bir dünya."

"Ne zaman geçirmesi be hayatım?" diyor ve sonra ağzından kaçan "hayatım" kelimesiyle bir an için dumura uğruyor. Omuzlarını dikleştirdiğinde lafı değiştiriyor. "Yani ben hayatımda böyle bir şey görmedim. Biz okulda hocalarımızı hiç kıskanmazdık. Hayatta mümkün değildi böyle şeyler. Zaten ben hayatımda-"

"Zeynep, zorlama istersen güzelim," diyorum onun çabalarına gülümserken. Burnundan sesli bir nefes alıyor. Yanakları pembeleşirken, "Ben üzerimi değiştirmeye gidiyorum," diyor.

"Dışarıda bekliyorum," diyorum ve ekliyorum. "Konuşmak için."

Beni onaylayarak çıkıyor sınıftan. Peşinden ben de ayrılıyorum sınıftan. Çalışanların meraklı bakışlarına aldırmadan okuldan çıkıyorum ve beklemeye başlıyorum. Çok geçmeden yanıma geliyor.

"Dersin bittiğine göre artık konuşabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Konuşalım," derken gözlerini gözlerimden ayırmıyor.

"Dünden beri ikimiz de savaşıp duruyoruz. Bu gidişle aşk meydanında ikimiz de can vereceğiz sevgilim," diyorum iç çekerek. "Senden ayrı kaldığım her an ne yapabiliriz diye düşünüyorum."

"Benim beklediğim şeyi biliyorsun," diyor sakin bir sesle. Bu sakinlikten uzlaşmak istediğini çıkarıyorum.

"Biliyorum bir tanem ama doktora gitmek istemiyorum."

"O zaman dövüşleri bırak. Benim için bir şeylerden taviz verdiğini göreyim. "

"Bırakırsam öfkemle başa çıkamamaktan korkuyorum," diyorum kısık sesle.

"Ne olacak o zaman Kerem?" Sesi benden medet umar gibi çıkıyor. "Hem bu halini bilirken seni aileme karşı savunmak da daha zor olacak. Sana söylediklerini artık nasıl inkâr ederim ki?"

Duyduğumla yutkunmak zorunda kalıyorum. Sahi ya bir de Zeynep'in beni zorbalıkla suçlayan ailesi var. Kızlarını koruma konusunda haksız da sayılmazlar aslında. Gördüklerinden sonra Zeynep de söylediklerinde haksız sayılmaz. Onu da kendimi de ne duruma düşürüyorum ben böyle? Zeynep benimle gurur duymalı, savunmak zorunda kalacağı hiçbir durum yaşamamalı.

"Haklısın..." diyorum pes ederek. "Gidelim doktora. Duygularımı dizginlemeyi öğreneceğim, senin sözlerine kulak vermeyi öğreneceğim. Elimi bırakmazsan senin için her şeyi

yapmaya hazırım. Benimle gurur duymanı istiyorum."

Zeynep yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle ellerimi tutuyor. "Seni hiçbir yere bırakmam."

"Beni yalnız bırakma bir daha," diyorum parmaklarımı onunkilere kenetlerken.

"Bırakmam..." diyor ve sonra gözleri dolu dolu bakıyor yüzüme. "Sen de beni affet. Böyle bir zamanda yalnız bırakmamalıydım seni. Sorunlarını birlikte halletmeliydik."

Gülümseyerek kendime çekiyorum sevgilimi. Göğsümün üzerine sıkıca bastırırken kokusunu doya doya içime çekiyorum. Kalbim ait olduğu yere yerleşirken benden mutlusu, benden güçlüsü yok artık.

"El ele verdik ya asıl şimdi korksunlar bizden bir tanem."

Başını kaldırıp umut veren bir bakışla bakıyor yüzüme. "Canlarına okuyacağız," diyor kıkırdayarak.

"Aynen öyle," diye onaylıyorum ve koskoca bir gündür ayrı kaldığım dudaklarına uzanıyorum.

16. BÖLÜM

"Yıldızların Altında"

Kalp atışlarım normale dönerken göğsümde yatan sevgilimin saçlarında geziyor parmaklarım. Terden nemlenen saçlarını okşarken tavanımdaki pencerede parlayan ve sevgilimin gözleriyle yarıştırdığım yıldızlara gülümsüyorum. Mutluluğumuza şahitlik etmeleri ne güzel.

Kerem'in dudakları göğsüme dokunduktan sonra başını kaldırıp yüzüme aşkla bakıyor. Gülümsediğimi görünce merakla soruyor.

"Neye gülümsüyorsun?"

Saçlarının arasında duran ellerim boynuna, oradan da sırtına doğru inerken onunla küçük sırrımı paylaşıyorum.

"Biz henüz sevgili değilken hatta ben seni sevdiğimi bile doğru düzgün kabullenememişken gözlerin peşimi bırakmıyordu," diyorum sıcacık bir sesle.

"Gözlerim?" diyor gözlerini soru sorar bir edayla kısarken. "O kadar belli ediyor muydum seni gözetlediğimi? Gizli gizli izlediğimi sanıyordum."

"Ama sen çok tatlısın," diyorum kendime doğru çekip dudaklarına kısa bir öpücük bırakmadan önce. Dudaklarımız ayrıldığında çok da uzaklaşmadan birbirimize bakmaya devam ederken anlatmaya devam ediyorum.

"Nereye bakarsam, neyle ilgilenirsem karşıma âşık olduğum bu yeşiller çıkıp duruyordu. Mutfakta yemek yaparken,

giyecek kıyafet ararken, uyumak için yatağıma yattığımda... Burada yatıp gökyüzüne baktığımda en parlak iki yıldızı seçip uykuya dalana kadar onları seyrediyordum. O iki küçük parlak noktaya baktıkça yavaş yavaş senin gözlerine dönüşüyorlardı. Tıpkı gözbebeklerinin içindeki parlak noktalar gibi."

Kerem üzerimden yavaşça yatağa doğru kaydırıyor kendini. Başı yastıkta benimkinin yanına yerleşiyor ve işaretparmağımla gösterdiğim yıldızlara gülümseyerek bakıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa duyduklarından hem şaşkın hem de oldukça memnun.

"Şuradaki mi?" diye parmağıyla bir yıldızı işaret ediyor.

"I-ıh, hemen onun solundaki." Parmağını tutup görmesini istediğim yıldızın hizasına çekiyorum.

"Gördüm," diyor yüzündeki gülümseme genişlerken. Tuttuğum elini kendine doğru çekince, benim elim de onunla birlikte aşağıya iniyor ve dudaklarındaki sıcak öpücüğün tam üstüne konuyor.

"Bir gün ayrı kaldık ama benim ömrümden on yıl gitti be Zeynep. Artık kırk yaşında sayılırım," diyor iç çekerek. Dudaklarından çekmediği elimin üzerinde ağzından çıkan her kelimeyle nefesini hissediyorum.

Yatakta ona doğru dönüyorum. Boşta olan elime başımı yaslayarak Kerem'in iç çeken halini süzüyorum. Gerçekten de sadece bir gün ayrı kalmıştık ama düşünceler, sancılar, pişmanlıklar yüzünden o bir gün, on yıl gibi geçmek bilmemişti. Kalbinin diğer yarısı olduğumdan onu benden daha iyi kimse anlayamaz.

"Kırk değil, otuz dokuz oldun," diyorum kafamdaki düşünceler arasından Kerem'e gülerek.

"Ha otuz dokuz ha kırk, ne fark eder ki? İki türlü de yaşlandım bir günde," diyor omuz silkerek. Bunu söylerken dudakları umursamaz bir tavırla kıvrılıyor.

"Çok şey fark eder, bir yıl bir yıldır. Aramıza yok yere fazladan yaş karıştırma."

Kerem söylediğime sesli bir şekilde gülmeye başlıyor. "Ne yapalım güzelim, sen de bana âşık olmasaydın o zaman?"

"Yok ya," diyorum onu yattığı yerde sıkıştırırken. "Senin gibisini bulmuşum, âşık olmayıp da ne yapacaktım acaba?"

"Yani yaşlı falanım ama bir karizmam var, kapılmamak imkânsız."

"Evet, kapılmamak imkânsız," diyorum boynunu öpmeden önce. "Hem ben de olgun erkekleri seviyormuşum meğerse."

"Seviyormuş," diyor keyifli bir sesle. "Madem seviyorsun gel bakayım buraya."

Kerem'in beni kendine doğru çekmesiyle vücutlarımız tamamıyla birbirine değiyor. Teninin sıcaklığıyla sırtımdan saç diplerime doğru bir karıncalanma başladığını hissediyorum. Dudakları dudaklarıma ulaştığında bundan daha fazlasını hissedeceğimi ise çok iyi biliyorum.

Sabah uyandığımda Zeynep'in yatağında yalnız başıma buluyorum kendimi. Dün gece yıldızları izlediğimiz pencereden içeri giren arsız güneş gözlerimi kamaştırıyor. Yüzümü buruşturarak elimi gözlerime siper ediyorum.

"Geceleri güzelsin ama sabahları hiç çekilmiyorsun," diye pencereye söyleniyorum.

Zeynep'sizken bile bana küçük gelen yatakta esneyerek kaslarımı açıyorum. Sonra da yataktan kalkıp kıyafetlerime bakıyorum. Katlanmış bir halde şifonyerin üzerinde duruyorlar. Uyandığında Zeynep toplamış olmalı çünkü dün gece bunları salonda aceleyle çıkardığımıza eminim.

Dün gecenin anıları gözümün önüne gelince sırıtarak giyinmeye başlıyorum. Ayrılıklardan sonra kavuşmalarımız

böyle olacaksa ara sıra Zeynep'le kavga etmeli. Sonra bir an durup ayrıyken çektiğim ıstırabı düşününce bu fikrimden hemen cayıyorum. Aman aman ayrılık da kavga da bizden uzak olsun. Zaten bizim tüm kavuşmalarımız yeterince iyi. Şimdi yok yere başa iş açmaya gerek yok.

Salona geçtiğimde, bağdaş kurarak oturduğu sandalyede bir şeyler okuyan ve başına sardığı havlusuyla adeta bir Osmanlı sultanı gibi görünen sevgilime bakıyorum. Okuduğu şeye o kadar dalmış ki salona girdiğimi fark etmiyor bile. Arkasından yaklaşıp kollarımı göğsünün üzerinden doluyorum. Temiz teninden yayılan ferah kokuyu içime çekerek boynunu uzun ve sesli bir şekilde öpüyorum.

"Oh mis gibi," diyorum geri çekildiğimde.

"Günaydın hayatım," diyor kıkırdayarak. Başını yana çevirdiğinde dudaklarını büzerek sabah öpücüğünü bekliyor benden. İkiletmeden isteğini yerine getiriyorum.

"Günaydın aşkım," diyorum dudaklarımız ayrıldığında. "Ne yapıyorsun?"

"Zehirlenmeyle ilgili aklıma takılan ayrıntılar vardı, onlara bakıyorum." Bilgisayar ekranında açık olan sayfayı gösteriyor. "Bak bu haberler daha önce dikkatimi çekmişti ve şimdi bakıyorum da onlarla ortak bir noktamız var."

Ben masanın üzerinde duran kahvesinden bir yudum alırken Zeynep de bana bakarak konuşmaya devam ediyor. "Bu restoranlar da bizimle aynı yerden alıyormuş etleri. Ortada iki seçenek var; ya birisi bize komplo kurdu ya da hepimiz tedarikçinin mağduruyuz."

Duyduklarımla Zeynep'in az önce baktığı sayfada yer alan diğer restoranların isimlerini inceliyorum. Evet, bunlar adlarını bildiğim yerler ama hiçbirinin sahibiyle birebir tanışıklığım yok. Öte yandan tanışıklığım olan restoran sahiplerini düşünüyorum. Hiçbirisiyle böyle alçakça bir kumpas kuracakları

kadar kötü bir ilişkim yok. Zeynep'in kafasındaki komplo teorilerine ihtimal vermiyorum.

"Kim niye komplo kursun bize güzelim? Zaten böyle bir durum yaşayacağımız hasmımız da yok bizim. Kendi halinde sıradan insanlarız," diyorum kahve bardağını masaya bırakırken.

"Emin misin aşkım? İyice düşün bakayım. Böyle tartıştığın veya rekabet halinde olduğun birileri olmadı mı hiç?"

"İş hayatında herkes herkesle rekabet halinde ama biz 'Aman şuna bakterili et yollatayım, aman şunun adını kara çıkarayım' şeklinde bir rekabete hiç girmedik. Komplo olduğunu hiç sanmıyorum," diyorum emin bir şekilde.

Başını ağır ağır sallıyorum. "Yani tek suçlu tedarikçi."

"Öyle görünüyor."

"O zaman şu firmanın ifadesini almanın zamanı geldi," diyor tek kaşı ciddiyetle havaya kalkarken.

İfadesine gülerek, "Aklında bir şeyler var senin," diyorum.

"Var tabii," diyor sinsi bir gülüşle. "Benim sevgilimin canını yakmak neymiş göstereceğim onlara."

Zeynep'in hali karşısında bir an için afallıyorum. Onu böylesine hırs yapmış bir halde gördüğüm sayılı çünkü.

"Benim avukatım mı olacaksın yoksa?" diye soruyorum aklıma gelen ilk ihtimalle.

"Teoride evet ama pratikte hayır aşkım."

Kaşlarımı çatıyorum. "O ne demek öyle? Benimle anlayacağım dilde konuş."

Oturduğu yerden kalkıp kollarını belime doluyor. Yüzüme tatlı tatlı bakarken az önceki sinsi gülüş, görüp görebileceğim en güzel gülüşe dönüşüyor.

"Müşterilerinden sana dava açanlar olacaktır. Aynı şekilde biz de bu etleri satan zat-ı muhtereme hem maddi hem de manevi tazminat davası açacağız. Davalarla ilgili her şeyle bizzat

ben ilgileneceğim ama avukatın olarak görünen kişi bir başkası olacak."

Zeynep anlattıkça benim aklım daha da karışıyor. Anlayacağım dilden konuş dedim sana aşkım, kafamı daha da bulandır demedim.

"Bir dakika, bir dakika o nasıl bir şey? Zeynep, ben gerçekten anlamıyorum."

"Hayatım, ben hukuk mezunuyum ama aslında tam olarak avukat sayılmam. Adliyedeki staja altı ay zor dayanmıştım, avukat yanındaki stajımı ise yarım bıraktım. Senin anlayacağın ne ruhsatım var ne de baro kaydım. Yani resmi olarak senin avukatlığını yapamam. Bu sabah okuldan eski bir arkadaşımla konuştum ve durumu anlattım. Yardımcı olmayı kabul etti. Her şeyinle ben ilgileneceğim, Yeliz de benim hazırladığım belgelerle senin davanı yasal olarak yürütecek. Anladın mı şimdi?"

"Anladım, avukat hanım." Zeynep'in zehir gibi çalışan aklını takdir ediyorum.

"Ya deme öyle," diyor omuz silkerek. "Avukat falan değilim, aşçıyım ben."

Onu kendime çekiyorum. "Ama benim avukatımsın."

"Sevgilim için küçük bir istisna yapıyorum ama ikide bir avukat dersen bırakırım, ona göre."

"Ağzımı açarsam ne olayım," diyorum onun tehdidine gülerek.

"İyi edersin," diyor o da gülmeye başladığı sırada. Sonra sesi ciddileşiyor. "Ayrıca senin adına bir basın bildirisi yazdım. Restoranda yaşanan zehirlenmenin World's Food markasıyla bir ilgisi olmadığından, zehirlenmenin asıl sebebinden ve yaşananlardan dolayı üzgün olduğumuzdan kısaca bahsettim. Kahvaltıdan sonra okursan yarınki baskıya yetiştirmek üzere gazetelere mail atacağım."

"Benim adıma basın bildirisi mi yazdın? Zeynep sen hangi ara uyandın?"

"Tamam, biraz erken uyanmış olabilirim ama birinin bunları yapması gerekiyordu. Sonuçta restoranın imajı için önemli," diyor kendiyle gurur duyduğunu belli eden bir sesle. "Ayrıca bir şey daha yaptım ve bunun için senin uyanmanı da beklemedim."

Beni daha ne kadar şaşırtabilir ki diye düşünürken bir kez daha şaşırtıyor. Duyacaklarımın ne olacağını kestiremezken, "Ne yaptın?" diye soruyorum.

"Ulusal gazetelerin yemek köşesi yazarlarını, yemek blogu sahiplerini ve birkaç tane sosyal medya fenomenini restorana yemeğe davet ettim." Vereceğim tepkiden çekinerek bakıyor.

"Zeynep," diyebiliyorum sadece.

"Biliyorum biliyorum, sayı fazla. Hepsi gelirse bizim için maliyetli olabilir ama eğer restorana gelip memnuniyetlerinden köşelerinde bahsederlerse bu, insanların sarsılan güvenini geri kazanmamızda çok etkili olur," diyerek yana yakıla açıklama yapıyor.

Hâlbuki benim tepkim Zeynep'e kızdığımdan değil, ben içeride horul horul uyurken onun tüm bunları ince ince düşünüp planlamasından hatta uygulamaya geçmesinden dolayı duyduğum şaşkınlıktan. Şaşkın olduğum kadar bir o kadar da gururluyum. Beni böylesine düşünen bir sevgilim olduğu için göğsüm kabarıyor, hissettiğim memnuniyet tüm benliğimi sarıyor. Yanımda Zeynep olduktan sonra sırtımın bir daha yere gelmeyeceğine o kadar eminim ki bu güven duygusu dünyalara bedel.

"Zeynep, iyi ki varsın güzelim," diyorum minnet dolu bir sesle. Şakağına şefkat dolu bir öpücük bırakırken aynı karşılığı veriyor.

"Sen de iyi ki varsın, kalbimin gülen yüzü."

Kerem'le birlikte dava işlemlerini başlatmak için okuldan arkadaşım Yeliz'in yanına uğruyoruz. Bir iş hanında yer alan, dosyalarla çevrili bürosunda bir saate yakın kalıyoruz. Bu süre boyunca Yeliz'in, "İşin düşmese yanıma uğramayacaksın. Hayırsız çıktın Zeynep," sözleriyle başlayan haklı sitemlerini tatlı tatlı gülümseyerek yutmak zorunda kalıyorum.

Yeliz hem haklı hem de Kerem için birkaç siteme katlanmak benim için dert değil. Yine de bürodan çıkıp yeniden temiz havaya kavuştuğumda koca bir, "Oh!" çekmeden duramıyorum.

"Şimdi her şey halloldu mu?" diye soruyor Kerem, sol tarafıma geçip elimi tuttuğu sırada. Kendimi ona yanaştırıp yanağımı koluna yaslıyorum ve yan yana arabaya doğru yürümeye başlıyoruz.

"Dur bakalım aşkım, daha ilk adımı attık. Dava sürecinin uzunluğunu şimdiden bilemeyiz."

"Kazanır mıyız?" diye soruyor emin olamayan bir sesle.

"Kazanırız tabii," diyorum inançla. "Her şey bizden yana. Bundan sonra sadece bekleyeceğiz hayatım."

"Bekleyelim bakalım," diyor, beni kolunun altına çektiğinde. Sonra beni şaşırtan o soruyu soruyor. "Şimdi de doktora mı gidiyoruz?"

Kerem'in yüzünü görmek için yukarı doğru bakıyorum. "Kendini hazır hissediyorsan neden olmasın?"

"Gidelim gitmesine ama senden bir şey rica edeceğim Zeynep," diyor sesi neredeyse ciddi bir hal alırken.

"Söyle hayatım," diyorum elim karnının üzerinde belli belirsiz aşağı yukarı hareket ederken. Arabanın yanına vardığımız sırada beni karşısına alıp gözlerimin içine bakarak konuşuyor.

"Doktora gittiğimizden kimsenin haberi olmayacak. Özellikle de Mert'in."

Psikolojik yardım almayı kendisine yediremediğini düşündüğümden bu konuyu anlayışla karşılıyorum. Hem herkesin her şeyi bilmesine gerek yok. Kerem'in çabasını sadece ben bilsem yeter.

"Tamam hayatım, sen nasıl istersen," diyorum gülümseyerek.

"Nedenini sormayacak mısın?" diye soruyor tek kaşını havaya kaldırarak.

"Anlatmak istersen dinlerim. Paylaşmak istemezsen de anlarım."

Kerem göğsünün iyice şişmesini sağlayan derin bir nefes çekiyor ciğerlerine. Gergin bakışları birkaç saniyeliğine işlek caddede geziniyor. Sanki vereceği cevapla bir hesaplaşma yaşıyormuş gibi alnında uzun çizgiler beliriyor. Onun bu halini sessizce izliyorum. Yine de ne olursa olsun yanında olduğumu bilsin diye parmaklarımı onunkilere kenetliyorum.

"Kendimi utandırmadan bunu nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok," diyor gözlerini benden kaçırarak. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yanlış bir cümle kurup onu daha zor bir duruma sürüklememek için üstüne varmıyorum.

"Senin için bu kadar zorsa bana değil, sadece doktora anlatırsın bir tanem."

"Yok... Sana da anlatmalıyım. Biz konuştuğumuz sürece sorun yaşamıyoruz. Bir kez konuşmamaya direndim, ne hale geldiğimizi gördük. Senden bir şey saklamak istemiyorum artık," diyor sıkıntıyla.

"Benden utanmana gerek yok," diyorum Kerem'e sokularak. Nefeslerimiz birbirimizin yüzüne vuracak kadar yakınlaştığımızda güven veren bir sesle konuşuyorum. "Söyleyeceğin şeylerin aramıza girmeyeceğine, duyacaklarım yüzünden seni yargılamayacağıma söz veriyorum."

Duyduklarıyla gözlerinin kısılmasına neden olan geniş bir gülümseme yerleşiyor yüzüne. Ardından buruk bir sesle anlatmaya başlıyor.

"Mert'in bizle birlikte yaşamaya başladığı dönemleri sana anlatmıştım, hatırlıyor musun?"

Uludağ'daki kazadan sonra Kerem'in yanında kalırken anlattıkları geliyor aklıma. Trajik bir kaza sonucu ailesiz kalan Mert'in sahiplenilişini oldukça iyi hatırlıyorum. Konuşmasını bölmemek için sorusuna başımı aşağı yukarı sallayarak cevap veriyorum.

"Annemle babam kazadan sonra çok da sağlıklı düşünemiyorlardı. İkisi de sonuçlarını hiç düşünmeden sadece vicdanlarını susturmak, acılarını dindirmek için tüm ilgilerini Mert'e yönlendirdiler. Abim ve ben ikinci plana atılmıştık ve Mert'i ne kadar seversem seveyim çocuk aklımla bu duruma anlam vermem kolay olmuyordu."

Konuşurken eski günlere gittiğini görebiliyorum. Kısa bir nefeslik aradan sonra devam ediyor.

"Çocukken Mert'i kıskandığım, bu yüzden onunla uğraştığım çok olurdu. Ailemin ilgisini çekmek için de elimden gelen tüm haylazlıkları yapardım ama işler istediğim gibi gitmezdi. Yaşım ilerledikçe anlam veremediğim bu durum haylazlıktan kızgınlığa dönüşmeye başladı. Çabuk öfkeleniyordum, bir o kadar da çabuk sakinleşiyordum." Dudağını dişleyerek nasıl devam edeceğini düşünürken kaçamak bir bakış atıyor yüzüme. "Ergenlik dönemindeyken öfke ânında birkaç kez kavgaya girmişliğim ve tabii sonrasında kendimi polis nezaretinde kefaletimin ödenmesini beklerken bulmuşluğum var. Babamla aramızdaki bağın iyice gerildiği zamanlar tam da bu dönemlere denk geliyor."

Devam etmesi için anlayışlı bakışlarımla onu yüreklendiriyorum. Yaşadığı mahcubiyet sesine yansırken devam ediyor.

"Başımı belaya sokmamdan ben de dahil kimse memnun değildi. İnsanlara zarar vermekten kesinlikle hoşlanmamıştım. Kavgacı bir insana dönüşmekten çok korkmuştum. Oysa kavga ederken enerjimi attığımı, negatif duygulardan arındığımı da keşfetmiştim. Sonrasında tahmin edebileceğin gibi dövüş sporlarına yöneldim. Hem kimseye zarar vermiyordum hem de bana çok iyi geliyordu."

Kerem'in anlattıklarını sessizce dinliyorum. Konuşurken aldığı derin nefeslerden, yeni bir cümleye başlamadan önce ne diyeceğini bilemeyerek dişlediği dudağından, duygularını saklayamayan mahcup bakışlarından ne kadar zorlandığını anlıyorum. Sevgilimi her zaman için ayakları yere basan haliyle görmeye alıştığımdan, onu böylesine âciz bir durumda görmek bana çok zor geliyor. Onu izlerken biri kalbimi eline alıp var gücüyle sıkıyormuş gibi hissediyorum.

"Ben öfkemin ailemden kaynaklandığını düşünüyorum," diyor söylediğinden utanır gibi. "Ama ben ailemi çok seviyorum Zeynep. Onlar için böyle şeyler düşünmekten rahatsızım."

Kerem'in yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda onu rahatlatacak bir şeyler söylemeyi umuyorum. "Yalnız değilsin sevgilim..." diyorum umut verir gibi gülümseyerek. "Ben de zaman zaman ailem için hoş olmayan şeyler düşünürüm. Başıma gelen şeyler için onları suçladığım zamanlar da olur. Bu tarz şeyleri herkes düşünür. Kendine bu kadar yüklenmene gerek yok."

"Beni gerçekten anlıyor musun Zeynep?" Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyor. Ağlamamak için dudaklarımı yanağına bastırıyorum. Benim sesim de onunki gibi fısıltı halinde çıkıyor.

"Anlıyorum Kerem, çok iyi anlıyorum."

Duvarları kırık beyaza boyanmış, yerleri mermer karolarla döşeli bekleme odasında, yan yana sıralanmış bej rengi tekli koltukların ilkinde oturuyorum. Odanın ortasındaki oval sehpada kimsenin ilgilenmediği sağlıklı yaşam dergileri ve takviye gıda broşürleri duruyor. Kısık sesli bekleme müziği duvar köşelerine yerleştirilmiş hoparlörden odaya yayılıyor. Müzikten hoşlanmadığı için ya da burada bulunmaktan rahatsız olduğundan stresli bir şekilde ayağını sallayan adam benden en uzaktaki koltukta somurtarak oturuyor.

Bense içerideki sevgilimin seansının bitmesini bekliyorum. Bileğimdeki siyah, ince deri kayışlı saati kontrol ediyorum. En son saate bakmamın üzerinden iki dakika geçmiş. Zaman bu kadar yavaş geçmek zorunda mı?

Beklerken düşüncelerle içten içe kendimi yemeye başlıyorum. Buraya gelmekle iyi mi yaptık kötü mü yaptık bilmiyorum. Kerem'in içeride neler hissettiği konusunda endişeliyim. Keşke yanında kalmama izin verselerdi. Oysa Kerem de yanında olmamı istemişti. Yine de doktorun ısrarcı nezaketine karşı çıkamamış ve onları yalnız bırakmak zorunda kalmıştım. Şimdiyse yarım saattir içeride ne konuştuklarını bilememenin merakı yüzünden tırnaklarımı kemirmek üzereyim.

"Hanımefendi!" diyor birisi omzuma hafifçe dokunarak. İrkilerek bana seslenen tıbbi sekretere bakıyorum.

"Birkaç kez seslendim ama dalmıştınız, duymadınız," diyor durumu açıklar gibi. "Uğur Bey sizi de yanlarına çağırıyor."

Kerem'in yanına giriş vizesi aldığımı duyunca hemen çantamı elime alıp terapi odasına doğru telaşlı adımlarla yürüyorum. Saçlarını muntazam bir atkuyruğuyla toplamış kumral kız bana gülümseyerek odanın kapısını tıklatıp benim için açıyor. Aralanan kapıdan önce kırklı yaşlardaki doktoru, ardından arkası dönük bir şekilde koyu yeşil koltukta oturan sevgilimi görüyorum.

"Buyurun Zeynep Hanım," diyerek beni içeri davet ediyor Uğur Bey.

Kerem arkasını dönüp bana baktığında yüzündeki gergin gülümsemeyi fark ediyorum. Olumlu bir etki bırakmasını umduğum sıcak bir tebessümle bakıyorum yüzüne. Oturduğu ikili koltukta yanına oturmamı istediğini belli edercesine elini uzatıyor. Odada yer alan diğer tekli koltuğun yanından geçip sevgilimin yanına oturuyorum. Parmaklarımı beni bekleyen ele uzattığımda, Kerem destek almak istercesine sıkı sıkı tutuyor parmaklarımı. Biraz olsun yatıştırmak için başparmağımın altındaki avucunu usulca okşuyorum.

"Kerem Bey'le biraz sohbet ettik. Seansımızın bundan sonraki kısmında sizin de bulunmanızın faydası olacağını düşündüm. Kerem Bey'le konuştuklarımız bizim aramızda ama kendisi de zaten üç aşağı beş yukarı yaşadığı sıkıntının farkında," diyor doktor tekdüze bir sesle.

Kaçamak bakışlarla Kerem'in halini anlamaya çalışıyorum. Bakışlarımı yakaladığı sırada, *iyiyim*, dercesine gözlerini yumup açıyor. Elini sıkarak ben de ona sözsüz bir cevap veriyorum.

"Kerem Bey'in öfke kontrol problemi yaşadığını söylemek mümkün. Öfke, herkesin zaman zaman yaşadığı oldukça doğal bir duygu. Olumsuz bir duygu olarak algılansa da aslında oldukça faydalıdır. Öfke, hayatta karşılaştığımız engellerin üstesinden gelmemizi sağlar, hedeflere ulaşmak için enerjimizi harekete geçiren mekanizmayı ateşler ama bunu çoğu zaman fark etmeyiz. Bu açıdan bakıldığında ne denli yaşamsal önem taşıdığını göz ardı etmemek lazım," diyerek konuşuyor doktor. Ellerini masasının üzerinde birleştirirken konuşmaya devam ediyor.

"Öfke, arınmamız veya kurtulmamız gereken bir duygu değil. Kerem Bey'in öfkesini de diğer duyguları arasından sö-

küp almamız ne mümkün ne de yapmak istediğimiz bir şey. İçten gelen ve doğal olan bu duygudan sıyrılmasını değil, onu yapıcı olarak kullanmanın yollarını göstereceğim Kerem Bey'e ve tabii size de Zeynep Hanım."

Uğur Bey'in söylediklerini başımı sallayarak onaylıyorum. Doktorun gözü bir an için masada duran saate takılıyor ve ardından konuşma hızını artırarak devam ediyor.

"Günlük hayatta kullanabileceğiniz birkaç basit teknik söyleyeceğim. Eğer bunları öfke ânında uygularsanız faydasını göreceksinizdir. Öncelikle gevşemeyi denemelisiniz. Derin nefesler alarak sakinleşme sürecinizi kısaltabilirsiniz ancak burada bahsettiğim nefesler diyafram nefesleridir. Yani nefes alırken göğsünüzü değil karnınızı havayla doldurmalısınız çünkü gevşetici etkisi olan nefes türü diyaframdan alınandır," diyor ve sağ elini göğüs kafesine sol elini ise karnının üzerine koyuyor. "Lütfen siz de benim gibi yapın ve her zaman nasıl nefes alıyorsanız o şekilde derin bir nefes alın."

Kerem'le birleşen ellerimizi Uğur Bey'in dediğini yapmak için ayırıyoruz. Bir elimi göğüs kafesimin, diğerini karnımın üzerine yerleştirirken Kerem de aynısını yapıyor. Aynı anda derin bir nefes alıyoruz.

"Göğsünüz mü karnınız mı daha çok şişiyor?" diye soruyor Uğur Bey.

"Göğsüm," diyorum ve Kerem de benim peşimden aynı cevabı veriyor.

"Bundan böyle gevşemeye çalışırken aldığınız nefeslerle karnınızı şişirmeye çalışırsanız etkisini göreceksiniz," diyor ve başka bir tekniği anlatmaya başlıyor.

"Öfkelendiğinizi hissettiğinizde hayal etmeye başlayın. Gözünüzün önüne kendinizi iyi ve sakin hissettiğiniz bir yeri getirin. Bu yer günümüzde olabileceği gibi geçmişte kalmış bir yer de olabilir veya tamamen hayal dünyanızda kurduğunuz

bir yerde. Hayal ettiğiniz yerin detaylarını zihninizde canlandırın. Renkleri, kokuları, sesleri fark etmeye çalışın. Bunlara odaklanırken öfkelendiğiniz şeyden yavaş yavaş uzaklaşmış olacaksınız."

"Bu, diyaframdan nefes almaktan daha kolaymış," diyor Kerem gülerek.

"Sizin için en uygun olanı yine siz belirleyeceksiniz," diye cevap veriyor Uğur Bey ve hızlı konuşmasına ara vermeden devam ediyor. "Siz zaten sporla ilgileniyormuşsunuz ama ben yine de bu tekniği de söylemeden geçmeyeyim. Egzersiz yapmak, öfke ve stresin yarattığı fazla enerjiyi yapıcı biçimde dışarı atmanın en sağlıklı yoludur. Düzenli olarak yapılan fiziksel egzersizler gergin kaslar üzerinde işe yarayacak ve sizi sakinleştirecektir."

Kerem, bana başıyla doktoru işaret ederken bir yandan da, "Bak, duydun mu?" diye fısıldıyor. *Duydum hayatım, duydum. Sen doğru olanı yapıyormuşsun ve ben seni engellemeye çalışıyormuşum, çok net duydum.*

"Uğur Bey, ben dövüş sporlarıyla ilgileniyorum ama Zeynep bu durumdan rahatsız olduğu için bırakacaktım. Hata mı yapıyoruz yoksa?" diye soruyor Kerem. Bense alacağımız cevabı merakla bekliyorum.

"Siz ne için rahatsız oluyorsunuz Zeynep Hanım?" Bana yöneltilen soruyla bir an için afallıyorum. Boğazımı temizledikten sonra cevap verebiliyorum.

"Şey... Kendisine zarar vermesinden endişeliyim. Zaman zaman yara alabiliyor."

"Anlıyorum," diyor gülümseyerek ama ciddi bir sesle ekliyor. "Ancak var olan alışkanlıkları bu şekilde sonlandırmak hayat kalitesi üzerinde olumsuz etkiye neden olur. Bu da öfke duygusunu körükler. Yani siz erkek arkadaşınızın iyiliğini isterken farkında olmadan onu daha zor bir duruma sokmak üzeresiniz."

"Ben onu zora sokmak istemedim ki!" diyorum çocuk gibi dudak bükerek. Kerem elini dizime koyarken bana gülümseyerek bakıyor.

"Biliyorum benim iyiliğimi istediğini ama bak, Uğur Bey yaptığının doğru olmadığını söylüyor," diyor sevgilim bilmiş bilmiş.

"Eğer korkunuz sadece yaralanmasından yanaysa bunun önlemini alacak birçok koruyucu kıyafet var, değil mi Kerem Bey?"

"Evet, seçenek bol," diye cevap veriyor doktora.

Uğur Bey önündeki kâğıtlara bir şeyler karalıyor. "Benim kişisel kanaatim dövüş sporlarını bırakmaması yönünde."

"Bırakmasın madem," diyorum gerçeklere boyun eğerek. Sonra Kerem'e dönerek şart koşuyorum. "İki şartım var ama."

"Söyle bir tanem."

"İlki, kendini paralamak adına ringlere atmak, maçlara katılmak yok. Önlemlerini alır, antrenmanlarını öyle yaparsın. İkincisi, ben de başlıyorum dövüş sporlarına. Artık karatesiydi, boksuydu, Allah ne verdiyse yanındayım."

Kerem duydukları üzerine kahkahayı patlatıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Seni yalnız bırakacağıma sana eşlik ederim daha iyi."

Şartlarımı ikiletmeden, "Tamam, kabul," diyor sırıtarak.

Sağ elimi uzattığımda, "Anlaştık o zaman," diyorum.

"Anlaştık," diyor uzattığım elimi tutup benimle tokalaşırken.

"Birlikte geçireceğiniz zamanın artması duygularınızı kontrol etmeniz açısından da yararlı olacaktır," diyor Uğur Bey aramızdaki konuşmayı bölerken. "Bir sonraki seansımıza kadar söylediklerimi uygulayın Kerem Bey. İki hafta sonra tekrardan bekliyorum."

Saatimiz dolduktan sonra Kerem'le el ele çıkıyoruz odadan. Kerem'i öfkeden ve dövüşten arındırmak için geldiğimiz doktordan, beni dövüş sporlarına kaydettirmeye karar vermiş olarak ayrılıyoruz. Hayat gerçekten beklenmedik gelişmelerle dolu.

17. BÖLÜM

"Keroprens Çikolata Pençesi'ne Karşı"

Kerem'le birlikte boks hocasının bizden önceki antrenmanının bitmesini bekliyoruz. Kerem sanki çok önemli bir iş yapıyormuş gibi büyük bir ciddiyetle ellerimi bandajlıyor. Bense bu dövüş olaylarının altından kalkabilecek miyim endişesi yaşıyorum.

"Hoca gelmeden bir şeyler göstersene bana," diyorum Kerem'den medet umarak.

Bakışlarını dünyanın en önemli işinden zorla da olsa ayırıp yüzüme bakıyor. Parmakları defalarca bandajlanmış elimin üzerinde dolanırken halime gülüyor.

"Korkuyor musun yoksa?"

"Ne alakası var canım? Kavgaya girmiyoruz sonuçta," diyorum kuyruğu dik tutmak için çabalarken. "Sadece beklemekten sıkıldım. Oyalanırız diye söylemiştim."

"Hı-hı eminim güzelim," diyerek benimle eğleniyor.

"Ben gidip biraz hava alacağım," diyorum sitemkâr bir şekilde suratımı asarak. Yanından ancak bir adım uzaklaşabilmişken elimden tutup gitmeme engel oluyor. Az önceki alay eden halinden bir anda yumuşak ses tonuna geçip, "Gel buraya küstüm çiçeğim benim," diyerek yanına çekiyor beni.

"Bak, beni kızdırma yoksa burada öğrendiklerimi üzerinde uygularım ona göre. Valla seni fena benzetirim Kerem," di-

yerek tehdit ediyorum sevgilimi ama korkmak yerine gülmeye başlıyor.

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım aşkım."

"Böyle tepki vermemen gerekiyordu. Korkman gerekirdi," diyerek çıkıyorum kollarının arasından.

"Hadi ama Zeynep, bana kıyamayacağını ikimiz de biliyoruz."

Kerem'e kötü kötü bakıyorum. Tokamın arasından kurtulup gözümün önüne düşen saçımı üfleyerek geriye atmaya çalışıyorum. Bu sırada Kerem de dediğini kanıtlamak istercesine avucunu açarak havaya kaldırıyor.

"Vur bakalım," diyor kendinden emin bir sesle. "Şöyle sağlam bir yumruk çak."

İş ciddiye binince bunu yapıp yapmak istemediğimden emin olamıyorum. Aferin Zeynep! Az önce atıp tutuyordun böyle yaparım, şöyle benzetirim diye, şimdiyse kıyamıyorsun. Kerem de nasıl "ben demiştim" bakışları atıyor öyle. Ah! Şimdi de pis pis sırıtmaya başladı. Resmen vurmam için tahrik ediyor. Vuracağım sanırım. En azından bir tane vurabilirim. Hem bir yumruktan bir şey olmaz. Olmaz, değil mi?

"Vuracak mısın yoksa akşama kadar elimi böyle tutayım mı?" diyerek beni daha da ateşlemeye çalışıyor.

Kendi kendime, "Sen kaşındın hayatım," diye mırıldanıyorum ve elimi yumruk yaparak yanına yaklaşıyorum.

Tam elimi kaldırıp vuracağım sırada, "Dur güzelim!" diyor uyarıcı bir sesle.

İçimden kahkahalarla gülmeye başlıyorum. *Vuracağımı anlayınca nasıl da pes etti.* İşlem bu kadar Kerem Bey. *Adamı böyle panikletirler işte.*

"Ne oldu canım?" diyorum iç sesimle taban tabana zıt masum bir sesle.

"Güzelim o ne biçim yumruktu öyle?"

Azarlanınca kaşlarımı çatıyorum. "Nesi varmış?" diyorum hâlâ yumruk halinde olan elime bakarak. Kerem bileğimden nazikçe tutuyor, yumruğumun içinde kalan başparmağımı yavaşça çekiyor.

"Eğer parmağının kırılmasını istemiyorsan bunu içeride bırakmamalısın," diyor şefkatle. Sonra dört parmağımı kapatıp başparmağımı da onların aşağısına yerleştiriyor. "Başparmağın diğer parmaklarının hemen arkasına saklanmalı. Böylece güvende olur."

Bunları söylerken benimle öyle tatlı ilgileniyor ki dayanamayıp onu öpüveriyorum. Hatta hızımı alamayıp yüzünü öpücüklere boğuyorum.

"Birileri az önce beni fena benzetecekti, değil mi? Bak yine kıyamadın," diyor halinden memnun bir şekilde.

"Kıyamadıysam ne olmuş? Bak, sen de bana kıyamadın," diyorum düzelttiği yumruğumu havada sallayarak.

"Çok mu âşığız acaba?" diyerek sarılıyor belime.

"Aşktan öte bir şey bu. Dünyadaki en güçlü duygu olmalı hissettiklerimiz."

Kerem'le aramızda geçen romantik dakikalar boks hocasının öksürüğüyle bölünüyor. Yanaklarıma kan hücum ederken utanarak ayrılıyorum Kerem'den. Kerem'se bana göre daha rahat davranıyor. Kulaklarının tepesindeki pembeliği fark etmesem oyunculuğuna kesinlikle beni de inandırır.

"Seni tekrardan aramızda görmek ne hoş Zeynep," diyor Volkan Hoca tokalaşmak için elini uzatırken. Kerem'in dövüşünü izlemeye geldiğim gün nasıl dehşete kapıldıysam adam beni tekrardan gördüğüne oldukça şaşırmış durumda.

"Teşekkür ederim," diyorum tokalaşırken.

"Hocam, Zeynep de kick boksa başlamak istiyor," diyor Kerem ve bunu sadece kendini muhabbete katmak için yapıyor. Hâlbuki Volkan Hoca buraya niye geldiğimi gayet iyi biliyor.

"Hay hay, başlayalım öyleyse," diyor gülümseyerek. Volkan Hoca önde, Kerem'le ben arkasında, antrenman alanına doğru yürüyoruz. Bir yandan da hocanın sorularına cevap veriyorum.

"Daha önce hiç spor yaptın mı Zeynep?"

"Evet yapıyorum. Düzenli olarak gittiğim bir spor salonu var."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dayanıklılığın yüksektir o zaman ama biz yine de biraz antrenmanla başlayıp sonra tekniklere geçelim," diyor arkasını dönüp bana bakarken.

Gülüyorum. "Hoca olan sizsiniz. Nasıl derseniz öyle yapacağım."

Kerem'in eli belime dolandığı sırada, "Antrenmanı birlikte yapabiliriz sanırım," diyor.

"Tabii tabii, zaten aynı hareketler," diyerek onaylıyor Volkan Hoca.

Sonrasında beni ter içerisinde bırakan, dayanıklılık artırıcı antrenmana başlıyoruz. Hoca, ilk olarak şınav, karın ve sıçrama hareketinin birleşiminden oluşan *burpee* hareketini yirmi kez tekrarlamamızı istiyor. Kerem'le yan yana yüzükoyun uzanıp şınav pozisyonunu alıyoruz.

"Bol şans güzelim," diyor Kerem başlamadan önce.

"Sana da bol şans yakışıklı," diyorum göz kırparak.

Hareketi daha önce de defalarca yapmış olduğum için beni neredeyse hiç zorlamıyor. Beni asıl zorlayan şey hiç ara vermeden diğer hareketlere geçmemiz oluyor.

"Bayağı iyisin Zeynep," diyor hoca, performansımdan memnun bir şekilde.

"Alışkın olduğum bir hareketti." Ensemden akan teri elimin tersiyle siliyorum.

Volkan Hoca ikinci olarak *t-push up* hareketini yirmi kez tekrarlamamızı istiyor. Ağırlıklar konusunda Kerem kadar iyi

olmadığımdan bu harekette biraz zorlanıyorum. Özellikle ilk on hareketten sonra pes etmeye yaklaşıyorum. Çektiğimiz her şınavdan sonra elimdeki üç kiloluk ağırlığı kaldırabildiğim kadar yükseğe kaldırmak pazularımda şiddetli bir sızıya neden oluyor.

"İyi misin?" diye soruyor Kerem hem hareketi tekrarlayıp hem beni süzerken.

"Pek sayılmam," diyorum zorla bir şınav daha çekerken.

"Durmak yok!" diyerek uyarıyor Volkan Hoca. "Bırakma Zeynep. Hadi devam et."

"Ta-tamam," diyorum zar zor nefes alırken.

Regl döneminde olmama rağmen beklediğimden daha iyi iş çıkarıyorum. Zorla da olsa ikinci hareketi de tamamlıyorum. Tam kendimi yere atıp biraz soluklanmayı umut ederken Volkan Hoca antrenmanın üçüncü ve son hareketi için bizi yanına çağırıyor. Tavandan sarkan tırmanma halatlarını görünce gözlerimi devirerek sırtüstü olduğum yere atıyorum kendimi.

"Pes etmek yok Zeyno," diyor Kerem halime gülerek ve elini uzatıp yerden kalkmama yardımcı oluyor.

"Bizi *rope pull* bekliyor, değil mi?" diyorum yüzümü buruşturarak. Halime gülmeye devam ederken başını aşağı yukarı sallayarak onaylıyor.

"Zeynep'in haline bakılırsa ona on tekrar yetecek gibi," diyor Volkan Hoca benim dağılmış görüntümü süzerken. Sonra bir de yanımda dağ gibi dikilen, sinir bozucu bir dayanıklılığa sahip, spor manyağı sevgilime bakıyor. "Kerem'in haline bakılırsa ona da yirmi tekrar yetmeyecek gibi."

Hoca bize direktiflerini verirken duvarı kaplayan aynadaki yansımamıza takılıyor gözüm. İkimiz de düzenli olarak spor yapmamıza rağmen ben kilometrelerce koşmuş köpek gibiyim, ağzım bir karış açık, nasıl nefes alacağımı şaşırmışım,

neredeyse dilim sarkmış. Ayrıca popomu dayayacak yer arıyorum, hatta kısmen Kerem'e yaslanmış durumdayım.

Kerem'se nasıl oluyorsa uykudan yeni uyanmış gibi pırıl pırıl görünüyor! Terin tişörtünde bıraktığı ıslaklığı görmeseniz spor yapmak için değil de geçerken selam vermek için uğradığını sanırsınız. Adaletsizlik bu!

"Az kaldı güzelim," diyor Kerem, beyaz dişlerini gözler önüne seren gülümsemesiyle.

"Ya az kaldı tabii," diyorum ayaklarımı sürüye sürüye halatların yanına giderken. İki halatın ortasına geçip tutunuyorum ve koşu bandıyla sürdürdüğüm seviyeli ilişkimin kıymetini daha iyi anlayarak ters şınav benzeri hareketi yapmaya başlıyorum.

Son birkaç tanesini yarım yamalak yapsam da on taneyi tamamlayıp kendimi sırtüstü bırakıyorum. Bu sırada Kerem yirmiye tamamlamak için devam ediyor. Halatla kendisini her yukarı çektiğinde çıkardığı ses, yerlerde sürünen egomu biraz olsun pohpohluyor. *Ha şöyle be! Sen de azıcık sürün, sen de azıcık insanlıktan çık. Çift olarak bir uyumumuz olsun.*

"Az kaldı hayatım," diyorum onun haline gülerek. Karşılığında dişlerini sıkarak çıkardığı hırıltılı sesten fazlasını duyamıyorum. Bitirdiğinde o da benim gibi sırtüstü uzanıyor. Göğsü hızla inip kalkarken şakağından süzülen ter yanağında ıslak bir iz bırakıyor.

"Bitirdik," diyerek rahat bir nefes alıyorum.

Kerem yattığı yerden kalkarken, "Aslında daha yeni başlıyoruz bebeğim," diyor.

"Evet Zeynep, daha yeni başlıyoruz," diyor Volkan Hoca köşeden bizi izlerken. Sesini duyunca toparlanarak kalkıyorum yattığım yerden.

"Gel bakalım böyle," diyerek beni siyah kum torbasının yanına çağırıyor. Kurbanlık koyun gibi tıpış tıpış gidiyorum

hocamın yanına. Dövüşten hiç hazzetmeyen bendenizin düştüğü hallere bakın. Kereme bakıp iç çekiyorum. Aşk için daha neler yapacağım kim bilir?

Hocanın, "Rakibine dönmelisin," sözüyle önümde sallanıp duran kum torbasına dönüyorum. Elleri vücuduma dokunmadan sözleriyle beni yönlendiriyor. "Omuzların ve kalça kemiklerin rakibine dönük olmalı. Sol ayağını düz tutacaksın ama sağ ayağın saat iki yönünde durmalı. Biraz daha ayır bakayım şu bacaklarını. Yere sağlam bas ki vurduğun zaman dengeni sağlayabil."

Hocanın söylediklerini yerine getirirken bir yandan da Kereme kaçamak bakışlar atıyorum. Başparmağını beni destekler bir ifadeyle havaya kaldırırken dudakları sessizce kıpırdıyor. "İyi gidiyorsun aşkım."

"Duruşunu bu şekilde ayarlayacaksın, anladın mı?" diye soruyor hocam.

"Bunda anlamayacak ne var ki?" diyorum gözlerimi devirerek. Tabii yüzümün aldığı hali hocam görmüyor.

"İnan ki bunu anlamayan birçok öğrencim var. Kimlerle uğraştığımı bir görsen halimi anlardın," diyor bıkkın bir sesle. Sonra da nasıl vuracağımı anlatmaya başlıyor. Bir yandan da görebilmem için kum torbasına birkaç kez vuruyor.

Sol yumruğunu havaya kaldırdığında, "Vururken omzunu darbeye eklemeli ve sol ayağının topuğunu yerden kaldırmalı, dizini de içe doğru bükmelisin," diyor ve cümlesiyle birlikte yumruğunu kum torbasına geçiriyor.

Omuzdan güç al, topuk kaldır, diz bük bıdı bıdı bir sürü tekniği varmış bu işin. Hâlbuki dışarıdan bakarken Allah ne verdiyse geçiriyorlarmış gibi görünüyordu. Ya da benim dövüşten anladığım şey buydu.

"Hadi dene bakalım," diyor hocam, kum torbasını işaret ederek.

"Ben mi?" diye soruyorum elim göğsümün üzerini ısrarla dürterken. Kerem'in arkamızdan gelen kıkırtısını duyunca gözlerimi bir an için yumuyorum ve içimdeki gurur abidesi devreye giriyor. "Hemen deniyorum," diyorum burnumu havaya dikerken. Bir yandan da az sonra atacağım yumruğun torbanın herhangi bir yerine denk gelmesini umuyorum. Tabii bir de canımın yanmamasını.

Elimi yumruk yaptığım sırada Kerem, "Parmağı saklamayı unutma," diyerek uyarıyor beni ve yine içeride bıraktığım başparmağımı hemen kurtarıyorum. Hocanın attığı yumrukları taklit ederek kolumu geriye doğru çekip sonra da hızla ileri doğru savuruyorum. Vurduğum yumrukla kum torbasından tok bir ses geliyor ve ileri geri sallanmaya başlıyor. Elimse gayet iyi durumda. Korktuğum gibi olmuyor.

"İlk vuruş için hiç de fena değil," diyor hocam gülümseyerek.

Kerem'se beni alkışlayarak, "Bravo aşkım," diye bağırıyor.

Onun bu hali karşısında gülümsemeden duramıyorum. Gülümsemem onu gaza getirmiş olmalı ki bana tezahürat yapmaya başlıyor. Etraftaki insanlar bize bakmaya başlarken onun bu hali hem hoşuma gidiyor hem de biraz utanıyorum.

İşaretparmağımı dudaklarımın üzerine getirirken, "Sus... Herkes bize bakıyor Kerem," diyorum ama pek oralı olmuyor. En sonunda pes ediyorum. "Delisin sen," diyorum başımı sağa sola belli belirsiz oynatırken.

"En az senin kadar deliyim," diyor tezahürat havasından çıkmadan.

"En iyisi bundan sonrasına Kerem'le devam edin," diyor Volkan Hoca. Ders arasında yaptığımıza mı bozuldu yoksa bugünlük bu kadar mıydı, anlayamıyorum.

"Kusura bakmayın, size de ayıp oldu," diyorum mahcup bir sesle.

"İlk günden seni fazla zorlamak istemiyorum. Kerem zaten bu konuda oldukça iyi. Sol direk vuruşunu onunla biraz pratik yapman bugün için yeterli olur," diyor hoca ciddiyetiyle.

"Tamam, sağ olun vakit ayırdığınız için."

"Kolay gelsin," diyor ve yanımızdan ayrılıyor. Aynı anda Kerem belime sarılıyor. "Elime düştün ha," diyor bana çapkın çapkın gülerek.

"Çok pis sol direk çakarım, ona göre," diyorum şakayla.

"Sadece bir kez vurdun daha."

"İkinciyi üstünde denememi ister misin?" diyorum koluna yavaş bir yumruk atarak.

"İstersen ringe geçelim. Daha heyecanlı olur," diyor bana göz kırparak.

"Tabii geçelim. Sağ köşede Keroprens sol köşede-"

Sözümü bitirmeme fırsat vermeden gülerek araya giriyor. "Ne prens ne prens?"

"Keroprens canım," diyorum ellerimi belime koyarken. "Dövüşçülerin lakapları oluyor ya ben de sana taktım bir tane. Aslında seninle ilk tanıştığımız zamanları düşününce zulümmatik oldukça yerinde bir lakap olurdu ama o çetin cevizin içinden marşmelov kıvamında bir adam çıktığı için zulümmatiklikten Keroprens mertebesine yükseldin."

"Yine yaratıcılığını konuşturuyorsun," diyor keyifle. "Peki kendine bir lakap buldun mu?"

"Eee onu da sen bul bir zahmet," diyorum işveli bir sesle.

"Hım... Bir düşünelim bakalım," diyor beni baştan aşağı süzerken. Eli dudağının kenarını kaşırken kendi kendine mırıldanıyor. "Acaba ne olabilir?"

"Kıvırcık falan diyeceksen hiç söyleme, kalsın," diyorum yıllardır üzerime yapışıp kalan ve nefret ettiğim lakabı sevgilimin ağzından duymamak için.

"Kıvırcık mı? Mahalleden arkadaşınmış gibi seslenecek

değilim herhalde," diyerek çatıyor kaşlarını. Beni azarlarken arada Erkan'a laf sokmasıysa gözümden kaçmıyor. Yetişkin bir Keroprens hoşlanmadığı insanlar için olur olmadık yerlerde imada bulunabilir. Bu onların azalmayan kinlerinin ve kıvrak zekâlarının yegâne özelliğidir.

"Karadut şarabı mı desek sana?" diyor gözleri çok da emin olmayan bir ifadeyle bana bakarken.

"Ben ve karadut şarabı... Bilemiyorum Kerem," diyorum kararsız bir halde dudağımı ısırarak.

"Sen bence bu dünyadaki en güzel şarapsın. Seni sevdikçe sarhoş olmamın başka bir açıklaması yok çünkü," diyor arzulu bir sesle. Eli de sesindeki arzuya eş olarak dolanıyor belime.

"Aşk sarhoşluğu olmasın o," diyorum elini tutarak ve durması için onu uyararak. "Ayrıca burada dövüşçü lakabı seçmiyor muyduk? Bir anda arzular şelale oldu hayatım."

Yüzünü asarak etrafına bir bakış atıyor ve istemeyerek mesafe koyuyor aramıza. "Oldu mu böyle?"

"Kamusal alan için ideal bir mesafe," diyorum sevimli bir ifadeyle.

"Bence kamusal alandan özele geçmemizin zamanı geldi. Hem de hemen şimdi," diyor benim sevimliliğe tezat oldukça seksi bir bakışla.

"Dövüşmenin afrodizyak etkisi falan mı var?" diye soruyorum sadece Kerem'in duyabileceği bir sesle. Ondaki bu coşmayı başka bir sebebe bağlayamıyorum.

"Yok... Senin benim üzerimde böyle bir etkin var," diyor sırıtarak.

"İçindeki duygular benden umudunu kesse iyi olur hayatım," diyorum dudak bükerek.

"Niye? Niye ama Zeynep?!" diye neredeyse bağırıyor. Elimle ağzını kapatmaya yelteniyorum bir anlık refleksle.

"Sessiz olsana!" diyorum onu zapt etmeye çalışırken. "Ya-

pamayız çünkü ben bir süreliğine kullanıma kapalıyım."

Anlamayarak bakıyor yüzüme. Az önceki zeki sevgilim nerede benim? Hormon istilasına mı yenik düştü acaba?

"Anlasana be adam, regl haftasındayım," diyorum gözlerimi iri iri açarak.

"Yine mi regl haftası? Daha geçen gün olmamış mıydın?" diye soruyor inanamayan bir sesle.

Gülüyorum. "O dediğin geçen aydı aşkım."

"Yakınlaşmasak regl olduğunu anlamayacağım bile," diyor gözlerini devirerek. "Kapris yok. Ağrıdan sancıdan şikâyet yok. Burada antrenman yapıyoruz ve sen hâlâ lokum gibisin. Canavara hangi evrede dönüşeceğini kestiremiyorum."

Söylediklerileyle kahkahayı basıyorum. "Canavar mı? Aşk olsun hayatım, hayalinde bu mu canlanıyor?"

"Ne bileyim güzelim, bugüne kadar bu dönemi senin kadar sakin atlatan birine denk gelmedim," diyor şaşkınlıkla yüzüme bakarken.

"Ben şanslı kesimdenim," diyorum övünerek.

"Dolayısıyla ben de şanslı kesimdenim," diyor kendine de pay biçerek.

Etrafımızda insanlar olmasını umursamadan Kerem'in dudaklarına ufacık bir öpücük bırakıyorum. Ayrıldığımız sırada dili bir an için dudaklarımın üzerinde geziyor. *Birkaç gün sık dişini Zeynep,* diyerek kendime telkinler vermeme sebep oluyor bu hareketi. Kendimi Kerem'in vücuduyla ilgili akıl çelici tüm düşüncelerden uzaklaştırmak için aklıma gelen ilk şeyi söyleyiveriyorum.

"Yine de şu an bir paket çikolataya hayır demem doğrusu." Kerem'in tek kaşı havaya kalkarken, "Sorunsuz da olsam ben de bir kadınım. Sonuçta çikolata her kadının ihtiyacı," diyorum omuz silkerek.

Bir anda aklına geldiğini belli eden coşkulu sesiyle, "Senin lakabını buldum güzelim," diyor.

"Merakla duymayı bekliyorum."

"Çikolata Pençesi," diyerek vereceğim tepkiyi bekliyor.

"Kulağa fazla kışkırtıcı geliyor sanki."

"Sen onu bir de bana sor," diyor Kerem iç çekerek. Tekrardan belime sarıldığı sırada ben de iç çekiyorum.

"Şu birkaç günü zor atlatacağız anlaşılan," diyorum Kerem'in belimde gezinen eline odaklanmışken. "Keroprens, Çikolata Pençesi'ne karşı. Yakında ringlerde."

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım güzelim."

18. BÖLÜM

"Ailemizin Eksik Parçası"

Kerem'in kendini toparlayıp yeniden işinin başına geçmesiyle, bir süreliğine kepenk kapatan restoran geçen hafta tekrardan faaliyete geçmişti. İlk günler müşteri sayısında bir azalmayla karşılaşsak da açıldığımızı duyan daimi müşterilerimizin tekrardan restorana gelmesi uzun sürmemişti. Davetiye gönderdiğim yerlerden de geri dönüşler almaya başlamıştık. İşler umduğumuzdan daha kısa sürede yoluna girecek gibi duruyordu.

İşler yoluna girecekti girmesine ama Serdar ve Bahar'ın mutfaktan gitmesi yüzünden hepimizin iş yükü artmıştı. Onlarla buluşup bu durumu yüz yüze konuşmuştuk ama ne benim ne de Kerem'in döktüğü diller faydalı olmuştu. Bir yerde onlara da hak veriyordum. Eğer aynı şey benim başıma gelse ben de çalışmaya devam etmek istemezdim. Kerem de benim gibi düşünüyor olmalıydı ki onlara çalışmak için yeni bir yer bakacağını söylemiş, ayrıca dava sonuçlandıktan sonra yaptıklarını telafi etmek adına tazminatlarını ödeyeceğine dair söz vermişti.

Şeflerden işi bırakan olmaması ise bizim için büyük şanstı. Kerem'in yanında durmaları, ona inanmaları ve destek vermeleri karşısında mutfaktaki aşçı yardımcılığı görevimi daha da şevkle yapmaya başlamıştım. Kemal Şef ve Ying Şef'in emirlerini yerine getirmek kolayken artık Mehmet Şef'le bile aram

iyi sayılırdı. Onun için yaptığım hazırlıklarda kusur bulmaktan geri kalmasa da bir yandan söylenip bir yandan da hazırladıklarımı lezzetli yemeklere dönüştürüyordu.

Bugün restoranda ağırlayacağımız köşe yazarı için yeni mönümüzdeki en güvendiğimiz yemekler şeflerimizin elinden hazırlanırken ben de Kerem'in ricası üzerine işlerden kısa bir süre uzaklaşıp Pia'yla birlikte yola düşüyorum çünkü mutfaktaki yoğunluktan dolayı Pia'nın aşısını yaptırma işi bana kalıyor.

Taksinin arka koltuğunda, ön patileri bacağımın üzerinde duran Pia'nın siyah parlak tüylerini okşarken bir yandan da şoförün köpekten hoşlanmadığını belli eden sinirli bakışlarından kaçınıyorum. Arabaya dökülen tüyler düşünüldüğünde sinirlenmekte haksız da sayılmaz ama ne yapayım, birinin bizi veterinere götürmesi gerekiyor. Dikiz aynasından attığı sinirli bakışlarını yakaladığımı fark ettiği an gözlerini benden kaçırıyor. Bense bir şey söylemeden Pia'yı okşamaya devam ediyorum.

Veterinerin önüne geldiğimizde Pia'yı parke taş döşeli kaldırıma indiriyorum. Fayda etmeyeceğini bilsem de nezaketen koltuğa yapışan tüyleri elimle silkeliyorum. Adam arkasını dönüp bana baktığında, yaramazlık yaptığı zamanlar Pia'nın attığı bakışlardan atıyorum ona. Sanırım bu bakışlar adamın üzerinde bir etki yaratmıyor çünkü para üstünü nerdeyse suratıma atacakken bir yandan da, "Bırak kardeşim bırak," diye huysuz bir tonda homurdanıyor.

"Kusura bakmayın artık," diyorum hâlâ tüyleri toplamaya çalışırken.

"Olan oldu, bırak da gideyim."

Arabadan indikten sonra sinirini belli eden bir hızla uzaklaşıyor yanımdan. Elimdeki tasmanın gerilmesiyle Pia'ya dönüyorum. Veterinerin kapısından uzaklaşmaya çalışırken yakalıyorum onu.

"Kızım nereye?" diyorum tatlı tatlı konuşarak. Sırtından bağlı olan tasmayı benimle içeri gelmesi için hafifçe çekeliyorum ama direniyor.

"N'oldu kızım?" derken bir yandan da sırtını okşayarak onun gerginliğini almaya çalışıyorum. "Hadi canım, gel benimle."

Ben ne kadar onu okşayıp rahatlatmaya çalışsam da Pia kaldırıma yapıştırdığı poposunu biraz olsun kımıldatmıyor. Zorladığımda da ön patilerini sabit tutarak gelmemek için direnmeye devam ediyor.

"Korktun mu sen?" diyorum Pia'dan çok, kendi kendime konuşur gibi. Onu kımıldatamayacağımı anlayınca kucağıma almaya karar veriyorum. Benim için zor bir deneyim olsa da Allah'tan veterinere sadece birkaç adım mesafedeyiz.

"Kucağa gel bakayım," diyorum kollarımı onu kucaklamak için açarken. Annesinden medet uman küçük çocuklar gibi yanıma sokuluyor. Gözleri ürkek ürkek bakarken onun bu hali yüreğimi burkuyor. Kucaklayıp ayağa kalkarken bir an için zorlansam da doğrulmayı başarıyorum. Pia başını omzuma dayarken ben de onu sakinleştirmek için kısık sesle konuşmaya başlıyorum.

"Aferin benim kızıma. Akıllı kızım benim. Korkacak bir şey yok. Bak, ben yanındayım."

Kucağımda neredeyse kendi büyüklüğümde bir köpek taşıdığımı gören veterinerdeki kadın, yüzünde samimi bir gülümsemeyle bana cam kapıyı açıyor. İçeriye adım attığımda Pia kucağıma daha da yapışıyor.

"Hişt... Ben buradayım," diye fısıldıyorum yine. Yanağım Pia'nın yumuşak tüylerine değerken bir yandan da bana kapıyı açan kadınla konuşmaya başlıyorum.

"Pia'nın karma aşısı için gelmiştik. Kerem Akman adına randevumuz olmalı. Gerçi kendisi işleri yüzünden gelemedi. O yüzden kızı ben getirdim."

"Buyurun hanımefendi, sizi biraz bekleteceğim," diyor kadın, etli parmaklarıyla oturmam için bekleme koltuklarını işaret ederken. "Asım Bey şu an pansuman yapıyor. İşi birazdan biter, Pia'yı alırız."

Koltuklara geçip otururken Pia bir an olsun inmiyor kucağımdan. Oturmanın verdiği rahatlıkla sırtındaki ellerimden birini çekip başının üstünü okşuyorum. Yattığı omzuma bakarak yüzünü görmeye çalışıyorum.

"İğneden bu kadar mı korkuyorsun Pia?" diyorum haline gülsem mi acısam mı bilemeden.

Pia sanki beni anlıyormuş gibi iç çekiyor. Gülmemek için kendimi zor tutarken başımı başının üstüne yatırıp ona sıkıca sarılıyorum. Aşağı yukarı on dakika kadar bekledikten sonra içeriden, boynuna koni şeklinde koruyucu takılmış, arka ayağı bandajlı, Golden Retriever cinsi olduğunu tahmin ettiğim bir köpeği çıkarıyorlar.

Sarı uzun tüylerinin bir kısmı tıraşlanmış, tüylerden arınan yerlerde ise kabuk bağlamaya başlamış yaralar var. Ara sıra inleyen sesinden, yüzündeki ifadeden ne kadar çok acı çektiği belli. Köpeğin halini gördükten sonra, kucağımda sapasağlam duran Pia'ya daha sıkı sarılıp başının tepesinden öpüyorum.

"Çok şükür ki sadece aşı olman için buraya geldik Pia," diyorum köşede duran geniş kafese yatırılan köpeği izlemeye devam ederken.

"Pia'yı aşı için alabilirim," diyor geldiğimizde bizimle ilgilenen kadın. Pia'yı almak için yelteniyor ama kadın çektikçe Pia kendisini bana doğru yaslıyor.

"En iyisi ben getireyim," diyorum ve operasyon odasına Pia'yla birlikte giriyorum. İçeride beni mavi önlüğü içinde yaşlı bir adam karşılıyor. Beni beklemiyormuş gibi bir saniyeliğine yüzüme bakıyor.

"Kerem Bey yok mu?"

"İşler yoğundu, o yüzden ben getirdim," diyorum Pia'yı metal sedyeye bırakırken. Pia ağlamaklı sesler çıkarırken Asım Bey de adımı soruyor.

"Zeynep," diyorum adamın yüzüne bakmaya fırsat bulamadan çünkü Pia korkudan titremeye başlıyor. "Sakin ol kızım," diyerek başını seviyorum.

Asım Bey iğneyi hazırlarken ben de Pia'yı sakinleştirmeye çalışıyorum. Pia'nın, *götür beni buradan,* bakışları içime işlerken Asım Bey elindeki iğneyle Pia'nın arkasına geçiyor. Sırtındaki tüyleri eliyle araladıktan sonra hiç tereddüt etmeden iğneyi vuruyor. Aynı anda Pia'dan sadece birkaç saniye süren acı bir ses çıkıyor. Benimse kalbim bir an için sıkışıp gevşiyor.

"Geçmiş olsun," diyor Asım Bey iğneyi geri çektiği sırada.

"Sa-sağ olun," diyorum. Pia'nın canının yanmış olmasından bu kadar etkileneceğimi tahmin etmemiştim. "İyi misin kızım?" diyorum yanaklarından tutup yüzüne bakarken. Kuyruğunu sallarken bana öyle içli bakıyor ki duygulanıyorum.

"Aşı nadir de olsa ateş yapabiliyor. Olur da ateşlenirse endişelenmenize gerek yok. Birkaç gün de yıkamıyoruz," diyerek uyarıyor Asım Bey.

"Teşekkürler," diyorum Pia'yı sedyeden indirirken. Gelirken yürümemekte direnen koca kızım, giderken beni adeta sürüklüyor peşinden.

Bekleme salonuna geçtiğimiz sırada bir an için Pia'yı serbest bırakıp aşının ücretini ödüyorum. Arkamı döndüğümde Pia'yı az önce gördüğümüz yaralı köpeğin yanında buluyorum. Burnunu kafesin demirlerinin arasından uzatarak yaralı köpeği yalamaya çalışıyor. Yaralı olanın ise çektiği acıdan dolayı gözü hiçbir şeyi görmüyor gibi.

Kafesin yanına çöktüğümde kesik kesik nefes alan ve inleyen köpeği yakından inceliyorum. Gerçekten kötü durumda. Haline dayanamayarak, "Nasıl yaralanmış?" diye soruyorum bizimle ilgilenen kadına.

"Sahibinin kullandığı araba kaza yapmış. Sahibi ölmüş, bunu da yaralı kurtarmışlar. Tedavi için bize getirdiler ama şimdiye kadar kimse arayıp sormadı. Sahiplenen çıkmazsa iyileştiği zaman barınağa göndereceğiz," diyerek anlatıyor olanları.

Zaten acınası bir halde olan köpeğin başından geçenleri duyduktan sonra içimdeki acıma duygusu daha da artıyor. Böyle ağır yaralanmış bir hayvanın barınakta hayatta kalma şansı olabilir mi? Bir gün önce sahibinin yanında seyahat ederken bir gün sonra barınakta yaşamak kim bilir ne hale getirir psikolojisini.

"Kimse sahiplenmedi demiştiniz değil mi?" diyorum, düşünceler aklımdan hızlıca geçerken.

"Evet, zavallının artık kalacak bir yeri yok."

"Ben sahiplenmek istiyorum. Zaten bir köpeğimiz var. İkincisine bakmak zor olmasa gerek. Hem Pia da hoşlandı ondan," diyorum ani fakat doğruluğundan son derece emin olduğum bir kararla.

Kadın sevinçli bir sesle, "Gerçekten mi?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Gerçekten."

"Böyle bir şeye çok sevinirim," diyor kolumu samimi bir tavırla sıkarken. "Ama bir süre daha burada gözlem altında kalmalı. Şu anki bakımını evde yapmanız mümkün değil."

"O zaman ben size numaramı vereyim," diyorum ve kadın kilosuna rağmen oldukça çevik bir hareketle bankonun arkasına uzanıp bir kâğıt kalem alarak yanıma geliyor.

"Sizin zaten acil durumlar için numaranız bizde var. Şimdi kendi numaramı da yazıyorum," diyorum numaramı yazarken. Sonra kâğıdı kadına geri veriyorum. "Durumu hakkında haberleşiriz. Eve götürülecek duruma geldiğinde yeni yuvasına götürürüm bu kızı."

"Yalnız o bir erkek," diyor kadın donuk bir sesle. Vazgeçe-

ceğim endişesi tüm yüzünü kaplamış durumda. Oysa benim dilim Pia'ya "kızım" demeye alıştığı için ona da böyle sesleniyorum, o kadar.

"Benim için sorun değil," diyorum ve kadın rahatladığını çekinmeden belli ediyor.

Tekrardan kafesin yanına çöktüğümde elimi içeri doğru uzatıyorum. Parmak uçlarım köpeğin uzun burnuna usulca dokunurken beni duyabileceği bir sesle konuşuyorum.

"Merhaba oğlum... Bundan böyle her günümüz birlikte geçecek."

Zeynep veterinerden henüz dönmemişken Mert restorana uğruyor. Mutfaktaki koşuşturmayı görünce, "Ben bahçedeyim abicim," diyerek kaçıveriyor yanımdan.

Köşe yazarını yemeklerden ve servisten memnun kalmış bir halde uğurladıktan sonra Mert için bir tabak hazırlayıp bahçeye çıkıyorum. Çardağa geçince tabağı önüne bırakıyorum. Keyifle gülümsüyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" diyor ağzına bir lokma kuzu eti atmadan önce.

İştahlı haline gülüyorum. "Bilmez olur muyum hiç? En çok da açken seviyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle en çok açken."

"Afiyet olsun kardeşim."

Mert'le sohbet etmeye başlamışken bahçe kapısından Zeynep'le Pia giriyor. Pia beni görünce koşmaya başlıyor ve Zeynep'in elindeki tasma kayıp gidiyor. Sevgilim iki elini havaya kaldırıp sitemle, "*Şimdi böyle mi olduk* Pia?" diye söyleniyor arkasından.

"Yani burada ben dururken başka ne olacaktı?" diyorum ukala bir tavırla. Zeynep söylediğime gözlerini devirip kar-

şımda oturan Mert'in yanına geçip oturuyor.

"İyi, al kızın senin olsun. Zaten yakın bir zamanda benim de oğlum olacak," diyor Mert'in tabağındaki *cherry* domatesi çaktırmadan alırken.

Duyduğumu idrak etmekte zorlanırken sanki taş yutmuşum gibi bir ağırlık çöküyor mideme ama sonra geçenlerde regl olduğunu düşünüyorum ve rahatlıyorum. İçimdeki saliselik fırtınayı sevgilime sezdirmeden soruyorum.

"Ne oğlu? Bensiz oğlan yapmak ha? Nasıl olacakmış bu iş?"

"Zevzekleşmez misin?" diyerek azarlıyor beni. "Veterinerde yaralı bir Golden gördüm. Sahibini trafik kazasında kaybetmiş, barınağa verilecekmiş. Onun o haline dayanamadım ve sahiplenmeye karar verdim."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Mert konuşmaya dalıyor. "Bana sormadan nasıl yaparsın bunu Zeynep? Valla benim bir köpeğe daha bakıcılık yapmaya gücüm yok. İstemiyorum ikinci köpek falan."

Zeynep, Mert'in isyan dolu konuşması karşısında gülmemek için renkten renge girerken ben onun kadar kibar olamıyorum, basıyorum kahkahayı.

"Bu neyin isyanı lan? Köpeği biz alıyoruz."

"Hı hı siz alıyorsunuz tabii ama sonra zırt pırt benim başıma bırakıyorsunuz abicim," diyor kaşlarını çatarak.

"Ama Mert, onun halini bir görseydin. Böyle mahzun mahzun bakıyor. Zaten her yeri yara bere içinde. Yazık değil mi ona?" diyerek duygu sömürüsü yapıyor sevgilim.

"Peki bana yazık değil mi?" diyor Mert de.

"Kıyamam sana," diyor Zeynep, Mert'in omzuna kolunu atarken. Mert tam onun vazgeçtiğini düşünürken Zeynep kararlı bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Ama ona da kıyamam. O yüzden o köpeğe bakacağım ve çok zorda kalmadıkça sana hiç bırakmayacağım."

Mert burnundan solurken sevgilime destek olmak için, "Uzatma işte ya. Kız o kadar bakacağım diyor, sen hâlâ surat asıyorsun," diyorum.

"Ne haliniz varsa görün ya," diyor gülmeye başlarken.

"Ha şöyle," diyorum elimle masaya vururken. "Aşkım, Mert ikna oldu, artık bol bol bırakırız çocukları amcalarına."

"Tabii tabii," diye onaylıyor Zeynep göz kırparak.

Mutfakta yoğun geçen günün ardından dövüş antrenmanına da gidince Zeynep de ben de pelte gibi karşılıklı uzanıyoruz koltukta. Kucağıma uzattığı ve ağrısından şikâyet ettiği ayaklarına masaj yaparken bir yandan da Alp'in askerden dönüşünü konuşuyoruz.

"Kesinlikle hemşireye bir şey belli etmememiz lazım. Alp defalarca tembihledi beni," diyor Zeynep, masajdan mest olmuş bir haldeyken.

"Alp seni defalarca tembihledi diye aynısını bana da yapmak zorunda mısın güzelim?"

"Aman ne bileyim ya o deli beni de yok yere strese soktu," diyor saçını kaşıyarak. "Beni asıl endişelendiren şey, Derya'nın Alp'i bir anda karşısında görünce oracıkta mercimeği doğurması."

"Allah korusun," diyorum kaşlarımı çatarak ama düşününce olmayacak şey de değil. "Derya'ya biraz belli etsek mi acaba Zeynep? Şoka girmesindense havası kaçmış bir sürprizi yeğlerim."

"İşin bu tarafını düşününce ben de şüpheye düştüm aslında ama Alp de hiç beklemediğimiz bir zamanda gelmiyor ki. Ha üç gün önce gelmiş ha beş gün sonra gelmiş," diyor kafasında bir şeyleri tarttığını belli eden düşünceli halleriyle.

"Yarın Alp'in sevdiği yemekleri hazırladığımızı fark edince

zaten bir şeyler olduğunu anlayacak. Çok da kasmaya gerek yok," diyorum sevgilimi düşüncelerden kurtarmak için.

"Haklısın hayatım."

"Haklıyım tabii," diyorum şakayla karışık bir övünmeyle. Konuşmamızı ikimize çekmek için takılıyorum sevgilime. "Şimdi bırak Derya'yla Alp'i. Cevap ver bakayım, bugün sevgilin için ne yapmayı düşünüyorsun? Yemek mi? Banyo mu? Dans mı? Ateşli bir gece mi?"

Ben saymaya devam ettikçe Zeynep'in yüzündeki gülümseme gitgide genişliyor. Sustuğumda, "Bitti mi?" diye soruyor.

"Evet güzelim. Hangisini yapacaksın?" diye soruyorum hevesle.

"Temizinden bir dayak atacağım aşkım," diyor masaj yaptığım ayaklarından biriyle karın boşluğuma orta karar bir tekme atarken. "Hem Volkan Hoca tekmelere çalışmamı söylemişti. Ödevimi de yapmış olurum. Bir taşla iki kuş."

"Aaa! Vurmasına kızım," diyorum ikinci tekmeyi karnıma yerken. Bir yerden sonra Zeynep tekmeden çok ayaklarıyla beni koltuğun kenarına doğru itekleyerek kendisine eğlence yapıyor. Bir yandan da çocuklar gibi kıkırdıyor.

"Seni dövüşe hiç bulaştırmamalıydım." Ayaklarını tutmaya çalışıyorum ama o, balık gibi çırpındıkça pek de kolay olmuyor.

"Ne oldu, çabuk pişman oldun?" diyor keyifle.

"Sayende güzelim," diyorum köşeye sıkışmış halimi başımla işaret ederken.

"Sana kızıyordum falan ama bu dövüş sporlarını sevdim galiba."

Sahte bir dehşet içinde, "Farkında olmadan bir canavar yarattım," diyorum.

Ayaklarıyla beni dürtmeye devam ediyor. "Kork benden."

"Taş olacaksın ama," diyorum artık durması için ayak bileklerinden tuttuğum sırada. "Erkeğine böyle vurmaya devam edersen cidden taş olacaksın."

Zeynep öyle bir kahkaha atıyor ki aklımı çeliyor, ayaklarını kıstırıp üzerine doğru eğiliyorum. Burun buruna geldiğimiz sırada gülmeyi bırakıp yüzüme hayran hayran bakıyor.

"Seninle uğraşmayı seviyorum," diyor burnunu burnuma sürterek.

"Ben de seninle uğraşmayı seviyorum," diyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımızı birleştiriyorum.

Az önce tekmeleriyle beni köşeye sıkıştıran kadınla, şimdi aşkla beni öpen kadının aynı Zeynep olduğunu bilmek, onunla her duyguyu yaşamak bana çok iyi geliyor. Nefeslerimiz birbirine karışırken günün yorgunluğu yerini bizi ağır ağır saran tutkuya bırakıyor. Birlikte kurduğumuz iki kişilik dünyamıza geçerken her şeyi ve herkesi dışarıda bırakıyoruz.

Akşamın yoruculuğundan sonra işe ancak öğle vakti gidebiliyoruz. Allah'tan kimse Kerem'e neden geç kaldığımızı sormaya cesaret edemiyor da mutfağa girer girmez günlük işlerimizi yapmaya koyuluyoruz.

Kerem onu fazlasıyla karizmatik gösteren siyah üniformasıyla her zamanki haliyle fırtına gibi esiyor mutfağın içinde. Bense yemek buharları ve yüksek sıcaklığın hâkim olduğu mutfakta müşterilerimizi memnun edecek tabakları hazırlamaya başlıyorum. Hazırladığım tabakları servis penceresinden garsonlara uzattıktan sonra hazırlanan sipariş fişlerini diğerlerinin yanından söküyorum.

Bu sırada yemek siparişleri arasına karışan kokteyl siparişi gözüme çarpıyor. Davlumbaza yapıştırılmış diğer fişlerin arasından çekip alıyorum. Servis penceresine gidip gördüğüm ilk garsona uzatıyorum.

"Bunun yeri mutfak değil, bar bölümüne götür." Garsonun yavaş adımlarını görünce arkasından ciddi bir sesle bağırıyorum. "Acele et!"

"Gün geçtikçe bana benzediğinin farkında mısın?" diyor bir anda yanımda biten sevgilim. Siyah bandanasının hemen altından bana attığı hayran bakışlarıyla bir an için duraksıyorum. Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum ama gülmeden de edemiyorum.

"Ne yapayım, emir komuta zinciri çok sağlam. Bu mutfak zamanla herkesi despotlaştırıyor."

"Yok yok, sen acemiliğini atmaya başladın üstünden, olan bu," diyerek peşimden geliyor.

"Önümüzdeki hafta aşçılığa başlamamın birinci yılı hayatım. Bırak da birazcık kurtulayım şu acemi şeflikten," diyorum yeni bir tabağı hazırlamaya başladığım sırada.

"Bir yıl oldu ha?" diyor benim yanıma geçip *hollandaise* sos yapmaya başlarken.

"İstanbul'a ilk gelişim daha dün gibi ama üzerinden koca bir yıl geçti. O bir yıla neler neler sığdırdım." Kerem'e göz süzerek bakıyorum.

"Bizim yıldönümümüze de az kaldı."

"Aşk olsun Kerem!" diyorum kaşlarımı çatarak. "Ocak ayına daha kaç ay var."

"Asıl sana aşk olsun Zeynep!" diyor o da kaşlarını çatarak. "Tanıştığımız zamanı ne çabuk unuttun."

Duyduğum sözler üzerine tabağı süslemek için kullandığım vişne sosunun ayarını kaçırıyorum ve sosu tabaktan tezgâha doğru sıçratıyorum. Bu halim Kerem'i kahkahaya boğuyor.

"İşte yine böyle sakarlığının tuttuğu bir gündü. Elindeki füme tabancasıyla beni dumana boğmuştun," diyor eskilere dalmış gibi.

Çocuk gibi dudak büküyorum. "Yaptığım salaklığı yeterince hatırlıyorum. Bir de sen hatırlatıp durma."

"Kızıyorum ama! Salaklıkla ne ilgisi vardı o gün yaptığının?" diyerek azarlıyor beni. Sonra gülerek devam ediyor. "Bence ileride çocuklarımıza anlatacağımız süper bir anı bu."

"Ya anlatalım da annelerine kıçlarıyla gülsün yavrularımız," diyorum daha da mızmızlanarak.

"Sarkıtma o dudaklarını."

"Bana ne."

"Öperim bak," diyor iki parmağıyla dudaklarımı sıkıştırırken. "Mutfakta da hoş bir durum olmaz bu."

Elinden kurtulduğum sırada kaçamak bakışlarla etrafımızdakileri süzüyorum. Neyse ki kimse durumun farkında değil.

"Gidip sosunla uğraşsana sen. Bak birazdan kesilecek, benden söylemesi," diyorum durumu pek de parlak görünmeyen sosu işaret ederek. Müzik çalardan yükselen şarkıya ıslıkla eşlik ederek işinin başına dönüyor. Bense az önce batırdığım tezgâhtan vişne sosunu temizlemeye başlıyorum.

Zeynep'in evinde Alp'in gelmesine oldukça az bir zaman kalmışken yemek masasını hazırlıyorum. Zeynep'se Derya'yı güzel bir şeyler giymeye ikna etmekle meşgul. Bana sorarsanız böylesine büyük bir karna sahipken ne kadar güzel giyinirse giyinsin Alp'in uğrayacağı şoku engelleyemeyeceğiz. Sonuçta en son görüştüklerinde Derya incecik bir kızdı, şimdiyse fil yutmuş boa yılanından hallice. Alp'in bu görüntüyü kabullenmesi biraz zaman alır diye düşünüyorum.

Alp'in sevdiği yemekler masadaki yerini aldığı sırada Derya'yla Zeynep odadan çıkıyor. Derya üzerinde, dizlerinin üstüne gelen keten bir elbiseyle dikiliyor karşımda. Karnından dolayı eteğin ön kısmı arkasına oranla daha kısa duruyor. Hamilelik yüzünden şişmeye başlayan ayaklarına ise herhangi bir şey giymemiş ya da giyememiş, tam olarak kestiremiyorum.

Zeynep, Derya'nın arkasından bana kaş göz işareti yaparak güzel bir şeyler söylememi istiyor. Ben de büyük yerden gelen emre uyarak birkaç beyaz yalan söylüyorum.

"Çok güzel olmuşsun Derya'cım. Elbise çok yakışmış."

"Hadi oradan be," diye itekliyor beni ve oturmak için koltuğa geçiyor. Ayaklarını zar zor koltuğa uzattığı sırada duyamayacağı bir sesle kendi kendime konuşuyorum.

"Hamilelik bu kıza hiç yaramadı. Aksi birine dönüştü."

Söylediklerimi duyan sevgilim koluma girerken, "Alp gelince normale döner. Bence tüm aksiliği onun yokluğundan," diyor.

Saatimi ikimizin de görebileceği bir açıyla tutuyorum. "Birazdan gelmiş olur."

"Derya hiçbir şeyin farkında değil. Bir aksilik çıkmaz değil mi?" diye soruyor bize sırtı dönük bir halde televizyon izleyen Derya'ya bakarak.

"Dua edelim de çıkmasın," derken zil çalıyor. Zeynep heyecanla kolumu sıkarken ben bile heyecanlanıyorum.

Zeynep, "Ben bakarım," diyerek kapıyı açmaya giderken Derya hiç oralı olmuyor.

Zeynep kapıyı açtığında karşımızda güneş yanıklarından iyice esmer bir adama dönüşmüş, asker tıraşlı, zayıflamış Alp'i görüyoruz. Zeynep dayanamayarak sıkıca sarılıyor ona. Alp de Zeynep'e sarılırken bana da göz kırpıyor. Sonra oldukça sessiz adımlarla içeri giriyor. Derya'nın arkasına dolanırken yanımdan geçiyor ve dostça omzuma vuruyor.

Derya'nın tam arkasına geçtiği sırada elleriyle gözlerini kapatıyor. Derya irkilerek omuzlarını dikleştiriyor ve gözlerini kapatan elleri yokluyor. Bu sırada Alp, Derya'nın saçlarına içten bir öpücük bırakıyor. Onların halini izleyen ve çoktan ağlamaya başlayan sevgilim de gelip bana sarılıyor. Kollarımı ona sararken tıpkı Alp gibi ben de sevdiğim kadının saçlarına içten bir öpücük bırakıyorum.

Bu sırada Alp'in geldiğini anlayan Derya sevinçle çığlık atarken bir yandan da gözyaşlarına engel olamıyor. Birbirle-

rine sarılıp uzun uzun ağlıyorlar. Ağlamaları öpücüklerle bölünüyor. Heyecanları yatıştığı sırada nihayet konuşabilecek duruma geliyorlar.

"Çok özledim seni," diyor Derya, Alp'in yüzünü avuçlarının arasında tutarken. Dudakları bir an için birleşiyor, çok geçmeden ayrılıyorlar.

Alp'in elleri sanki zarar vermekten korkarmış gibi Derya'nın karnına gidiyor. Tedirginliğini anlayan Derya, Alp'in elini karnına koyarak dokunmasını sağlıyor. Galiba bebeğin tekmesini hissediyorlar ki aynı anda gülerek bakıyorlar birbirine.

Alp özlem dolu bir sesle, "Ben de çok özledim. Seni de Alper'i de," diyor.

Alp'in gelişiyle ailemizin eksik parçası da tamamlanmış oluyor.

19. BÖLÜM

"Teklif"

İrem'le Erkan'ın düğünü için bir süredir Eskişehir'deyim. Kerem'den ayrı kaldığım günler İrem'in düğün stresini azaltmaya çalışmakla geçiyor. Balayına gidecekleri oteldeki rezervasyon sorunu, düğün müzisyenlerinin düğüne iki gün kala bizi yüzüstü bırakması, kına gecesinde elektriklerin aniden kesilmesi gibi bir sürü aksilik yaşanmışken, İrem'e belli etmesem de evrenin bu düğüne engel olmaya çalıştığını düşünüyorum.

İrem'i bu sorunlardan biraz olsun uzaklaştırmak adına Porsuk Çayı kenarında öğle yemeği yemek için toplanıyoruz. Eve geldiğim ve Kerem'den uzakta olduğum için son derece mutlu olan annem ve babam, kızlarının evlenip İstanbul'a taşınacağından dolayı buruklaşan Meral Teyze ve Cüneyt Amca, birbirine yeni kavuşmuş biricik âşıklar Derya ve Alp de dahil olmak üzere herkes sığabilmemiz için birleştirilmiş masanın etrafında oturuyor.

İrem elindeki telefonla, yine bir yerlere kaybolan Erkan'ı ararken önündeki İnegöl köftesine çatalıyla minik delikler açıyor. Annem ve Meral Teyze, halk eğitimdeki diğer hocaları çekiştirirken babamla Cüneyt Amca Eskişehirspor'un durumu hakkında hararetli bir konuşmaya dalmış durumda. Alp'le Derya ise sanırım şu an en çok izlenilesi görüntüyü oluşturuyor.

Askerden döndüğünden beri Derya'nın etrafında pervane olan çiçeği burnunda baba adayımız Alp, sevgilisini elleriyle besliyor. Derya'ysa ona kıyamadığından mıdır nedir bize yaptığı nazın onda birini bile yapmıyor Alp'e. Yeni kavuşmuş olmalarının verdiği enerjiyle ve Alper'in neredeyse bitmek bilmeyen tekmeleriyle oldukça mutlu görünüyorlar.

Deryaların mutlu hallerini gördükçe, *Yarın olsa da benim sevgilim de gelse bir an önce,* diye geçiriyorum içimden. Kerem'i burada, en yakın arkadaşımın düğününde, ailemle aynı masada yan yana otururken düşünmek ürpermeme sebep olsa da sevgilime duyduğum özlem oldukça ağır basıyor. Telefonumun çalmasıyla gülümseyerek arayanın ismine bakıyorum. Kalp kalbe karşı derler, değil mi? Kesinlikle doğru bir deyiş.

"Hayatım," diyerek açıyorum telefonu ve aynı anda hem annemin hem de babamın ters bakışları beni buluyor.

"Senden ayrı kalmak bana hiç iyi gelmiyor," diyor Kerem, burnundan soluduğunu belli eden bir sesle.

Yüzümdeki ifadeyi sabit tutmaya çalışırken ne olduğunu merak ediyorum. Annemlerin bakışları beni gölge gibi takip ederken rahat konuşamayacağımı fark edip masadan kalkıyorum. Beni duyamayacakları kadar uzaklaştığımda, çay kenarındaki söğüt ağacının altındaki banka oturuyorum.

"İyi misin aşkım? Sesin pek iyi gelmiyor," diye soruyorum hemen.

"Biraz sinirliyim galiba," diyerek itiraf ediyor.

"Ne yapıyorsun şu an?" diye sorarken bir yandan da Uğur Bey'in anlattığı sakinleşme egzersizlerini hatırlamaya çalışıyorum. Aramızda kilometreler varken ona nasıl yardımcı olabilirimin planlarını yapıyorum.

"Ne mi yapıyorum? Bir salon dolusu aç insanla uğraşıyorum. Sabahtan beri daha bir kez olsun dinlenemedim. Olaylardan sonra işlerdeki yoğunluk beni şaşırtıyor Zeyno. Reklamın

iyisi kötüsü olmaz derlerken bundan mı bahsediyorlardı?"

Söylediklerini anlamak için birkaç saniye kendime zaman tanıyorum. Kötü bir durum yok gibi sanki. Sinirinin endişelenecek boyutta olmadığını anlayınca epey bir rahatlıyorum. Kerem'in yarı sinirli yarı hayret dolu sesiyle sırıtırken bir yandan da soruyorum.

"Yanlış mı duydum yoksa işlerin yoğunluğundan mı şikâyet ediyorsun şefim?"

"Dalga geçme sevgilinle," diyerek azarlıyor beni. "Yarın düğüne gelemezsem sen sevgilinden, İrem de düğün pastasından olur."

"Hiç şaşırmam valla," derken iç çekiyorum. "Bu aralar tüm aksilikler İrem'i buluyor. Olur da gelemezsen, pastasız kalırsak sürpriz olmaz."

"Ha yani sadece İrem'i düşünüyorsun."

"Gelin olduğu için öncelik onun."

"Merak etme güzelim. Ben gelemesem bile pastayı bir şekilde ulaştırırım. Arkadaşına karşı seni mahcup etmem."

"Pastanın yanına kendini de ilave edersen çok makbule geçer ama işler yüzünden gelemezsen bir gün daha sıkarım dişimi. Zaten yarından sonra hiçbir kuvvet beni burada tutamaz. Hemen yanına kaçacağım."

"İşte duymayı sevdiğim cümleler bunlar," diyor gülerek. Sesindeki sinir neredeyse kaybolmuşken işimi garantiye almak için sormadan edemiyorum.

"Daha iyisin, değil mi?"

"E-evet..." diyor sanki kendisi de sakinleştiğine şaşırmış gibi. "Sinirli hallerim senin sesinle dağıldı gitti."

"İşte böyle ilaç gibi gelirim."

"Boşuna demiyorum bana her zaman iyi geliyorsun diye."

Arabanın bagajında yüz elli kişilik düğün pastası, üzerimde düğünde giyeceğim takım elbiseyle Eskişehir'e yaklaşmak üzereyim ve tabii sevdiğim kadına. Yol boyunca karşıma çıkıp duran ve bagajdaki pastalar için kurulmuş bubi tuzaklarını andıran çukurların birinden daha direksiyonu sağa kırarak kurtuluyorum. Şu pastaların başına bir şey gelmeden teslim edebilsem omzumdan büyük bir yük kalkacak, çok rahatlayacağım. İrem'e verdiğim sözü tutamayacak, Zeynep'in de canını sıkacağım endişesiyle epey bir stres altındayım.

Eskişehir'in içine girdiğimde sokak aralarından geçerken navigasyondan Zeynep'in söylediği yere daha ne kadar kaldığına bakıyorum. Çok değil, birkaç sokak sonra beni beklediği yere varacağım. Dikiz aynasından nasıl göründüğümü kontrol ederken pencereden giren rüzgârın saçımın sol tarafını dağıttığını fark ediyorum. Elimle saçımı düzeltirken bir yandan da yolu takip ediyorum.

Üzerinde ancak düğünlerde giyilebilecek kadar süslü kıyafetler olan çocukların koşturduğunu gördüğümde neredeyse geldiğimi anlıyorum. Son bir sokağa saptığım zaman aradığım yeri buluyorum. Zeynep yanında iki garsonla beni bekliyor ama açıkçası ne pastayı almak için bekleyen garsonlar umurumda ne de sağlam getireceğim diye kendimi yiyip bitirdiğim düğün pastası. Gözlerimi Zeynep'ten alamıyorum ki...

Bunca zamandır birlikte olmamıza rağmen ilk defa resmi bir davette böylesine güzel bir elbiseyle görüyorum sevgilimi. Beyaz tenini saran koyu lacivert kumaş neredeyse tüm vücut hatlarını ortaya çıkarmış. Saçlarını zarif bir şekilde topladığından gerdanı açık kalmış. Teninin altından kendini belli eden köprücükkemikleri sanki benim tarafımdan öpülmeyi bekler gibi duruyorlar. *Kalbim üzerine yemin ederim ki bu gece sona ermeden dudaklarım teninin açıkta kalan her yerine değecek güzelim.*

Aklımı başımdan alan manzara ve beni uçlara sürükleyen düşüncelerim eşliğinde iniyorum arabadan. Garsonlar Zeynep'ten daha atik davranıp yanıma geliyorlar. Bagajı açıp İrem'in istediği ve yüz elli ayrı *cupcake*'ten oluşan düğün pastasını onlara teslim ediyorum. Garsonlar yanımızdan ayrılırken bagajı kapatıp Zeynep'in yanına gidiyorum.

Düğünün yapılacağı bahçeden hoş bir bekleme müziği yayılırken günler sonra doya doya bakıyoruz birbirimize. Zeynep elini göğsünün üzerine götürüp bir şey söylemeden karşımda donup kaldığında ne yapacağımı bilemiyorum.

"Aşkım iyi misin?" diye soruyorum bu tepkisizliği beni rahatsız etmeye başladığında. Elbisesinin uzun eteğini elleriyle kaldırarak etrafımda bir tur dönüyor ve tekrardan karşıma geçtiğinde dudağını ısırarak başını aşağı yukarı sallıyor. "N'oldu sana ya? Niye öyle bakıyorsun?" diyorum yanına doğru bir adım attığım sırada.

"Bugünden sonra sana takım elbise konusunda bir kısıtlama getirmem gerekebilir hayatım," diyor bakışlarını vücudumdan çekmeden. "Bu takımın içinde fazla seksi görünüyorsun."

"Öyle mi?" diyorum çarpık bir gülüşle. Ellerimi sevgilimin beline dolarken kulağına doğru fısıldıyorum. "Tüm hatlarını ortaya çıkaran bu elbiseye bakılırsa asıl benim seni kısıtlamam gerek. Ne kadar iç gıcıklayıcı göründüğünün farkında mısın?"

"Belki de sadece birbirimizin aklını çeliyoruzdur."

"Umarım sadece öyledir. Yoksa antrenman niyetine birkaç adam dövmek benim için sorun olmayacak bilesin," diyerek takılıyorum ve beklediğim tepki çok geçmeden geliyor.

"Kerem!" diyor göğsüme vurarak. "Annemle babamın radarında olacağımızı unutma."

"Merak etme şaka yapıyorum," diyorum çenesini tutup hafifçe sıkarken. "Bugün belki ailenin de gözüne girerim."

Yüzünü sevimli bir ifadeyle buruşturduğundan burnunun üst kısmından göz altlarına doğru uzanan çizgiler beliriyor. "Hevesini kaçırmak istemem ama bunun pek olacağını sanmıyorum aşkım," diyor elleri ceketimin yakalarını tutarken. "Ama biz, yan yana olmanın tadını çıkarabiliriz."

Beni kendisine doğru çektiğinde başımı eğerek dudaklarına uzanıyorum. Bahçe duvarı ve ağaçlar tarafından saklanmış olsak da ailesine ya da herhangi bir tanıdığa yakalanmamak için kısa sürede ayrılıyoruz.

"Ruj olmuş," diyor Zeynep yüzüme eğlenir gibi bakarak. Sonra başparmağıyla dudağıma bulaşan ruju temizliyor.

"Çıktı mı bari?" diye soruyorum dudaklarımı uzatarak.

"Çıktı çıktı," derken bir kez daha kontrol ediyor. "Benimki bulaşmış mı?"

Kor gibi kırmızı duran dudaklara bakarken iç çekiyorum. "Düzgün görünüyor."

"O zaman hazırsan içeri geçelim mi?" diye soruyor derin bir nefes aldıktan sonra.

"Gel bakalım." Sağ kolumu Zeynep'e uzatıyorum. Gülümseyerek koluma giriyor. Diğer eliyle de eteğini hafifçe kaldırarak benimle birlikte yürüyor.

Yuvarlak masaların yerleştirildiği, ortasında küçük bir dans pistinin bulunduğu ve kenarında bir göletin yer aldığı bahçeye giriyoruz. Gözlerim Derya ve Alp'i ararken en olmadık kişiye denk geliyor, Zeynep'in babası gözlerini kısarak bize bakıyor. Bakışlarından adeta kıvılcımlar çıkıyor.

"Geleceğimi haber verdin, değil mi?" diye soruyorum Zeynep'e dönerek.

"Buraya geldiğimden beri 'Kerem de düğüne gelecek. Kesinlikle gelecek. Kendinizi hazırlayın kesinkes gelecek,' diyerek alıştırdım onları, merak etme."

"Sanırım pek etkili olmamış. Çaktırmadan babana baksana."

Başını çevirip baktığında, "Ah baba ya!" diyerek yakınıyor babasının haline. "Neyse düğün var diye bir şey yapamaz. Rahatız bu gece."

"Çok rahatlatıcı oldu bu," diyorum Armağan Amca'nın bakışları hâlâ üzerimdeyken. "Babanın bakışları beni küle çevirmeden önce bir yere geçip oturalım mı?"

"Sana bir iyi bir de kötü haberim var," diyor sıkıntılı bir sesle.

"Önce iyiyi söyle."

"Hemen geçip oturabiliriz."

"Kötü haber?" diyorum soru soran bir tınıyla.

"Bizimkilerle aynı masada oturmak zorundayız."

"En azından Alpler aramıza girsin de kan çıkmasın. Sahi nerede onlar?" diyorum etrafta göremeyince.

"Derya ayaklarını uzatmak için gelin odasına gitmişti. Alp de kesin onun yanındadır."

"Biz de gidelim," diyorum Zeynep'i bahçenin içinde yer alan kapalı alana doğru çekerken.

Tabii hesap edemediğim bir şey var, o da gelin odasında bulunan Zeynep'in annesi. Bahçe bahçe değil adeta mayın tarlası. Nereden kimin çıkacağı belli olmuyor. Umarım bu geceyi kazasız belasız atlatabilirim.

Günlerdir çıkan tüm aksiliklere rağmen canım arkadaşımın nikâhı sonunda kıyılıyor, hem de benim şahitliğimle. Erkan'ın son dakikada ayarladığı müzisyenlerin çaldığı ve onlara son derece uyan şarkıyla ilk danslarını ediyorlar karşımızda.

Bense Kerem'in yanına oturmuş, aramızdaki birkaç sandalyeye rağmen kızgın bakışlarla bizi süzen ailemi görmezden gelerek, İrem'le Erkan'ın danslarını izliyorum. Mutlulukları da izlenmeyecek gibi değil hani. Gülümserken ağızları kulaklarına varıyor resmen. Durup durup birbirlerine bir şeyler söylü-

yorlar sonra tekrardan gülmeye başlıyorlar. Ne konuştuklarını, neye bu kadar çok güldüklerini merak ediyorum. Boş bir ânında belki de ne konuştuklarını sormalıyım.

Kerem'in, "Güzelim biz de dans edelim mi?" diye soran sesiyle onları izlemeyi bırakıyorum. Tam Kerem'in bana uzattığı elini tutacakken babamın itiraz kabul etmeyen sesiyle hevesimiz kursağımızda kalıyor.

"Baba kız bir dans edelim Zeynep."

Kerem'e çaresiz bir bakış atıyorum. Anlayışla gözlerini yumuyor ve geçmem için sandalyemi çekiyor. Babamın yanına yaklaştığımda bana uzattığı elini tutuyorum. Dans pistinde arkadaşımın yanına geçtiğimizde İrem bana sırıtarak bakıyor. Kursağımda kalan hevesi ona belli etmeden sevecen bir öpücük atıyorum.

"Niye geldi bu turunç kafa?" diyor babam çatık kaşları altında.

"Geleceğini söylemiştim," diyorum olduğumuz yerde sağa sola sallanmaya başladığımızda. "Hem Kerem'e turunç kafa deyip durma lütfen."

"Bu çocuktan hoşlanmıyorum Zeynep."

"Yine başa mı döndük babacım?" Kaşlarım bıkkın bir ifadeyle çatılıyor. "Kerem beni çok seviyor. Ben de onu çok seviyorum. Önemli olan bizim birbirimizle anlaşmamız, değil mi?"

"Seninle erkek arkadaşların hakkında konuşmaktan keyif aldığımı mı düşünüyorsun?" diyerek homurdanıyor.

"O zaman işi yokuşa sürme sen de."

Benim dediklerimi hiç duymamış gibi, "Sevemedim bu turunç kafayı. Eskişehirli değil. Onu da bırak, ülke sınırlarından bile değil bu çocuk," diyor homurdanarak.

"Ah babam ya," diyerek sarılıyorum boynuna. Hayatımda sevdiğim iki adamın böyle karşı karşıya gelmesi beni gerçekten sıkıntıya sokuyor.

"Müsaadenizle Armağan Amca'cım," diyen Alp'in sesiyle ayrılıyorum babamın boynundan. Annemle dans eden Alp'i görünce gülümsüyorum.

"Tabii oğlum. Hem ben de hanımla dans etmemiştim çoktandır," diyerek annemin yanına geçiyor. Babam annemle dans etmeye başladığı sırada ben de Alp'le dans etmeye başlıyorum.

"Çaktırmadan sola doğru kayıyoruz Zeyno'cum," diyor dişlerinin arasından. Dans adımlarımız sadece sola doğru giderken düşmemek için sıkı sıkı tutunuyorum omzuna.

"Beni Kerem'e götürüyorsun, değil mi?" diyorum gözlerim kalabalığın içinde sevgilimi ararken.

"Aynen öyle," diyor gülerek.

"Sen var ya bu dünyanın en iyi arkadaşısın hatta en iyi abisisin," diyorum yanaklarını sıkarak.

"Kardeşlik konusunda sen de fena sayılmazsın," diyor yanaklarını elimden kurtarmaya çalışırken.

Babamların görüş alanından çıktığımızda Derya'yla Kerem'i görüyorum. Derya'nın karnı yüzünden aralarında yarım metrelik bir mesafeyle dans etmeye çalışıyorlar. Birkaç adımda yanlarına varıyoruz. Alp Derya'yı kolunun altına alırken ben de Kerem'in boynuna atlıyorum. Sevgilime sıkı sıkı sarıldığımda onun güçlü kolları da düşmemem için belimden destek çıkıyor.

"Sevgilimi bana getirdiğin için teşekkür ederim," diyor Kerem, Alp'in sırtına vurarak.

"Sevgilime eşlik ettiğin için teşekkürler," diyor Alp de karşılık olarak.

Onlar yanımızdan uzaklaşırken Kerem'le dans etmeye başlıyoruz. Beni bahçenin en tenha köşesine doğru çekerken çalan müzik değişiyor. Kadife sesli kadın solist hafif, yabancı bir şarkı söylemeye başlıyor.

Kerem'in eli belimi sahiplenici bir tavırla tutarken, "Ne zamandır seninle konuşmak istediğim bir konu var," diyor.

"Konuşalım," diyorum onun büyüsüne çoktan kapıldığım sırada.

"Alp geldi, bebeğin eli kulağında... Sanırım çatı katını artık onlara bırakmanın zamanı geldi."

Bir süredir aklımı meşgul eden konuyu duyunca iç çekiyorum. "Bunu ben de ne zamandır düşünüyorum. Kendime kalacak bir yer bakmam gerek."

"Bakmana gerek yok," diyor beni kendisine iyice yaslarken. Kulağıma doğru eğildiğinde nefesini hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanmaya başlarken fısıltı gibi çıkan kelimeleri duyuyorum. "Bana taşın Zeynep. Artık aynı evi paylaşmamızın zamanı gelmedi mi?"

Kerem'in teklifiyle afallarken şiddetli bir patlama sesiyle bir anda göğsüne siniyorum. Gökyüzünü aydınlatan havai fişeği fark ettiğim sırada Kerem'in elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtımda geziniyor. Gökyüzünü renklere boğan gösteriye bakarken göğsüm az önce aldığım teklifin etkisiyle heyecanla inip kalkıyor. Kerem'in dudakları kısa bir an için şakağıma değiyor, sonra gözlerini gözlerimden ayırmadan bir kez daha soruyor.

"Teklifimi kabul edecek misin sevgilim?"

Cevap vermeden önce bakışlarım bir anlığına babamların bulunduğu yere doğru kayıyor.

"Eğer olmaz dersen anlarım," diyor eliyle yanağımı okşayarak.

Başımı iki yana sallayarak onu olumsuz düşüncelerden uzaklaştırıyorum. Havai fişekler yüzünden bir aydınlanan bir kararan yüzüne bakarak en samimi hislerimle konuşuyorum.

"Hayatımda değer verdiğim iki erkek var. Birisi bugüne kadar yanımda olan babam, diğeriyse hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim sen. O yüzden sevgilim, seninle aynı evde seve seve yaşarım."

20. BÖLÜM

"Herkül"

Derya ve Alp iki günlük Ağva tatilleri için eşyalarını hazırlarken ben de salonda onları bekliyorum. Kerem'in yanına taşınacağımı henüz söyleyecek fırsat bulamadığımdan yola çıkmadan önce onlarla konuşmam lazım. Salona gelmelerini beklerken verecekleri tepkiyi tahmin etmeye çalışıyorum. Olumsuz bir durum yaşamayız herhalde. Hem baş başa kalacakları için sevinirler bile.

"Sen geç aşkım, suyunu getiriyorum hemen," diyen Alp'in sesiyle oturduğum koltukta arkamı dönüp bakıyorum. Derya paytak adımlarla yanıma gelirken Alp de mutfağa su getirmeye gidiyor.

"Bitti mi hazırlığınız?" diye soruyorum Derya'nın oturmasına yardım ederken.

Tek hamlede oturabildiği günleri geride bıraktığından beri önce koltuğun ucuna poposunu dayıyor, ardından geriye doğru çekiyor kendini. Genişleyen ve gitgide şişen karnı yüzünden bacaklarının bir araya geldiği anlar ise sayılı. Birbirine küs akrabalar gibi yan yana gelmektense mesafeli durmayı tercih ediyorlar.

"Bitti bitti. Sırt çantasına birkaç kıyafet tıkıştırdım."

"Yetecek mi?"

"Yeter ya niye yetmesin? Zaten Alp işe başlayacak önümüzdeki hafta. O yüzden çok kalamayız. Hem biliyorsun, ba-

bamla Deniz'in de sergisi var. Onlar gelmeden bir iki gün kafa dinleyelim dedik."

Alp'in askerliğini bir an önce aradan çıkarma sebebi olan işi onu bekliyordu ama benim bildiğim kadarıyla Alp'in yokluğunda geçici olarak işe aldıkları eleman bir süre daha çalışacak, Alp de gecikmeli olarak önümüzdeki ay başlayacaktı.

"Alp gelene kadar aldıkları eleman gitmiş mi?" diye soruyorum.

"Aaa, sana söylemeyi unuttuk mu biz?" diyerek elinde su bardağıyla Alp geliyor yanımıza. İçinde birkaç yaprak taze nane bulunan koca bir bardak buzlu suyu Derya'ya uzatıyor.

"Ben önümüzdeki ay diye biliyordum," diyorum.

"Kusura bakma Zeyno'cum yolculuktu, düğündü derken arada kaynadı herhalde," diyor Derya suyundan kana kana içtikten sonra.

"Yok, ne kusuru? Beklemek zorunda kalmayacağına çok sevindim canım," diyorum Alp'e gülümseyerek. Sonra taşınma mevzusuna getiriyorum konuyu. "Aslında benim de sizlerle konuşmak istediğim bir konu var."

"Konuşalım canım," diyor Alp, Derya'nın boşalan bardağını alıp sehpaya bıraktığı sırada. Tekrardan oturduğunda kolunu Derya'nın omzuna atıyor. Diğer eliyse Derya'nın karnının üstündeki yerini alıyor.

"Meraklandım şimdi," diyor Derya, bana bakıp gülerek.

"Alp askerden döndü, Alper'se ha geldi ha gelecek. İkinizin baş başa kalmaya ihtiyacı var. Hem Alper'e bir oda lazım ve farkındaysanız bu ev oldukça küçük. Ben de ne zamandır ne yapabilirim, diye düşünüp duruyordum. Kerem de aynı şeyi düşünüyormuş ki onun yanına taşınmamı istedi. Büyük ihtimalle siz Ağva'dan döndüğünüzde ben Kerem'in yanına taşınmış olacağım," diyerek durumu açıklıyorum.

"Zeyno... Böyle bir şeyi duymayı beklemiyordum açık-

çası," diyor Derya duyduklarından dolayı bocalayarak. "Bizi düşündüğünüz için teşekkürler kuzum ama burası senin de evin, gitmek zorunda değilsin. Bir yolunu buluruz, birlikte kalabiliriz."

"Evet Zeyno, birlikte kalabiliriz," diyor Alp de tüm samimiyetiyle. "Alper için uzun bir süre oda gerekmez, bizim odamızda yatabilir. Gitmene gerçekten gerek yok."

Arkadaşlarımın ellerini tutup kendilerini suçlu hissetmesinler diye tatlılıkla gülümsüyorum. "Sizin bir aile olmanızın zamanı geldi. Benimse Kerem'e verilmiş bir sözüm var. O yüzden sevgilimin yanına taşınıyorum. İtiraz da istemiyorum."

Deryalar yola çıktıktan kısa bir süre sonra sevgilim eve geliyor. Eşyalarımı toplamam için bana yardım edecekken neredeyse bütün işi o yapıyor. Kitaplığımdaki kitapları, deniz fenerlerimi ve duvarda asılı olan fotoğraflarımızı kolilere yerleştirdikten sonra şifonyerdekileri çıkarmak için gidiyor.

"Buradakileri alacak mısın?" diye soruyor çekmeceyi açmadan önce. Yüzüne gülerek bakıyorum. Çekmeceyi açtığı an hararetli bir sesle beni mi kendisini mi ikna etmeye çalıştığından emin olamayarak konuşuyor.

"Alıyorum bunları. Hepsini alıyorum," diyor iç çamaşırlarımı valize doldurmaya başlarken. Yeni aldığım siyahlı grili kombinezonun askılarını parmaklarına geçirip aşağı doğru sarkıttığında iç geçiriyor. "Bunu karanlık çekmecelerde tutmanın ne kadar günah olduğunu bilmiyor musun yoksa?" diyor tek kaşını kaldırarak. "Niye giyilmiyor bu? Giyiliyorsa niye ben görmüyorum?"

Onun haline dayanamayıp işveli bir kahkaha atıyorum. "Yeni aldım, o yüzden görmedin."

"Ne zaman aldın?"

"Gerçekten bir önemi var mı?"

"Merak ettim sadece," diyor kombinezonu katlayıp valize yerleştirirken.

"Düğünden önce İrem'le alışverişe çıktığımızda aldım," diyorum önemsiz bir ayrıntıyı onunla paylaşırken.

"Onlardan haber var mı?"

Gardıroptan çıkardığım elbise yığının arkasından cevap veriyorum. "Mesaj atmıştı, Marmaris'e varmışlar. Dönene kadar bir daha haber alacağımı da sanmıyorum."

"Akılları varsa dünyayla irtibatlarını keserler," diyor Kerem gülerek.

"Çok fenasın."

Yanından geçtiğim sırada popoma vuruyor. "Sanki sen değilsin."

"Kerem!" diyorum şakacı bir sesle. "İş yapıyoruz şurada. Biraz ciddi olur musun?"

"Bunları toplarken ciddi olmamı nasıl beklersin?" diyor dantelli çamaşırlarımdan birini bayrak gibi sallarken. Külotu elinden kaptığım gibi valizin içine atıyorum. Yanına gitmemi fırsat bilerek belime sarılıyor. "Biraz ara mı versek işe?" diye soruyor yüzüme beklentiyle bakarken.

"Sadece birazcık," diyorum, bunun birazdan daha uzun olacağını bildiğim halde ama çatı katındaki odamdan ayrılmadan önceki son saatlerimi Kerem'le geçirmek, o an için yapılacak en iyi şeymiş gibi geliyor.

Kerem beni de kendisiyle birlikte yatağa doğru çekerken, "Kesinlikle birazcık," diye mırıldanıyor.

Zeynep'in zamanında Derya'ya verdiği sözü yerine getirmek için Alper'in odasına mobilya bakıyoruz. Ele ele girdiğimiz dördüncü mağazada bizi üniversite çağlarındaki genç bir görevli karşılıyor.

Kız bir bana bir Zeynep'e bakarak, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

"Bebek mobilyası bakacaktık," diyor Zeynep gözü teşhir ürünlerindeyken. Kızın gözleri umutsuz bir ifadeyle Zeynep'in karnını süzerken, "Bebeğinizin cinsiyeti belli mi?" diye soruyor.

"Bizim değil-" diyen sevgilimin sesini bastıran yüksek sesimle cevap veriyorum kıza.

"Oğlan. Oğlumuz olacak."

Zeynep kaşlarını çatarak bakıyor yüzüme. "Ne yapıyorsun Kerem?" diye fısıldıyor kulağıma doğru.

Alnının ortasına doğru gelen çatık kaşlarının arasından öpüyorum, "Bırak da biraz eğlenelim aşkım."

"Bebeğin cinsiyetini ne kadar erken öğrenmişsiniz. Eşinizin karnı bile yeni yeni çıkmaya başlamış," diyor kız, Zeynep'i süzmeye devam ederken.

Aynı anda Zeynep ağlamaklı bir sesle yine fısıldıyor kulağıma. "Bu kız ne diyor Kerem? Hamile gibi mi görünüyorum cidden? Benim göbeğim mi var Allah aşkına? Onca spor yapıyorum ne göbeği ya? Ağlayacağım valla!"

Zeynep'in haline içten içe gülerken kolumu beline doluyorum. Diğer elim de aslında hiç var olmayan karnının üzerinde duruyor.

"Bana bir bakın hanımefendi. Böyle bir babanın olsa olsa anca oğlu olur, değil mi?" diyorum böbürlenerek. Zeynep'in çaktırmadan koluma attığı çimdikle küçük bir inilti koparsam da gülümsemeye devam ediyorum.

"Babası öküz olduğu için çocuktan beklentilerimi düşük tutuyorum canım. O yüzden oğlan değil, direkt öküz doğuracağım. Öküzlere özel mobilya varsa sen onları göster bize," diyor Zeynep huysuzlanarak. Görevli kız ne diyeceğini bilemiyor ve sessizce mobilyaların olduğu yere doğru götürüyor

bizi. Arkasından giderken Zeynep de söylenmeye başlıyor.

"Ben göbeğim mi var, diye sana ağlanıyorum. Beni rahatlatacağın yerde kıza hava atma peşindesin. Hem elin kızı niye sana bakıyor? Gözlerini oymam için mi bakıyor? Bir de çok matah bir şeymiş gibi erkek adamın erkek evladı olur nidaları atıyorsun. Dua et bir çimdikle kurtuldun elimden."

"Abartmıyor musun güzelim?" diyorum alaylı bir gülüşle.

"Az bile yapıyorum."

"Bu duygusallık hamilelik yüzünden mi?" diyorum Zeynep'i daha da kızdırmak için. Karnına doğru eğilip konuşuyorum. "Oğlum, annene fazla hormon yüklemesi yapıyorsun, ceremesini ben çekiyorum."

"Ah Kerem, sen gerçekten iflah olmazsın," diyor başını iki yana sallayarak. Yüzündeki kızgın ifade yumuşamaya başlarken kalbini eritecek cümleyi söylüyorum.

"Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum öküzüm," diyor gözlerini devirerek.

"Bu takım en çok satan modelimiz," diyen görevli kızın sesiyle dikkatimizi mobilyalara veriyoruz.

"Beğendin mi çocuğumun annesi?" diye soruyorum Zeynep'e. Bana bakıp gülerek başını hayır anlamında iki yana sallıyor.

"Gün boyu erkek bebeğe denizci, kız bebeklere ise prenses modelleri görmekten yıldım. Daha faklı şeyler istiyorum ben," diyerek derdini anlatıyor.

"Anladım efendim... İsterseniz farklı parçalar seçerek bebeğinize özel bir takım yapabilirsiniz," diye öneride bulunuyor.

"Mantıklı aslında, değil mi sevgilim?"

"Benim de aklıma yattı aşkım."

Bu cümleden sonra mobilya mağazasının altını üstüne getirerek odada kullanabileceğimiz mobilyalar arıyoruz. Bebek odası olmasına rağmen ahşap beşik dışında diğer mobilyala-

rın hepsini büyüklere ait olan yatak odası takımları arasından seçiyoruz.

Zeynep'in söylediğine göre Derya da cicili bicili mobilyalardan daha çok, gösterişten uzak ve belli bir tarzı olan şeyler istiyormuş. Seçtiğimiz mobilyalarla sanırım tam da Derya'nın istediği gibi bir oda hazırlamış olacağız.

"Harika bir şey bu!"

Zeynep'in sesiyle kafamdaki düşüncelerden sıyrılıp gözlerini hayranlıkla diktiği yere bakıyorum. Karşımda annemle babamın eski yataklarına benzeyen ahşap başlıklı bir karyola var. Tek bir farkla; bu karyolanın dört yanından yükselen ahşap direklere beyaz tüller bağlanmış.

"Hı güzelmiş," diyorum yatağı çok da umursamayarak.

Beni yatağın olduğu yere doğru çekiştiriyor. "Gel yakından bakalım."

"Nesine bakacaksın güzelim, bildiğimiz yatağın biraz süslenmiş hali."

"Bu bir yataktan daha ötesi. Şu işçiliğe bakar mısın?" derken parmakları karyola direği üzerine oyulmuş sarmaşık motiflerinde dolanıyor. Ben de yakından bakmaya başladığım sırada, "Emek harcandığı kesin," diyorum.

"Hele bu tüllere ne demeli? İnsan bu yatakta kendini prenses gibi hisseder," diyor iç çekerek.

Bense sevgilimle aynı şeyi düşünmüyorum. Bu yatağın görüntüsü bana pek de hoş olmayan sünnet anılarımı hatırlatıyor. Annemin Mert ve benim için hazırladığı sünnet yatağının tepesinde de aynı buna benzer bir cibinlik asılıydı ve ben, kendimi prensten çok yaralı bir kuş gibi hissediyordum.

"Bunu alsak olmaz mı?" diye soruyor Zeynep yalvarır gibi yüzüme bakarken. Düşüncelerim, yatağın bana anımsattıkları ve Zeynep'in hevesli yüzü arasında gidip gelirken sevgilimin isteği ağır basıyor ve kabul ediyorum.

"Madem bu kadar istiyorsun alalım o zaman," diyorum gülümseyerek.

Kerem'le seçtiğimiz mobilyalardan sonra bir kafede oturuyoruz. Önce evdeki eşyalarımın taşınması sonra da mobilya alışverişi beni epey yorduğundan, oturmanın tadını çıkarıyorum. Meyve suyumdan aheste aheste içerken telefonum çalmaya başlıyor. Kerem yanındaki sandalyede duran çantamdan telefonumu çıkarıp bana vermeden önce arayana bakıyor.

"Veterinerden arıyorlar."

Yayıldığım yerde toparlanırken telefonu alıyorum. "Yaralı köpek içindir."

"Efendim?" diyerek açıyorum telefonu.

"Zeynep Hanım merhaba. Umarım rahatsız etmiyorumdur," diyor veterinerdeki kadın.

"Yok yok, müsaitim Sevtap Hanım. Güzel gelişmeler mi var yoksa?"

"Evet, köpeğimiz taburcu edebileceğimiz kadar iyileşti. Onu haber vermek için aramıştım."

"Çok güzel bir haber bu. Birkaç saat içinde yanınıza uğrayacağım o zaman," diyorum gülümseyerek.

"Bekliyor olacağız Zeynep Hanım."

"Görüşmek üzere," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Konuştuklarımızı sevinçle anlatıyorum sevgilime. "Köpeği bugün alabilirmişim. Taburcu olacak kadar iyileşmiş."

"Çok sevindim güzelim. Biraz dinlenelim gidip alırız," diyor sevincimi paylaşırken. Sonra muzip bir ifadeyle devam ediyor. "Ya da Mert'i arayıp ona mı aldırsak?"

Kahkahama engel olamıyorum. Yan masadaki kadın dönüp bana bakarken utanarak ağzımı kapatıyorum.

"Çocuğun yüreğine bu kadar erken indirmeyelim," diyo-

rum kendimi dizginleyebildiğim sırada. Kerem'in sevgilisi olduğumu ispat eden cümleyi de peşinden sıralıyorum. "Mert'i heyecanlandırmak için en azından yarına kadar bekleyelim."

"İşte benim sevgilim," diyor Kerem bana doğru elini uzatarak. Açılan avucuna beşlik çaktığımda yüzümü aydınlattığına emin olduğum bir gülümsemeyle bakıyorum sevgilime.

Yorgunluğumuzun etkisi biraz olsun geçince soluğu veterinerde alıyoruz. Sevgili oğlum sekerek de olsa etrafta dolanıyor. Yaraları uzayan tüylerinin arasında neredeyse kaybolmuş durumda. Pia'yı aşı için getirdiğim günden sonra oğlumu ziyaret etmek için sık sık uğradığımdan beni tanıyarak kuyruk sallamaya başlıyor.

"Hoş geldiniz Zeynep Hanım," diyor Sevtap Hanım ve uzattığı eli tutup tokalaşıyorum.

"Oldukça iyi görünüyor. Yürümeye başlamış artık," diyorum köpeği izlerken.

"Gayet iyi durumda. Yakın zamanda topallaması da geçecektir."

"Alıp gidebiliyor muyuz hemen?" diye soruyorum köpeğin yanına gidip başını okşamaya başladığımda. Gözlerini keyifle yumup sevilmenin tadını çıkarıyor.

"Gitmeden önce köpeği sizin üzerinize kaydedip ona bir kimlik çıkarmam lazım," diyor Sevtap Hanım.

"İstersen benim üzerime de kaydettirebiliriz. Pia'dan alışkınım bu tür prosedürlere," diyor Kerem.

"Ne demiştim, unuttun mu? Senin kızın varsa, benim de oğlum var," diyorum gülerek.

"Çocuklar arasında böyle ayrımcılık yapman hiç hoş değil. Pia duysa kim bilir ne kadar üzülür," diyor Kerem sahte bir kınamayla. Ardından da dayanamayıp gülmeye başlıyor.

"Gerçekten çok tatlısınız," diyor Sevtap Hanım bankonun arkasına geçip işlemleri başlatacağı sırada. "Sizin gibi çiftlere

günümüzde pek sık rastlayamıyorum. Birbirinizin kıymetini bilin."

"Teşekkür ederiz," diyorum biraz utanarak. Kerem bana sarılıp saçlarımın arasına bir öpücük bıraktığında kadının bizi izleyen bakışlarıyla daha da utanıyorum. Allahtan kimlik bilgileriyle başlayıp ev adresiyle devam eden kayıt işlemi sırasında bizim tatlılığımız unutuluyor ve rahatlıyorum.

"Köpeğin ismine ne yazalım?" diye soruyor Sevtap Hanım.

"Bir isim düşündün mü güzelim?"

"Evet düşündüm, Herkül," diyorum ve acıyan bacağına rağmen dolanmaktan geri kalmayan köpeğe gülümseyerek bakıyorum. "Çok güçlü bir köpek. O yüzden güçlü bir adı hak ediyor."

"Herkül... Güzel seçim," diyor köpeğin adını kimliğe yazarken. Veterinerin kaşe ve imzasından sonra kimliği nihayet alıyoruz.

"Umarım sana verdiğim ismi beğenmişsindir Herkül," diyorum köpeği gitmeye hazırlarken. "Umarım yeni evini, yeni aileni de seversin."

Ben onunla konuştukça sarı tüylerle çevrili kahverengi gözleri anlamak istercesine bakıyor yüzüme. Kerem'in yardımlarıyla arabanın arka koltuğuna oturtuyoruz. Ne tepki vereceğini bilemediğimizden ben de Herkül'ün yanına oturup sırtını okşuyorum.

"Bizimle geldiğin için çok mutluyum. Seni çok seveceğim," diyorum canını yakmadan Herkül'e sarılırken.

Kerem bana dikiz aynasından gülümseyerek bakıyor. Sadece Herkül değil ben de bugünden sonraki hayatımı yeni bir evde geçireceğim için, "Hazırsanız yeni evimize doğru yola çıkalım," diyor.

"Hazırız," diyorum elimi uzatıp omzunu sevecen bir şekilde sıkarken. "Yanımızda sen olduktan sonra her şeye hazırız."

21. BÖLÜM

"Gerçek Olan Hayaller ve Rüyalar"

Çatı katında boşalttığım odamı yeni sahibi için sevgilimle boyayacağız bugün. Kerem, birlikte seçtiğimiz boyaları yukarı taşırken ben de bizimle gelen Pia ve Herkül için terasta yer hazırlıyorum.

Geçirdiği kaza ve yeni bir ortama alışma süreci yüzünden zaman zaman hırçınlık yapan Herkül'ün en büyük yardımcısı Pia oluyor. Hırçınlık anlarında ne ben ne de Kerem onu sakinleştiremezken ilginç bir şekilde Pia'nın ilgisi sayesinde kısa sürede yatışıyor ve birlikte oynamaya başlıyorlar. Bu ikili tahminimden de iyi anlaşıyor.

"Güzelim!"

Kerem'in teras kapısından seslenmesiyle elimdeki mama kabını duvar kenarına bırakıp ona dönüyorum. Üzerinde rengi solmuş eski bir tişört, altında her an belinden düşecekmiş gibi duran eşofmanı ve elinde boya fırçasıyla karşımda durup bana çapkın çapkın bakıyor. Bu, bir zamanlar hayalini kurduğum görüntüyle tıpatıp aynı. Yine de gerçeği hayallerimden çok daha baştan çıkarıcı.

"Ben hazırım, başlıyorum," diyor elindeki fırçayı bana doğru sallarken.

"Hazır olduğunu görüyorum da bakalım ben nasıl hazır

olacağım," diye kendi kendime mırıldanıyorum.

"Ne dediğini anlamadım," diyerek terasa doğru bir adım atıyor. Adım attığında sanki eşofmanı belinden biraz daha kayıyor ya da öyle olmasını istediğim için zihnim bana oyun oynuyor.

Kerem'i geçiştirebilmek için en beyazından bir yalan söylüyorum. "Ben de geliyorum birazdan demiştim."

Yanıma gelmesi için gerekli olan üç adımı atıp elmacıkkemiğimin hemen üstüne oldukça sesli ve bir o kadar da sulu olan öpücüğünü bırakıyor. "Burada böyle oyalanıp bütün işi bana yaptırmayı mı planlıyorsun?"

"Aaa delinin zoruna bak!" diyorum gülerek.

"Çok oyalanma," diye uyarıp içeri giriyor.

O gittikten sonra ellerimi saçlarımın arasından geçirip bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıyorum. Sanki beni dinleyen birisi varmış da ona dert yanıyormuşum gibi konuşmaya başlıyorum.

"Üzerindekilere rağmen neden bu kadar çekici? Eminim un çuvalıyla gezse onunla da çekici görünür. Haksızlık bu!"

Kendisiyle konuştuğumu sanan Pia ön patilerini karnıma dayayarak görüş alanıma giriyor. Tabii Herkül de geri kalmıyor, o da sol tarafıma geçip burnuyla dürtüklüyor beni. İkisinin de başını okşuyorum.

"Bu babanızla işim iş valla. Bana şans dileyin," diyorum ve Kerem'in peşinden gidiyorum.

Zeynep'in – gerçi yeni sahibine göre Alper'in – odasının tavanını birlikte seçtiğimiz gökyüzü mavisine boyamaya başlıyorum. Zeynep'se ortalarda yok. İşi bana yıkacak zilli, farkındayım. Onun işten kaytaran haline gülerek tavanı boyamaya devam ediyorum.

İşe daldığım sırada, "Bunun daha büyüğünü alamadın galiba," diye söylenen Zeynep'in sesiyle omzumun üzerinden dönüp bakıyorum. Kapının önünde, üzerinde ona aldığım mavi işçi tulumuyla surat asarak duruyor. Başka bedenini bulamadığım tulum ona biraz büyük gelmiş anlaşılan. Elimdeki fırçayı bırakıp yanına gidiyorum.

"Şimdi hallederim aşkım," diyorum yanına geldiğimde eğilerek. "Paçalarını birkaç kez kıvırdık mı olur biter."

Sarkan paçaların altına saklanan ayakları kumaşı yukarı doğru kıvırdıkça meydana çıkıyor. Ayak bileklerine gelene kadar kıvırmaya devam ediyorum. Bu sırada rahat durmayarak parmaklarımı ayak bileğinde gezdiriyorum. Huylandığını belli eden kıkırtısı boş odada yankılanıyor. Onunla ilgilenmekten son derece mutluyken sesi benim için huzur denilen şeyin ana maddesine dönüşüyor.

"Oldu mu?" diyorum işim bitip ayağa kalktığımda. Sağ ayağını ileri doğru uzatıp bakıyor. Sonra yana çevirip bir kez daha bakıyor. "İdare eder sanırım," diyor muzip bir gülüşle.

Salık bıraktığı saçlarını sol omzuna doğru alıyor. Bu hareketiyle saçlarından yayılan misk ve portakal çiçeği kokusu burnuma doluyor. Kokuyu daha çok alabilmek için derin bir nefes alıyorum burnumdan. Aldığım nefesle duygularım sarhoş olurken Zeynep'in gülümsemesi bu sarhoşluğumu ikiye katlıyor. Orada durup birbirimize bakmaya devam edersek duygularımın esiri olacağımı bildiğimden ciddiyetle işimin başına dönüyorum.

"Senin fırçan da burada," diyorum elime diğer fırçayı alıp Zeynep'e uzatırken.

Hâlâ oda kapısında durduğundan yanıma gelmek için çıplak ayaklarıyla küçük adımlar atmaya başlıyor. Zapt etmekte zorluk çektiği saçları her adımıyla omzundan kayıp gidiyor. Bir tutam saç, gözünün önüne geldiği sırada her zaman yap-

tığı gibi eliyle geriye doğru atıyor. Bu sırada bir an için sendeliyor. Düşeceğini anladığım an kollarımı ileri doğru uzatarak onu tutuyorum. Kollarımın arasında dudaklarını sarkıtarak ve muhtemelen utanarak dururken gözlerim takılıp düşürdüğü boya kutusuna kayıyor. Yere yayılan gökyüzü mavisi boyanın ortasında, kollarımda Zeynep'le dururken bir zamanlar gördüğüm rüya gerçek oluyor.

"Farkında mısın, şu an seninle resmen göklere çıktık sevgilim," diyorum gülümseyerek. Bakışlarını yana çevirip yere dökülen boyaya baktığında başını itiraz eder gibi iki yana sallıyor.

"Bu sadece bir boya. Eğer şimdi öpüşürsek asıl o zaman göklere çıkarız," diyor beni kendine çekerken. Gördüğüm rüyadan katbekat daha güzel olan ânın tadını çıkarıyorum ve sevdiğim kadını öpmek için uzanıyorum.

22. BÖLÜM

"Resimdeki Ruh"

Derya'nın ısrarcı aramaları yüzünden ders boyunca cebimdeki telefonun titreşimlerine maruz kalıyorum. Sık sık dikkatim dağılıyor ve bu durum öğrencilerin de dikkatini dağıtıyor. Bu dersten sonra Mürşit Şef'ten bir uyarı alacağıma kesin gözüyle bakıyorum. Dersi bitirip okuldan çıkar çıkmaz Derya'yı arıyorum. Telefonu açtığında hoşbeşle oyalanmayıp direkt konuya giriyorum.

"Derste olduğumu bilmiyor musun? Israrla aramanın sebebi ne?"

"Sakin ol kuzum," diyor oldukça masum bir sesle.

"Doğuruyorum demediğin sürece hışmımdan kaçamazsın hemşire."

"Doğurmama daha bir hafta var," diyor gülerek. Sonra beni arama sebebini açıklıyor. "Annemler geleli kaç gün oldu, siz hâlâ görüşmediniz. Serginin açılışına da birkaç saat kaldı. Bir an önce yanımıza gel diye arıyordum."

Kerem'di, Herkül'dü, işti, yeni evdi derken Derya'nın babasının ve ablasının açacakları sergi benim aklımdan tamamen uçup gitmişti. Öyle ki demin sinirden kudurduğum aramaları için şimdi neredeyse teşekkür edeceğim Derya'ya.

"Geliyorum," diyorum okulun önünde bekleyen taksiye atlarken. Telefonun ahizesini omzuma bastırıp Derya'nın duyamayacağı kadar kısık sesle, şoföre evin adresini söylüyorum.

Araba boş yolda hızla giderken Derya'ya, "Yalnız trafik var. Biraz geç kalabilirim," diyorum.

Şoför gülerek aynadan bana baktığında hiç oralı olmuyorum. Aklımdaki tek şey, eve gidip jet hızıyla hazırlanmak ve sergiye yetişmek. Tabii tüm bunları yaparken sergiyi unuttuğumu kimseciklere belli etmemek, günün altın kuralı.

"Tamam canım," diyor Derya telefonun diğer ucundan.

"Görüşürüz," diyorum ve telefonu kapatır kapatmaz hayatımın odak noktasında yer alan sevgilimi arıyorum hemen.

"Hayatım, bu ne güzel sürpriz? Dersin erken mi bitti?" diye keyifli bir halde açıyor telefonu. Mutfaktan gelen sesler kulağımda çınlarken soluklanmak için birkaç nefeslik zaman tanıyorum kendime.

"Ders zamanında bitti aşkım. Sen çalışmaya dalınca yine saati unuttun galiba."

"Üzgünüm bebeğim," diyor kısık sesle. "Bekle de gelip alayım seni."

"Gelmene gerek yok, ben zaten taksideyim şu an."

"Bana kızgın mısın?"

"Ne? Tabii ki hayır," diyerek itiraz ediyorum. "Az önce Derya'yla konuştum da Fikret Amca'yla Deniz'in sergisini unutmuşum. Eve gidip hazırlanacağım. Sonra da oraya geçeceğim. Sen de işten fırsat bulursan gelir misin?"

"Gelirim güzelim."

"Kerem, sergiyi unuttuğumu kesinlikle belli etmiyoruz, tamam mı?"

Sevgilimin kahkahasını duyuyorum. "Senin için yalan söylemeyi göze alabilirim."

"Çok tatlısın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Yarım saat gecikmeli de olsa sergiye yetişiyorum. Sarı ışık-

larla aydınlatılmış sanat galerisinden içeriye adım attığımda duvarlarda sergilenen tabloların renkleriyle gülümsemeden edemiyorum. Gözlerimi parlak renklerden alamazken, bir filme ait olduğuna emin olduğum klasik müzik beni farklı dünyalara götürüyor.

"Zeynep!"

Adımın seslenildiği yöne baktığımda Derya'nın ailesini ve İrem'le Erkan'ı görüyorum. Fikret Amca, krem rengi şile bezi gömleği, aynı kumaştan dikilmiş pantolonu, boynundaki minik oyalarla çevrelenmiş siyah tülbendi ve ensesinde atkuyruğu yaptığı uzun beyaz saçlarıyla nevi şahsına münhasır bir görüntü içinde. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünün arkasından gülen gözlerle bakıyor bana.

Fikret Amca'nın hemen yanında, bu hayatta gördüğüm en zarif vücuda sahip kadınlardan biri olan Leyla Teyze duruyor. Onu daha da zarif gösteren siyah elbisesi, ayak bileklerinin hemen yukarısında bitiyor ve ayak bileğini ince bir kurdeleyle saran ayakkabısını açıkta bırakıyor. Saçlarını sımsıkı bir balerin topuzuyla toplamış olmasına rağmen kâkülü geniş alnını örtüyor.

Leyla Teyze, "Zeynep'çim," diyerek bana doğru bir adım atıyor. Her zaman çeşit çeşit gümüş yüzüklerle süslü parmakları yanaklarımı tutuyor.

"Bu ne güzel bir enerji Zeynep'çim. Parlıyorsun desem yalan olmaz," derken parmakları benim göremediğim ama onun görebildiği ve beni çepeçevre saran aurama dokunuyor. Gülümsemekten başka ne yapacağımı bilemez bir haldeyken bana sıkıca sarılıyor. Sırtımı sıvazlarken, "Seni böylesine mutlu gördüğüme çok sevindim kızım. Seni böyle parlatan adam kimse tanışmak isterim," diyor.

Ben henüz hiçbir şey dememişken beni böylesine çözümlemesi karşısında şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyorum. Ken-

dimi toparladığımda, "İşten çıkınca yanımıza gelecek. Sizi tanıştıracağım," diyebiliyorum.

"Çok memnun olurum," diyerek beni sevmeye devam ediyor. Eli kolumun üzerini usul usul okşuyor.

"Nasıl olduğumu bir bakışta anladın ama benim senin gibi yeteneklerim yok," diyorum parmaklarımı Leyla Teyze'nin etrafında gizemli bir tavırla gezdirirken. "O yüzden sormam lazım. İyi misin Leyla Teyze'cim?"

"İyiyim canım," diyor ama saniyesinde alıngan bir sesle devam ediyor. "Gerçi sana biraz dargınım."

"Neden?" diyorum koluna girerek.

"Kaç gün oldu geldiğimiz ama yüzünü yeni gördük."

"Bu konuda ne desen haklısın ama inan ki bu aralar çok yoğunum," diyorum kedi gibi sırnaşırken. Anne şefkatiyle beni kolunun altına alıyor.

"Yokluğumuzda Derya'mla ilgilendiğin için seni affediyorum," diyor gülümseyerek.

"Kızı tekeline aldın güzelim," diyor Fikret Amca ve benim kulaklarım, Kerem haricinde birinin *güzelim* kelimesini kullanmasıyla kısa süreli şoka uğruyor.

"Hoş geldin kızım," deyince Fikret Amca'nın sarılmak için bekleyen kolları arasına giriyorum.

"Geç kaldığım için kusura bakma n'olur," diyorum yanağından öpmeden önce.

"Önemli olan gelmendi," diyerek gülümsüyor bana. Fikret Amca'dan sonra sıra Deniz'e geliyor. Derya'dan birkaç yaş büyük olan ablası beni sevecen bir şekilde karşılıyor.

"Vay canına, saçların ne güzel olmuş," diyorum rasta yaptırdığı saçlarına hayranlıkla bakarak. Daha rahat görmem için arkasını dönüyor.

"Olmuş mu cidden?"

"Ba - yıl - dım," diyorum heceleyerek. "Senin tarzına çok yakışmış."

"Teşekkürler," diyor eli saçına doğru giderken. Bu sırada İrem'in kendini belli eden öksürüğünü duyuyorum. Deniz durumu anlayarak, "Bizim misafirlerimizle ilgilenmemiz lazım canım, müsaadenle," diyor ve beni arkadaşlarımla yalnız bırakıyor.

"Nasılsın? Geleceğinize ihtimal vermemiştim. Evden çıkıyor musunuz artık?" diyorum İrem'e sarılarak. Söylediğimle İrem, koluma hatırı sayılır bir çimdik atıyor.

"Gördüğün gibi çıkabiliyoruz," diyor az önceki çimdiğine oldukça zıt bir sırıtışla. "Asıl senden ne haber kuzum?"

"Yoğun bir gün ama iyiyim," diyorum gülümseyerek. "Sen nasılsın Erkan?"

Tablolar ilgisini çekmiş olmalı ki anca İrem'in kolunu dürtüklemesi sonucu aramıza dönüyor. "Zeynep 'nasılsın' diye sordu."

"Pardon kıvırcık ya dalmışım," diyor bana sarılarak. Evlilik mi yaradı ne oldu da bu çocuk böyle insanca davranıyor? Allah'ım peş peşe ne kadar çok kişiye sarılıyorum böyle. Kerem bir gelse de asıl ona sarılsam. En son kahvaltıda gördüğüm sevgilimi özledim.

"İyi gördüm seni," diyorum kafamdaki düşüncelerin arasından.

"İyiyim, karım bana çok iyi bakıyor," diyor böbürlenerek. Aynı anda İrem'in uyarıcı sesi yükseliyor. "Erkan!"

"Kötü bir şey mi dedim aşkım? Hem yalan mı? Çok iyi bakıyorsun bana. Evleneli otuz dokuz gün oldu ve ben şimdiden kilo aldım," diyor karnına vurarak. Gün sayan Erkan beni şaşkına uğratsa da belli etmiyorum.

"Allah muhabbetinizi artırsın," diyorum gülerek.

"Seninki gelmeyecek mi?" diye soruyor Erkan.

"Gelecek, merak etme bu kadar," diyerek takılıyorum ona. Gözlerim Derya ve Alp'i aradığı sırada İrem merakımı gideriyor.

"Sağ tarafa doğru dönünce atıştırmalıkların olduğu bir masa var. Derya onun başındaydı en son," diyor başıyla işaret ederek.

"Bu gidişle çatlayacak, yemin ederim çatlayacak," diyorum Derya'nın yemek yeme aşkından usandığımdan. "Neyse ben biraz tablolara göz atacağım."

"Gerçekten güzel şeyler var," diyor Erkan, beni şaşırtmaya devam ederek. Ona gülümseyip sergiyi gezmeye başlıyorum.

Tablolara bakan insanların arasına karışırken renklerin büyüsüne kapılıp gidiyorum. Yan yana asılmış tablolara hayranlıkla bakarken bir tanesinin önünden ayrılamıyorum. Beyaz tuvalin üzerinde yer alan aslan resmi beni epey bir etkiliyor. Gözleri uzaklara dalmış, başı mağrur bir ifadeyle havaya kalkmış ve rengârenk tüylerden oluşan aslan resmi bana sevgilimi anımsatıyor. Benim Kerem'imin de düşünceli olduğu zamanlar gözleri böyle dalar gider ve resimdeki renk geçişleri kadar sık değişen bir ruh haline sahiptir.

Tablonun önünde oyalanmam Fikret Amca'nın dikkatini çekmiş olmalı ki yanıma gelip elini omzuma atıyor. "Diğerlerine bu kadar zaman ayırmadın. Bunda ilgini çeken şey nedir?" diye soruyor usulca.

"Bana... Bana sevdiğim birini anımsattı," diyorum yutkunarak.

"Kerem'i mi?" diye soruyor başını bana doğru eğerek. Yüzümde utangaç bir tebessüm beliriyor.

"Evet Kerem. Eğer onun ruhunu görme imkânımız olsaydı aynen böyle bir şey görürdük."

"Güçlü ve renkli biri demek ki."

"Aynen öyle," diyorum rahatlayarak konuşmaya başladığımda. "Hem aslanları da çok sever."

"Farkında olmadan sevgilini mi resmettim yani?" diyor gülerek.

O an içimde doğan istekle, "Bu tabloyu ben almak istiyorum Fikret Amca," deyiveriyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, gözü tablonun altında yer alan fiyat tabelasına kayarken. O an dikkat ediyorum tabelaya ancak fiyat yerine kısa bir bilgilendirme yazısıyla karşılaşıyorum.

"Fikret Günay'a ait bu eser, Alper Karcı Hatıra Ormanı'na dikilecek 1000 fidan bedelindedir."

Okuduğum ibare beni duygulandırıyor. "Alper için miydi bu sergi?" diyorum gözlerim dolu dolu olurken.

"Torunuma verecek başka neyim var ki?" diyor bana göz kırparak.

"Fikret Amca, sen gerçekten çok özel bir insansın." Başımı omzuna yaslıyorum. "Alper için bin fidan da benden gelsin o zaman."

"Torunum adına teşekkür ederim."

"Yalnız senden bir ricam var. Kerem buraya geldiğinde eminim bu tabloyu almak için elinden geleni yapacak. Benim aldığımı söyleme olur mu?"

"Sen merak etme, kimseye bir şey söylemem," diyor gülümseyerek.

Zeynep'in tarif ettiği sanat galerisine geldiğimde kendimi kalabalık bir topluluğun arasında buluyorum. Duvarlardaki oldukça renkli tablolar ilgimi çekmiş olsa da şu an önceliğim sevgilimi bulmak. Gözlerim onu bulmakta yetersiz kalınca arıyorum.

"Bebeğim, ben geldim. Neredesin?" diyorum telefonu açtığında.

"Arkalardayım hayatım. Girişten sağa dön." Zeynep'in tarif ettiği yöne doğru giderken o da bana doğru geliyor olmalı ki saniyeler içinde buluyoruz birbirimizi.

"Buldum seni," diyorum telefon hâlâ kulağımdayken. Gülümseyerek telefonu kapatıyor, sonra aramızdaki mesafeyi kat edip boynuma sıkıca sarılıyor.

"Sonunda sevdiğim adama sarılabiliyorum. Oh be!" diyerek iç geçiriyor.

"Seni özledim," diyorum kokusunu içime çekerek.

"Ben de özledim," dediğini duyduktan sonra dayanamayarak dudaklarına küçük bir öpücük bırakıyorum. Bu öpücük özlemimizi azaltmaktan ziyade daha da körüklüyor. Burun hızlanan kan akışından ve Zeynep'in bakışlarındaki manadan anlayabiliyorum.

"İkimiz de yanıp kül olmadan önce seni tanıştırmak istediğim birileri var," diyerek gülümsüyor.

"Tanışalım güzelim."

Elimi tutarak beni bir zamanlar Derya'nın aile fotoğrafında gördüğüm insanların yanına götürüyor. Görünüşlerinden dolayı nasıl insanlar olduklarını kestiremesem de birkaç dakika içinde kaynaşıyoruz. Yan yana geçirdiğimiz iki saatin sonunda samimiyeti o kadar ilerletiyoruz ki Derya'nın babası beni ve Zeynep'i Alaçatı'ya tatile davet ediyor.

"Keşke senin baban bu adam olsaymış," diyorum Zeynep'in kulağına fısıldayarak.

"İşine gelirdi, değil mi?" diyor gözlerini kısarak bana bakarken. Sinirlenmemesi için işi şakaya vuruyorum.

"Eminim benim göremediğim anlarda senin baban da çok tatlı bir adamdır ama dediğim gibi ancak benim göremediğim anlarda."

Gülmeye başlıyor. "Aynen öyle canım."

Galerideki kalabalık biraz olsun azaldığı ve Derya'nın yemek yemesinden fenalık geldiği için serginin gezmediğim bölümlerini gezmeyi teklif ediyorum Zeynep'e. Birlikte tablolara bakarken bir tablonun önünde çakılıp kalıyorum. Öyle güzel

bir şey ki ilk görüşte aşk denilen şeyin gerçek olduğuna şu an inanmış gibiyim.

"Zeynep şunun güzelliğine bak," diyorum hevesle onu tablonun önüne çekiştirirken. Gülerek bakıyor tabloya. "Hı güzelmiş," diyor yarım ağız.

"Hı güzelmiş mi? Sadece bu mu yani? Bu tabloya bakıyorsun ve tek söyleyebileceğin şey bu mu?"

"Ben anlamam böyle işlerden. Alt tarafı aslan resmi, bürütmemek lazım," diyerek omuz silkiyor.

"Böyle konuşup delirtme beni Zeynep," diyorum hayretler içinde. "Şuna bakıp gerçekten bir şey hissetmiyor musun?"

Gözümün içine baka baka tabloya burun kıvırıyor. "Bana o kadar da hitap etmedi. Ne yapayım?"

Zeynep'in hali beni dumura uğratırken, "Alacağım bunu. Kesinlikle almam lazım," diyorum tabloya hayran hayran bakarak.

"Hayatım, seni kızdırmak istemem ama sanırım çoktan satılmış." Uzattığı işaretparmağının gösterdiği yerde, acımasız büyük puntolarla yazılan "SATILDI" ibaresine ateş saçan gözlerle bakıyorum.

"Ben bir Fikret Amca'yı bulayım," diyerek telaşla yanında ayrılıyorum.

"Kerem! Kerem dur!" diye peşimden geliyor ama ben çoktan Fikret Amca'nın yanına varıyorum. Bir grup entel görünümlü insanla muhabbetlerini pek de kibar olmayacak şekilde bölüyorum.

"Ne oldu Kerem?" diye soruyor Fikret Amca.

"Aslanlı tablo satılmış."

Başını aşağı yukarı sallayarak, "Evet, haberim var," diyor.

"Kim aldıysa iki katını vereyim. Lütfen ben alayım," diyorum yalvararak.

"Mümkün değil."

"Bir babalık yapsan olmaz mı?"

"Üzgünüm evlat. Hayır diyemeyeceğim biri tarafından alındı," diyor yalvarmalarıma aldırmayarak. Pamuk görünümlü adamın demirden iradesi karşısında yapacak bir şeyim kalmıyor. Gardım düşmüş bir şekilde Zeynep'in yanına dönüyorum.

"Tablo gitti," diyorum çocuk gibi omuz silkerek.

"Bu kadar üzüldün mü gerçekten?"

"Üzüldüm tabii. Hem sen de gördün, tam benlik bir parçaydı," diye iç geçiriyorum.

"Söylemeyecektim ama senin bu haline hiç dayanamıyorum ki ben," diyor Zeynep koluma girip beni tablonun önüne geri götürürken. Ne söyleyeceğini merak ederek bakıyorum yüzüne.

"Tabloyu ben aldım. Senin için," dediğinde gözüm bir tabloya bir Zeynep'e gidip geliyor.

"Sen aldın?!" diyorum doğrulamak için.

Başını sallarken gülümsüyor. "Evet, senin için."

"Zeynep!" diyorum ona sıkıca sarıldığımda. Az önce ona karşı takındığım tavır yüzünden kendimi mahcup hissederken saçlarını art arda öpüyorum. "Çok teşekkür ederim sevgilim. Çok teşekkür ederim."

"Evimizin salonuna asarız artık," diyor yüzü göğsüme gömülüyken.

"Asarız tabii," diyorum ve sonra tablonun adına bakmak için Zeynep'ten ayrılıyorum. "Bakalım tablonun adı neymiş?"

Zeynep elimden tutarak gitmeme izin vermiyor. Bakışlarım onu bulduğunda yüzüme sevecen bir gülüşle bakıyor, "Bakmana gerek yok, ben biliyorum."

"Doğru ya aldığına göre biliyorsundur tabii. Neymiş adı?" diye merakla soruyorum.

"Kerem'in Ruhu'ymuş," diyor elimi daha sıkı tuttuğu sırada.

Sergiden döndüğümüzde kendimi salondaki geniş koltuğa atıyorum. Herkül yanıma sokulup kendisini sevdirmeye çalışırken Pia çoktan karşı koltukta oturan Kerem'in kucağına yerleşmiş durumda. Birbirimizin haline bakıp gülmeye başlıyoruz.

"Bundan sonra böyle mi olacak?" diye soruyorum halimizi başımla işaret ederken.

"Güzel, değil mi?"

"Hayal edemeyeceğim kadar güzel."

"Bu daha başlangıç bebeğim. Yan yana olduğumuz her günümüz bir öncekini aratmayacak. Kavga da etsek, sevişsek de her zaman en iyisi biz olacağız." Sesi güven veriyor.

"Söylediklerin kulağa çok hoş geliyor," diyorum gülümseyerek. Sonra da banyoya girmek için oturduğum yerden kalkmaya çalışıyorum. Tabii öncesinde Herkül'ün dizlerimden çekilmesi lazım.

"Hadi kalk koca oğlan," diyerek koltuğun boş tarafına itti-riyorum. Başını elimin altına sokup kendisini kaşıttırmak için uğraşırken gülerek konuşmaya devam ediyorum. "Git Kerem kaşısın biraz da. Hadi Herkül!"

"Seni bırakmaya niyeti yok."

"Hiç sorma hayatım. Acaba bizimle yaşamaya alışacak mı diye düşünürken bensiz nefes alamayacak duruma geldi. Şunun haline baksana."

Herkül dizlerimde sırtüstü dönmüş bir halde tüm şebekliğini sergilerken karnını kaşıyorum.

"İlk günler Pia'dan başkasına yanaşmazdı. Şimdilerde sana düşkünleşti."

"Bence Pia'nın senin yanında olmasını kıskanıyor. O yüzden o da bana sırnaşarak sözüm ona Pia'yı kıskandırıyor."

"Olabilir. Dur bakayım ben çağırınca gelecek mi?"

"Çok iyi olur. Kendi yanına çek de ben de banyoya gireyim. Suyun altında biraz aylaklık yapmak istiyorum." Sıcak suyu düşününce bile sırtımdaki kasların gevşediğini hissediyorum.

"Herkül, gel oğlum yanıma," diyor eliyle yanına çağırarak. Herkül, bir bana bir Kerem'e bakıyor. Fazla hevesli davranarak aşağı doğru ittiriyorum onu.

"Baba çağırdı, koş babaya. Aman Pia'ya kaptırma babanı."

Koltuktan aşağıya atlayıp hâlâ düzelmeyen bacağıyla sekerek Kerem'in yanına gidip boşta kalan tarafa yatıyor. Kerem bir kolunun altında Pia, diğer kolunun altında Herkül'le otururken koltuğu komple kaplıyor bu üçlü.

"Harika bir aile tablosu," diyorum onların hayali bir fotoğrafını çekerek. Kerem'in yanına yaklaşıp onu dudaklarından öpüyorum.

"Suyun altında çok oyalanma. Sonra parmakların buruş buruş oluyor," diyor yanından ayrılmadan önce.

Ellerimi belime dayayıp kaşlarımı çatıyorum. "Bak sen! Demek buruş buruş oluyorum. Şimdiden böyle dediğine göre yaşlandığımda kapının önüne koyarsın sen beni."

"Tabii kızım, ne sandın?" diyor ukala bir gülüşle.

"Dua et de benden önce buruşma o zaman," diyorum tehditkâr bir şekilde tek kaşımı kaldırmışken.

"Başından atar mısın beni o zaman?"

"Tabii yavrum, ne sandın?" diyorum onu taklit ederek. Sonra dayanamayıp gülmeye başlıyorum.

"En iyisi ikimiz de birbirimizi her haliyle sevelim. Hem belli bir yaştan sonra yalnız kalmak da zor olsa gerek," diyerek benimle pazarlığa girişiyor.

"Haklısın, biz sevmeye devam edelim," diyorum ve sonrasında buruş buruş olmak için sıcak suyla buluşmaya gidiyorum.

Banyodan çıktığımda Kerem'i televizyonun karşısında maç özetlerini izlerken buluyorum. Beni görünce gülümseyerek yanına çağırıyor. Bacaklarını iki yana ayırıp oturmam için yer açıyor.

"Sıhhatler olsun sevgilim," diyor buruşan parmaklarımı tek tek öperek. Cevap olarak kelimeden ziyade daha çok keyifli mırıldanmalar dökülüyor dudaklarımdan.

"Saçlarını ben tarayayım mı?" diye soruyor başıma sardığım havluyu çözdüğü sırada. Yanımda getirdiğim tarağı ona uzatıyorum. "Zorlanırsan söyle, ben devam ederim," diyorum Kerem'in parmakları saçlarımda gezinirken.

"Ben senin kalbini çalmayı başarmışım, saçların ne kadar zorlayabilir ki?" diyor başına geleceklerden habersizken.

"Tabii aşkım, ne kadar zor olabilir ki?" diyorum gülmemek için kendimi zor tutarak.

Sonra da Kerem'i inatçı kördüğümlerle dolu saçlarımla baş başa bırakıyorum. İlk on dakika sesini çıkarmadan sakin sakin uğraşıyor ama saçlarım neredeyse kurumaya başladığı sırada ağzından tek tük küfürler kaçmaya başlıyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum hiç bozuntuya vermeden.

Koca bir of çekiyor. "Kalbini çalmak daha kolaydı be güzelim."

Pes ettiğini duyduktan sonra daha fazla dayanamayıp kahkahayı patlatıyorum. Arkamı dönüp sevgilimle burun buruna geliyorum. Kaşının yan tarafında asabi şekilde atmaya başlayan damara, parlayan gözlerine ve aralık duran dudaklarına bakıyorum.

"Sabırla uğraştığın için teşekkür ederim aşkım," diyorum ve hemen ardından teşekkür öpücüğü veriyorum.

"Bu ödüle değdi doğrusu," diyor ayrıldığımız sırada.

Parmağım güldüğü zaman yanağında beliren gamzesi üzerinde gezerken, "Bunu mu izleyeceksin?" diye soruyorum devam eden maç özetini ima ederek.

"Az kaldı, bitecek birazdan."

"Tamam hayatım. Ben odadayım, biraz kitap okuyacağım. Bitince gelirsin."

Yanından ayrılmadan önce elimi tutup uzun bir öpücük konduruyor. "Çok bekletmeyeceğim seni."

"İyi edersin," diyorum ve yatak odasına geçiyorum.

Odanın ortasında hatırı sayılır heybetiyle duran karyolamıza iç geçirerek bakıyorum. Hayatımda en severek aldığım eşyalar arasında birinci sıraya yerleşen bu yatağa gerçekten bayılıyorum. Sarmaşık desenli direkler, oymalı yatak başlığı ve tıpkı bir bulut gibi bizi çepeçevre saran beyaz tüller bana kendimi özel hissettiriyor.

Pia ve Herkül'e de iyi hissettiriyor olmalı ki yatağa boylu boyunca uzanmış durumdalar. Güzelim yatağımı tüy içinde bırakacak küçük maymunlar. Telaşla onları yataktan aşağıya indiriyorum.

"Kaç defa söyleyeceğim, yatağa çıkmak yok." Pia'yı poposundan dürtükleyerek kaldırmaya çalışıyorum. "Sizin yatak keyfiniz eskidendi. Canınız istediği zaman gelip yatamazsınız burada. En azından ben hevesimi alana kadar yatamazsınız," diyorum Pia'dan sonra Herkül'ü indirmeye çalışırken. "Bu yatak sadece bana ve babanıza ait. Gidin kendi yatağınızda yatın."

İkisini de aşağıya indirip ayakucumuzda duran minderlere yatmaya ikna edince gülümseyerek yatağıma giriyorum. Keyifle yastıkların arasına gömülüp komodinin üzerinde duran kitabımı elime alıp okumaya başlıyorum.

Okumaya başlamamın üzerinden tam olarak ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum ama daldığım kitaptan Kerem'in sesiyle ayırıyorum gözlerimi. Pia ve Herkül'ü içeriye çağırıyor. Yemek verecek herhalde diye düşünüyorum. Birkaç seslenişten sonra ikisi de minderlerinden kalkıp *tıs tıs tıs* içeriye gidiyorlar. Onlar gidince dikkatimi tekrardan kitabıma veriyorum.

"Öhö öhö öhö!"

Kerem'in dikkat çekmek adına çıkardığı sesle kapıya doğru bakıyorum ve gördüğüm manzarayla bir an için kitabı gözlerime kapatıyorum. Bu, gülmemi saklamak için de iyi bir yol oluyor. Kitabı sadece gözlerimi açıkta bırakacak kadar indiriyorum ve Kerem'in halini bir kez daha görüp daha da gülmeye başlıyorum.

Üzerinde antrenmanlarda giydiği boksör şortundan başka bir şey yok, tabii ellerindeki boks eldivenlerini saymazsak. Kapıda öylece durup bana Clark Gable bakışları atarak gülümsüyor.

"Bu görüntüyü neye borçluyum acaba?" diye soruyorum nihayet kitabın arkasından çıktığım sırada.

"Biliyorsun bugün antrenmanımız vardı ama sergi yüzünden gidemedik," diyor ciddi bir ifadeyle.

Başımı ağır ağır aşağı yukarı sallıyorum. "Evet, biliyorum."

"Antrenmanı aksatmak olmaz," diyerek odanın içine doğru yürüyor. "Bize ringleri aratmayacak karyolamız da varken, niye biraz antrenman yapmayalım ki diye düşündüm."

"Ama hoca yeni teknikler gösterecekti. Şimdi böyle doğru olur mu?" diyorum onu kızdırmak için.

"Beni delirtmek istemiyorsan şu an hocadan falan söz etmezsin," diyerek boğuk bir sesle konuşuyor. "Hem bugünkü teknik bana özel. Benden daha iyi öğretecek birini de bulamazsın."

Kerem'in yakıcı bakışları kendisinden önce yanıma ulaşıyor ve yatakta sabit durmamı zorlaştırıyor. Yine de oyunu kuralına göre oynamaya kararlıyım. Sözlerinin yarattığı etkiyle gülümserken yanımda duran yastıklardan birini alıyorum. Raund aralarında ringe çıkan kızların taşıdıkları tabela gibi başımın üzerine kaldırıyorum.

"Birinci raund," diyorum işveli bir sesle. Elindeki boks el-

divenlerini çıkarıp bir köşeye fırlatırken sabırsızlıkla yanıma gelmesini bekliyorum.

"Uzun bir maç olacak güzelim," diyor ve bu ağzından çıkan son cümle oluyor.

23. BÖLÜM

"İlk Göz Ağrısı"

Derya'yı doğum için hastaneye götürürken hepimiz biraz gerginiz ama Derya'nın gerginliği yanında bizimkiler devede kulak kalır. Arabanın arka koltuğunda Alp'le birlikte otururken yanımıza almadığımız bir şey var mı diye kontrol edip duruyor. Alp'le ikimiz onun bitmeyen sorularına cevap verirken Kerem de zamanında hastanede olmamız için pür dikkat kullanıyor arabayı.

Derya, "Terliklerimi aldık mı?" diye soruyor sessiz kaldığı ikinci dakikanın sonunda.

"Aldık ya aşkım," diyor Alp sakin olmaya çalışırken.

"Peki ya geceliğim?"

Oturduğum yerden arkamı dönüyorum. Derya'nın gergin bakışlarıyla karşılaşınca birkaç saniye bir şey diyemiyorum. Sonra uzanıp elini tutuyorum.

"Terliğin, geceliğin, çamaşırların, bebeğin eşyaları, hepsi yanımızda. Hatta belki acıkırsın diye bana yaptırdığın susamlı tavuk bile çantada. Endişelenme artık," diyorum telkin edici bir sesle.

"Şu trafiğe bakar mısın? Alper'in sezaryeni beklemeyip aceleci davranmasından korkuyorum. Suyumun geldiğini, şuracıkta doğurduğumu düşünsene," diyerek endişesini paylaşıyor ama böyle bir şeyi düşünmek benim hiç işime gelmiyor.

Bu sırada Kerem'in bana korku dolu bir bakış attığını fark ediyorum ve araba biraz daha hızlanıyor. Bize yol vermeyen

arabalara korna çalmaya başlarken kırmızı ışıkta durmadan, hızla geçip gidiyoruz.

"Hemşire olan sensin, benden daha iyi bilirsin ama eğer doğum şimdi başlarsa beş on dakikadan fazla sürer, değil mi kuzum? O yüzden endişelenme. Birazdan hastanede olacağız, sonra da Alper'le tanışacağız," diyerek aynı telkin edici sesle konuşuyorum.

Alp, "Zeyno haklı aşkım. Biraz gevşe, olur mu?" diyerek Derya'nın omuzlarına masaj yapmaya başlıyor.

"Doğru söylüyorsun, gevşemenin tam zamanı çünkü birazdan ameliyat masasına yatacak olan ben değilim. Beni değil bir başkasını kesip biçecekler. Oh, böyle düşününce bir rahatlama geldi üstüme!" diyerek burnundan soluyor.

Onları kendi haline bırakarak Kerem'e dönüyorum. Büyük bir ciddiyetle arkasına yaslanmış, kolları ve direksiyonu tutan elleri gergin, gözleri korkuyla açılmış bir şekilde yolu takip ediyor. Önümüze çıkan arabaları sollamak, sollayamıyorsa da kornaya uzun uzun basmak hayattaki birinci önceliğiymiş gibi davranıyor. Bu haliyle adeta otomatik pilota bağlamış durumda.

"Hayatım biraz yavaşlar mısın?" diyorum ikinci kez kırmızı ışık ihlali yaptığı sırada.

Bana bir saniyeliğine bakıyor. "Onu duydun, her an doğurabilir, yavaşlayamam."

Gergin olan kolunu tutup sıkıyorum. "Gevşe biraz. Gören onun değil de senin doğuracağını sanır."

Beni dinlemeyip bildiğini okumaya devam edince bu sefer de onu rahatlatmaya çalışıyorum. Bu hayata birilerini rahatlatmak için gönderildim sanki. Derya'yı sakinleştir, Kerem'i rahatlat derken ben keçileri kaçıracağım, kimsenin haberi yok.

"Derya şu an gayet iyi durumda. Biliyorsun sancısı yok, ağrısı yok. Sadece sezaryene gireceği için biraz gergin. Tüm

söyledikleri de bu gerginliği yüzünden. Şimdi hızını biraz düşürmezsen hastaneye vardığımızda sadece Derya'nın değil hepimizin bakıma ihtiyacı olacak."

Yüzüme anlamayan gözlerle bakıyor. "Kaza yapacağız be adam yavaşla biraz," diye kulağına doğru çileden çıkmış bir halde fısıldıyorum.

Sonunda kafasına dank etmiş olmalı ki hızını düşürüyor ve elini kornadan çekiyor. Yolun geri kalan kısmını doğum çantasındakileri bir kez daha kontrol ederek geçiriyoruz. Bu arada Derya sık sık arkamızdaki arabada bizi takip eden ailesiyle konuşuyor. Leyle Teyze'yle olan konuşmalarını duydukça keşke annesini de bu arabaya alsaydık diye geçiriyorum içimden.

Hastaneye vardığımızda Derya'yı ön muayeneden geçiriyorlar. Her şeyin yolunda olduğunu öğrenince hepimiz derin bir nefes alıyoruz. Derya ve Alp'in gerginliği biraz olsun hafifliyor, Kerem bizi sağ salim getirdiği için kendinden son derece memnun, bense ne hissetmem gerektiği konusunda kararsızım.

En yakın arkadaşım birazdan anne olacak ve bu gerçekten heyecan verici bir durum. Öte yandan hiç düşünmek istemediğim, Derya'ya bir şey olması ihtimali sinsi sinsi içimi kemiriyor. Onu ve etraftakileri rahatlatmaya çalışırken birinin de beni rahatlatmasına, her şeyin yolunda gideceğini söylemesine ihtiyacım var. Oysa gülümsediğimi gören herkes iyi olduğumu düşünüyor.

Derya'yı özel odaya aldıklarında annesi ve ablasıyla birlikte hazırlanmasına yardımcı oluyorum. Odaya kutsal bir törene hazırlık yapıyormuşuz gibi ilahi bir hava hâkim. Leyla Teyze'nin sakinleştirici etkisine inandığı doğa sesleri yanımızda getirdiğimiz dizüstü bilgisayarda çalıyor. Dalga sesleri eşliğinde arkadaşımın üzerini değiştiriyoruz. Sonra da Derya'nın isteğiyle lavanta yağıyla sakinleştirici bir masaj yapıyorum bileklerine.

Ben masaj yapmaya devam ederken Leyla Teyze, "Bebeğinle tanışacaksın, seni biraz güzelleştirelim," diyerek kızının saçlarını özenle tarıyor. Deniz de yanımızda getirdiğimiz eşyalarla ilgileniyor. Acil kullanılacakları komodinin üzerine dizerken diğerlerini dolaba kaldırıyor. Kerem'le birlikte hazırladığımız ikramlık bebek kurabiyelerini de sehpanın üzerine yerleştiriyor.

"Beni Zeynep'le biraz yalnız bırakır mısınız?"

Derya'nın beklenilmedik ricasıyla üçümüz de ona bakıyoruz. Leyla Teyze, kızının saçlarını öptükten sonra ona şefkatle bakıyor. "Hemen kapının önünde olacağım bebeğim."

"Sağ ol anne," diyor gülümseyerek. Deniz de kardeşinin elini sevecen bir şekilde sıktıktan sonra annesiyle birlikte çıkıyorlar odadan. Baş başa kaldığımızda yanına oturmam için çağırıyor. Ne diyeceğini merak ederek yanına oturuyorum. Gülümseyerek elimi alıp karnının üstüne götürüyor ve sıkıca tutuyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyerek başlıyor söze ve ses tonundaki teslimiyet huzursuzlanmama sebep oluyor. "Üniversiteden beri tüm zor anlarımda yanımdaydın. Hamileliğim boyunca bütün kahrımı çektin. Bunun için sana minnettarım."

"Bunların aramızda lafı mı olur hemşire, duymamış olayım," diyorum gülümsemeye çalışırken.

"Sana söylemek istediğim bir şey var. Daha doğrusu bir rica. Olur da doğumda bir terslik çıkar-"

Sözünü kesiveriyorum bir anda. "Kötü düşüncüleri aklına getirme. Öyle bir şey olmayacak."

"Biliyorum da yine de söylemek istiyorum... Bunu yaparsam kendimi daha rahat hissedeceğim. Söylememe izin ver, olur mu?"

Çatılan kaşlarıma, anlam veremediğim bir ifadeyle bakı-

yor. Onun ses tonu, yüzündeki ifade, varlığından haberdar olmadığım korkuları yaşattırıyor bana.

"Bu konuşmadan hoşlanmadım Derya."

Dediğimi duymazdan gelerek, elimi yuvarlak karnına daha da bastırıyor.

"Olur da içeride bir şeyler ters giderse, bana bir şey olursa Alper'in yanında olmanı istiyorum. Nasıl bugüne kadar benim yanımda oldun, bundan sonra da Alper'in yanında ol. Alp'in mükemmel bir baba olacağına eminim ama Alper'in anne şefkatine de ihtiyacı olacak."

"Böyle konuşma," diyorum kendimi daha fazla tutamayıp ağlamaya başladığım sırada. Derya'ysa bana göre daha iyi görünüyor. Hem gözyaşlarımı siliyor hem de konuşmaya devam ediyor.

"Bunu annemden ya da Deniz'den isteyebilirdim ama ikisi de Alaçatı'da. İstanbul'da geçirebilecekleri zaman kısıtlı. Alper'inse ömür boyu sürecek bir yakınlığa ihtiyacı var. Sen İstanbul'dasın, Alper'in yanında olabilirsin. Onu yalnız bırakma, olur mu?"

"Her şey yolunda gidecek. Sana bir şey olmayacak." Ağlamam gitgide şiddetleniyor.

"Biliyorum ama yine de söz ver bana," diyor yüzümü iki eli arasına alırken. Cevap vermeyince ısrar ediyor. "Söz ver Zeynep."

"Ta-tamam... Onunla ilgileneceğim... Söz veriyorum."

"Sağ ol... Sağ ol kuzum," diyerek bana sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum ve kısa bir süre öylece oturuyoruz. Ağlamam durduğunda duygusal olarak altüst olmuş durumda ayrılıyorum arkadaşımdan.

Bu sırada Derya'yı almak için geliyorlar. Derya'nın ricası üzerine gitmeden önce tüm ailenin bir arada olduğu birkaç fotoğraf çekiliyoruz ve ardından onu götüren sedyenin peşine takılıyoruz. Ameliyathaneye girmeden önce arkadaşımın has-

tane önlüğü içindeki haline gülümseyerek bakıyorum.

"Bir saate kalmadan yanınızdayız," diyor karnını sıvazlayarak.

Derya gözden kaybolduktan sonra kalbimin göğüs kafesimde sıkıntılı bir kuş gibi çırpınmasına bir türlü engel olamıyorum. Bildiğim tüm duaları içimden tekrarlarken hastaneye geldiğimizden beri ilk kez yan yana geldiğim sevgilim, "Aşkım iyi misin?" diye soruyor bana sarılarak.

"Değilim." Kelime ağzımdan çıkar çıkmaz ağlamaya başlıyorum. Derya'nın konuşması hâlâ aklımdayken ağlamaklı sesimle devam ediyorum. "Derya için endişeliyim. Ya ona bir şey olursa... Kerem, bir şey olmaz, değil mi?"

"Hişt... Her şey yolunda gidecek, merak etme. Derya'ya da bebeğe de bir şey olmayacak," diyerek yatıştırmaya çalışıyor beni. Ardından beni güldürecek o cümleyi kuruyor. "Şu an asıl endişelenmemiz gereken kişi Alp. Tahminime göre iki dakika içinde baygın halde geri çıkaracaklar."

"Bayılırsa hiç şaşırmam," diyorum gözlerimdeki yaşlarla gülmeye başlarken. "Panikten ne yapacağını şaşırır benim Alp'im."

"Bakalım kaç saniyesi kalmış?" diyor saatine bakarak. Kerem sayesinde kafam dağılırken, "Daha başlamamışlardır. Şöyle on dakika falan geçsin, o zaman kesin çıkarırlar Alp'i," diyorum.

Biz Alp dayanamaz bayılır diye düşünürken bebek hemşiresi, içinde Alper'in yattığı tekerlekli minik bir beşikle çıkıyor ameliyathaneden. Büyük bir heyecanla hemşirenin etrafını sarıyoruz. Derya'nın ailesine öncelik verdiğimizden, beyaz battaniyeye sarılmış bebeği anca iki saniyeliğine görebiliyorum.

Kerem'le bir adım geride beklerken, "Derya nasıl?" diye soruyorum. Bu soruyla Fikret Amca da dikkatini bebekten hemşireye yöneltiyor.

"Annenin durumu gayet iyi. Dikişleri atıldıktan sonra odaya alınacak," diyor hemşire, bebekle birlikte yanımızdan ayrılmadan önce.

Rahat bir nefes alırken sevinçle Kerem'e sarılıyorum. "İyiymiş," diye tekrarlıyorum durmadan.

"Ben sana söylemiştim ikisine de bir şey olmayacak diye," diyor yanağımdan öpmeden önce. Sonra, "Alp... Yani baba nasıl? Bayılmadı inşallah?" diye Alp'i soruyor.

"Alp Bey oldukça soğukkanlı biri. Bebeği aldıktan sonra bile eşinin yanından ayrılmak istemedi. Ameliyathaneden çıkmadan önce el ele ağladıklarını gördüğümü söyleyebilirim," diyor hemşire gülümseyerek ve Alper'i yanımızdan götürüyor.

"Vay Alp'e bak," diyor Kerem hayretler içerisinde.

Kerem'in koluna giriyorum. "Ben de en az senin kadar şaşkınım sevgilim."

Alper'den yarım saat sonra Derya çıkıyor aynı kapıdan. Mutlu ve solgun görünüyor. Alp hemen yanında onun elini bırakmadan yürüyor. İkisinin de gözleri ağlamaktan kızarmış durumda. Hep birlikte onları sevgi çemberinin arasına alıyoruz. Doktorun uyarısı yüzünden hastane koridorunda küçük bir ordu eşliğinde odaya gidiyoruz.

Derya, yüzüne yansıyan sancı belirtilerine rağmen halinden memnun görünüyor. Ailesiyle olan konuşması bittikten sonra devreye Kerem'le ben giriyoruz. Önce Alp'e sarılıyoruz uzun uzun.

"Tebrik ederim abicim. Allah analı babalı büyütsün," diyor Kerem, içten bir dilekle.

"Sağ ol abicim, darısı başınıza," diyor Alp ve Kerem'le bakışlarımız bir anda birbirini buluyor. Aynı anda gülümseyerek başımızı iki yana sallıyoruz.

"Tebrik ederim Derya'cım," diyerek Derya'ya sarılıyor Kerem. Ardından ben sarılıyorum arkadaşıma.

"Sonunda doğurdun, artık seni kimse elimden alamaz," diyerek kolunu çimdikliyorum. "Doğum öncesi beni ağlattığına değdi mi?"

"Zeynep! Güzelim!" diyor Kerem bakışlarıyla yapmamamı işaret ederek.

"Bırak çimdiklesin," diyor Derya, eliyle Kerem'i durdurarak. Sonra da kırk yıllık anne edasıyla bana laf yetiştiriyor. "Çocuğu olduğunda anlayacak beni."

"Aaa, bir saatte ruhu yaşlandı bunun, laflara bak," diyorum gülerek. Derya da gülmeye başlıyor ve sanırım bu durum dikişlerini acıtıyor. Yüzünü ekşittiği an aynı tepkiyi ben de veriyorum.

"İyi misin? Ağrın mı var?"

"Biraz ağrım var ama olacak o kadar."

Bu sırada hemşire, Alper'i yanımıza getiriyor. Alp hemen oğlunun başucuna geçiyor ve yine ağlamaklı gözlerle izliyor. Derya yattığı yerden bakacağım diye doğrulmaya çalışıyor. Aynı anda Leyle Teyze yatması için omuzlarından bastırıyor.

"Ben sana gösteririm aşkım," diyor Alp ve bizi bir kez daha şaşırtarak oldukça usta bir hamleyle Alper'i kucağına alıyor.

"Sence de bu konuda fazla iyi değil mi?" diye soruyorum Kerem'e. "Kesinlikle fazla iyi," diye onaylıyor beni.

"Yanımıza gelsenize," diyor Derya bebeğin başını okşarken. "Oğlumuzla tanışın."

Ameliyathane önündeki iki saniyenin ardından ilk kez dikkatlice bakıyorum bebeğe ve sanırım o anda vuruluyorum bu kırmızı surata. Badem gibi çekik gözleri, minik bir çizgiden ibaret ağzı ve ufacık burnuyla can dostumun kucağında huzurla uyuyor.

"Eve geri dönmek istiyorum. Odamı geri verin," diyorum parmağımı çekinerek bebeğin yanağına değdirirken. Sanki ısıtılmış kadife bir kumaşa dokunuyormuşum gibi mest olu-

yorum. Parmağımı teninden hiç çekmek istemiyorum. "Hatta bunu bana verin. Hem hazırda verilmiş bir sözüm de var. Bakarım ben buna."

Sözlerim üzerine odadan gülme sesleri yükseliyor. Alper seslerden rahatsız olmuş olacak ki neredeyse belirsiz olan kaşlarını çatıp ardından şaşırtıcı bir sesle ağlamaya başlıyor. İrkilerek parmağımı hemen çekiyorum yanağından.

Derya, "Oğlum... Alper'im... Ağlama bebeğim," diye mırıldanırken kollarında hafifçe sallıyor oğlunu.

"Sesten korktu tabii," diyor Alp bize kötü kötü bakarak. "Biraz sessiz olun, oğlumu korkutuyorsunuz."

"Kızım, oğlan acıkmış olabilir," diyerek araya giriyor Leyla Teyze. "Hiç emzirdin mi?"

"Doğduktan hemen sonra biraz emmişti. Acıkmış mıdır ki?" diye tereddütle cevap veriyor Derya.

"Yeni doğan bebeklerin ne kadar sık acıktığını öğrendiğinde şaşıracaksın," diyor Leyla Teyze, Derya'nın saçlarını okşayarak. "Hadi, biz sizi baş başa bırakalım da rahatça emzir oğlunu."

Odadan ilk olarak Kerem'le ben çıkıyoruz. Çıkmadan önce son gördüğüm şey Fikret Amca'nın ağlayan bebeğin başına kondurduğu öpücük oluyor. Ben onların bu haline gülümserken Kerem kulağıma doğru, "Seni bir yere bırakmam," diye fısıldıyor.

"Anlamadım," diyorum yüzümde saf bir gülümsemeyle.

"Odada dedin ya, eve dönmek istiyorum, diye, unut o fikri. Bebek istiyorsan bebek yaparız ama bırakmam seni bilesin," diyerek belimden tutup beni kendine doğru çekiyor.

Sesindeki netlik, yüzündeki ifade beni durup düşünmeye iterken çocuğumuza dair ilk hayalimi kuruyorum. Kerem'le benim baskın özelliklerimizi bir araya getirerek bir çocuk canlandırıyorum kafamda. Kabul etmeliyim ki hayatımda

gördüğüm en güzel çocuk bu. Hatta az önce vurulduğum Alper'den bile güzel. Ona sarılıyorum, onu öpüyorum, onunla oynuyorum. Her şey çok güzel ama sonra işler değişiyor. Aynı çocuk evin altını üstüne getiriyor, durmadan ağlıyor, geceleri uyumuyor ve en önemlisi ne zaman Kerem'e uzansam bir anda aramızda bitiyor. Hayalimdeki kız çocuğu sevgilimin kucağından bana gülümserken anne olma fikriyle ilk kez yüzleşiyorum. İtiraf etmeliyim ki sevgilimi hayalimdeki çocuğumdan daha çok seviyorum ve onu başkasıyla paylaşma fikrinden hiç hoşlanmıyorum.

"Ben sadece seni istiyorum," diyorum kollarımı Kerem'in boynuna dolarken.

"Ben de sadece seni istiyorum," diyor beni onaylayarak. Sonra da ekliyor. "En azından şimdilik."

24. BÖLÜM

"Nefes"

Pazar günü tatilini fırsat bilip Alper'i sevmek için uğradığımız Deryalardan dönüyoruz. Bir yandan da Alper'in sevimliliği, Derya ve Alp'in şaşırtan anne babalığı hakkında Zeynep'le konuşuyoruz.

"Alper sence de biraz Tatarlara benzemiyor mu? Gözler böyle çekik çekik," diyor Zeynep parmaklarıyla gözlerini çekip bana çizgi halinde bakarken. "Hele o yanaklarına ne demeli? Poğaça gibi yumuk yumuk. Sevmeye doyamıyorum tosbağamı."

"Derya'ya benzetiyorum ben. Gözleri olsun, burnu olsun bayağı bir benziyor," diyorum ikisinin yüzünü gözümün önüne getirirken.

Zeynep gülüyor. "Evet, hayatım. Arkadaşım diye söylemiyorum, kendi minyatürünü doğurmakta çok başarılıdır."

Zeynep'e arabanın kapısını açarken, "O değil de ben hâlâ bu kadar iyi anne babalık yapmalarına alışamadım. Şurada bir yıl önceki hayatlarını bilmesen belki bu kadar şaşırmazdım," diyorum.

"Çok sakinler, değil mi? Gören ilk çocuklarını değil de beşinciyi falan büyütüyorlar sanır."

"Aynen güzelim. Alper'den önce kendilerini büyüttüler resmen."

"Alp'in tavırları askerden döndükten sonra olgunlaşmıştı

zaten. Üstüne bir de baba olmanın sorumluluğu eklenince sonuç bu oldu. Alper'in altını gıkı çıkmadan nasıl da temizledi? Üstelik bozuk yumurta gibi kokmasına rağmen," diyor Zeynep konuşmasının sonlarına doğru yüzünü buruşturarak.

Zeynep'le sürüş derslerine başlayacağımız boş araziye doğru giderken bir süre daha arkadaşlarımızın ebeveynliklerinden bahsediyoruz. Sonrasında laf dönüp dolaşıp restoranın dava sürecine geliyor. Zeynep'in dediğine göre sonuçlanmasına oldukça az bir zaman kalmış. Kazanacağımızdansa son derece emin. Bu işleri benden daha iyi bildiğinden, kendimi ona gözüm kapalı teslim ediyorum. Biliyorum ki Zeynep diyorsa vardır bir bildiği.

"Geldik mi?" diye kedi yavrusu gibi bir sesle soruyor. Boş araziye göz atıp herhangi bir tehlike olmadığından emin olduktan sonra başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Hazırsan SS101'e başlayalım," diyorum gülümseyerek yüzüne bakarken. Dediğimi anlamadığını belli eden kaş seğirmesine daha da gülerek bakıyorum.

"SS101 mi dedin az önce?" diyor söylemekte zorlanarak.

"Evet sevgilim."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek bu SS101?"

"Üniversite okuduğuna şüphe etmeli miyim acaba?" diyorum onu şüpheyle süzerken. Hiç acımadan koluma bir tane vuruyor. "Dalga geçme de söyle işte."

"SS101... SS yani; sevgiliyle sürüş," diyerek açıklıyorum. "101 de klasik giriş ders kodu."

"Sevgiliyle sürüş derslerine giriş," diye kendi kendine tekrar ediyor. Çatık kaşları eski haline dönerken bir yandan da bana sırıtarak bakıyor.

"Açılımı da öğrendiğine göre seni buraya alayım," diyorum ve sonra yerlerimizi değiştiriyoruz. Temel şeyleri anlatmaya başlayacağım sırada lafımı kesiyor.

"Bu dersten ikimizden biri yaralı ayrılabilir, şimdiden uyarayım."

"Öyle bir şey olmayacak," diyorum gülümseyerek.

"Ben panik yapacağım, sen sinirleneceksin... Bilmiyorum Kerem... Çok iyi bir fikir gibi gelmiyor bana." Sesi kaygılı çıkıyor. Uzanıp yanağını okşuyorum. Yüzüne düşen saçlarını yavaşça kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Zeynep'le yapılacaklar listemi unuttun mu?" diyorum sakin sakin. İkna etmeye çalışırcasına dudaklarına ısrarcı bir öpücük bırakıyorum. "Aylar önce söz verdim öğreteceğim diye. Şimdi sana karşı yalancı mı çıkayım?"

"Unutmadım da sen de benim arabalardan hoşlanmadığımı unutma," diyor bana yandan yandan bakarken. "Hem ben senin sözlerini tuttuğunu biliyorum. Bu küçük ayrıntıyı da görmezden gelebiliriz. Bazen görmezden gelmek çok işe yarar."

Zeynep'in dersten kaçmak için söylediklerinden sonra onun gardını indirmek için elimdeki son hamleyi yapıyorum. "Doktora gitmek benim için neredeyse fobiydi ama senin için gittim. Şimdi sen aynını yapmayacak mısın?"

Bir an için hiçbir şey demeden öylece önüne bakıyor. Eliyle alnını ağır ağır kaşımaya başladığında gözlerini sıkıca yumup yüzünü buruşturuyor. "Bazen çok pislik oluyorsun," diyor gergin bir gülüşle. "Beni köşeye sıkıştırdın. Tamam, öğret bakalım."

Zafer kazanmış bir şekilde gülüyorum. Birkaç saat sonra kendimi, "Keşke Zeynep'i dinleseymişim," derken bulacağımdansa bihaberim.

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye soruyor eliyle direksiyona vurarak.

Arabayı nasıl çalıştıracağını anlattıktan sonra denemeye başlıyoruz. Vitesi boşa almasını sağladıktan sonra ilk birkaç denemeden sonuç alamıyoruz ama beşinci denemede arabayı çalıştırmaya başarıyor. Motordan gelen sesi duyduğunda yü-

züme attığı "yaptım" bakışını sanırım kolay kolay unutamayacağım. Sanki arabayı çalıştırmamış da bilimsel bir buluşa imza atmış gibi iri gözlerini açarak bakıyor bana.

"Birinci aşama tamam," diyorum destekleyerek. Bakalım diğer aşamaları kaç tekrardan sonra rayına oturtacağız diye de geçiriyorum içimden. Yaptığını bildiğim halde onu sınamak için soruyorum. "Frene basıyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor bakışları ayağına kayarken. Evet, basıyorum."

"Şimdi el frenini indir güzelim," diyorum ve Zeynep'in sağ tarafındaki kolla cebelleşmesini izliyorum bir iki saniye kadar. "Biraz serttir... Sıkıca bastır."

İndirdiği sırada, "Tamam galiba," diyor onay bekleyerek.

"Evet, şimdi de vitesi bire tak." Elini tutup vitesi değiştirmesine yardım ediyorum. "İyi gidiyorsun aşkım. Ayağını frenden yavaşça çek," diyorum ve araba hareket etmeye başladığında Zeynep çekinmeden çığlığı basıyor.

"Gidiyor! Kerem gidiyoruz!" diyor direksiyonu sıkı sıkı tutarken.

"Evet aşkım, gidiyor," diyorum onun haline gülerek. "Hafifçe gaza bas şimdi de."

Araba şaha kalkan atlar gibi öne doğru atılıyor. Ardından panikle frene bastığından olduğumuz yerde sarsılıyoruz. Araba stop ederken korku dolu gözlerle bakıyor bana.

"Sorun değil canım benim. Gayet iyi gidiyoruz," diyorum boş arazide olduğumuza içimden şükrederken. "İlk kalkışta bu kadar fazla gaz vermene gerek yok. Bir dahakine ayağının ucuyla hafifçe dokunsan yeter."

"Bir daha mı deneyeceğim?" diye dehşetle soruyor.

"İlk seferde pes edecek değiliz."

Zeynep tekrardan deniyor. Daha sonra tekrar ve tekrar derken belli başlı şeyleri hızlı bir şekilde kapıyor. Toprak yolda daireler çizerken içindeki hız canavarı da kendisini gün yüzüne çıkarıyor.

"Birazcık hayatım, birazcık daha hızlanayım," diyor çocuksu bir hevesle ve ben, cevap veremeden biraz daha hızlanıyor. Araba öne doğru atılırken neşeyle kıkırdıyor. Bense bir şey deyip onu panikletmemek adına zorunda kalmadıkça müdahale etmiyorum.

"Nasılım?" diye soruyor arabayı ani bir frenle durdurduğu sırada. Sırtım koltuğa sertçe çarparken gülümsüyorum.

"Olacak olacak," diyorum iç çekerek. İnşallah olacak güzelim.

Araba kullanmaya kendini kaptıran sevgilimin ısrarlarına dayanamayarak tenha olan anayolun sağ şeridinde yavaşça gitmesine izin veriyorum. Gözüm, Zeynep'in henüz bakma alışkanlığı kazanmadığı dikiz aynasında yolu gözetirken bir yandan da direksiyonu sabit tutması için elini tutuyorum.

"Öndeki araçla mesafeni koru," diye uyarıyorum ve ne oluyorsa o anda oluyor. Frene gerekenden daha fazla basıyor. Araba bir anda durduğundan arkamızdaki araç bize çarpıyor. Çarpmanın şiddetiyle Zeynep'in başının direksiyona vurduğunu görüyorum.

Araba kullanmaya her zaman için mesafeli yaklaşmış olsam da Kerem beni bu konuda yumuşatmayı başarıyor. Hatta bunu o kadar iyi yapıyor ki kısa süre sonra araba kullanmanın aslında çok zevkli olduğunu anlıyorum. Koca araç benim ayağımın küçük bir dokunuşuyla hızlanabiliyor ya da bir anda durabiliyor. Arabaya hükmedebilmek o kadar hoşuma gidiyor ki boş arazide gezinmek yetmiyor, anayola çıkmak istiyorum. Kerem'in itirazlarını tüm işvemi kullanarak kırıyorum, en sonunda onu ikna ediyorum.

Anayola çıktıktan kısa bir süre sonra Kerem, "Öndeki araçla mesafeni koru," diye uyarıyor beni.

O an önümüzdeki mavi arabaya ne kadar yaklaştığımı fark ediyorum. Panikleyerek frene basıyorum. Araba bir anda dururken arkamızdaki hesaba katmadığım araç bize çarpıyor. Başım çarpmanın şiddetiyle direksiyona vururken bizi tehlikeye attığım için bin pişman oluyorum.

Kerem'i dinlemeliydim.

Kesinlikle dinlemeliydim.

Benim ne işim var trafikte?

Kerem, "İyi misin? Zeynep, iyi misin güzelim?" diyerek beni kendisine çeviriyor. Yüzüme düşen saçlarımı çekip bir şeyim var mı diye kontrol ediyor.

"İyi-iyiyim... Sen iyi misin?" diye soruyorum ben de onu kontrol ederken. Ellerim yüzünde, kollarında geziyor. Kanayan bir yarasının olmamasına şükrediyorum. Benim yüzümden ona bir zarar gelse vicdan azabından yaşayamazdım herhalde. Sesim suçlu çocuklar gibi çıkarken konuşmaya devam ediyorum.

"Kerem, üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Arabayı hareket ettirebiliyorum diye olayı çözdüm sanmıştım. Seni dinlemeliydim. Trafiğe hiç çıkmamalıydım."

"Olan oldu artık, sıkma canını," diyerek sarılıyor bana. "Araba senin canından kıymetli değil. Sana bir şey olmadı ya gerisinin önemi yok."

"Hepsi benim yüzümden oldu." Dudaklarım mutsuzlukla sarkıyor, her an ağlayabilirim.

"Ben de hatalıyım, yola çıkmana izin vermemeliydim," dediği sırada, bize çarpan arabanın şoförü bağıra çağıra yanımıza geliyor. Ses tonu rahatsız edecek kadar yüksek ve ellerini kollarını hararetle sallıyor.

Kerem, "Sen arabada kal," diyor ve cevap vermeme fırsat vermeden iniyor arabadan. Arkasından sesleniyorum ama arabanın kapanan kapısıyla sesim de arabanın içinde kalıyor.

"Yolun ortasında öyle durulur mu be?" diyerek bağırıyor adam. Sesi o kadar yüksek ki duyabiliyorum. "Güzelim arabam ne hale geldi sizin yüzünüzden."

Oturduğum yerden arkamızdaki arabaya dönüp bakıyorum. Sağ farı kırılmış, plakası ise önünde sallanıyor. Bunun dışında büyük bir zararı da yok gibi. Acaba bizim araba ne durumda? Kerem arabasını çok seviyor, ben de kalkıp onun sevdiği şeyi hor kullanıyorum. Aptalsın Zeynep! Bir saatte araba kullanmayı öğrenebileceğini sanacak kadar aptalsın.

"Bağırma! Duyuyorum seni," diye bağıran Kerem'in sesiyle kendime olan kızgınlığımdan sıyrılıyorum.

"Ehliyeti nereden veriyorlar sizin gibilere?" diyerek yere tükürüyor adam. "Sizin gibilerin trafiğe çıkması yasaklanmalı!"

"Götümüze kadar sokulmasaydın sen de," diyor Kerem yavaş yavaş sinirlenmeye başlarken. "Ehliyet aldığın yerde öğretmediler mi bunu?"

"Ben mi suçluyum şimdi?" diyerek daha da bağırıyor. Adamın gırtlağını parçalayan sesi, Kerem'in ellerini sıkmasına sebep oluyor. Oturduğum yerde geriliyorum. Bu sırada adam bana bakıp aşağılayan bir ifadeyle devam ediyor konuşmaya. "Gerçi kadının şoförlüğü anca bu kadar olur. Beni de hep böyleleri bulur," diyor ve daha sonra tam olarak anlayamadığım bir küfür çıkıyor ağzından.

Ne oluyorsa o an oluyor. Kerem adamın yakasına yapışıp sert bir şekilde kafa atıyor. Arabadan inip yanına gidene kadar birbirlerine savurdukları yumrukları görüyorum. Beynimin içinde şimşeklerin çaktığını, kaslarımın tümüyle gerildiğini hissedebiliyorum. Hızlanan nabzım kulağımın arkasında gerginliğimi destekleyen bir tempo tutmuşken kendimi Kerem'in koluna yapışırken buluyorum.

"Dur Kerem!" diyorum geri çekmeye çalışırken. "Yeter hayatım, bırak artık."

Sözlerime kulak vermeden önce birkaç yumruk daha atıyor adama. Adam, Kerem'in elinden kurtulduğu an kaçar gibi biniyor arabasına ve hızla uzaklaşıyor yanımızdan.

"Bakayım sana bir," diyorum kollarından tutarak. Dudağının kenarından sızan kanı parmağımla siliyorum. Ben sildikçe yerine yenileri geliyor. İnce bir çizgi halinde çenesine doğru sızıyor.

"İyiyim," diyor burnumdan soluyarak. "Bıraksaydın da dediklerini bir güzel yedirseydim o adi herife."

Kazanın şokunu üzerimden atamadığım için Kerem'in öfke nöbetine yakalandığını o an anlayabiliyorum. Doktora gittiğimizden beri böylesine şiddetlisi ilk defa oluyor. Kerem'e yardımcı olmak için bildiklerimi tekrar etmeye başlıyorum.

"Nefes al hayatım," diyorum elimi karnının üzerine koyarken. "Bir kez daha... Aynı anda bir nefes daha alalım."

Kerem yüzüme sinir ve yardıma muhtaçlık karışımı bakışlarla bakarken onu rahatlatacak anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Aldığımız nefesler belli bir sayıya ulaştığında parmaklarımı gözlerine götürüp gözlerini kapatmasını sağlıyorum.

"Doktorun dediğini hatırlıyor musun? Kendini iyi ve sakin hissettiğin bir yeri düşün sevgilim. Orada olduğunu hayal et," diyorum kollarını sıkmadan tutarken.

Kerem uzun bir süre sessiz kalıyor. Nefes sesleri ve yanımızdan akıp giden trafik dışında çıt çıkmıyor aramızda. Aklından geçirdiklerini benimle paylaşmayacak diye düşündüğüm sırada az önceki bağırmaları yüzünden çatlamış sesiyle konuşmaya başlıyor.

"Neresi olduğunu hatırlamıyorum ama yeşillik bir alanda piknik yapıyoruz. Sanırım dört beş yaşlarındayım. Başımda o zamanlar hiç çıkarmadığım şapkam. Abim şapkamı kapıp koşmaya başlıyor. Ben de peşinden koşuyorum. Neredeyse

boyum kadar uzun otlar arasında birbirimizi kovalıyoruz," diyerek anlatmaya başlıyor ve ben de Kerem'le birlikte hayalimde canlandırmaya başlıyorum.

Gözümün önünde şapkasını geri almak için var gücüyle koşan küçük bir çocuk beliriyor. Sarılı morlu çiçekleri olan yabani otların arasından sadece başı görünüyor. Güneşte kendisini iyice belli eden kızıl kahve saçları parlıyor. Önde koşan abisinin elindeki şapkayı alabilmek için uğraşıyor. Ben hayale dalmışken Kerem anlatmaya devam ediyor.

"Sonra annemin sesini duyuyorum. Yemek için bizi çağırıyor. Yanlarından o kadar uzaklaşmışız ki sesi oldukça uzaktan geliyor. Yolu yürüyemeyeceğimi anlayan abim beni omuzlarına alıyor. Elinden aldığım şapkamı yine başıma geçiriyorum. Güneş ikimizi de terletirken halimden memnunum. Bizimkilerin yanına vardığımızda babam beni abimin omuzlarından alıyor ve hemen yanına oturtuyor. Terli yanaklarıma aldırmadan öpüyor beni. Annem herkesten önce benim tabağıma koyuyor yemekten. Hepimizin yüzünde huzurlu bir gülümseme..." diyor iç çekerek.

Kendini iyi hissettiği an olarak aklına bu kadar eski bir anısının gelmesi beni duygulandırıyor. Ailesinin böylesine bir bağlılıktan sonraki savruk hallerini içime sindiremiyorum bir türlü. Kerem'in yaşadıklarını düşündükçe gözyaşlarım benden izin almadan akmaya başlıyor.

"Ailem çok güzel, Zeynep," diyor Kerem gözleri hâlâ kapalıyken. Sesindeki sinir yok olmuşken yüzündeki gerginlik gevşemişken sanki eski zamanlara geri dönmüş gibi gülümsüyor. Daha fazla dayanamayıp sıkıca sarılıyorum boynuna.

"Biliyorum bir tanem, çok güzeller," diyorum ağladığımı ona belli etmeden.

25. BÖLÜM

"Zaman Geçerken"

7 Ay Sonra...

Zeynep'in hayatıma girmesinin üzerinden neredeyse bir buçuk yıl geçmişti. Bu süreye altı mevsim, iki yılbaşı, iki doğum günü, bir yıldönümü, sevişmeler, gülüşmeler, endişeler, tartışmalar ve kavgalar sığdırmıştık.

Birlikte geçirilen iyi günler ve kaçınılmaz kötü günler. Geriye dönüp baktığımda iyi ki hepsini yaşamışız diyorum. Kötü günlerimize de en az iyi günlerimiz kadar sahip çıkıyorum. Her tartışmanın, her kavganın bizi birbirimize daha çok bağladığını bilirken kötü günlerimize nasıl sahip çıkmam ki?

Şimdi kolumun altında sevgilim, göğsümde ise altı aylık olduğundan beri haftanın bir gününü bizde geçiren Alper'le birlikte sıradan bir cumartesi gecesi geçiriyorum. Kalbimin ve aklımın bugünü sıradanlıktan kurtarmak için yürüttüğü gizli planı bilinçaltımda güvende tutuyorum. En azından şimdilik.

"Hayatım, Alper yine yumurtayı kırdı galiba. Of bu ne koku!" diyor Zeynep kolumun altından çıkıp burnunu parmaklarıyla kıstırırken.

Başımı aşağı doğru eğip göğsümde gayet rahatlamış halde yatan ve tükürüklerinden minik baloncuklar çıkaran Alper'e bakıyorum. Az önce başyapıtını yaptığı sırada gösterdiği çaba yüzünden tombul yanakları al al olmuş durumda.

"Baban çalışıyor sen de çatır çatır dolduruyorsun bezleri. Aferin aslanım sana," diyorum Alper'i doğrulturken. Zeynep mendille Alper'in ağzındaki tükürükleri silerken Herkül ve Pia koşarak odadan uzaklaşıyor.

Onların haline gülüyorum. "Bak kokuyu aldılar, nasıl da kaçıyorlar."

"Ben de kaçacağım birazdan."

"Bez getir de öyle kaç bari," diyorum Alper'i havada tutarken. "Çabuk ol, sızıntı büyük."

Zeynep bez getirirken ben de Alper'i ağırlık niyetine kullanıyorum. Hareket ettirdikçe beyefendinin hoşuna gidiyor. Yukarı doğru her kaldırdığımda keyifli gülücükler atıyor bana. Onun bu hali o kadar güzel ki yarın sabah geri vermek hiç işime gelmiyor.

Belki de Alp'i arayıp, "Bir gece baş başa kalmak size yetmez. Alper bir değil iki gece bizde kalsın," demeliyim. Gerçi desem de bir şey değişmez ya. Alp de Derya da oğullarına son derece düşkünler. Alper'in bizde kaldığı gecelerin sabahında kapımıza dayanıp bizi yataktan kaldırıyorlarken oğullarından iki gece ayrı kalmayı katiyen kabul etmezler.

Ben bunları düşünürken Zeynep bir elinde bez, diğerinde ıslak mendille yanıma geliyor. Alper'in gülücüklerini görünce kokudan kaçma planını unutmuş olmalı ki yanıma oturuyor. Ben Alper'i koltuğa yatırıp altını temizlemeye başladığımda Zeynep de onu oyalamak için yüzünü şekilden şekle sokuyor.

Bir yandan işimi yaparken diğer yandan Zeynep'in Alper'e yaklaşımını izliyorum. İlgili, şefkatli ve korumacı bir tavrı var ona karşı. Kendi çocuğu olsa anca bu kadar sever herhalde. Zeynep'i izledikçe aklıma Julia hamileyken abimle yaptığımız konuşma geliyor. O zamanlar beni bebekler konusunda uyardığında, Zeynep'i hamile olarak hayal ettiğimi anımsıyorum. Kocaman karnıyla şu anki halinden oldukça farklı görünüyor-

du. O zamanlar bu görüntü beni ürkütürken şimdi gülümsetiyor ve içten içe gerçek olmasını diletiyor.

Zeynep'i kaybedeceğimi düşündüğüm ilk büyük kavgamızdan beri onunla bir aile olma düşüncesi aklımın hep bir köşesindeydi. Birlikte yaşamaya başlayınca bu düşünce daha sık aklıma düşer olmuştu. Uzun yıllar boyunca küçük, mutlu ve sadece bana ait bir ailenin özlemini çeken biri olarak hayatımın geri kalanını ailemin eski günlerini özleyerek geçirmektense sevdiğim kadınla kendi ailemi kurmak istiyordum. Aklımdan geçen düşünceler, Zeynep'in kalbimi ısıtan gülümsemesiyle birleşince kelimeler ağzımdan bir anda dökülüveriyor.

"Benimle evlenir misin?" diyorum Alper'in bezini bağlamayı bitirdiğim sırada.

Zeynep'in Alper'i güldürmek için buruşturduğu suratı teklifimden sonra tef gibi geriliyor. Gözlerini şaşkınca bana dikiyor ve saniyeler içinde gülmeye başlıyor. Onu gülerken görünce benim dudaklarımda da gergin bir tebessüm beliriyor.

"Şakanın sırası mıydı şimdi?" diyor gülmeye devam ederken. O gülerken benim yüzümdeki gülümseme solup gidiyor.

"Şaka yapmıyorum. Gerçekten soruyorum Zeynep, benimle evlenir misin?" diye tekrarlıyorum başımı aşağı yukarı hafifçe sallayarak.

"Ellerin bebek kakasına bulanmışken seni ciddiye alamıyorum. Kusura bakma," diyerek gülmeye devam ediyor ancak gülüşü eğlenmekten daha çok histeri krizine tutulmuş gibi. O an kafama dank ediyor. Teklifi uygun şartlarda etmediğim için sinirleri bozuldu tabii. Haklı, sonuna kadar haklı benim güzelim.

Alper'i Zeynep'e verdikten sonra, "Haklısın güzelim," diyerek yanağına içten bir öpücük bırakıyorum.

Daha sonra lavaboya gidip ellerimi yıkıyorum. Bir yandan da aynadaki görüntüme bakıyorum. Sabah olduğum tıraş ye-

rini çıkmaya başlayan sakallarıma bırakmış. Hızlıca yeniden tıraş oluyorum ve saçlarıma çekidüzen veriyorum. Zeynep'in sevdiği kıyafetlerimi giyip aynadaki yansımamı kontrol ediyorum. Çekidüzen verilmiş halimi evlenme teklifi edecek bir adama daha yakışır buluyorum.

Çekidüzen veriyorum vermesine ama beni en hazırlıksız yakalayan şey yüzük oluyor. Zeynep'in takılarıyla dolu çekmeceyi açıp yüzüklerine bakıyorum. Tam içlerinden birini alacakken, "Evlenme teklif ederken kıza kendi yüzüğünü mü takacağım?" diye düşünüyorum. "Saçmalama Kerem," diyerek çekmeceyi geri kapatıyorum. Odada bir ileri bir geri yürürken aklıma yüzükten daha büyük anlam taşıyan bir şey geliyor. Kendimden emin bir şekilde içeri geçiyorum.

Kerem'in beklenmedik, ani ve bir o kadar da absürt evlenme teklifi karşısında bocalıyorum. Salonda Alper'le yalnız kaldığım yarım saat boyunca bir gülüp bir somurtuyorum. Teklifinde ciddi miydi gerçekten? Yok canım, daha neler. Aklı başında hangi insan bebek bezi değiştirirken evlenme teklif eder ki? Daha da önemlisi aklı başında hangi insan, benimkiler gibi anne babaya sahip birine evlenme teklif eder?

Kucağımda uykuya dalan poğaça yanaklımın alnına tüy gibi hafif bir öpücük bırakıyorum ve salonun ortasında duran sepetine yatırıyorum. Doğrulduğumda Kerem'in odadaki varlığını hissediyorum. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda yanılmadığımı görüyorum. Gördüğüm başka bir şey daha var. Grand tuvalet giyinmiş, tıraş olmuş ve saçlarını özenle taramış bir Kerem. Onun bu görüntüsüyle ister istemez gülümsüyorum.

"Çok hoş görünüyorsun," diyorum tam olarak ona doğru döndüğüm sırada. Elleri arkasındayken bana doğru bir adım atıyor ve bir şey demeden dizlerinin üstüne çöküyor. Başını

yukarı doğru kaldırıp gözlerimin ta içine bakıyor.

"Az önce gerektiği gibi yapmadığımı fark ettim. O yüzden şimdi bir kez daha soracağım," diyerek konuşmaya başlıyor ve benim itiraz eden bir sesle, "Kerem!" dememe aldırış etmeden devam ediyor.

"Benimle evlenir misin aşkım?" diyor ve arkasında sakladığı elleri görüş alanıma giriyor.

Siyah kumaşa sarılmış uzunca bir şey tutuyor ellerinde ve almam için bana doğru uzatıyor. Gayriihtiyari elindekini alıyorum. Kerem ayağa kalkarken titremesin diye uğraştığım parmaklarımla siyah kumaşı açmaya başlıyorum. Kumaş açılıp da sakladığı şey gözler önüne serilince gözlerim bir Kerem'e bir de elimdekine gidip geliyor.

Kerem'in neredeyse üçüncü eli olan, kimseyle paylaşmadığı ve çok kıymetli olan şef bıçağını gördüğüm an ne hissedeceğimi bilemiyorum. Zamanında ondan izinsiz kullandığım için benimle tartışan sevgilim, şimdi kendi elleriyle veriyor bunu bana.

"Kerem, ben..." diyorum iç çekerek. Devamını bir türlü getiremiyorum.

"Evlenelim," diyor bana sarılırken. "Kabul et de evlenelim."

Başım göğsüne yaslanmışken bir süre kafamı toparlamaya çalışıyorum. Kerem'in cevap bekleyen kıpırdanmaları arttığında kollarının arasından çıkıyorum.

"Bunu kabul edemem," diyerek bıçağı geri uzatıyorum. "Bunun senin için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum."

Uzattığım elimi geri çeviriyor. "Sen daha kıymetlisin."

Onun hevesi durumu daha zorlaştırsa da, "Teklifini de kabul edemem," diyorum kısık bir sesle.

"Yüzüksüz teklif ettim diye, değil mi? Söz, yarın ilk işim yüzük bakmak olacak," diyerek hararetle konuşmaya başlıyor.

"Yüzükle bir ilgisi yok. Hem mutfakta çalışan biri olarak

sürekli çıkarmak zorunda kalacağım bir yüzük istemiyorum," diyorum ve daha önce Kerem'e söylemediğim bir düşüncemi paylaşıyorum. "Benim hayalim, öldükten sonra bile parmağımdan çıkaramayacakları bir şekilde adını yazdırmak. Zamanı geldiğinde parmağımdaki yüzük bu olacak."

Cümlem bittiğinde Kerem'in ısrarcı dudaklarıyla buluşuyorum. Duyduklarının etkisinden mi yoksa sevgisinden mi ayırt edemediğim bir ateşle uzun uzun öpüyor beni. Soluklarımız birbirine karışırken bir an için zamanı, mekânı ve konuştuğumuz konunun ciddiyetini unutuyoruz.

"Hani kararsızdın dövme konusunda? Hani çabuk sıkılırdın?" diyor nefes nefese kaldığı sırada.

Bir kolumu boynuna doluyorum. "Senden sıkılmayacağımı anlayalı çok oluyor."

"O zaman evlen benimle," diyerek bir kez daha konuyu evliliğe getiriyor.

"Zaten aynı evde yaşıyoruz. Şimdi durup dururken ne evlenmesi?" Derin bir nefes alıp asıl konuya geliyorum. "Ailemin evleneceğimizi duyduğunda yapacaklarıyla uğraşmak istemiyorum. Şu anki hayatımda çok huzurluyum. Bırak da bu huzurun tadını çıkarayım."

Hayal kırıklığı ve boyun eğmenin birleştiği bir hal çöküyor sevgilimin üzerine. Gözlerindeyse beni anladığını belli eden bir ifade var. Yine de konuşurken pes etmeyeceğinin sinyalini veren güçlü sesi dolduruyor kulaklarımı.

"Bulduğum her fırsatta sana bu soruyu sormaya devam edeceğim. Ta ki sen kabul edene kadar."

Son bir ayımın hemen hemen her günü Zeynep'e, "Benimle evlenir misin?" diye sormakla geçiyor. Aklıma gelen her saatte, her koşulda teklifimi tekrarlıyorum. Zeynep'in bu durumu

eğlenceyle karışık inada dönüştürdüğünün farkına varsam da ben de en az onun kadar inadım ve onunla uğraşırken çok eğleniyorum.

Sonuç olarak ileride çocuklarıma anlatacağım çok güzel bir evlilik destanım olacak. Babalarının yılmayan direnişi ve annelerinin bitmeyen reddedişleri karşısında onları taraf tutmaya zorlayacağım. Benim tarafımı tutmayan her çocuğumu Mehmet Şef'in yanına yollamaksa benim babalık hakkım olacak. Aklımdan geçen düşüncelerim ve bugünkü evlenme teklifinin hazırlığı içindeyken Zeynep'in dersten döndüğünü duyuyorum.

"Hayatım ben geldim," diye sesleniyor eve girdiği sırada.

Elimdekileri alelacele çekmeceye tıkıştırırken, "Mutfaktayım," diye cevap veriyorum. Pia ve Herkül eşliğinde yanıma geliyor. Tüm gün ayrı kaldığımızdan özlem gidermek için sıkıca sarılıyor bana. Yanağımı saçlarına yaslayıp ânın tadını çıkarıyorum.

"Günün nasıl geçti?"

"Şeflerden biri rahatsızlanmış. Onun dersine de ben girmek zorunda kaldım ama kendimi yorgun hissetmiyorum. Galiba yoğun tempoya alıştım artık," diyor gülümseyerek. "Senin günün nasıl geçti?"

"Her zamanki gibiydi, stresli ve yorucu," diyorum onu mutfağa sokabilmek için. Onu yönlendirdiğimden hiç şüphelenmiyor.

"O zaman yemeği ben hazırlayayım."

"Ben de şuracıkta durup seni izleyeyim," diyerek çekmecelerin olduğu tezgâha yaslanıyorum.

Bir yandan konuşuyoruz, bir yandan da Zeynep ikimiz için bir şeyler hazırlamaya başlıyor. Yemeği karıştırmak için benden kaşık istediğindeyse üzerine "Benimle evlenir misin?" yazdığım tahta kaşığı günlük teklifimi gerçekleştirmek üzere çekmeceden alıp uzatıyorum.

Tam yemeğin içine daldıracağı sırada yazıyı görüyor ve bir an için kaşığı bağrına basıyor. Reddedileceğim ânı beklerken onun haline gülüyorum.

"Başka bir kaşık versene," diyor gülümseyerek.

Bir an için hevesleniyorum. "Kabul ediyor musun yoksa?"

"Hayır, sadece anı olarak saklayacağım," diyor keyifli bir sesle. "Bu gerçekten hoşmuş."

Çekmeceden yeni bir kaşık alıp uzatıyorum. "Zalim kadın!" diyerek takılıyorum ona.

İkimizde de bu inat olduğu sürece dünya tarihine en çok evlenme teklifi eden adam olarak geçmem yakın.

Yemek kokularının birbirine karıştığı mutfakta, ağır çorba kazanlarından birinin yerini değiştirmeye çalışıyorum ama kazan o kadar ağır ki ya kendimi yakacağım ya da güzelim çorbayı dökeceğim.

Başa çıkamayacağımı anlayınca, "Hayatım yardım eder misin?" diye Kerem'e sesleniyorum. Ellerini belindeki siyah önlüğüne silerek bana doğru geliyor.

"Dur dur ben alayım," diyerek beni sıcak kazandan uzaklaştırıyor. Kazanı ocağın küçük gözüne aldıktan sonra bana göz kırpıyor. "Tamamdır."

"Teşekkür ederim Keroprens'im," diyorum yanağını aceleci bir tavırla öperken.

"Böyle kuru kuru bir öpücük yetmez. Teşekkürleri akşama peşin olarak isterim." Yüzüme hınzır bir gülüşle bakıyor.

"Aklından geçenleri biliyorum ama olmaz hayatım. Biliyorsun, İrem bizde," diyorum yüzümü asarak.

Erkan iş için birkaç günlüğüne memlekete gidince evde yalnız kalmaktan korkan İrem soluğu bizde almıştı. Arkadaşımın yanımda kalmasından çok memnundum ama evde

o varken Kerem'le baş başa kaldığımız anlardaki kadar rahat davranamıyorduk. Kerem'in bana karşı yaptığı her hamleyi ustalıkla savuşturmak zorunda kalıyordum.

"İrem'e ne zararımız var bizim? Odamızın kapısını kapattık mı her şey dışarıda kalıyor sonuçta," diyor verdiğim cevaptan hoşlanmayarak.

Omuz silkiyorum. "Onun yan odada uyuduğunu bildiğim sürece konsantre olamıyorum, elimde değil."

"Ben seni havaya sokacağım, söz," diyerek kulağıma fısıldıyor. Gülerek başımı iki yana sallıyorum. "İrem gitsin öyle."

"Erkan bir an önce gelse iyi eder yoksa İrem'i kapının önüne koymam yakın," diye homurdanıyor.

"Birkaç gün daha sıksan dişini olmaz mı?"

"Tabii canım, niye olmasın?" diyor ve ekliyor. "Sen de bu gece İrem'le uyu en iyisi."

"Aaa, beni yataktan mı atıyorsun?" diyorum gözlerim hayretle açılırken.

"Hayır, sadece kardeş kardeş uyumaya karşı savaş açıyorum," diyerek meydan okuyor. "Niyetin kardeş uykusuysa git İrem'le uyu."

"Sen kendin kaşındın hayatım. Şimdi Derya'yı arıyorum ve *kızlar gecesi* yapacağımızı, bize gelmesini söylüyorum."

"Ben ne olacağım peki?"

"Sen de Alplere gidip *erkekler gecesi* yapabilirsin. Böylece hormonlarına da dur demiş olursun," dedikten sonra cevap vermesini beklemeden yanından ayrılıyorum.

Alp ve Mert'le birlikte çatı katındaki küçük dairenin salonunda oturuyoruz. Eskiden Zeynep gibi kokan bu eve şimdilerde bebek maması ve ıslak mendil kokusu hâkim. Duvardaki eski fotoğrafların yanına Alper'in fotoğrafları asılmış. Yemek

masasına sarı muşambalı bir mama sandalyesi eklenmiş. Ev adeta Alper için modifiye edilmiş durumda. Ufacık bebeğin hayatlarımızı bu kadar değiştirmesine şaşıp kalıyorum.

Alp ve Mert'in hırsla oyun oynamalarını izlemeye başladığım sırada, oturduğumdan beri popoma batıp duran şeyle yerimde bir kez daha kıpırdanıyorum. Bir türlü rahat edemeyince almak için elimle koltuk minderini yokluyorum ve Alper'in diş kaşıyıcısını buluyorum. Bu sırada oyunda yenilen Mert küfrederek elindeki konsolu koltuğun boş kısmına atıyor. Alp'le onun haline gülerken kaşıyıcıyı sehpaya bırakmak için öne doğru eğiliyorum.

Alp, "Nereden buldun bunu abicim? Alper sabah ortalığı birbirine katarken ne çok aradık da bulamadık bir türlü," diyerek elimden alıyor.

"Koltuğun arasına düşmüş," diyorum gereksiz bir ayrıntı verirken. Sonra da oyunun bitmesini fırsat bilerek dert yanmaya başlıyorum. "Ben bu Zeynep'le ne yapacağım böyle?"

İkisi de aynı anda, "Kavga mı ettiniz?" diye soruyor.

"Yok, kavga etmedik. Sorun kavga değil zaten, evlenme teklifimi kabul etmemesi." Sıkıntıyla ensemi kaşıyorum.

"Hâlâ mı kabul etmedi?" diyor Alp ve ben olumsuz anlamda başımı sallıyorum. Bu sefer Mert, "Teklif etmeye hâlâ devam ediyor musun?" diye soruyor.

"Teklif edecek başka bir yol bulamadığımdan artık bıraktım," diyorum iç çekerek. "Zeynep de 'Ailemle uğraştırma beni, huzurumuza gölge düşürme' diyor başka bir şey demiyor. Ne yaptıysam, ne dediysem ikna edemedim. O aile engeline takıldım kaldım her seferinde. Zeynep'e de kızamıyorum abi. Melek gibi kızın ailesi, iblisin ağababası resmen. Ellerinde tırpanla beni kovalamak için fırsat kolluyorlar. Evleneceğiz desek valla hiç acımazlar."

Ben içimi dökerken ikisi de halimle dalga geçmeye başlı-

yor. Onlara laf yetiştirmeye çalışırken şakayla karışık birkaç kez vurmadan içim rahat etmiyor.

"Burada ciddi bir şey anlatıyorum ağız burun kıvırıyorsunuz," diyorum elim bir kez daha vuracakmış gibi havaya kalkarken. Sonra da söylenmeye devam ediyorum. "Hem benimle eğlenenlere bakın ya, biri müzmin bekâr diğeriyse çocuğunun annesine bir kez olsun evlenme teklif etmemiş adamın teki. Sizle dertleşen aklıma sıçayım."

Söyleniyorum ama kime söyleniyorum, kime bağırıyorum acaba? Hâlâ laubali laubali gülüyorlar. Ah Zeynep ya baş başa olmak varken gönderdin ya beni buraya, alacağın olsun.

Derya, Alper'i uyuturken İrem telefonda Erkan'la konuşuyor. Bense gece otururken yemek için çilekli pasta yapıyorum. Pastanın ilk katına kremayı yayarken Kerem'in şu an ne yaptığını merak ediyorum. Kremanın üzerine çilekleri dizmeye başladığımda papatya falı bakar gibi koyduğum her çileğe bir mana yüklüyorum.

Beni düşünüyor... Düşünmüyor... Düşünüyor... Düşünmüyor...

Pastanın ortasında kalan boşluğa son çileği koyarken zafer kazanmışçasına mutlu bir halde mırıldanıyorum. *"Düşünüyor!"*

"Kim düşünüyor?" diye soruyor İrem yanıma geldiği sırada. Dans eder gibi salınarak arkadaşıma dönüyorum.

"Kim olacak? Tabii ki Kerem ve tabii ki beni düşünüyor," diyorum küçük dansıma olduğum yerde sallanarak devam ederken.

"Şu halini gören senin azılı bir reddedici olduğuna asla inanmaz," diyerek laf sokuyor bana.

Dil çıkarmadan önce, "Ha ha ha," diyorum.

"Hiç kusura bakma ama bu konuda senin değil, Kerem'in tarafındayım ben. Kabul etsen n'olur sanki?"

"Bizimkiler sevgili olmamızı bile kaldıramazken evlilik fikriyle kim bilir ne hale gelirler hiç düşündün mü?" diyorum gözlerimi devirerek.

"İyi de senin Kerem'le yaşadığını öğrenmelerindense evleneceğini duymaları daha iyi, değil mi?" diye soruyor ve ekliyor, "Düşünsene burada yaşadığını öğrendiklerini. Kıyameti koparırlar Zeyno."

"Ağzından yel alsın! Kerem'e taşındığımdan beri Eskişehir'e niye sık sık gidiyorum sanıyorsun? Sırf özlemden değil herhalde. Kalkıp buraya gelmesinler, foyam ortaya çıkmasın diye. Ayrıca gelme ihtimallerine karşın 'Alp'in gelişi, Alper'in doğumu derken evde yer yok, boşuna gelmeyin' bahanesinin de arkasına bol bol sığınıyorum," diyerek aylardır yürüttüğüm yalanımın kısa bir özetini geçiyorum İrem'e.

Beni alkışlıyor. "Tebrikler Zeyno'cum, artık cehenneme VIP üyeliğin var."

"Yanacağım biliyorum," diyorum suratımı asarak. "Bizimkilerin arkasından iş çevirmekten ben de hoşlanmıyorum ama bana başka bir seçenek bırakmıyorlar. Kerem'e karşı nasıl davrandıklarını biliyorsun."

Derya yanımıza geldiğinde, "Bensiz dedikodu ha! Ne kaynatıyorsunuz bakayım?" diyor gülerek.

"Zeyno'nun reddedişlerini," diye hemen cevap veriyor İrem.

"Hayatının hiçbir döneminde Kerem'e bu kadar acımamıştım," diyor Derya iç çekerek. "Yakında ana haber bültenlerine 'Çılgın âşık bugün de şurada reddedildi' diye çıkmazsa iyidir. Senin peşinde helak oldu zavallı çocuk."

"Öyle bir konuşuyorsun ki gören de işkence yapıyorum sanacak hemşire."

İrem, "Senin yaptığının da işkenceden aşağı kalır yanı yok," diyerek araya giriyor.

Derya beni kınayan bir sesle, "Evliliğe karşıyım ama Alp bana bile bu kadar ısrar etse kıyamaz evlenirdim," diyor.

"Bak işte aklın yolu bir Derya'cım ama bunu bizim Zeyno anlamıyor bir türlü," diyor İrem. Bu sırada da benim heyheylerim yavaştan gelmeye başlıyor.

"Siz beni dinlemiyor musunuz hiç? Gerçi dinleseniz ne olacak? Hanginiz benim yaşadıklarımı yaşadınız ki? Senin ailen Erkan'a rağmen evlenmene ses etmedi," diyorum parmağımı İrem'e doğru sallayarak. Sonra hararetle Derya'ya dönüyorum.

"Hele sen Derya, bu konularda hiçbir zorlukla karşılaşmadın. Sizinkiler Alp'i neredeyse senden daha çok seviyorlar. Aileyle savaşmak ne kadar yıpratıcı haberiniz bile yok. Bizimkiler önce kızıp sonra yumuşayacak sanıyorsunuz ama o işler romantik filmlerdeki gibi kolay olmuyor öyle. Hem zaten ne biz film kahramanıyız ne de ailem yumuşamaya meyilli. Kerem'le şu anki huzurumu bozacak herkesi, her şeyi bizden uzak tutuyorum. Bunun için kimseden de anlayış beklemiyorum."

Söylediğim kelimeler ikisinde de şok etkisi yaratıyor. Benden böyle bir çıkışı beklemiyorlardı. Açıkçası ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum. Son zamanlarda üzerimde oluşan "evlenme teklifini reddeden kadın" baskısı yüzünden kontrolümü kaybetmiştim. Tabii bir de ailemin Kerem'in canını sıkma ihtimalinin yarattığı gerginlik vardı. En büyük sıkıntı da oydu ya... Bana can verenlerin, canımın sahibinden bu denli nefret etmesi içime dokunuyordu.

"Ben biraz uzanacağım, siz oturun, kendi evinizmiş gibi rahatınıza bakın," diyorum bakışlarımı kızlardan kaçırarak. Zaten dediklerimden sonra onların da benimle göz göze gelmeye cesaretleri yok. Bir şey demeden başlarını sallamakla yetiniyorlar.

Odaya geldiğimde karyolanın önündeki minderde kafa kafaya vermiş uyuyan Pia ve Herkül'ü görüyorum. Yanlarından geçip yatağa, Alper'in yanına uzanıyorum ve nasıl huzurla uyuduğunu izliyorum. İzlerken nefes alış verişlerimi onunkilere uydurmaya çalışıyorum. Bir süre sonra duygularımın yatıştığını, düşüncelerimin durulduğunu hissediyorum. Alper'in ara sıra kımıldattığı minik parmaklarına, onu uyandırmaktan çekinerek ufacık bir öpücük bırakıyorum ve yanından kalkıyorum.

Odanın içinde anlamsızca dolaştığım sırada Kerem'in açık bir halde ters çevirip bıraktığı kitabına takılıyor gözüm. Komodinin üzerinden alıp abajurdan yayılan loş ışığa doğru tutarak kaldığı yere bakıyorum. Yazıların İngilizce olduğunu görünce gülümsüyorum. Kaldığı sayfayı işaretleyip komodinin üstüne geri bırakıyorum. Sonra aynı evde yaşamaya başladığımızdan beri neredeyse bıraktığımız bir şeyi yapıyorum ve sevgilime mesaj atıyorum.

"Okuduğun kitaba göz attım da yine çok Amerikan'sın sevgilim."

Sanki mesajımı bekliyormuş gibi birkaç dakika içinde cevabı geliyor.

"Aşk, tüm kültürlerde aynıdır güzelim ve bu Amerikan adam, sana deliler gibi âşık."

Ekrandaki kelimelerle gülümsüyorum. Pencere önündeki berjere bağdaş kurarak oturduğum sırada mesajı birkaç kez daha okuyorum. Gülümsemem genişleyip tüm yüzümü aydınlatırken ona cevap yazıyorum.

"Sen bu dünyadaki en iyi âşıksın. Seni her şeyden daha çok seviyorum."

26. BÖLÜM

"Ateşli Raks"

Öğleden sonra verdiğim dersten çıktığımda İrem'in birkaç kez aradığını fark ediyorum. Kapıda mı kaldı acaba diye merak ederek hemen arıyorum.

"Kuzum," diyerek uysal bir sesle açıyor telefonu. Dün akşamki sert çıkışımdan sonra alınganlık yapmadığı için şükrediyorum.

"Canım aramışsın, dersteydim. Kapıda falan mı kaldın?"

"Yok kuzum, ben de kreşteyim zaten. Erkan bugün dönüyor da o yüzden iş çıkışı eve geçeceğim. Haber vereyim dedim."

"Hadi gözün aydın," diyorum gülerek.

"Sağ ol," diyor o da gülerek. "Çok özledim kocamı."

"Bol bol hasret giderirsiniz artık."

"Siz de," diyor imalı bir sesle. "Malum ben varken pek durgundunuz."

"Oldu o zaman," diyorum kelimeleri uzata uzata. "Bir konuşmanın daha sonuna geldiğimize göre bir dahaki görüşmeye kadar esenlikler diliyorum hoca hanım."

İrem'in kahkaha attığını duyuyorum. "Öpüyorum diyeceğim ama o işi artık başkalarına bırakmak lazım."

"Sadece kapa İrem'cim, sadece kapa," diyorum ve cevap vermesini beklemeden kapatıyorum telefonu.

Okulun mermer merdivenlerinden inerken *workshop*'a ka-

tılan birkaç öğrencim bana iyi günler diliyor. Gülümseyerek onlara el sallıyorum. Bu sırada telefonum çalmaya başlıyor. Ekrandaki ismi görünce boğazımı temizleyip kendimi her türlü yalan maratonuna hazırlıyorum.

"Alo, annecim!"

"Zeynep, nasılsın güzel kızım?"

"İyiyim anne. Sen nasılsın? Ne var ne yok?" diyorum yürümeye başladığım sırada.

"Ben de iyiyim. Bir sesini duyayım dedim."

"İyi yapmışsın canım."

"Okulda mısın sen?" diye soruyor merakla. Okul sınırlarından tam çıkmak üzereyken geriye doğru birkaç adım atıyorum. Şimdi yok yere yalan söylemiş olmayayım kadına.

"Okuldayım tabii."

"İyi iyi," derken sesindeki rahatlamayı hissediyorum. "Yanımıza ne zaman geleceksin? Geçen hafta bekliyorduk ama gelmedin. Bak gelmeyeceksen biz kaçıp gelelim yanına. Özledik be kızım."

Annemin can alıcı sorusuyla ensemden tüm vücuduma doğru yayılan paniği hissediyorum. Annemlerin şu an buraya gelmesinin yaratacağı kaosu düşünürken boğazım kuruyor. "Geleceğim..." diyorum yutkunmadan önce, "İşler yoğun bu aralar. Mürşit Şef sürekli ders yazıp duruyor bana. O yüzden gelemedim ama bu hafta sonu geleceğim."

"Geçen hafta da aynısını söyledin Zeynep," diyerek sitem ediyor.

Tutukluğumu üzerimden atmam lazım. Annemi inandırmam lazım. "Sen şimdiden börekleri aç, yaprakları sar. Söz, geliyorum Jülide Sultan."

"Senin istediğin onlar olsun annesinin güzeli," diyerek bir anda mutlu oluyor annem ve onun bu içtenliği çektiğim vicdan azabına bir taş daha ekliyor.

Duygusal olarak rahatlamak içinse mantığım hemen devreye giriyor ve "Seni yalanlar söylemek zorunda bırakanlar da onlar. Sana yaşattıklarını unutma!" diye fısıldıyor vicdanıma. Etkili de oluyor. Göğsümdeki sıkıntı o an için hafifliyor.

"Benim artık kapatmam lazım anne," diyorum konuşmayı daha fazla uzatmamak için.

"Tamam kızım, öpüyorum seni. Allah'a emanet ol."

"Ben de öpüyorum anne. Babamı da öpersin benim için." Böylece bir konuşmayı daha kazasız belasız atlatıyorum.

Taksi durağına doğru yürürken ne yapıp ne edip hafta sonu Eskişehir'e gitmem gerektiğini düşünüyorum ama öncesinde yapmam gereken bir şey daha var. Vicdan azabını bir kenara bıraktığımda, şu an için beni ve sevgilimi mutlu edecek tek şey baş başa geçireceğimiz bir akşamdan fazlası değil. Sonunda istediğin gibi baş başa kalacağız sevgilim.

Kapıyı açtığımda evimin tanıdık kokusu beni karşılıyor. Zeynep'in kokusu... Huzurun kokusu... Yuva kokusu... Kapıyı kapattığımda kimseyle karşılaşmayınca içeri doğru sesleniyorum.

"Zeynep! Ben geldim güzelim."

"Odadayım. Sen yemeğe otur. Şimdi geliyorum," diye sesleniyor içeriden.

Salona geçtiğimde kimseyi göremiyorum ama koltuğun önündeki sehpaya hazırlanmış yemeklere gülümseyerek bakıyorum. Sevgilim yine döktürmüş. Küçük servis tabaklarına konulmuş çeşit çeşit yemeklere ve mezelere göz atıyorum. Cam şarap sürahisi bile kırmızı şarapla doldurulup sofradaki yerini almış.

Karnım iştahla gurulduyor. Koltuğa oturup mezelerden birkaç çatal atıyorum ağzıma. Her zamanki gibi yine çok lez-

zetli. Gözlerimi kapatıp ağzımdaki lezzetin tadını çıkarıyorum. Mutfak konusunda Zeynep benimle ciddi ciddi kapışacak kıvama geldi. Buna hayıflanmak yerine sevgilimle gurur duyuyorum.

Arkamdan boynuma dolanan kollarla iyice gülümsüyorum. Boynuma dolanan kolları sıkıca tutarken Zeynep yanağıma içten bir öpücük konduruyor.

"Hoş geldin hayatım," diyor kulağıma doğru. Kulağıma değen nefesiyle gıdıklanıyorum. Bunu bilerek yaptığını çok iyi biliyorum. Yüzünü göremesem de sesinden gülümsediğini hissediyorum.

"Hoş bulduk güzelim," derken boynumdaki kollarından hızla çekerek omzumun üzerinden kucağıma düşmesini sağlıyorum.

Ani hareketimle bir anda afallıyor. Bense üzerindekileri görünce afallıyorum. Bu manzaraya uzun süre bakmak kalbimi yakabilir. Tüllerden oluşan ve vücut hatlarını son derece belli eden ince bir elbise var üzerinde. Rengiyse teninin beyazlığını daha da ortaya çıkarmak istercesine kırmızı. Gerçek bir kırmızı. Ateş kırmızısı. Alevler çıkartabilecek güçte bir kırmızı.

"Manzarayı beğendin galiba," diyor cilveli bir sesle. Sesli bir şekilde yutkunuyorum. Nasıl beğenmem ki? Seni beğenmemek yaratana saygısızlık olur Zeynep!

"Oldukça," diyorum dudaklarına eğilmeden önce. Dudağına ateşli bir öpücük bırakmak isterken Zeynep çevik bir hareketle kollarımın arasından sıyrılıyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ama yüz ifadem kısa sürede yerini hayran bakışlara bırakıyor.

Ayağa kalkınca omuzlarından, beyaz kollarına doğru düşen tüllerle rüya gibi duruyor karşımda. Siyah saçlarını savurup salına salına müzik çalara doğru gidiyor. O, saçlarını savurduğunda benim de aklım başımdan savrulup gidiyor.

Zeynep müzik çalara eğilip zarif bir hareketle düğmesine basıyor. Odaya yayılan müzik alışkın olduğum tarzlardan oldukça farklı, kendimi bir anda eski zamanlarda gibi hissediyorum. Zeynep bana doğru yine salına salına gelip dizime oturuyor.

"Neler oluyor sevgilim?" diyorum şaşkınca gülümseyerek. Cevap vermeden önce beni daha da sabırsızlandıran küçücük bir buse bırakıyor dudaklarıma.

"Hani konuşmuştuk, sen bana hayal dünyandan bahsetmiştin. Ben düşündüm de bin bir gece boyunca Şehrazat olamam ama bu gecelik seni başka dünyalara götürebilirim," diyor omuzlarını işveyle oynatarak.

Demek o konuşmamızı unutmamıştı. Sahi o konuşmamızda ne söylemiştim ona? *Hep Batılı fantezileri yapıyoruz sevgilim. Biraz da Doğu'ya mı yönelsek acaba?* Galiba bunun gibi bir şeydi. Keyifle bir kahkaha atıyorum. Hangi birine keyiflensem bilemiyorum. Zeynep'in o konuşmamızı unutmamasına mı? Bunca hazırlığı yapmasına mı? Yoksa beni fantezilerimi gerçekleştirecek kadar çok sevmesine mi? Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. Sonra belinden tutarak kucağıma iyice çekiyorum.

"Sen şimdi benim için bir fantezi dünyası hazırladın yani," diyorum keyifle. Bakışlarını birkaç saniyeliğine benden kaçırıyor.

"Bu aralar birbirimize vakit ayıramadık. Dün geceyi de senden ayrı geçirmek bana hiç iyi gelmedi. Gece boyu seni düşündüm. Düşündükçe aklıma anlattıkların geldi ve bir tutam fantezi bize iyi gelir dedim ama istemiyorsan hemen bırakabilirim," diyor kucağımdan kalkmak için hamle yaparken. Elimi beline sıkıca sarıp kalkmasına engel oluyorum.

"Saçmalama, böyle bir şeyi reddeder miyim hiç?" diyorum çapkın çapkın gülerek. Boynuna eğilip derin bir nefes çekiyorum. Zeynep'in kokusuyla gevşerken aklıma evdekiler geli-

yor. "İrem nerede, çocuklar nerede? Uyudular mı?"

"Her şeyi planladım. Pia ve Herkül de dâhil olmak üzere herkes bugün evden kapı dışarı edildi. Sadece biz varız. Sen ve ben," diyor belindeki elimi okşarken.

Sadece sen ve ben...

"Sen harika bir kadınsın. Seni çok seviyorum," diyorum başımı boynundan çıkarıp dudaklarına ulaşmadan önce.

Aşkla ve tutkuyla öpüyorum dudaklarını. Bana karşılık vermek için hiç geç kalmıyor. Fonda çalan müzik, giydiği elbise, dudakları ve az önce söyledikleriyle neredeyse uçuyormuşum gibi hissediyorum. Dudaklarımızı ilk ayıran o oluyor. Kucağımdan kalkıp kadehlere biraz şarap dolduruyor. Bir kadehi bana uzatıp yanıma oturuyor.

"Hâlâ inanamıyorum sevgilim," diyorum güzel yüzüne bakarak. Ben ona hayran hayran bakarken yemekten bir çatal alıp ağzıma uzatıyor.

"Daha inanamayacağın çok şey göreceksin," diye fısıltıyla konuşuyor. Başımı beklenti dolu bir şekilde yatak odamıza çevirdiğimde bu halime kahkahalarla gülüyor. Yanağıma koyduğu eliyle beni tekrardan önüme döndürüyor. "Sabırlı ol Kerem!"

Beni elleriyle beslemeye devam ediyor. Bu sırada küçük oynaşmalarımız eşliğinde uzun zamandır rahat rahat yapamadığımızı yapıp biraz sohbet ediyoruz. Şarabın etkisiyle iyice gevşediğimiz anlardan sonra Zeynep yanımdan kalkıyor. Elini bana doğru uzattığında küçük bir çocuğun hevesiyle tutuyorum. En sonunda odamızın yolunu bulacağız anlaşılan.

Zeynep önümde salına salına yürüyor. Her adımında sırtından beline doğru uzanan siyah bukleleri aşağı yukarı yaylanıyor. Yatak odasının kapısına geldiğimizde bana bakıp gülümsüyor. Boğazım şehvetle kurumaya başlarken üzerine atlamamak için büyük bir irade gösterisi sergiliyorum.

Odaya girdiğimizde Zeynep'in yaptığı hazırlıklara takılıyor gözüm. Genelde bağlı duran cibinliğin tülleri yatağın etrafına çekilmiş. Şifonyerin üzerinde yanan birkaç ufak mum haricinde odanın köşelerine de büyükçe mumlar yerleştirilmiş. Zeynep beni yatağa oturttuğunda onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarına yapışacağım esnada kaçıveriyor. Bu hareketiyle havaya bir öpücük bırakmış oluyorum. Bu halime bakıp kıkırdıyor.

"I-ıh... Biraz sabırlı olmalısın. Şimdi arkana yaslan ve gösterinin tadını çıkar," diyor iç gıcıklayıcı bir sesle.

Uslu bir çocuk gibi hemen sözünü dinliyorum ve yatağa geçip sırtımı yastıklara dayıyorum. Vücudum şimdiden şehvet ve beklentiyle dolarken Zeynep'in bir an önce yanıma gelmesini bekliyorum. Zeynep'se beni deli edecek bir yavaşlıkta odanın köşesinde duran diğer mumları tek tek yakıyor. Yaktığı her mumla birlikte benim sabrımı eritiyor. Hele mumlar sayesinde oda daha da aydınlanıp Zeynep'in güzelliği gözler önüne serilince dayanmak daha da güç bir hal alıyor.

Mumlarla işi bittikten sonra telefonundan bir müzik açıyor. Oryantal ezgiler barındıran müzik odamıza yayılırken, Zeynep yavaş adımlarla tam karşıma geçiyor. Şarkıya uygun bir ritimle ellerini havaya kaldırıyor. Kırmızı tüller etrafında uçuşurken belini küçük hareketlerle kıvırmaya başlıyor.

Mum ışığında yaptığı bu hareketler gözüme o kadar seksi geliyor ki gördüklerimle gözlerim kocaman açılıyor. İşte bu hiç beklemediğim bir şey. Kesinlikle beklemediğim ama görmekten son derece mutlu olduğum bir şey.

Yerimde kıpırdanırken büyük bir iştahla izlemeye başlıyorum. Etrafında bir tur döndüğünde saçlarının havada dalgalanmasına hayranlıkla bakıyorum. Gözlerimi henüz saçlarından alamamışken beyaz ellerini kalçasının sağına doğru uzatıp narin bileklerini kıvırıyor. Aynı anda kalçasını da bileklerine doğru kıvrak hareketlerle oynatıyor.

Gördüğüm manzarayla büyülenirken çalan şarkının sözleri kulağıma çalınıyor. Duruma uyacak kadar müstehcen. Zeynep'in seçimiyle keyfim ikiye katlanıyor. Yastıklara iyice gömülüp sevgilimin raks edişini izliyorum.

Yavaş hareketlerle bir bacağını öne çıkarıp kalçasını kıvırmaya devam ediyor. Bense kolumu attığım yastığın kenarını sıkıyorum, Zeynep'in kıvrılan kalçaları niyetine. Bana arkasını dönüp elleriyle saçlarını yukarı doğru kaldırıyor. Tüm vücudu ritimle nazlı nazlı kıvrılırken omzunun üzerinden gözlerimin içine bakıp gülümsüyor. Gülümserken aralanan dudakları, beyaz dişleri ve göremediğim ama orada olduğunu bildiğim sıcacık dili. Hepsi bir olup beni baştan çıkarmaya devam ediyor.

Kanımın her geçen saniye daha da ısındığını hissederken, "Dayanamayacağım artık," diye kendi kendime mırıldanıyorum. Şu an aklımdan geçen tek şey kıvrılan beline sıkıca sarılmak, vücutlarımızı bir kılmak. Yerimde biraz daha kıpırdanıyorum. Şarkının bitmesi için, Zeynep'i bölmemek için kendimi zor da olsa tutuyorum.

Zeynep tekrar bana döndüğünde parmaklarını küçük hareketlerle oynatarak göğüslerinin altında ve karnının üzerinde gezdirmeye başlıyor. Vücudu kıvrıldıkça elbisesinden taşan beyaz göğüsleri gözüme çarpıyor. Kırmızı elbisenin altında mahsur kalışlarına iç çekerek bakıyorum. Sanki onları kurtarmam için çırpınıyorlarmışçasına derin soluklarla inip kalkıyorlar. Kesinlikle bir an önce onları oradan kurtarmam lazım.

Ben kafamda bin bir türlü arzuyla boğuşurken Zeynep beni çıldırtmaya devam ediyor. Ellerini bana doğru uzatarak bileklerini kıvırıyor. Yatağa doğru küçük bir adım attığında sanki elinde hayali bir ip tutuyormuş gibi elini kendine doğru çekiyor. Bunu yaparken de gözlerimin içine arsızca bakıyor.

Zeynep yatağa doğru birkaç adım attıktan sonra ben de

emekleyerek yatağın ayakucuna geliyorum. İkimiz de bu kadar raks etmenin yeterli olacağının farkındayız. Onu belinden tutup yatağa doğru çektiğimde odamız neşeli kahkahasıyla doluyor. Gülmesinin bitmesini bekleyemeden dudaklarına uzanıyorum. Bir an için gülüşü dudaklarımın arasına hapsoluyor, sonrasında yerini tutkulu öpücüklere bırakıyor.

Ellerim elbisesinin açıkta bıraktığı yerlerde gezerken aklımın henüz şehvete bulanmamış ufak bir kırıntısı araya giriyor. Dudaklarımı zorla da olsa Zeynep'in teninden ayırıp hafif terlemiş yüzüne bakıyorum.

"Zeynep," diyorum hızlanan nefesim yüzünden zar zor konuşurken. Elim yatağa yayılan saçlarında gezerken kaçıncıya sorduğumu artık saymadığım teklifimi yineliyorum. "Evlenelim mi?"

Başını bir an için yana çevirip şehvetle parlayan gözlerini benden kaçırıyor. Sonra tekrardan göz göze geliyoruz. Dudaklarında görüp görebileceğim en güzel gülümseme beliriyor. Ellerini boynuma uzatıp ensemin üzerinde birleştiriyor. Parmak uçlarının saçlarımın arasında dolandığını hissediyorum.

Yaşadığımız ânı ima ederek, "Masalımıza devam etmek varken bu acele niye?" diyerek beni kendisine doğru çekiyor. Dudaklarına doğru eğilirken aklımdan geçen son şeyse şu oluyor.

Farkında değil ama sadece bugünüm değil, onunla geçen her günüm masal tadında...

Sabah uyandığımda gördüğüm ilk şey Kerem'in huzurla uyuyan hali oluyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Rüya mı görüyor yoksa sadece mutluluktan mı gülümsüyor kestiremiyorum.

Uyandırmamaya dikkat ederek kıvrılan dudaklarının üs-

tüne ufak bir buse bırakıyorum. Öpücüğüme aynı şekilde bir buseyle karşılık bulunca sevgilimin uyandığını sanıyorum ama gözlerine bakınca yanıldığımı anlıyorum. Uykulu mırıldanması eşliğinde beni kendine çekerek sıkıca sarılıyor ve uyumaya devam ediyor. Elinin sıcaklığını çıplak tenimde hissedince mest olmuş bir vaziyette başımı koynuna yaslıyorum.

Kerem'in derin solukları, sıcacık teni ve en pahalı parfümleri bile solda bırakacak kokusuyla güne harika bir başlangıç yapıyorum. Koynunda yatarak uyanmasını beklediğim süre boyunca ona sahip olduğum için dünyanın en şanslı kadını olduğumu düşünüp duruyorum.

Düşündükçe hayranlığım artıyor. Sadece kaşına gözüne değil, vücudunda yer alan ufacık benlere bile hayranlıkla bakarken buluyorum kendimi. Omzundan koluna doğru sıralanan ve takımyıldızını anımsatan açık renkli benlerine minik minik öpücükler konduruyorum. Ben onu sevdikçe Kerem keyifle geriniyor ve derin uykusuna devam ediyor.

Henüz uyanmaya niyetinin olmadığını anlayınca kollarının arasından yavaşça kalkıyorum. Üzerime geçirecek bir şeyler ararken odanın halini fark edip kıkırdıyorum. Tüllerden oluşan kırmızı elbisem yatağın ayakucundan sallanıyor. Kerem'in gömleği kapının yanında yer alan sarı şifonyerin önünde, pantolonuysa tam olarak zıt bir yönde, pencerenin önünde iki yana açılmış bir halde duruyor.

Kerem'in gömleğini üzerime geçirip bir iki düğmesini kapatıyorum. Sonra da gecenin anıları eşliğinde dağılan kıyafetlerimizi toplamaya başlıyorum. Kerem'in sabırsızlığına kurban gidip yanlarındaki dikişleri hafiften açılan elbisemi yatağın ayakucundan alıyorum. Çok severek aldığım elbisemin ipek tüllerinde gezdiriyorum elimi. Bu yumuşaklık gerçekten iyi hissettiriyor. Bu kadar çabuk mahvolması üzücü. Elden geçirirsem belki bir kez daha giyebilirim ama daha fazlası değil

çünkü bu elbise Kerem'in sabırsızlığını daha fazla kaldıramaz.

Elbisemi katlayıp berjerin üzerine bırakıyorum. Hemen sol tarafta duran pantolonu da katlayıp elbisemin üzerine koyuyorum. Sonra işin zor kısmı başlıyor; iç çamaşırlarını bulmak. İç çamaşırları en olmadık yerlerden çıkabildiği gibi en olmadık kişiler tarafından da bulunabilen küçük şeytanlardır.

Kendimizi tutkuyla kaybettiğimiz bir gecenin sabahında bize kahvaltıya gelen Deryalarla beraber şen şakrak otururken, Herkül'ün ağzında Kerem'in baksırıyla salona girişi kolay kolay unutabileceğim bir rezillik ânı değil. Her ne kadar, "Çamaşır sepetindekilere dadandı, *k*endince oyun oynuyor," diye kıvırmaya çalışsak da Herkül'ün baksırı nereden bulduğunu hepimiz çok iyi biliyorduk. O gün bugündür yataktan çıkar çıkmaz yaptığım ilk iş dağılan kıyafetlerimizi çocuklarımızın ulaşamayacağı yere kaldırmak oluyor.

Benim bayrak gibi parlayan kırmızı külotum Kerem'in yattığı tarafta kendisini hemen belli ediyor. Eğilip külotumu alırken dayanamayıp Kerem'in kızıla çalan saçlarını öpüyorum. Burnuma dolan kokusuyla iç çekiyorum. Bu sırada gardırobun altında duran baksırı fark ediyorum. Gülerek onu da çekip alıyorum. Kıyafetleri toparladıktan sonra acıkmaya başlayan karnım guruldayarak beni uyarıyor.

Mutfağa gidip kahvaltı hazırlamak ve sevgilimin sıcak koynuna dönmek arasında kararsız kalıyorum. Kararsızlığım adımlarıma da yansıyor. Kapıya doğru attığım bir adımın karşılığı Kerem'e doğru attığım üç adıma denk düşüyor. Ben kararsızlığımla aptala dönerken o, tüm muhteşemliğiyle rüyalar âleminin tadını çıkarmaya devam ediyor.

"Bu kadar harika olman haksızlık. Çekim alanından çıkıp mutfağa bile gidemiyorum," diyorum yanaklarımı şişirip puflamadan hemen önce.

"Son bir öpücük. Sadece bir öpücük. Sarılmadan, yanına

yatmadan öpüp mutfağa gideceğim," diye kendimi ikna ede ede Kerem'in üzerine doğru eğiliyorum. Yüzümü onun yüzüne yanaştırıp elmacıkkemiğinin hemen üzerine sevgi dolu bir öpücük konduruyorum.

Uyanmasını umarken yine uyanmıyor. Dün akşam o son seferi istemeyecektim. Severken tükettim adamımı. Sonra yaşadıklarımızı düşününce sırıtıyorum. Varsın yorulsun. Güzeldi, çok güzeldi. Kerem'in yanından ayrılabildikten sonra mutfağa geçiyorum. Ayaklarıma dolanıp beni sürekli oyalayan Pia ve Herkül'ün evde olmaması işimi kolaylaştırıyor. Aşçı olmanın verdiği el çabukluğuyla iki kişilik küçük bir kahvaltı hazırlıyorum.

Menümüzde Kerem'in sevdiği yabanmersini reçeli, Kerem'in sevdiği zeytin ezmesi, Kerem'in sevdiği dil peyniri ve Kerem'in sevdiği kaysefe kıvamında yumurta var. Bugün her şey onun sevdiği gibi olsun istiyorum. Son zamanlardaki sabırlı ve anlayışlı hallerinin karşılığını onun sevdiği şeyleri yaparak vermek istiyorum. Üstelik bunları yaparken de kendimi zorundaymış gibi hissetmiyorum. Ben de en az onun kadar istiyorum.

Kerem'in kahvesiyle benim çayımı tepsideki kızarmış ekmeklerin yanına koyduktan sonra, koridordan geçip yatak odasına giriyorum. Yataktaki duruşunda bir değişiklik olmayan sevgilimin yanına sokulup tepsidekileri dökmeden başucundaki komodinin üzerine koyuyorum. Dizimle yataktan destek alıp Kerem'e eğiliyorum. Saçlarım benden evvel ulaşıyor yüzüne ve sabahtan beri yapamadığım şeyi yapıp sevgilimi uyandırıyor. Gözlerini kırpıştırarak açıyor. "Zeynep," diyor uykulu bir sesle.

"Günaydın hayatım," diyorum ve dudaklarını öpüyorum. Ana yemeklerden önce verilen iştah açıcılar gibi sevgilimin öpücüğü de benim iştahımı açıyor. "Sana kahvaltı hazırladım," diyorum geri çekildiğimde.

"Tamam, geliyorum şimdi aşkım," diyerek yataktan kalkmaya yelteniyor. Üzerindeki pike yatağa doğru kayarken gözlerim hevesle pikenin belinden aşağı düşmesini bekliyor. Bir yandan da tekdüze bir sesle, "Yatağa getirmiştim," diyorum.

Kerem kalkmak yerine arkasına yaslanınca pike de belindeki sınır noktasından aşağı inemeden kalıyor. Gözlerimi istemeyerek çekiyorum ve gülümseyerek tepsiyi yatağa alıyorum.

"Aşkım bir tanesin sen." Boynuma sesli bir öpücük konduruyor.

"Sen de çok uykucusun," diyorum Kerem'e, ellerimle reçelli ekmek hazırlamaya başladığım sırada. "O kadar öptüm ama bir türlü uyanmadın."

"Benim uyurkenki halimden mi faydalandın sen?" diyor sahte bir dehşetle.

"Tabii ki," diyorum gülerek. Sonra da başımla kahvesini işaret ediyorum. "Sen hele bir kahveni iç, ondan sonra neler yapacağım neler."

Kerem kahkahayı patlatıyor. "Dün akşamdan sonra iliğimi kurutmaya ant içtin galiba."

"Aslında benim başka planlarım vardı," diyorum ona göz süzerek. Elimdeki reçelli ekmeği ağzına doğru uzatıp ısırmasını bekliyorum. Isırdığı yerden bir ısırık da ben alıyorum.

"Dün akşamki raksını gördükten sonra hayatımın geri kalanında bütün planlarımı sana bırakabilirim güzelim." Çapkın çapkın gülüyor.

"Çok tatlısın ama bu işler tek taraflı olmaz. Artık ben de senden bekliyorum bir şeyler," diyorum cilveli bir sesle.

"Mesaj alındı," diyerek göz kırpıyor bana. "Sadece size özel bir gösteri hazırlayacağıma emin olabilirsiniz hanımefendi."

"Çok memnun olurum beyefendi," diyorum kıkırdayarak.

Kısa bir süre sessizce kahvaltımızı ediyoruz. Tükenen enerjimiz her lokmayla yerine gelirken ben de dünden beri

aklımda olan şeyi söylemek için fırsat kolluyorum. Kerem'in doymaya başladığını fark ettiğim an yatakta ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Kerem!" diyerek dikkatini çekiyorum.

"Söyle aşkım."

"Tanıdığın bir dövmeci var mı?" diye soruyorum sanki sıradan bir şey soruyormuşum gibi.

"Dövmeci mi? Nereden çıktı bu?" diyerek tek kaşını kaldırarak soruyor. Kahvesinden bir yudum alışını izliyorum.

"Evlenme teklifini kabul edeceğim için alyansa ihtiyacım var," diyorum sol elimi havaya kaldırıp parmaklarımı oynatırken. Cümlemi bitirdiğim anla Kerem'in öksürmeye başlaması bir oluyor. Boğazına kaçan kahveyle gözleri yaşarırken bir yandan öksürüp bir yandan da ısrarla konuşmaya çalışıyor.

"Ka-bul... Ka-bul... Kabul ediyorsun yani."

"Evet, kabul ediyorum," diyorum gülerek. Yaşaran gözleri bu sefer mutlulukla parlıyor.

"Zeynep..." diyor neredeyse fısıltıyla. Adımı ağzından defalarca duymuş olmama rağmen bu seferki daha farklı geliyor. Kabul olan duaların sonundaki şükür gibi kutsal, içten ve saf.

"Söyle hayatım," diyorum bana uzattığı elini tutarken. Parmaklarımın hemen üstünü uzun bir öpücükle taçlandırıyor. Gözlerimin içine bakarak konuşuyor.

"Duyduğum en güzel evet buydu. Evlenmeyi kabul ederek beni onurlandırdın sevgilim."

Parmaklarımı onunkilere kenetlerken onun bıkmadan usanmadan ettiği teklifleri düşünüyorum.

"Pes etmediğin her gün asıl sen beni onurlandırdın sevgilim," diyorum gülümseyerek.

"Hayatımın en güzel sabahı bu."

Aramızdaki tepsiyi ittirip beni kendine çekiyor. Kucağına oturduğumda bana sıkıca sarılıyor. Öpücükleri alnımdan şa-

kağıma, oradan yanağıma ve en sonunda dudaklarıma iniyor. Ağır ve ateşli bir öpüşme oluyor. Öyle ki kahvaltı tepsisi yere düşerken bile bir an olsun ayrılmıyoruz birbirimizden.

27. BÖLÜM

"Aşkın Mührü"

Zeynep hayatıma girdiğinden beri kalbimin aşksız attığı tek bir gün bile yok ama bu sabah benim için çok özel. Sanki kalp atışlarım bile farklılaştı. İçimde öyle bir coşku var ki yolda yanımızdan geçen herkese elini tuttuğum sevgilimi gösterip, "Bu harika kadın, karım olmayı kabul etti," demek istiyorum.

"Sürekli sırıtacak mısın böyle?" diye soruyor Zeynep halime gülerek.

"Seni evlenmeye ikna ettim, tabii ki sırıtacağım."

"Seni seviyorum," diyor başını koluma yaslayarak.

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Zeynep'in adresini Serdar'dan aldığı dövmecinin önüne geldiğimizde bir an için birbirimize bakıyoruz.

"Ben yaptıracağım diye sen de yaptırmak zorunda değilsin," diyor Zeynep önüme geçip gözlerime bakarak.

"Biliyorum. Zaten zorunda olduğum için değil, senin adını parmağımda taşıma fikrinden hoşlandığım için yaptıracağım," diyorum çarpık bir gülüşle. Zeynep'in yüzündeki endişeli ifade söylediklerimle yumuşuyor.

"Bu kadar tatlı olma," diyor boynuma sarılarak.

"Bu kadar sevdirme kendini o zaman."

"Bak, hâlâ tatlılığa devam ediyorsun," diyor dudak bükerek.

"Sen de hâlâ sevdirmeye devam ediyorsun," diyorum burnunun ucundan öpmeden önce. Sonra da elinden tutup dük-

kâna doğru çekiyorum. "Hadi yüzüklerimizi yaptıralım artık."

Dükkânda bizi zayıf, uzunca bir adam karşılıyor. Yüzünün ortasında çarpık burnu belli ki daha önce çok kez kırılmış. Bir an için dövüşüp dövüşmediğini merak ediyorum. Kollarını kaplayan dövmeleri fark edince bu düşünceden uzaklaşıp geliş sebebimize odaklanıyorum.

Adama nasıl bir şey istediğimizi anlatıyoruz. Sol yüzük parmaklarımızın genişliğini ölçtükten sonra birkaç örnek hazırlamak için bizi bekleme salonunda yalnız bırakıyor. Duvarlarında irili ufaklı birçok dövme fotoğrafının yer aldığı salonda yan yana konulmuş sandalyelere oturuyoruz.

"Neden dün gece değil de bu sabah kabul ettin teklifimi?" diye soruyorum aklıma bir anda gelen soruyu. Zeynep duvardaki dövmelerden gözünü ayırıp bana bakıyor. Sonra hafifçe kulağıma doğru eğiliyor.

"Dün gece konuşamayacak kadar tutkuluydum," diye fısıltıyla konuşuyor. Geri çekildiğinde dudağını ısırarak kaçamak bir bakış atıyor bana. Bir an için soluğum kesiliyor.

"Beklemediğim anlarda beklemediğim şeyler söylüyorsun. Sürprizlerle dolusun sevgilim."

"Ne güzel işte, ilişkimiz hiç monotonlaşmayacak," diyerek göz kırpıyor.

"Seninleyken öyle bir şey olacağını hiç sanmıyorum."

Zeynep bana cevap vermek için ağzını açtığı sırada dövmeci elinde örneklerle yanımıza geliyor.

"Bunlar hazır taslaklardan seçtiklerim. Eğer birkaç gün zaman verirseniz daha özel bir şeyler de çizebilirim," diyor adam elindeki çıktıkları uzatırken.

"Bizim zamanımız yok maalesef," diyor Zeynep örnekleri incelerken.

Zeynep, ailesine evleneceğimizi söylemeye Eskişehir'e gitmeden önce dövmeyi yaptırmak istiyor. Dövmeyi görürlerse

evlilik konusunda ne kadar kararlı olduğumuzu anlayacaklarını umuyor. Bu yüzden yola çıkmadan önce soluğu burada aldık zaten.

"Bu nasıl?" diye soruyor iç içe geçmiş Z ve K harflerinden oluşan dövmeyi göstererek.

"Bu sadece baş harflerimiz. İsim yazdırmayacak mıydık?"

"Öyleydi ama o zaman ben Kerem'i, sen Zeynep'i alacaktın. Burada yan yanayız baksana," diyor gülümseyerek. Böyle söyleyince gösterdiği örnek benim de aklıma yatıyor.

"Tamam, bu olsun."

"O zaman sizi içeriye alayım," diyor adam ve evlilik yüzüğümüze kavuşmak için adamın peşinden gidiyoruz.

"Önce hanginizinkini yapalım?"

"Benimkini," diyerek atılıyor Zeynep hevesle. Göz göze geliyoruz ve geçip dövme koltuğuna oturuyor. Adam iğne uçlarını ayarlarken Zeynep'in eli kesildiğinde dikiş atılırken verdiği tepki aklıma geliyor.

"İşin içinde iğne var. İstemiyorsan gidelim."

"Sorun değil. Ben halimden memnunum," diyor güven veren bir sesle.

"Canın yanacak," diyerek itiraz ediyorum.

"Bu acıya gönüllüyüm," diyor adamın arkasının dönük olmasını fırsat bilip beni öpmeden önce. Dövme yapılmaya başlanmadan önce Zeynep'in isteğiyle o anları videoya alıyoruz.

"Bunu izleyecek olan sevdiklerimize ve gelecekteki çocuklarımıza merhaba," diyerek kameraya el sallıyor. "Bugün sevgilimin evlenme teklifini kabul ettim ve birazdan alyansıma kavuşacağım. Heyecanlı ve mutlu hissediyorum."

"Araya giriyorum gelin hanım ama başlamak için parmağınıza ihtiyacım var," diyor dövmeci gülerek.

Sevgilim elini hemen uzatıyor. "Ah tabii, buyurun."

Adam, "İğne canını acıtabilir ama olabildiğince hareketsiz

durmaya çalış," diye uyardıktan sonra başlıyor. Zeynep'in bir an için kaşları çatılıyor, yüzü buruşuyor ama hemen kendisini toparlıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum kameranın arkasından bakarken.

"Gayet iyiyim," diyerek gülümsüyor.

Küçük bir dövme olduğu için fazla uzun sürmüyor. Zeynep kıpkırmızı olan yüzük parmağında birbirine dolanmış baş harflerimizle kalkıyor koltuktan. Yüzü mutluluktan parlıyor. Onun kalktığı yere ben otururken kamerayı benden alıyor.

"Sıra damat tarafında." Gülerek konuşuyor.

"Hey çocuklar, size benden bir baba tavsiyesi; eğer seviyorsanız ısrarla evlenme teklifi edin. En sonunda pes ediyorlar. Tecrübeyle sabit," diyorum Zeynep'e göz kırparak. Zeynep omzuma bir tane vurunca devam ediyorum. "Annenizin yaptığı gibi ara sıra vuruyorsa çok sevdiği için yapıyordur, sakın alınmayın."

"Ben yine araya giriyorum ama hazırsanız başlıyorum," diyor dövmeci. Başımla onaylıyorum ve iğne parmağıma değiyor. Hissettiğim acıyla ağzımdan ufak bir küfrün kaçmasına engel olamıyorum. İkinci söylediğim şeyse, "Zeynep, sen nasıl dayandın?" oluyor.

"Gördüğünüz gibi çocuklar, kadınların acı eşiği erkeklerinkinden daha yüksek," diyor Zeynep eğlenerek.

"Bırak şimdi çocuklarını. Gelip beni öp, canım acıyor," diyerek sızlanıyorum.

"Çocuklar, gelecekte görüşmek üzere. Ben babanızın yanına gidiyorum," diyor ve kamerayı kapatıyor. Sonra da yanıma geliyor. "O kadar da kötü değil," diyor yanağımdan öpmeden önce.

"Şu an acıdan uyuştuğu için evet ama ilk başladığında fenaydı." Saçlarımda gezinen ellerinin tadını çıkarıyorum.

"İlk başlarda gerçekten fenaydı," diyor gözlerini iri iri açarak.

"Ama bunun için değer," diyorum sol elini, bakmak için gözümün önüne getirirken. İnce parmağındaki harflere aşkla bakıyorum. "Gerçekten güzel duruyor."

"Ben de çok sevdim."

Adam benimkini de bitirdiğinde yaralarımız iyileşene kadar neler yapmamız gerektiğini anlatıyor. Kabukları düştükten sonra rötuşlar için yeniden beklediğini söylüyor ve oradan ayrılıyoruz. Dükkândan çıktıktan sonra bir süre yan yana duran ellerimizi ve alyanslarımızı izliyoruz.

"Hayattan öğrendiğim bir şey varsa o da kendi kararlarımız dışında bizi mutlu eden bir şey olmadığı. İstanbul'a gelmek, aşçılığı seçmek, seni sevmek, hayatımda verdiğim en doğru kararlardı. Hepsi bana aitti ve hepsi de beni mutlu etti. Üçünden de asla pişman olmadım," diyor Zeynep, başını omzuma yasladığı sırada.

Huzurlu nefes alış verişlerini dinlerken kolumu sevgilimin omzuna dolayıp onu iyice kendime çekiyorum. Mis kokulu saçlarına uzun bir öpücük bırakıyorum.

"Sevdiği kadını ve sevdiği işi bilen erkek, dünyada cenneti bulmuştur derler. Benim cennetim de burası."

Zeynep parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken, "Seni seviyorum," diyor sıcacık bir sesle. Duymaktan hiç bıkmayacağım cümleyle gülümsüyorum. Sonra da söylemekten hiç bıkmayacağım o cümleyi söylüyorum.

"Ben de seni seviyorum güzelim."

Eskişehir'e doğru yola çıkmış olmamız gerekirken biz hâlâ İstanbul'dayız çünkü aklımızdan çıkan önemli bir ayrıntı var. Pazartesi günü karara bağlanacak olan tazminat davası. Olum-

lu bir netice alacağımıza neredeyse emin olduğum bu davanın sonucunu görmeden hiçbir şeye kalkışmak istemiyoruz.

"Annenleri arayıp gelemeyeceğimizi haber verdin mi güzelim?"

Kerem'in sesiyle arkamı dönüp gülümsüyorum. "Henüz aramadım aşkım. Ayrıca birlikte gideceğimizi söylemeyeceğimi biliyorsun. Kapıyı açtıklarında öğrenecekler nasıl olsa."

Kerem yanıma gelip elini belime doluyor. Yüzünü boynuma gömerken, "Belki de birlikte gideceğimizi söylemen kendilerini hazırlamaları açısından iyi olur," diye mırıldanıyor. Nefesi boynumu yalayıp geçerken gıdıklanıyorum.

"Onlar için önce ya da sonra öğrenmelerinin bir farkı olmayacaktır sevgilim, inan bana," diyorum Kerem'in kolları arasından çıkarken.

"Her ne olursa olsun birlikte aşacağız. Ben nefes aldığım sürece acıları da üzüntüleri de tek başına sırtlanmak zorunda değilsin," diyor yumuşak bir sesle. Sonra bana doğru bir adım atıp tekrardan kollarının arasına alıyor. "Bana bir kez 'evet' dedin Zeynep. Bundan sonra kimsenin seni üzmesine izin vermem, ailenin bile. Sevgili olduğumuz ilk zamanlar sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Neyden bahsettiğini anlayamayarak bakıyorum yüzüne. O da zaten benden bir cevap beklemeden devam ediyor konuşmaya. Yüzünde tatlı bir tebessümle, "En kötü ihtimalle ne olur biliyor musun? Ailenle birbirimize gireriz. Ben de elinden tutup Amerika'ya götürürüm seni," diyerek hatırlatıyor sözünü. Bense söylediğiyle yutkunuyorum.

"Kerem," diyorum neredeyse fısıltıyla.

"Kimsenin seni üzemeyeceği bir yere kaçırırım seni. Özleyene kadar, öfkeleri dinene kadar ya da sen ne kadar istersen uzaklaşırız buralardan."

"Bilemiyorum..." diyorum kararsızlıkla. Kerem'le evlen-

mekten cayacak değilim ama aileme, dostlarıma, memleketime veda etmeye hazır mıyım, bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da ailemin durumu hiç ama hiç hoş karşılamayacağı. Kerem'inse buradan gitmek için tutturacağı.

"Daha fazla geç olmadan bizimkileri arayayım en iyisi," diyerek bir cevap vermeden kapatıyorum konuyu. Kerem rahat konuşabileyim diye beni yatak odasında yalnız bırakıyor. Yalnız kaldıktan sonra arıyorum annemi.

Nerdeyse çalar çalmaz, "Yola çıktın mı kızım?" diyerek açıyor telefonu.

Sakin bir sesle konuşuyorum. "Hayır, çıkmadım anne."

"Ne zaman çıkacaksın Zeynep? Çok geçe kalma, e mi kızım!"

"Annecim bugün gelemiyorum. Gelme işim pazartesiden sonraya kaldı." Vereceği tepkiden çekiniyorum.

"Niye gelmiyorsun kızım? Hasta falan mısın yoksa?" diye telaşlanıyor.

Yüzük parmağımdaki dövmeye bakarak nasıl bir bahane uydursam diye düşünüyorum. Sonra da son zamanlardaki kurtarıcım Derya'yı bahane ediyorum yine.

"Bu hafta sonu Derya'nın acilde nöbeti varmış. Alp de malum, yoğun çalışıyor. O yüzden Alper'e ben bakacağım."

"Aaa..." diyor annem üzüntüyle. "Geleceksin diye ne yemekler hazırlamıştım sana. Sen gelemiyorsan biz gelelim mi annecim? Hem evde de yalnızmışsın."

Annemin sözleriyle bir an için panikliyorum. Onların buraya gelmesi demek tüm foyamın ortaya çıkması demek. "Yok anne! Ben hafta içi mutlaka geleceğim zaten. O yüzden gelmenize gerek yok."

Her ne oluyorsa annem itiraz etmiyor ve oldukça sakin karşılıyor bu durumu. "Eh, madem hafta içi geleceksin, o zaman ısrar etmiyorum kuzum," diyor gülerek.

Annemin gülmesiyle rahat bir nefes almaya çalışırken, "Geleceğim tabii," diyorum ve ekliyorum. "Hem geldiğimde bol bol konuşacağımız şeyler de olacak."

"Merak ettim ama şimdi sen bana söylemezsin, değil mi?"

"Geldiğimde konuşacağız."

"Öyle olsun bakalım," diyor yine gülerek. Hazır her şeyi kabullenmişken konular dallanıp budaklanmasın diye konuşmayı çok fazla uzatmadan vedalaşıp kapatıyorum telefonu.

Günü atlatmanın rahatlığı ve Eskişehir'de yaşayacaklarımızın kaygısıyla kendimi pencere önündeki berjere atıyorum. Gözlerimi yumup derin nefesler alıyorum. Ne yapacağım ben? Bugünü atlattım ama ya sonra ne olacak? Ailemin evlilik haberine vereceği tepkileri tahmin etmek zor değil. Kerem'se daha şimdiden çekip gitme planları yapmaya başladı. Hem sevdiğim adamın hem de ailemin elini aynı anda tutmam hiç mi mümkün değil? Şimdi seçim yapma sırası bende mi?

Ben düşüncelerimle boğuşurken açık duran kapının tıklatıldığını duyuyorum. Gözlerimi açtığımda Kerem'in içeri girmekte tereddüt ederek bana baktığını görüyorum. Ellerimi ona doğru uzatarak, "Yanıma gel," diye mırıldanıyorum. Birkaç adımda yanıma geliyor. Hiç zorlanmadan bir hamlede beni kucağına alıp berjere oturuyor. Onun kucağında, göğsüne yaslanmış bir halde buluyorum kendimi.

"Konuşma pek iyi gitmedi galiba," diyor bana sarılırken.

"Kötü değildi. Hatta beklediğimden daha iyiydi. Hiç kızmadı, gelmek için de ısrar etmedi."

Kerem birkaç nefeslik zaman boyunca susuyor. Eli alnıma düşen saçlarımı geriye atarken, "O zaman niye böylesin?" diye soruyor. Sonra da dudaklarını alnıma bastırıp uzun bir öpücük konduruyor. "Aklından geçenleri söyle bana. Seni böyle düşünceli görmek beni çıldırtıyor."

Başımı göğsünden çekip onunla göz göze geliyorum. Yüzü-

me endişeli gözlerle bakıyor. Buruk bir şekilde gülümseyerek, "Olacakları düşünüyorum," diyorum gözlerimi elime indirirken. "Ne yapmam gerektiğini kestiremiyorum, endişeliyim."

"Olacakları düşünmedim mi sanıyorsun? En iyimser tarafım birkaç bağırış çağırıştan sonra bizi kabulleneceklerini söylüyor ama durup gerçeğe bakmak lazım güzelim. Kolay olmayacağını ikimiz de biliyoruz," diyor sakin sakin konuşarak. Benimle göz teması kurabilmek için yüzümü yavaşça kaldırıp gülümsüyor. Sonra şefkatli ve sevgi dolu sesiyle devam ediyor. "Amerika'ya gitme fikrini de bu yüzden istiyorum. Burada kalsak bir şekilde ulaşacaklar bize. Daha çok kalp kırılacak, senin bozmaktan korktuğun huzurumuza gölge düşecek. Sular durulana kadar uzakta olmamız iyi olacak. Böylece hem onlar bu fikre alışır hem biz evliliğimizin ilk günlerini baş başa geçirmiş oluruz."

Kerem'in söyledikleriyle susuyorum bir süre. Olacakları düşündüğümde ona hak vermemek elde değil. Kerem'i ve evliliğimi korumak için bir seçim yapmam gerekirse bunu yapacağım. Benim için zor olsa da yapacağım.

"Peki, senin ailen bizi karşısında görünce ne yapacak?" diye soruyorum.

"Karşı çıkacaklarını sanmıyorum. Zaten ailemle aynı evde yaşamak gibi bir niyetim yok. Sen olur dersen bizim için bir yer ayarlayacağım güzelim, senin seveceğin türden bir yer. New Jersey'de kalacağımız süre boyunca da doktorun tavsiye ettiği şu geçmişle yüzleşme faslını da hallederim diye düşünüyorum ama çok da acelesi yok. Yani eğer ailemle karşılaşmaktan çekiniyorsan hiç görüşmeyebiliriz ya da istersen İtalya'ya, Oğuzların yanına da gidebiliriz. Onları tanıyor sayılırsın, seni seviyorlar," diye yaptığı planları hızlı bir şekilde, hevesle anlatıyor.

"Restoran ne olacak? İşleri öylece bırakıp gidemeyiz."

"Öylece bırakıp gideceğimizi kim söyledi? Kemal ve Meh-

met Şef'le konuştum, birkaç ay idare edecekler. Mert de vakit buldukça uğrayıp her şey yolunda mı diye kontrol edecek," diyor gülümseyerek. Eli yanağımda dolanırken, "Biz yokken Pia ve Herkül'e de Mert bakacak. Bu fikir karşısında mutluluktan gözleri yaşardı," diyor.

Mert'in hali gözümün önüne gelince gülüyorum. "Bunları hangi ara ayarladın? Bu kadar emin misin gideceğimize?"

"Birinin bunları düşünmesi gerekiyordu. Sana evlenme teklifi etme kararını aldığımdan beri aklımda olan şeylerdi. Yani benim için pek de yeni konular değil bunlar," diyor ukala bir şekilde tek kaşını havaya kaldırarak.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kerem'in bu kadar ayrıntılı düşündüğünü, çok önceden planlar yaptığını tahmin etmemiştim. İşleri, Pia'yı ve Herkül'ü güvene almak, Amerika'da bir ev bulmak, terapiye devam etmek ya da İtalya'ya gitmek... Bunlar benim için oldukça yeni ve her biri içimdeki endişeyi artıran gelişmelerdi. "Evet" dedikten sonra hayatımın bu kadar hızlı değişmesini beklemiyordum. Ya da bu kadar köklü bir değişimi beklemiyordum demeliyim belki de. Şu an tüm benliğim, bu değişimlere ayak uydurup uyduramayacağım endişesiyle bocalıyor.

Kerem'e bir şey belli etmemek için, "İlk önce bizimkilerle bir konuşalım da..." diyorum iyimser davranmaya çalışarak.

"Sen nasıl istersen bebeğim," diyor bana sıkıca sarılmadan hemen önce.

Zeynep'in ailesiyle konuşma durumu sevgilimi fazlasıyla endişelendiriyor. Verecekleri tepkiden çekiniyor ve bu onu gitgide daha çok geriyor. Bana belli etmekten çekinse de ondaki tedirginliğin farkındayım. Özellikle bugün, onu buralardan götürme planlarımı duyduktan sonra iyice gerildi. Biraz olsun

gevşemek için banyoya girdiği sırada telefonu ısrarla çalmaya başlıyor. Kimin aradığına baktığımda ekranda yazan "Hemşirem" adını görüp açıyorum.

"Efendim Derya?"

"Alo! Kerem! Sen misin?" diye hızlı hızlı konuşuyor.

"Evet, benim. Zeynep banyoda şu an. Bir şey mi oldu?"

Biraz meraklı biraz da kızgın bir sesle soruyor. "Sevgilin yine ne haltlar karıştırıyor?"

"Anlamadım," diyorum kaşlarımı çatarak. Kızların arasında benim bilmediğim bir durum mu yaşandı acaba?

"Az önce Jülide Teyze aradı. Önce havadan sudan konuşup ardından nöbetim olup olmadığını sordu. Kadın durup dururken böyle sorunca bizim kız yine bir şeyler çeviriyor diye 'Evet var' diyerek yalan söyledim," diye hararetle konuşuyor.

Duyduklarım sıkıntıyla nefes almama sebep oluyor. Bu kadın hiç mi pes etmez? Zeynep'e o kadar ılımlı yaklaşmasının sebebi açığını aramasıymış demek ki. Benim saf sevgilim de annem bana hiç kızmadı diye sevinsin dursun.

"Zeynep'i gereksiz bir tartışmadan kurtardın. Sağ ol Derya," diyorum içtenlikle.

"Madem bir yalan söylüyor, önceden bana haber versin. Bak, ben de zor durumda kalıyorum. Zeyno'yu yakıp yakmayacağımı bilemediğimden ne diyeceğimi şaşırıyorum."

"Haklısın canım ama birkaç gündür beklenmedik gelişmeler yaşıyoruz. Bu yüzden kafası biraz meşgul," diyerek sevgilimi koruyorum.

"Neler dönüyor Kerem?" diye endişeyle soruyor.

"Sanırım bunu kendisi söylemek ister," derken Zeynep'in bana "evet" dediği an geliyor aklıma ve gülümsüyorum.

"Ay, yoksa hamile mi?" diye bir anda çığlık çığlığa soruyor. Onun sorusuyla gülümsemem kahkahaya dönüyor.

"Yok..." diyorum gülerken. "Biz sizin kadar aceleci değiliz Derya'cım."

Hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekiyor. "Hadi ya!"

"Çok mu üzüldün? Sesin ne hale geldi böyle."

"Üzüldüm tabii. Alper'in kuzeni olacak diye sevinmiştim bir an."

"Yakışıklı yeğenime bir kuzen borcumuz olsun. Söz, o çok büyümeden bir tane yapacağız," diyorum gülümseyerek. Bu sefer Derya kahkahayı basıyor ama arkadan duyduğum Alper'in ağlama sesiyle konuşmamız bölünüyor.

"Bak, Alper de duydu seni, nasıl ağlıyor," diye takılıyor bana. Sonra da hızlıca ekliyor. "Arkadaşım olacak o zilliye de söyle banyodan çıktıktan sonra beni arayıp ne haltlar karıştırdığını anlatsın."

"Tamam söylerim," diyorum gülerek. Telefonu tam kapatacakken Derya'nın hafif bir azar içeren son sözünü duyuyorum.

"Köpeklerinizi de gelip alın başımdan. İki köpek, bir bebek, bir Alp'le uğraşmaktan çöktüm iki günde."

"Sen bir tanesin Derya. Biz de seni seviyoruz," diyorum eğlenerek.

"Kapa telefonu zevzek şey," diyor ve benim kapatmamı beklemeden pat diye kapıyor.

Banyodan çıktığımda Kerem'i balkonda otururken buluyorum. Öylesine dalmış ki geldiğimi fark etmiyor. Arkasına geçip kollarımı boynuna dolayarak yanağına sesli bir öpücük bırakıyorum.

"Aşkım..." diyor ona sardığım kollarımı sıkıca tutarken. "Sıhhatler olsun bebeğim."

"Sağ ol hayatım," derken yanındaki sandalyeye oturuyorum. Kerem kolunu açıp göğsüne yatmam için bekliyor. Yanına doğru iyice sokulup bana ait en rahat yastığa başımı yaslayarak derin bir iç çekiyorum.

"Parmağın ne durumda? Yıkanırken zorlandın mı?" diye soruyor. Soruyla birlikte otomatikman gözüm sol elime kayıyor. Elimi ikimizin de görebileceği bir hizada kaldırıyorum.

"Normal görünüyor. Bir sorun yok galiba," diyorum dövmede bir değişiklik göremeyince.

Sonra da Kerem'in sol elini benimkinin yanına çekiyorum. Bir büyük bir küçük iki farklı el ama ikisi de aynı harflerle mühürlenmiş durumda. Asla çıkarmak zorunda kalmayacağımız bize özel yüzüklerimize bakarken bir an için içimde ne endişe ne de tasa kalıyor. Kerem'le evlenmek aldığım en doğru kararlardan biri. Sonuçları ne olursa olsun.

Kerem başını başıma yaslıyor. "Yan yanayken ortaya çıkan resmimizi seviyorum."

"Al benden de o kadar," diyorum mest olmuş bir vaziyette. "Ömrümün sonuna kadar burada böylece oturup bu resmi seyredebilirim."

"Benim niyetim de aynısı güzelim ama önce yapmamız gereken bir şey var," diyor muzip bir sesle.

Yüzümü buruşturarak iç çekiyorum. "Biliyorum, annemlere açıklamamız lazım."

Kerem gülerek, "Hayır güzelim. Annenlerden önce senin hemşirene gidip açıklamamız lazım. Bir de Pia ve Herkül'ü almalıyız," diyor.

"Çocukları unuttuk," diyerek doğruluyorum göğsünden. "Nasıl unuttuk Kerem?"

Halime gülüyor. "Merak etme, yabancı yerde değiller. Bu akşam gider, hem onları alır hem de evlilik haberini veririz."

"Gidelim gidelim. Hem ben poğaça yanaklımı da özledim," diyorum Alper'in sevimli halleri gözümün önüne gelirken.

"Aşkım, söylemem gereken bir şey var," diyor Kerem boğazını temizleyerek.

"Söyle aşkım."

Ben banyodayken Derya'yla yaptıkları konuşmayı hızlıca anlatıyor. Annemin beni kontrol etme sevdasından vazgeçmemesi beni şaşırtmıyor. Onun iki olumlu sözüne inanarak Derya'yı arayıp durumu haber vermeyecek kadar tedbirsiz davranmamsa kendime kızmama sebep oluyor.

"Çok tedbirsiz davrandım," diyorum yüzümü asarak.

"Birkaç gün sonra zaten dananın kuyruğu kopacak. Bu kadar takılma," diyerek beni yatıştırmaya çalışıyor. Sıkıntıyla iç çekiyorum.

"Hazırlanıp çıkalım mı? Önce restorana uğrarız, oradan da Deryalara geçeriz."

"Olur aşkım," diyorum ve hazırlanıp çıkıyoruz evden.

Kerem yol boyunca kafamı dağıtmam için bir sürü şey anlatıyor bana. Yaşadıklarımızla alakası olmayan ve aklına nereden geldiğini bilmediğim bu anılara gülüp duruyorum. Yemek yapmaya başladığı ilk zamanlardaki acemiliğinden tutun da askerlik döneminde arkadaşlarına yaptıkları şakalara kadar öyle çok şey anlatıyor ki restorana geldiğimizde gülmekten karnım ağrıyor. Yaşadığım kaygılarsa gülme kalkanımın ardında kalıyor.

Restoranın bahçe kapısından içeri girmek üzereyken, "Hazır mısın sevgilim?" diyerek elini uzatıyor bana.

"Hazırım," diyorum ona içten bir gülüşle bakarken. Uzattığı elini sıkıca tutuyorum ve el ele giriyoruz mutfağa.

Kerem gür sesiyle, "Kolay gelsin millet," diyerek dikkatleri üzerimize çekiyor. Bakışlar bize yöneldiğinde beni de yanına çekerek mutfağın ortasına kadar yürüyor. Mehmet Şef ve Kemal Şef bir yandan işlerini yapıp bir yandan bizi süzüyor. Ying Şef ise hayranlıkla gülümseyerek bakıyor bize.

"Herkes elindeki işi bırakıp buraya bakabilir mi?" diyor çalışmaya devam eden ve Serdar'la Bahar'ın yerine gelen yeni yardımcılara bakarak. Herkes işlerini bırakıp karşımızda yarım ay şeklinde toplanarak sarıyorlar çevremizi.

Kerem gözlerini bana çevirip yandan gülüşüyle bakıyor yüzüme. Başını hafifçe sallayıp göz kırpıyor. İnsanların bizi izlemesiyle utanarak gülümsüyorum ve aynı şekilde ben de hafifçe sallıyorum başımı. Elimi tutan elini biraz daha sıkıp konuşmaya başlıyor.

"Zeynep'i hepiniz biliyorsunuz. Kendisi tam bir sabır tanrıçasıdır ve benim başıma gelen en mucizevi şeydir. Uzun zamandır birlikteyiz ve bu birliktelikte bana çok şey öğretti. Sevginin sınırsızlığını, fedakârlığı ve sabrı..." diyor güçlü ve oldukça mutlu bir sesle. Sonra sesi biraz daha derin çıkarken konuşmasına devam ediyor. "Zor zamanlarımız da oldu ama günün sonunda birbirimize koşmayı hep bildik. Yan yana olduktan sonra aşamayacağımız bir şey yokmuşçasına güçlü olmayı öğrendik."

Kerem'in sözleriyle, acısıyla tatlısıyla bir sürü anı geçiyor gözümün önünden. Gözlerim mutluluktan dolarken sevgilim konuşmaya devam ediyor.

"Bilmeniz gereken güzel bir haberimiz var," diyor sevinçle. "Zeynep ve ben en yakın zamanda evleniyoruz."

Mutfaktakiler duydukları habere mutlulukla gülüp bizi alkışlamaya başlıyorlar. Tebrik etmek için sarıldıkları sırada Kerem'le ellerimiz ayrılıyor. Kerem, Mehmet Şef ve Kemal Şef tarafından kucaklanırken ben de kendimi Ying Şef'in şefkatli kollarında buluyorum.

"Çok sevindim canım," diyor bana içtenlikle sarılırken. Sonra yüzümü elleri arasına alıp sanki kendi kızının mürüvvetini görüyormuşçasına mutlu bir şekilde bana dua ediyor. "Hep mutlu olun kızım, hep böyle sevin birbirinizi."

Bu kez de dayanamayıp ben sarılıyorum Ying Şef'e. "Yüzüğüne bakayım," dediğinde gülümseyerek çıkıyorum kolları arasından ve sol elimi görmesi için uzatıyorum.

"Ooo..." diyor kaşlarını havaya kaldırıp sevimli bir ifadeyle bakarken. "Çok güzel duruyor."

Ying Şef'ten sonra mutfaktaki diğer çalışanlarla da kucaklaşıyorum. Mehmet Şef beni şaşırtarak evlenmemize tahminimden çok seviniyor. Kerem'in sırtına gülerek vururken, "Evlenmek için altın fiyatlarının yükselmesini mi beklediniz?" diyerek kendince espri bile yapıyor.

Ben kızlar cephesi tarafından esir alınmış haldeyken ve yeni alyansım merakla incelenirken, Kerem de erkekler cephesinde kalıyor. Güzel dilekleri kabul ederken sevgilimle göz göze geliyoruz ve o an tüm olumsuzluklar çok uzaklarda kalıyor.

Restoranda biraz çalıştıktan sonra soluğu Deryalarda alıyoruz. Merdivenleri çıkarken Zeynep bana bakıp, "Öğrendiklerinde çıldıracaklar," diyor sahte bir dehşetle. Sonra da kıkırdıyor.

"Korkunun ecele faydası yok," diyorum onun haline gülerek. Çatı katına geldiğimizde Zeynep'i önüme çekerek, "Önden sen buyur hanım," diyorum eğlenerek.

"İlk önce ben yanayım yani öyle mi bey?" diyor o da benimle eğlenerek. Kaşlarını çatmasıyla gülüyorum ve sıkıca sarılıyorum müstakbel karıma.

"Ben seni yakar mıyım hiç? Gel buraya," diyerek onu arkama çekiyorum. Bu sefer de Zeynep itiraz edip hemen yanı başıma geçiyor.

"Unuttun mu? Her zaman yan yana," diyor tatlı tatlı bakarken.

Cevap vermeden gülümsüyorum ve zile basıyorum. Kapının ardından Pia ve Herkül'ün kapıyı tırmalayan sesleri ve Alper'in heyecanlı çığlıkları duyuluyor. Derya'nın, "Evet annecim, geldi senin zilli teyzen!" diyen sesine Zeynep'le birlikte gülüyoruz. Biz gülerken Derya nihayet kapıyı açıyor. Kucağın-

da Alper'le güya ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatarak bakıyor bize. Kapının arasından kaçan Pia benim kucağıma atlarken, Herkül de Zeynep'in ayaklarına dolanıyor.

İçeri geçmemiz için kapıdan çekilen Derya, "Nerede kaldınız?" diye söyleniyor.

"Restorana uğrayıp öyle geldik," diyorum Pia'yı sakinleştirmeye çalışırken. "Alp yok mu?"

"Üstünü değiştiriyor. Alper üzerine kustu da biraz," diyor Derya oğlunu kucağında sıkıca tutarken.

"Teyzesinin poğaça yanaklısı babasına neler yapmış öyle," diyerek bebeğe uzanıyor Zeynep. Alper de ona gitmek için Derya'nın kucağında çırpınıyor.

"Al al zaten kollarım koptu," diyerek bebeği Zeynep'in kucağına bırakıyor. Zeynep, Alper'i öpüp sarıldığı sırada Derya'dan heyecan dolu bir çığlık kopuyor. Derya'nın çığlığı yüzünden Alp de panikle giriyor salona. "Ne oldu aşkım?" diye soruyor telaşla. Bir yandan da bize şaşkınlıkla bakıyor.

Derya, Alp'e cevap vermek yerine, "Zeynep bu ne? Düşündüğüm şey mi yoksa? Öyle, değil mi?" diyor gözlerini iri iri açarak, Zeynep'in sol elini yakalayıp yüzük parmağını inceliyor.

Zeynep, sağ koluyla Alper'i daha sıkı tutmaya çalışırken bana bakıp gözlerini deviriyor. Sonra da, "Evet tahmin ettiğin şey. Evlenme teklifini kabul ettim," diyor gülümseyerek ve sarılmak için kolunu açıp Derya'yı bekliyor.

Ama ilginç bir şey oluyor. Derya, Zeynep'i kenara ittirerek bana yöneliyor ve sıkı sıkı sarılıyor boynuma. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken düşmesin diye Derya'nın belinden tutuyorum.

"Sonunda be Kerem! O kadar uğraştın ki çoktan hak etmiştin bu eveti," diyor boynumu daha çok sıkarken. "Çok sevindim çok."

Zeynep'le göz göze geliyoruz. Derya kendisini pas geçip bana sarıldığı için gözlerini kısarak bakıyor arkadaşına. Bense Derya'nın samimiyeti karşısında sırtını sıvazlayıp, "Teşekkür ederim canım. Ne kadar sevindiğini görebiliyorum," diyorum sıcak bir sesle.

"Hey! Ben de buradayım Derya," diyor Zeynep homurdanarak. Alper'i göğsüne yaslamışken homurdanmaya devam ediyor. "Gelin olan benim! Beni de tebrik edin ya!"

"Pabucumun gelini," diyor Derya bir an için boynumu bırakıp Zeynep'e dil çıkarırken. "Ben azminden dolayı bu sefer erkek tarafıyım. Hiç kusura bakma."

"A-ah!" diye kalakalıyor Zeynep. Ben de onların bu haline gülüyorum.

"Gel canım buraya," diyor Alp kollarını açıp Zeynep'e sarılırken. "Ben de bu kızın abisi sayılırım sonuçta."

Sevgilim, Alp'e tek koluyla sarılırken, "Sağ ol, abicim benim," diyor.

Derya'nın direnci çok geçmeden kırılıyor. Beni bırakıp iki adımda Zeynep'in yanına varıyor ve sıkıca sarılıyor ona. Alper arada ezildiği için huysuzlanana kadar da bırakmıyor Zeynep'i.

"İkinizin adına da çok mutluyum," diyor bir Zeynep'e bir bana bakarak. Sonra da ağlayan Alper'i kucağına alıp, "Teyzenle amcan evleniyor muymuş? Sana mini mini kuzenler mi yapacaklarmış oğlum?" diyor tatlı tatlı. Alper annesi gibi çekik olan gözleriyle anlamayarak bakıyor ve agucuk gugucuk sesleri çıkarıyor.

"Çocuğun aklını bulandırma hemşire," diyerek gülüyor Zeynep. Sonra da yanıma gelip sarılıyor bana. Başını yukarı doğru çevirip bana bakıyor. "Çıldıracaklarını söylemiştim."

Başının üstüne bir öpücük kondurup kulağına doğru fısıldıyorum. "Evet, çıldırdılar ama gördüğün gibi çoğunluk bizim

yanımızda. Belki annenler de bizim yanımızda olur."

Zeynep bir şey demeden başını göğsüme yaslayıp daha sıkı sarılmakla yetiniyor. Ben de üzerine gitmiyorum. Geceyi, yakın gelecekte bizi bekleyenleri düşünmemeye çalışarak geçiriyoruz.

28. BÖLÜM

"Bazı Endişeler"

Rüyamda Eskişehir'deki evi, annemi ve babamı görüyorum. Güzel başlayıp hızla kâbusa dönen rüyamdan Kerem'in, "Zeynep!" diyen sesiyle başımı ona doğru çeviriyorum. Yanağıma, burnuma ve en sonunda dudaklarıma değen öpücüklerle gözlerim faltaşı gibi açılıyor. O an beyaz tüller altında yattığımı ve Kerem'in beni uyandırmaya çalıştığını anlıyorum. Gördüğüm rüyanın etkisi hâlâ üzerimdeyken boş boş bakıyorum sevgilimin yüzüne.

Yattığım yerden hafifçe doğrulup kollarımı boynuna sıkıca sarıyorum. Bir süredir peşimi bırakmayan stres yetmezmiş gibi rüyalarımın da benimle alay etmesi sinirlerimi bozuyor. Akmak için sınırları zorlayan gözyaşlarım gözpınarlarımda titreşip duruyor.

Kerem'in bir eli sırtımı diğer eli saçımı okşarken, "Neyin var sevgilim?" diye mırıldanıyor.

Ona belli etmemek için sesimin normal çıkmasına gayret ederek, "Seni özledim," diyorum.

Beni kendine bastırıp sıkıca sarılırken, "İyi de ben yanındayım," diyor.

"Uyurken özlemişim," deyip yanağından öpüyorum. Sonra da konuyu değiştirmek için, "Saat kaç?" diye soruyorum.

"Sekizi geçiyor. Eğer oyalanırsak duruşmaya geç kalacağız," diye mırıldanıyor saçlarımı okşarken.

Doğru ya bugün davanın sonuca bağlanacağı gün. Kerem'in kolları arasından çıkarken, "Hemen hazırlanalım," diyorum.

Benim peşimden yataktan kalkarken, "Sence sonuç ne olacak?" diye soruyor. Yatağın etrafından dolanıp odanın ortasına, yanına geçiyorum. Uyku mahmuru gözlerine bakarken gülümsüyorum.

"Endişelenecek bir durum yok hayatım. Olumlu sonuç alacağımızdan eminim. Hem sadece biz de değil, diğer davacı restoranlar da kazanacak," diyorum emin bir sesle. "Tüm bunlar da tedarikçi firma için büyük ders olacak. Bir daha bırak bakterili et satmayı, hayvan resimlerine bile bakmaya çekinecek."

Kerem söylediklerimle gülüyor. "Sen bu kadar eminsen."

"Eminim tabii! Hadi hazırlanıp çıkalım artık," diyorum gardırobun önüne geçerken. Güven veren bir duruş için Kerem'e koyu lacivert takım elbisesini çıkarıyorum. Kendim için de duruşmaya uygun kalem etek ve üstüne ipek bluz seçiyorum.

Ayna karşısında ben saçlarımı toplarken Kerem de kravatını bağlıyor. Aynadaki yansımamız göz göze geldiği an birbirimize gülümsüyoruz. Sonra Kerem çapkınca göz kırpıyor bana.

"Müstakbel karım güzelliğiyle bugün de aklımı başımdan alıyor."

"Kereeem..." diyorum ona cilveyle. Henüz rujumu sürmemiş olmanın verdiği avantajla dudaklarını uzun uzun öpüyorum. "Sen de dünyanın en en en yakışıklı eşisin."

Gözlerini huşu içinde kapatıp derin bir nefes alıyor. "Eğer gitmemiz gereken bir duruşma olmasaydı bugün seni bu odadan hiç ama hiç çıkarmazdım."

Söylediğiyle kahkaha atıyorum. "O zaman buradan hızla uzaklaşmam hayrıma olacak."

"Durman kabahat," diyerek beni yatak odasından salona

doğru kovalıyor. Salonda karşılıklı yatan Pia ve Herkül, bizim koşuşturmamızı görünce ayaklanıyorlar. Aramıza girmek için neşeyle hoplayıp zıplamaya başlıyorlar.

"Hayır! Hayır, uzak dur benden," diyerek Herkül'le arama mesafe koyuyorum. Bana anlamayan gözlerle bakıyor. "Tüylerini temizlemek ne kadar zor, biliyor musun oğlum?"

Kerem saatini kontrol ettikten sonra, "Çıkmamız lazım bebeğim," diyerek elimi tutuyor.

"Peki ya Pia'yla Herkül?"

"Eminim bizsiz birkaç saat idare edebilirler," diyor gülümseyerek.

Evden aceleyle çıkınca, yol üzerinden aldığımız kruvasan ve kahveler bize sabah kahvaltısı oluyor. Adliyeye vardığımızda duruşma salonunun bulunduğu koridora el ele giriyoruz. Yeliz üzerinde kurşuni siyah, ipek olduğu daha koridorun başından belli olan bir avukat cübbesiyle bizi bekliyor.

Aramızda birkaç adım mesafe kaldığında gülümseyerek, "Günaydın," diyor. Sevgilim başını resmi bir ifadeyle sallamakla yetinirken ben de, "Günaydın," diyorum.

"Şu âna kadar her şey yolunda ilerledi. Kamu sağlığını tehdit ettikleri yönündeki delillerimiz ve diğer mağdur restoran sahipleri sayesinde işimiz epey bir kolaylaştı. Bugünkü işimizin çok uzun süreceğini sanmıyorum. Karşı tarafın kendini savunacak bir yanı kalmadı artık," diyor kendinden emin bir sesle. Sonra bileğindeki parıltılı saatini kontrol ediyor. "Birazdan içeri çağrılacağız."

"Zeynep de aynı şeyleri söyledi," diyor Kerem mırıldanarak.

Yeliz gülümseyerek, "Eh, o da avukat ne de olsa," diyor.

"Ben avukat değilim," diyerek düzeltiyorum. "Ben aşçıyım."

Kerem bu dik başlılığıma sessizce gülüyor ve elimi daha sıkı tutuyor.

"Her neyse işte... Sonuçta hukuk eğitimin var," diyor Yeliz gözlerini devirerek.

"Evet," diyorum iç çekerek.

İçeri geçip yerlerimize oturduğumuzda dava başlıyor. Her şey oldukça hızlı ilerliyor. Yeliz birkaç şey söylüyor, ardından karşı tarafın avukatı cılız bir itirazda bulunuyor. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından hâkim davanın sonucunu açıklıyor ve Kerem'le birbirimize sırıtarak bakıyoruz o an. Yeliz'in yüzünde kazanmanın verdiği tatmin varken karşı taraf salondan sessizce çıkıp gidiyor.

"Geçmiş olsun aşkım," diyorum Kerem'in boynuna sarılırken. O da kollarını belime dolayıp ayaklarımı bir an için yerden kesiyor.

"Hepsi senin sayende güzelim," diyor saçlarımın arasına bir öpücük bırakırken. Daha sonra ikimizin de aklına Yeliz gelmiş olacak ki aynı anda dönüyoruz kıza.

"Teşekkür ederim Yeliz," diyorum eski okul arkadaşıma sarılarak.

"Bir şey değil Zeynep'çim, görevim sonuçta," diyor gülümseyerek.

Kerem elini uzatıp, "Teşekkür ederim Yeliz Hanım," diyor. Yeliz kendisine uzatılan eli resmi bir şekilde sıkıyor. "Rica ederim Kerem Bey."

"Eğer vaktiniz varsa sizi restoranımızda ağırlamak isteriz, değil mi sevgilim?" diyor Kerem, elini belime dolarken.

Bugün için başka planlarım olsa da, "Tabii ki," diyerek sevgilimi destekliyorum. "Şeflerimizin yemeklerini tatmalısın mutlaka."

"Çok cazip bir teklif ama bugün bir duruşmaya daha katılmam lazım," diyor üzgün bir sesle. "Belki başka zaman."

"Öyleyse ısrar etmiyorum," diyorum anlayışlı bir gülümsemeyle. "Ne zaman istersen kapımız açık."

Yeliz'le vedalaştıktan sonra bir yanımda zafer sarhoşluğu diğer yanımda sevgilimin sıcaklığı, öyle çıkıyorum adliye binasından. Kırk yıl düşünsem buradan böyle mutlu ayrılacağım aklıma gelmezdi. Sırıtarak bakıyorum Kerem'e.

"İtibarımız iade edildi," diyor gururla.

"Evet aşkım. Bunu en kısa zamanda bir basın bülteniyle duyurmalıyız."

Başıyla onaylıyor beni. Sonra da, "Gerçi tazminatın bu kadarını beklemiyordum," diyor.

"Ciddi bir durumdu. O yüzden beni şaşırtmadı," diyorum Kerem'e iyice sokularak.

"İyi ki varsın güzelim," diyor arabaya binmeden önce ve bana kapıyı açıyor. Daha sonra beni okula bırakıyor. Kendisi de restorana geçiyor.

Workshop öğrencilerimle birlikte "Bir Dünya Köfte" dersine giriyorum. Dünyanın farklı mutfaklarından birkaç çeşit köftenin nasıl yapıldığını ve püf noktalarını öğreteceğim bugün. Çelik tezgâhlar arasında gezerken anlattıklarımı dikkatle dinleyen öğrencilerime gülümsüyorum. Öğrencilerim en çok *falafel*'de zorlanırken beni zorlayan, balık köftesi oluyor. Onun haricinde hamburger köftesi ve içli köftede beklediğimden daha iyi sonuçlar çıkarıyorlar. Başarılarıyla gururlanıyorum.

Meraklı bakışlar ve hevesle çalışan eller arasında dört saat geçiriyorum ve keyfim yerinde olduğundan mıdır bilmiyorum ama zaman bana oldukça çabuk geçiyormuş gibi geliyor. Ders bitiminden sonra artık klasikleşen fotoğraf çekme faslını da gerçekleştirip öğrencilerime veda ediyorum.

Okuldan sonra niyetim İrem'in yanına uğramak. Merak etmesin diye Kerem'i arayıp haber vermek istiyorum. Uzun uzun çaldıktan sonra açıyor telefonu.

"Söyle güzelim," diyor ve ardından mutfaktan birini, "O tabağın işi bitmedi henüz. Üç numaralı masanın siparişini götür önce," diye uyarıyor.

Mutfağın hali gözümün önüne geliyor. "İşler yoğun galiba."

"Öyle..." diyor yorgun bir sesle. "Dersin bitti mi?"

"Az önce bitti."

"Güzel geçti mi bari?"

"Ben ders veriyorum, tabii ki güzel geçecek," diyerek böbürleniyorum. Kerem'in keyifli gülüşünü duyuyorum telefonun diğer ucundan.

"Sen yine de bu kadar yüksekten uçma acemi şefim benim," diyor yarı şaka yarı ciddi bir sesle.

"Bak hâlâ acemi şef diyor!" diye çıkışıyorum. Daha sesli gülmeye başlıyor.

"Yalan mı?"

"Pek doğru sayılmaz," diyorum homurdanarak. "Acemiliği üzerimden attım ama henüz şeflik mertebesine varamadım."

"Seni kınamak için söylemediğimi biliyorsun. Sadece bu kadar kibir gelişimini engeller diye seni uyarıyorum. Tamamen sevdiğimden," diyor düşünceli sevgilim.

"Kibirden söz edene bakın hele!" diyerek dalga geçiyorum.

"Ben kendi halinde, sessiz sakin bir aşçıyım. Neyle suçlanıyorum avukat hanım?" diyor masum bir sesle. Mutfaktaki hallerini bilmesem bu dedikleriyle gerçekten alçakgönüllü ve egosuz biri olduğuna inandıracak beni.

"Suçlamıyorum efendim. Sadece bu kadar kibir gelişiminizi engeller diye uyarıyorum. Tamamen sevdiğimden," diyerek Kerem'i taklit ediyorum.

"Öyle olsun bakalım. Ne zaman geleceksin restorana?"

"Aslında İrem'e uğramak istiyorum. Onu haber vermek için aramıştım."

Niye gitmek istediğimi hemen anlıyor. "Havadisleri vermek için geç bile kaldın. İlk öğrenen Derya olduğu için kızmasın sana."

"Bunu ben de düşündüm ve o yüzden Derya'yı hesaba hiç katmadan konuşmayı düşünüyorum."

"Kızlar arasına girmem. Sen nasıl biliyorsan öyle yap güzelim," diyor ve bu sırada ona mutfaktan sesleniliyor. "Aşkım kapatmam lazım. Öpüyorum seni, İrem'e de selam söylersin."

"Kolay gelsin hayatım," dedikten sonra kapatıyorum telefonu. Sonra da İrem'in çalıştığı kreşe gitmek için Anadolu Yakası'na geçiyorum.

İrem beni karşısında görünce gülerek karşılıyor. "Ne güzel sürpriz bu."

"Böyle çalışma saatinde geldim ama sorun olmasın kuzum?" diye çekinerek giriyorum kreşe.

Koluma giriyor. "Uyku saatindeyiz. Canavarlar uyanana kadar biraz boş vaktim var."

Çocukların uyuduğu yatakhanenin kapısında karşılıklı olarak oturduğumuz sandalyelerde fısıltılı bir sohbete başlıyoruz.

"Ne var ne yok bakayım?" diye soruyorum İrem'e.

"Ne olsun canım ya. İş, ev bildiğin gibi," diyor gülümseyerek. "Erkan'la nasılsınız?"

Kulağını çekip yatakhanenin kapısına vuruyor elini. "Allah nazarlardan saklasın, çok iyiyiz. Evlendikten sonra bir kibar, bir düşünceli oldu ki inan ben de şaşkınım. Cicim ayı etkisi desem o aylar da geçti gitti. Galiba evlilik yaradı Erkan'a ya da babasından uzaklaşmış olmamız iyi geldi. Ne oldu bilmiyorum ama bu halinden çok mutluyum," diyor fısıltıyla.

"Senin yaban kocan sonunda ehlileştiyse erkek ırkından umut kesilmez," diyerek takılıyorum. Karşılığında koluma atılan çimdiğin acısına katlanıyorum.

"Erkan ehlileşti ehlileşmesine ama biz seni nasıl ehlileştireceğiz Zeyno? Zavallım, Kerem sana yalvarmaktan ne hale düştü," diyor bana gözlerini dikerek.

Derya'yla ikisinin son zamanlardaki en büyük sorunu Kerem'in bana ettiği evlenme teklifleri olduğundan her fırsatta

bu konuyu açmayı üstlerine vazife biliyor canım arkadaşlarım. Derya cephesine mutlu haberi vererek paçamı kurtardım. Şimdi sıra, İrem'in tırnaklarından kurtulmakta.

"Belki ben de ehlileşmişimdir," diyorum İrem'i manalı manalı süzerek. Oturduğu yerde heyecanla kımıldanıyor. Gözleri merakla bakıyor bana.

"Ben bu bakışları tahmin ediyorum galiba. Bak kalp atışlarım hızlandı yeminle," diyor elini kalbinin üzerine götürürken. Bu hareketiyle üzerindeki su yeşili bluzun yakası birazcık açılıyor. Koridordaki lambanın ışığıyla da parmağındaki tektaş parıldayıp renkli yansımalarıyla gözümü alıyor.

Gözüm hâlâ tektaşındayken sol elimi İrem'e doğru uzatıyorum. "Senin tektaşın varsa, benim de dövmem var," diyorum çocukluk günlerindeki özendirici sesimizi taklit ederek.

İrem'in ağzından mutluluk dolu sesler çıkıyor. Hatta bu sesler koridorda yankı yapınca utanıp ağzını kapatıyor. Yine de kendini gülmekten alıkoyamıyor. İlk tepkinin etkileri geçmek üzereyken elimi yakalayıp dövmeyi incelemeye başlıyor.

"Manyaksın sen, biliyorsun, değil mi? Sonunda yaptırdın! Hem de alyans olarak," diyor yüzüme sırıtarak bakarken. Sonra da beni kendisine çekip sıkıca sarılıyor. "Çok sevindim kuzum. Allah bir yastıkta kocatsın inşallah."

Kollarım İrem'in sırtını sıvazlarken ailemi düşünüp, "Amin arkadaşım," diyorum.

"Ne zaman kabul ettin?"

"Birkaç gün oldu," diyorum elimi geri çekerken.

"Kerem de çok sevinmiştir."

"Dünyadaki en mutlu erkek olduğunu söyleyip duruyor," diyorum utanarak.

İrem başını geriye doğru atıp gülüyor. "Hepsi öyle der."

"Kerem'in bunu sadece bana söylediğini bilmek yetiyor," diyorum homurdanarak. İrem gülmesini kesip ciddi bakışlarla bakıyor yüzüme.

"Sakın alınganlık yapıyorum deme. Yoksa şimdiden gelin nazına mı başladın?" diye soruyor. Söylediğiyle buruk bir gülümseme yerleşiyor yüzüme.

"Gelin nazı yapabileceğimi pek sanmıyorum. Daha bizimkilere söylemedik. Yarın yola çıkıyoruz. Neler olacak Allah bilir," diyorum sıkıntıyla. İrem de sıkıntıyla bir nefes çekiyor.

"Ne yapsak da ortamı yumuşatsak?" diyor düşüncelere dalarken. "Biz de gelelim ister misin? Ya da annemleri arayayım yarın, size gitsin. Kalabalık olursa daha sakin davranırlar belki, ne dersin?"

İrem böyle söyleyince, annemlerin Kerem'le beni gördüğü ilk an geliyor aklıma. Bir salon dolusu insanın içinde olmamız bizi azarlamalarına engel olmamıştı. Kaldı ki o zamanlar sadece sevgili olduğumuzu öğrenmişlerdi. Şimdi evleneceğimizi söyleyecekken onların tepkisini durdurabilecek bir Allah'ın kulu olduğunu sanmıyorum.

"Sağ ol kuzum ama bunu baş başa konuşmamız daha iyi olacaktır. Eğer olur da düşündüğümüz gibi karşı çıkmazlarsa zaten aile arasında bir söz merasimi olur. O zaman bir araya toplaşırız," diyorum tebessüm etmeye çalışırken.

İrem'in gözleri düşünceli düşünceli bakıyor. "Zeynep... Güzel arkadaşım... Seni endişelendirmek istemiyorum ama merak ettiğim bir şey var. Karşı çıkarlarsa ne olacak?"

Önce bir yutkunuyorum. Ardından derin bir nefesle söyleyeceklerime kendimi hazırlıyorum. Sonra da, "Bu söyleyeceğime fazla tepki vermemeye çalış, olur mu?" diye fısıldıyorum. Başını aşağı yukarı sallayarak onaylıyor. "Eğer işler tahmin ettiğimiz gibi olmazsa Kerem'le ben gidiyoruz... Amerika'ya..."

İrem bir an nefesi kesilmiş gibi bana bakakalıyor. Sonra gözleri sulanıyor. Elleri sanki birazdan buharlaşıp yok olacakmışım gibi bileklerimi sıkıca kavrıyor. Ağzından gitmemize engel olacak kelimeler çıkacak diye düşünürken beni şaşırtıyor.

"Senden ayrılmayı hiç istemesem de Kerem'in sana nasıl iyi geldiğini biliyorum kuzum. Nerede mutlu olacaksınız oraya gidin," diyor ağlamaklı bir sesle. Onun bu hali karşısında tutamadığım birkaç damla yaş, sessizce süzülüyor yanağımdan.

"Sağ ol kuzum," diyorum arkadaşıma bakarak.

Eskişehir'e gideceğimiz güne erkenden başlıyoruz. Zeynep düne göre oldukça sessiz. Üzerine gitmemeye çalışıyorum ama ben de biraz gerginim. Sanki sıradan bir günmüş gibi boşalan bardağına çay dolduruyorum. Sonra da kahvaltıma kaldığım yerden devam ediyorum.

Zeynep'in buz hokeyi oynar gibi çatalıyla tabağındaki zeytini bir o yana bir bu yana savurmasını izliyorum. Elinin ayarı kaçıp zeytine biraz sertçe vurunca zeytin tabaktan yuvarlanıp aşağıya düşüyor. Aynı anda Pia ve Herkül zeytini kapmak için birbirleriyle yarışıyor. Onlara bir saniye için baktıktan sonra uzanıp Zeynep'in elini tutuyorum.

"Birkaç lokma da olsa atıştırman lazım," diyorum yumuşak bir sesle. "Aç karınla yola çıkamadığını biliyorsun."

Tabağını önünden ittiriyor. "Canım bir şey istemiyor."

"Biliyorum streslisin," diyorum ılımlı olmaya çalışarak. Cevap vermek yerine başını sallamakla yetiniyor. Onun bu hali beni de melankolik bir ruh haline sokuyor. Kendime ılımlı olacağım diye telkinler verecekken sesim bir ton yükseliyor.

"Eğer bu kadar korkuyorsan evlenmeyebiliriz."

Söylediğim Zeynep'i durgun halinden çıkarmışa benziyor. Gözleri iri iri açılırken kafasının içinde yanıp sönen panik alarmını görebiliyorum resmen.

"Hayır!" diyor onun da sesi yüksek çıkarken. "Böyle bir şeyi ne ben duydum ne de sen söyledin!"

"Sabahtan beri öyle bir haldesin ki sanki silah zoruyla evle-

necekmişiz gibi," diyorum sesim hâlâ yüksek çıkarken. "Stres-tir dedim, ılımlı yaklaşmaya çalıştım ama bu hallerin kendimi kötü hissettiriyor."

Zeynep'in sesi titrerken, "Üz-üzgünüm," diye kekeliyor. Sonra oturduğu yerden kalkıp yanıma geliyor. Bana sıkıca sarılırken, "Böyle hissettirdiğim için gerçekten üzgünüm sevgilim," diye tekrarlıyor.

Başım Zeynep'in göğsüne dayalı haldeyken az önceki çıkışımın etkileri yavaş yavaş beni terk ediyor. Sakinliği ele alıp, "Öyle demek istemedim. Özür dilerim," diyorum.

"Biliyorum..." diye mırıldanıyor. "İkimiz de gerginiz sadece."

"Bugünü bir an önce atlatsak..."

Söylediğime kederli bir sesle gülüyor. "Bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Sessiz ve stresli geçen yolculuğumuzun sonunda Kerem, Eskişehir'deki evimizin önüne park ediyor. Bense yol boyunca yaptığım gibi bol bol dua ediyorum. Gözlerim dedemden yadigâr iki katlı eski eve dikili, mırıl mırıl dua okurken Kerem, "Hazır mısın güzelim?" diye soruyor.

"Hı-hı," diyorum başımı sallayarak ve arabadan iniyorum.

Kerem hızlı adımlarla yanıma gelip elimi tutuyor. Sıcak elinden medet umarak sıkıca kenetliyorum parmaklarımı. Kalbim biraz korku biraz da heyecanla atarken göz göze geliyoruz. Bana güven veren gülümsemesiyle bakıyor.

"Bu kadar gerilme," diyor tuttuğu elimi dudaklarına götürmeden önce.

"Söylemesi kolay tabii," diyerek homurdanıyorum.

"Sen onların kızısın. Sana bir şey yapmayacakları kesin. Başına bir şey gelecek olan varsa o da benim," diyor alaycı bir sesle. Söylediğiyle gülümsüyorum çünkü hiç de haksız sayılmaz.

"Zili çalalım mı artık?" diyorum ve cümlem biter bitmez Kerem zile basıveriyor. Onun bu hızı karşısında gözlerim iri iri açılıyor. Başparmağı yatıştırıcı bir şekilde elimin üzerini okşarken içeriden gelen sesi dinliyorum. Aşina olduğum bu adımlar, anneme ait.

Birkaç saniye sonra annem yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Kızım gelmiş," diyerek açıyor kapıyı ama karşısında Kerem'le beni, üstelik el ele görünce yüzü hızla düşüyor.

"Biz geldik annecim," diyorum gülümsemeye çalışarak.

Kerem de, "Merhaba efendim," diyor resmi bir samimiyetle.

"Nereden çıktı bu?" diye soruyor annem, çatılan kaşlarının ardından.

"Sizinle konuşacak şeylerimiz var. Onun için birlikte geldik," diyorum ılımlı bir sesle. Annemin bizi içeri davet etme niyeti olmadığı için içeri doğru bir adım atarken Kerem'i de yanımda çekiyorum.

"Babam yok mu?" diye soruyorum salona girdiğimiz sırada. Kerem'le birlikte kapının hemen yanında yer alan koltuğa yan yana oturuyoruz.

"Sana boza almaya çıkmıştı, gelir birazdan." Annem asık suratıyla pencere önündeki diğer koltuğa geçip oturuyor.

"Karakedi'nin bozasını da özlemiştim," diyorum gülerek ama annem bana öyle bir bakış atıyor ki gülüşüm buz kesiyor bir anda.

Annem başıyla Kerem'i işaret ediyor. "Babanın bu durumdan hoşlanmayacağını biliyorsun, değil mi Zeynep?" Annemin söylediği şey üzerine Kerem'in vereceği tepkiye bakıyorum ama yüz ifadesinde herhangi bir olumsuzluk görmüyorum.

"Tahmin edebiliyorum ama konuşmamız gereken şeyler var," diyorum Kerem'in elini inatla daha sıkı tutarken.

"Ne konuşacaksınız?"

Aynı konuyu iki kez anlatma cesaretim olmadığından, "Babam gelince konuşsak en iyisi," diyorum.

Zaten çok değil, birkaç dakika sonra sokak kapısının açıldığını duyuyoruz. Annem kilosuna rağmen oldukça hızlı hareketlerle salondan fırlayıp babamın yanına gidiyor. Belli ki babamı, kendisini salonda bekleyen manzaraya alıştırmaya çalışacak.

"Birazdan sana söyleyeceği şeyler için şimdiden özür dilerim," diyorum Kerem'in omzuna başımı yaslayarak.

Sakinleştirici bir sesle fısıldıyor. "Hişt... Kimsenin adına özür dilemek zorunda değilsin. Hem seni seviyorsam paketin içinde gelenler de kabulüm. O yüzden şikâyetçi değilim."

Babamın gür sesiyle odayı titreterek, "Zeynep!" diye içeri girmesi üzerine oturduğum yerden fırlıyorum. Bu sırada Kerem'le ellerimiz de istemeden kopuyor birbirinden.

"Babacım," diyorum cılız bir sesle.

"Bu turunç kafanın benim evimde ne işi var?" diye soruyor sinirli bakışlarıyla bir beni bir Kerem'i süzerken. Kerem derin bir nefes alarak oturduğu yerden kalkıyor.

"Sizi neden bu kadar sinirlendirdiğimi gerçekten anlayamıyorum efendim," diyor babama dönerek. Babamın göğsü bir körük gibi sinirle inip kalkarken endişelenmeye başlıyorum.

"Zeynep'in etrafında dolanmandan hoşlanmıyorum. Bunu anlamayacak kadar aptal mısın?"

"Baba! Böyle söyleme lütfen, biz birbirimizi seviyoruz," diyorum Kerem'in önüne doğru bir adım atarken. Ortam iyice gerilmek üzereyken annem araya giriyor.

"Tamam Armağan'cım. Durumdan hoşlanmasak da çocuklar kalkıp gelmiş. En azından bir yemek yiyip sakinleşelim," diyor annem, babamla benim aramda durarak. "Sonra da ne diyeceklerini dinleriz."

Babam annemin sözüyle biraz da olsa dizginliyor kendini. Pencere önündeki koltuğa gidip otururken yüzümüze bakmıyor. "İkisi yan yana durduğu sürece benim soframda yerleri yok."

Annemin de Kerem'den hoşlanmadığını bilmeme rağmen, babamın bu lafı üstüne Kerem'in yüzüne üzgün üzgün bakıyor. "Evimize gelen misafirlere böyle mi davranacağız Armağan?" diyor annem çekinerek.

Babam gözlerini üzerimize dikerek, "Habersiz gelen misafirlerden hoşlanmadığımı biliyorsun. Haber verselerdi de asla kabul etmezdim," diyor.

Kerem'i misafir olarak bile kabul etmeyen babamın damat olarak da kabul etmeyeceğini açık açık görüyorum o an. Henüz evleneceğimizi söylemeden bunca kıyameti koparan adam, kim bilir evleneceğimizi duyduğunda ne yapacak?

"Baba, beni çok üzüyorsun," diyorum titreyen sesimle. "Kerem'in benim için ne kadar değerli olduğunu bildiğin halde böyle yaptığın için gerçekten çok üzüyorsun."

Babam sinirli bir kahkaha atıyor. "Senin için çok mu değerli bu turunç kafa?" diyor alay ederek.

Sözleri içimde üzüntüden farklı olarak sinirlerimi de körüklüyor. Kerem'le göz göze geldiğimizde onun da kendisini zor tuttuğunu görüyorum. Ağzından kötü bir laf kaçırmamak için çenesini sıkıp ateş saçan gözlerle bakıyor babama. Bense onun kadar sessiz kalmıyorum.

"Belki bunu görünce Kerem'in benim için değerini anlarsın?" diyorum sol elimi babamın görebileceği şekilde öne doğru uzatırken. Babam gözlerini kısarak bakarken parmağımdaki dövmenin ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Annem de yanıma sokularak bakıyor parmağıma.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Bu beni sonsuza kadar Kerem'e bağlayan özel bir alyans," diyorum tüm cesare-

timi toplamışken. Babam kaşlarını çatarken ona aldırmadan devam ediyorum. "Biz evlenmeye karar verdik baba. Buraya da sizin izninizi almak için geldik."

Benim sözüm biter bitmez Kerem başlıyor konuşmaya. "Söylediklerinizi karşısında susuyor olmam sizi yanıltmasın. Benden hoşlanmadığınızı her fırsatta dile getirmenizden hoşnut olduğumu da sanmayın ama sevdiğim kadının ailesisiniz ve Zeynep için birkaç hakarete göğüs germek inanın benim için katlanılması zor bir durum değil," diyor kendinden emin, gururlu bir sesle. Sonra bana bakıp gülümsüyor. "Zeynep, benim karım olmayı kabul ettiğinde neler olacağını ikimiz de biliyorduk ve ben ona bir söz verdim..."

Annem, Kerem'in sözünü bölerek, "Bir dakika, bir dakika!" diyor ellerini telaşla bana doğru uzatarak, "Zeynep, evlenmeyeceksin, değil mi annecim?"

"Kerem'i seviyorum anne," diyorum annemin ellerini tutarak. Hani belki bir umut yumuşar diye gözlerinin içine bakıyorum. Benim ciddiyetimi anladığı an yüzü bembeyaz kesiliyor ve ateşe değmiş gibi ellerini hızla geri çekiyor.

Sanki sesini kaybetmiş gibi, "Zeynep, yapma kızım," diyor fısıltıyla. Acı dolu bir tebessümle bakıyorum anneme. Onun bu halini görmek boğazıma bir düğüm atıyor.

"Neyden endişe ediyorsunuz? Neden istemiyorsunuz? Zeynep'e bakamayacağımı mı düşünüyorsunuz? Onu üzeceğimi mi? Bu tepkinizi gerçekten anlamıyorum," diyor Kerem, annemin hali karşısında.

"En başından beri her şey hataydı. İstanbul'a okumaya gidiyorum dediğinde kilitlemeliydim seni odana. Biliyordum böyle olacağını. Biliyordum bir daha geri dönmeyeceğini," diyor babam oturduğu yerde sinirle homurdanarak. "Kaç kere tutup kolundan getirmek istedim seni de hep annen engel oldu bana. Okulu bitsin dönecek Armağan, stajı bitsin döne-

cek Armağan, biraz çalışıp hevesini alsın dönecek Armağan... Buraya da gidip geliyordun ya sık sık, sesimi çıkarmadım o yüzden."

Babam oturduğu yerden kalkıp tam karşımıza dikiliyor. Sert bakışları Kerem'i de beni de delip geçiyor. Yine de ne ben ne de Kerem geri adım atıyoruz, kararlılıkla duruyoruz babamın karşısında. Bizim meydan okuyan bu tavrımız babamın yüzünü iyice karartıyor. Bıyıkları sinirden seğirmeye başlarken konuşmaya devam ediyor.

"Ama şimdi karşımıza geçip bu söylediğin çizmeyi aşıyor Zeynep! En başından beri aranızdaki arkadaşlığa karşıyken evlenmenize rıza göstereceğimize gerçekten inandın mı? Yoksa dik başlılığını ispatlamak için mi geçtin karşımıza? Aileni elin adamı karşısında nasıl küçük düşürebileceğini göstermek için mi?"

Babam her sözüyle aramıza ördüğü duvara bir tuğla daha ekliyor. Duvarın bir tarafında o ve annem, diğer tarafında Kerem ve ben kalıyoruz. Aradaki mesafeyse gitgide büyüyor. Annemin boğazından kopan acıklı ses, Kerem'in gergin sükûneti ve babamın tavırları, dayanabileceğimden daha çok yük bindiriyor omuzlarıma.

"Ben düşünmüştüm ki..." diyorum uzun bir sessizlikten sonra. Sesim her zamankinden bir ton daha aşağıda çıkıyor. Düşünmek, konuşmak artık çok zor geliyormuş gibi yavaş yavaş konuşuyorum.

"Düşünmüştüm ki benim mutluluğumla mutlu olursunuz. Benim sevdiğim adamı siz de seversiniz. Ama siz benim mutluluğumla değil, sadece kararlarınıza boyun eğmemle ilgileniyorsunuz. Sonu mutsuzluk da olsa üzüntü de olsa illa ki sizin dediklerinizi yapayım istiyorsunuz ama ben artık ne sevdiğim adama ne de mutluluğa sırtımı döneceğim."

Babam ciddiyetimi anlayınca biraz olsun yumuşatıyor ifa-

desini. Bizi kabul ettiğinden değil de beni vazgeçirebileceğini düşündüğünden, "Hadi otur da sakin sakin konuşalım kızım," diyor.

"Evet yavrum, otur da konuşalım," diyerek yanağımı okşuyor annem. Sonra da babamın yanına geçip oturuyor.

Başımı çevirip Kerem'e bakıyorum. Konuşmadan anlaşabildiğimiz anlardan birini yaşıyoruz o an. İkimiz de hiçbir konuşmanın ailemi kararından döndürmeyeceğinin farkındayız. Bu salonda kalıp konuşmaya çalıştığımız her saniye ailemle aramızdaki duvarı yükseltmekten, mesafeleri uçuruma çevirmekten başka bir işe yaramayacak.

Kerem gözlerimin içine bakarak ve bana elini uzatarak, "Zeynep," diyor usulca. Adımı söyleyişinde tek bir soru saklı. *Hayatının bundan sonrasına başlamaya, benimle bu yola çıkmaya hazır mısın?*

İçimde duygulardan oluşan bir fırtına koparken sevdiğim adamın elini tereddüt etmeden tutuyorum. Seçtiğim geleceğe, yeni hayatıma, mutluluğa, aşka sıkı sıkı tutunuyorum. Parmaklarımız birbirine kenetlenirken Kerem'in tuttuğu nefesini bırakıp gözlerini huşu içinde yumduğunu görüyorum. Dudaklarında kararlı ve gelecekten umutlu bir tebessüm var.

Aramızda bir şeyler olduğunu anlayan babam, "Zeynep, ne oluyor?" diye soruyor.

"Ben gidiyorum baba," diyorum Kerem'le aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattığım sırada. Omuzlarımız birbirine değerken, ellerimiz kenetliyken ve aynı şeyleri düşünürken sanki tek vücut oluyoruz ailemin karşısında.

"Kızınıza çok iyi bakacağım efendim," diyor Kerem ve bu evden çıkmadan önce söylediği son şey bu oluyor. Salondan çıkarken beni de yanında sokak kapısına doğru götürüyor. Annemle babam da peşimizden geliyor.

"Zeynep! Yavrum gitme," diyor annem ağlamaya başlarken. "Bir orta yolu bulunur elbet."

Annemin bu sözüyle bir umut dönüp bakıyorum geriye doğru. Annem hemen birkaç adım ötede dururken babam tüm heybetiyle salon kapısının önünde dikiliyor. Annem ne kadar yumuşamaya hazırsa, babam da bir o kadar katı görünüyor.

"O kapıdan çıkarsan bir daha bu eve geri dönemezsin Zeynep!" diyor babam otoriter bir sesle.

Az önce yeşeren umut aynı hızla solup gidiyor. Son bir kez göz gezdiriyorum evimize. Eski ahşap merdivenlerden koşarak iniyor çocukluğum ve yine koşarak çıkıyor evin kapısından.

Zeynep'in ailesiyle yaşadıklarımızdan sonra İstanbul'a geri dönüyoruz. Bozüyük civarlarındayken akşamüzeri güneşi yol kenarındaki koruluğun üzerinde altın gibi parlıyor. Bu etkileyici manzaraya göz ucuyla bakarken Zeynep'in yola çıktığımızdan beri kendini tekrarlayan hıçkırıklarından birini duyuyorum. Birkaç kez konuşmayı denemiş ama onu kötü ruh halinden çıkarmayı başaramamıştım.

Ailesinin söylediklerinden sonra elimi tutup benimle birlikte geldiğinde, içimdeki tüm endişeler son bulmuş, günlerden sonra rahat bir nefes almıştım ama işin kötü tarafı bu sefer de Zeynep'in durumu hiç iyi değildi. Ailesinin söyledikleri onu derinden sarsmıştı ve bana açık açık söylemese de ailesini tamamen kaybetmekten korkuyordu.

Şimdi sevdiğim kadın hemen yanı başımda sessiz sessiz ağlarken benim içimdeki zafer kutlamaları yersiz kaçıyordu, biliyorum. Yine de rahatlamaktan, beni seçmesine içten içe sevinmekten kendimi alamıyorum.

Zeynep kederli bir sesle içini çektiğinde üzülerek bakıyorum haline. Başını cama yaslamış ve yüzü siyah saçlarıyla kapanmış durumda. Omuzları verdiği kararın altında ezilmiş

gibi aşağı düşmüş, sırtıysa olanların içine sinmediğini belli edecek kadar gergin. Güçlü Zeynep'im olanlardan sonra sadece bir saat içerisinde hastalıklı bir hale bürünmüştü. Onun bu halini görmeye dayanamıyorum. Onu böyle görmektense her türlü acıyı tek başıma sırtlamaya, göz göre göre ateşe yürümeye gönüllü oluyorum ve arabayı yol kenarındaki boş araziye çekiyorum.

Durduğumuzu fark edince Zeynep başını camdan çekip bana bakıyor. Ağlamaktan kızarmış gözlerini gördüğüm an kalbim acıyor. Onu kendime çekerek sıkıca sarılıyorum. Göğsüme yayılan sıcaklığını belki de son kez hissediyor oluşumun verdiği bilinçle bu hissi hafızama kaydediyorum. Saçlarının kokusunu derin derin içime çekiyorum ve başının üzerine onu tüm kötülüklerden korumasını dilediğim şefkatli bir öpücük konduruyorum.

"Seni böylesine üzeceğini bilseydim böyle bir şeyi asla istemezdim," diye yavaşça konuşuyorum. Zeynep'in, kollarım arasında gerildiğini hissediyorum. Yüzümü görecek kadar uzaklaştığında bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ne diyorsun sen?" diyor ağlamaktan boğuklaşan sesiyle.

"Ne yaşadığını görmüyor muyum sanıyorsun? Perişan oldun Zeynep," diyorum üzüntüyle. Sonra da hiç istemediğim ama Zeynep'in iyiliği için yapmam gereken şeyi söylüyorum. "Seni ailene geri götüreceğim. Üzülmene dayanamıyorum."

Söylediklerimden sonra gözleri bir kez daha doluyor. Islanan kirpikleri ve dudağı ağlamamak için titreyip duruyor. Buna birkaç saniye dayanabiliyor. Boğazından gelen hıçkırıkla birlikte tekrardan ağlamaya başladığında bir yandan da konuşmaya çalışıyor.

"Na-nasıl... düşünürsün," diyor zar zor konuşurken. "Beni bırakmayı nasıl düşünürsün?"

Onun tepkisi karşısında duraksıyorum. "Zeynep, ben..."

"Sen ne?" diyor kırgın bir sesle. "Olanlar gözünü korkuttu, değil mi? Beni başından atmak istiyorsun o yüzden."

Söylediklerinyle beynimden vurulmuşa dönüyorum. Beni tamamıyla yanlış anlıyor ve bir an önce bu yanlışı düzeltmem lazım. Kollarından tutup onu kendime yaklaştırıyorum. Yüzümüz birbirine oldukça yakınken, "Emin ol, şu an kendimi düşünmekten çok uzağım. Ben mutluluktan havalara uçarken seni böyle ağlarken görmek içimi parçalıyor. Seni bırakmak benim için ne kadar zor, tahmin bile edemezsin ama sırf kendi mutluluğum için de seni ailenden koparmaya gönlüm razı değil. Senin bu halini gördükten sonra razı değil," diyorum. Konuşurken sesimin titremesine engel olamıyorum.

"Beni bırakamazsın," diyor elleri gömleğimi sıkı sıkı tutarken. "Beni bırakamazsın Kerem!"

"Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa başka bir gün mutlaka beni suçlayacaksın," diyorum yüzünü şefkatle okşarken ama o, başını kararlı bir şekilde iki yana sallıyor.

"Suçlamam... Hiçbir şey demem," diyor ve ekliyor. "Ben ailemin yaptıklarına üzülüyorum. Beni bu kadar kolay gözden çıkarmalarına üzülüyorum."

"Zeynep... Ben çok üzgünüm," diyorum fısıltıyla.

"Biliyorum," diyor ve gözyaşlarını silerek buruk bir şekilde gülümsüyor. "Ama artık üzüntüleri arkamızda bırakalım, olur mu?"

Yüzündeki buruk gülüş doğruca kalbime işliyor. "Seni eve götürmemi istemediğine emin misin?"

"Beni eve götür Kerem," diyor ve durup bir an gözlerime bakıyor. "Evimize götür."

Derin bir nefes alırken bir kez daha rahatlamanın verdiği o mutluluğu hissediyorum. Zeynep'in kalbi kırıkken, kendime lanetler savurmama neden olacak o mutluluktan kaçmıyorum bu sefer. Ona sıkıca sarılıp gitmesine izin vermiyorum.

29. BÖLÜM

"Bir Tutam Mutluluk"

İstanbul'a geldiğimizde Kerem'le birlikte evlilik hazırlıklarına başlıyoruz. Kerem nikâh işlemlerini Amerika'da hallederiz, bir an önce yola çıkalım dese de ben nikâhın burada kıyılması konusunda ısrarcıyım. Gerçi bu ısrarım evlendirme dairesine gidip en yakın nikâh tarihinin iki hafta sonra olduğunu öğrendiğimizde kursağımda kalıyor.

"İki hafta sonrası bizim için geç olur," diyorum Kerem'in koluna girip evlendirme dairesinden çıkarken.

Bana cevap vermek yerine, "Teyzen bir daha aradı mı?" diye soruyor. Olanlardan sonra beni aramamakta direnen annem, araya teyzemi sokmuştu. Zavallı kadın, annemin ağzıyla bana evlenmemem için yalvarıp duruyordu günlerdir.

"Bugün aramadı."

"Belki de yola çıkmış geliyordur," diyor gülerek.

"Ay deme öyle!" diyorum kaşlarımı çatarak ama durup düşününce olmayacak şey değil. Şu âna kadar gelmemiş olmaları asla gelmeyecekleri anlamına gelmiyor. Bu gidişle kaderin yönlendirmesiyle Kerem'in istediği olacak gibi. "Burada iki hafta daha bu stresle duramam ben. Bir an önce gidelim. Orada evleniriz artık."

Kerem verdiğim cevaptan gayet memnun bir şekilde, "Sen nasıl istersen güzelim," diyor eğilip beni öpmeden hemen önce. Dudaklarımızın tadını kısa bir an çıkarıp sonra ayrılıyoruz birbirimizden.

"Akşama uçak biletlerine bakalım," diyorum ve Kerem başıyla onaylıyor beni. Sonra yüzümü adamakıllı bir süzüyor.

"Nikâh günü alamadık ama senin gelinliğini alalım mı bugün?" diye soruyor bana can alıcı gülüşlerinden biriyle bakarken.

"Bir de gelinlik mi taşıyacağız? Mahvolur yol boyunca," diyerek yarım ağızla itiraz ediyorum. Küçüklüğümden beri gelinliğimi annemin dikeceğini hayal ederdim. Teyzemle ikisi metrelerce kumaşın arasında kendilerini kaybederken ben de onların telaşını keyifle izleyecektim. Şimdiyse hayallerimden oldukça farklı bir yola girmiştim. İki kişilik dünyamızda her şeyi bizim halletmemiz gerekiyordu artık.

Kerem dalgınlığımı fark etmiş olacak ki yanağıma doğru eğilip uzun uzun öpüyor beni. "Hadi ama Zeynep, ben seni gelinlikle görmek istiyorum," diyerek kanıma girip beni ikna ediyor.

Belki bu gelinlik alışverişi biraz olsun gelin oluyormuş gibi hissettirir kendimi. Hem Kerem'le birlikte geleceğimiz için bir şeyler yapmak – her ne kadar yalnız da olsak – kulağa hoş geliyor.

"Tamam," diyorum sevgilime gülümseyerek. "Önce gelinlik sonra da damatlık bakalım."

Kerem tek kaşını kaldırarak, "Damatlık?" diyor soru sorar gibi.

"Evet, hayatım," diyorum başımı sallayarak. "Haberin yoksa söyleyeyim. Beyaz elbiseyi giyen kızın yanında takım elbiseli de bir adam oluyor. Görünen o ki, takım elbiseli adam da sen oluyorsun."

Kerem sessiz bir kahkaha atıyor, ben de gülmeye başlıyorum. Sonra bana elini uzatıyor. "Hadi gidip sana şık, güzel bir gelinlik; bana da fiyakalı bir damatlık alalım."

Gelinliği almak için tahminimden çok dolanmamız gere-

kiyor. Kerem bu işten sıkılır diye düşünürken benden daha çok ilgileniyor. Yüzümü güldürmek için her zamankinden daha çok çabalıyor, hissediyorum. En sevdiğim yanıysa bunu bir zorunlulukmuş gibi değil de gerçekten isteyerek yapıyor oluşu.

Girdiğimiz beşinci gelinlikçide benim de Kerem'in de ilk görüşte vurulduğu gelinliği alıyoruz. Oldukça şık, uzun dantel kolları olan *vintage* bir gelinlik bu. Kerem'in damatlığını da gelinliğe uygun olarak *vintage* modasından esinlenerek seçiyoruz. Takımının içine seçtiği askılı kemeriyle tam bir Amerikan serserisi oluyor sevgilim.

Bu aralar o kadar çok olumsuzluk yaşadık ki Zeynep'in moralini yüksek tutmak her zamankinden daha zor. Bugün nikâh için tarih alamayınca Karadeniz'de gemileri batan kaptanlara döndü resmen. Allahtan gelinlik lafını duyunca eski neşesi yerine geldi. Aldığımız gelinlik de çok yakıştı güzelime. Eh ben de o damatlıkla fena sayılmam hani.

Yorgun argın evimize geldiğimizde Zeynep yorgunluk kahvesi yapmaya mutfağa geçiyor. Ben de onu rahatça izleyebileceğim koltuğa geçerken bilgisayardan uçak biletlerine bakıyorum. Arama motoruna uçak firmasının adını yazarken sağ tarafta çıkan reklamlara takılıyor gözüm. Mavi yolculuk başlığı dikkatimi çekiyor ve reklama tıklıyorum. Bir *cruise* gemisinin tur paketleriyle ilgili birçok link çıkıyor karşıma. Gelişigüzel birkaç tanesine bakıyorum. Baktıkça da Zeynep'in keyfini yerine getirecek yeni fikirler şekilleniyor kafamda.

"Bebeğim!" diye sesleniyorum Zeynep'e. Bir yandan kahveleri fincana dökerken bir yandan da bana cevap veriyor. "Efendim aşkım?"

"Evlenmeden önce balayına çıkma fikri hakkında ne dü-

şünüyorsun?" diye soruyorum vereceği tepkiyi görmek için yüzünü süzerken.

Kaşlarını anlamayarak çatıyor. "Evlenmeden önce balayı mı?"

"Sanırım Amerika'ya gitmeden önce seninle farklı bir şeyler yapmak istiyorum," diyorum aklıma yeni gelen mavi tura çıkma fikriyle. Zeynep elinde kahve fincanları, büyük bir hevesle salona geliyor. Yanıma otururken merakla bilgisayarda göz attığım sayfaya bakıyor. Ardından da, "Gemi mi?" diye soruyor şaşkınca gülümseyerek.

"Aslında uçak biletlerine bakacaktım ama bir anda karşıma bunlar çıktı. Sonra düşündüm de neden balayına çıkmıyoruz?"

"Ne zaman düşündün bunları?" diye soruyor kahvesinden bir yudum almadan önce.

"Iıı... Sanırım bir dakika önce," diyorum gülerek. Sesli bir kahkaha atıyor. Onun gülmesinden cesaret alarak soruyorum. "Ne dersin? Balayımızı denizde geçirelim mi?"

"Bilemiyorum Kerem... Her şey o kadar hızlı gelişti ki balayını falan düşünecek hiç zamanım olmadı. Hem daha evliliği bile halledememişken..."

"Tören sıralamalarını düşünmeyi boş ver şimdi. Balayımızın böyle geçmesini istiyor musun istemiyor musun?"

Ekrana kısa bir bakış atıyor. Sonra da, "Olabilir, neden olmasın," diyor gülümseyerek. "Amerika'ya mı gidiyor?"

"Amerika'ya giden var mı diye baktım ama burada görünmüyor," diyorum başımı iki yana sallayarak. Sonra da üstten ikinci tur paketini işaret ediyorum. "Ama bu, İstanbul'dan kalkıyor. Sonra Yunanistan'a, oradan Malta'ya ve en sonunda da İtalya'ya gidiyor."

Zeynep, seyahat rotasındaki ayrıntıları mırıldanarak okuyor. "Mikonos, Valetta, Katanya, Amalfi kıyıları, Roma."

"Son durak Roma. Biliyorsun abimler de orada, yanlarına uğrayabiliriz. Hatta istersen Roma'da bile evlenebiliriz," diyorum hevesle. Sonra da iç çekerek ekliyorum. "Sekiz gün yedi gece boyunca herkesten ve her şeyden uzakta. Sen, ben ve açık deniz."

"Kulağa oldukça güzel geliyor," diyor gülümseyerek. "Ama Amerika'ya gideceğiz sanıyordum."

"Roma'da birkaç gün kaldıktan sonra geçeriz, acelesi yok," diyorum kahvemi elime alırken.

Zeynep neşeli bir sesle gülüyor. "Ciddi ciddi gidiyoruz."

"Evet, hayatım. Senin pasaport işlemlerini halleder hallet-mez gidiyoruz."

"Bu stresin arasında söylemeyi unuttum aşkım," diyor Zeynep gözleri mutluluktan parlarken. "Benim zaten pasaportum var. Üniversite zamanı Prag'a düzenlenen bir geziye katılmıştım."

"Sen, Prag ve harika İngilizcen," diyorum kahkaha atarken. Koluma doğru şakayla karışık birkaç kez vuruyor.

"Çok kötüsün Kerem!" diyor gülmeye başladığı sırada. Sonra da, "Hayatımın en zorlu zamanıydı. Elimde elektronik sözlük, tüm geziyi çeviri yaparak geçirmiştim," diye itiraf ediyor.

"Son zamanlarda İngilizcen bayağı ilerledi aşkım." Onu kendime çekerken ekliyorum. "Hem artık yanında ben varım. Söz veriyorum, her şey çok güzel olacak."

Bana sıkıca sarılıyor. "Her şey çok güzel olacak."

Sabah saat yedide limana geldiğimizde bizi yüz yirmi iki gros tonluk ve üç yüz on yedi metre uzunluğundaki yolcu gemisi karşılıyor. Biletlerimizi almadan önce Kerem'le birlikte gemi hakkında birçok araştırma yapmıştık. Oldukça yeni bir

gemiydi ve tam kapasite dolulukta demir alacaksa eğer bizimle birlikte iki bin sekiz yüz elli kişi daha gemide olacaktı.

"Tahminimden daha büyük," diyor yanı başımda duran sevgilim.

Geminin görkemi karşısında etkilenmiş halde, "Evet aşkım," diyerek onaylıyorum onu.

Biz check-in işlemlerini halledeceğimiz sırada dostlarımız da vedalaşmak için limana geliyor. İlk olarak Mert, ardından da Derya'yla Alp ve İrem'le Erkan geliyorlar. Onlara uzaktan el sallıyoruz. Erken gelmenin avantajıyla işlemlerimizi halledip bagajlarımızı teslim ediyoruz. Sonra da dostlarımızın yanına dönüyoruz.

Alp'in kucağındaki Alper'i almak için uzanıyorum hemen. Derya'nın kopyası olan çekik gözleriyle bana bakıp sevinçle kucağıma gelmek için atılıyor Alper. Onu kollarımın arasına alıp yanağına ve boynuna minik minik öpücükler bırakıyorum, saf kokusunu içime çekiyorum.

"Kimse üzerine alınmasın ama en çok poğaça yanaklımı özleyeceğim," diyorum Alper'i göğsüme bastırırken.

"O da seni özleyecek canım. Ne de olsa haftanın birkaç gününü seninle geçirmeye alıştı," diyor Derya yanıma geldiği sırada.

"Özleyecek misin beni kuzum?" diyorum Alper'in yüzüne bakarak. Minik elleri burnumda ve yanaklarımda dolaşırken bol tükürüklü homurdanmalar çıkıyor ağzından. Gözlerimi kısarak bakıyorum bebeğe. "Ben de öyle düşünmüştüm, haklısın," diyorum gülerek. Alper'den sonra Derya ve Alp'le sarılıyoruz birbirimize.

"Gemiye bindikten sonra bir daha buraları hiç düşünme," diyor Derya, Alper'i benden alırken. Alp de bir abi edasıyla kolunu omzuma atıyor. "Annenler gelirse onları biz idare edeceğiz, aklın kalmasın," diyor.

"Sağ olun ikiniz de." Ellerini tutup minnetle sıkıyorum.

Benden sonra Kerem de vedalaşıyor onlarla. Alp çok sevdiği abilik rütbesini kullanarak Kerem'e bolca nasihat veriyor. Bu arada beni üzerse iki elinin yakasında olacağını da bol bol hatırlatıyor. Sevgilim, Alp'in söylediklerini gülümseyerek dinleyip olgunlukla başını sallıyor.

Deryalardan sonra, Mert'in yanına geçiyoruz. İlk önce Kerem sarılıyor kuzenine, sonra da ben.

"Yolunuz açık olsun," diyor Mert samimi bir sesle. "Şimdiden ikinizi de tebrik ederim."

"Sağ ol kardeşim," diyor Kerem, Mert'in sırtına vurarak. Ben de gülümseyerek teşekkür ediyorum.

"Oğuz Abimlere ve teyzemlere selamlarımı iletirsin Kerem," diyor Mert. "İtalya'ya gelmem zor ama önümüzdeki ay Amerika'ya geleceğim. O zaman görüşürüz zaten."

"Gelirken Pia ve Herkül'ü de getirirsin kardeşim," diyor Kerem. Aslında giderken onları da yanımızda götürmek istemiştik ama hem uluslararası seyahat protokolleri gereği hem de gemide sorun olacağı için onların gelişini biraz ertelemek zorunda kalmıştık. Biz yokken Mert'e kalacaktı ikisi de.

"Hallederiz abicim, merak etme," diyor Mert göz kırparak.

"Sana da zahmet veriyoruz, inan ki çok mahcubum," diyorum iç çekerek.

Mert beni rahatlatmak istercesine gülümsüyor. "Durumlar bu kadar ciddi olmasaydı kızardım ama şimdi geçerli bir sebebiniz var."

"Mert halleder, üzülme sen," diyor Kerem de.

Mert'ten sonra sıra İrem'le Erkan'a geliyor. Yanlarına giderken İrem'in mavi gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum. Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında başını Erkan'a doğru çevirip çaktırmadan gözlerini siliyor. Sonra da yüzünde büyük bir gülümsemeyle bakıyor bize.

Erkan beni şaşırtarak İrem'e konuşacak kadar zaman tanımak için kendince durumu kurtarıyor. "Var ya Zeyno, giderayak yine benim başımı yaktın! Bu arkadaşın tutturdu biz niye gemiyle balayına çıkmadık diye," diyor güya bana kızarak.

Söylediğine gülüyorum. "Eh, sen de eşek değilsin ya evlenme yıldönümünde götürürsün arkadaşımı," diyorum muzip bir ifadeyle.

"Götürür tabii," diyor İrem, Erkan'ın elini sıkıca tutarken. Sonra da bana dönüp konuşmaya devam ediyor. "Hem o zamana kadar siz de dönmüş olursunuz Zeyno. Gemi yolculuğunun nasıl geçtiğini anlatırsın bana."

Ne zaman geri döneceğimizi bilmediğimden cevap vermek yerine gülümsemekle yetiniyorum. İrem, Erkan'ın elini bırakıp yanıma geldiğinde sıkıca sarılıyoruz birbirimize.

"Seni özleyeceğim," diyorum arkadaşımın sırtını sıvazlarken.

"Ben de..." diyor kısık bir sesle. Onun ağlamamak için kendini sıktığını anlıyorum. Üzerimize kasvetli bir hava çökmeden önce gülerek konuşuyor. "Bana bol bol fotoğraf at, olur mu? Özellikle nikâh gününden istiyorum."

Gülerek başımı sallıyorum. "Tamam, atarım."

Erkan da yanıma gelip bana sarılıyor. "İyi yolculuklar kıvırcık," diyor sırıtarak. Numaradan kaşlarımı çatarak ona parmağımı sallıyorum. "Bana kıvırcık deme."

"Hâlâ mı ya?" diyor şaşkınca. Gülmeye başlıyorum ve bir gün bunu diyeceğime ihtimal vermeyeceğim şeyi söylüyorum. "Hayır, artık değil." Sonra da barış anlaşması imzalamış iki düşman ülkenin yorgun gülümsemesiyle bakıyoruz birbirimize.

"İnşallah çok mutlu olursun Zeyno," diyor Erkan ve Kerem'e dönerek, "sen de birader," diye ekliyor.

"Eyvallah birader," diyor Kerem gülerek.

Kerem elimi tuttuğu sırada, "Artık gitme vakti sevgilim,"

diyor. Yüzüne bakıp gülümsüyorum. Sonra da arkadaşlarıma son kez bakıp bizi yeni hayatımıza götürecek gemiye hayatımın aşkıyla birlikte biniyorum.

Zeynep'le birlikte yerleştiğimiz mercan rengi kamara, balayı suiti olarak geçiyor ve kendisine ait çok güzel bir balkonu var. Sevgilim henüz İstanbul'dan çıkmadığımız için Boğaz manzarasını izlemek için balkonda. Bense gelinlik ve damatlığı kırışmadan dolaba asıyorum. İşim bittikten sonra balkona, sevgilimin yanına geçiyorum.

Kollarını demirlere yaslamış, Boğaz rüzgârıyla uçuşan saçları iç gıcıklayıcı bir manzara oluşturuyor. Sessiz adımlarla yaklaşıp ona arkasından sarılıyorum. İrkilir diye beklerken kedi gibi sokuluyor göğsüme doğru. Sonra da yüzünü bana dönerek gözlerime bakıyor.

"Şimdiden hafifledim," diyor huzurlu bir sesle. Duyduğum sözler üzerine ben de hafifliyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum alnına bir öpücük kondurmadan hemen önce. Kollarını belime sarıp başını göğsüme yaslıyor. Bir süre sessizce manzarayı izliyoruz. Deniz kokusu, Zeynep'in kokusuna karışıyor. Sorunlardan uzaklaştıkça artan huzur ikimizi de sarmalıyor. Bunun tadını çıkarıyorum.

"Kerem," diyor Zeynep biraz kaygılı bir sesle. Kaşlarımı çatıp yüzüne bakıyorum.

"Ne oldu sevgilim?"

"Biz gemideyiz," diyor sanki daha yeni farkına varmış gibi.

"Bir sorun mu var güzelim?" diye soruyorum anlamayarak.

Bana endişeli gözlerle bakıyor. Sonra da en sevdiği filmi aklına getirerek, "Ya gemi batarsa? Ya sana bir şey olursa?" diyor.

Söylediklerine gülmemek için kendimi zorluyorum. "Ge-

minin kıçında okuduğum isim Titanic değildi aşkım. Yoksa lenslerimi mi düşürdüm yine?"

"Dalga geçme," diye susturuyor beni. "Titanic'te olmadığımızı biliyorum ama insan yine de düşünmeden edemiyor."

Yüzünü ellerimin arasına alıp çok ciddi bir ifadeyle konuşuyorum. "Gemi batar mı batmaz mı bilmiyorum aşkım ama olur da batarsa ben Jack kadar centilmen olmam, atarım seni o tahtanın üzerinden."

Gülerken, "Seni pislik," diyerek koluma vuruyor. Ben de gülmeye başlıyorum.

"Şakasına söylüyorum ama at bu kötü düşünceleri aklından. Ne biz Titanic'teyiz ne de kaderimiz filmdekiler gibi." Zeynep beni ilgiyle dinlerken devam ediyorum. "Unutulmaz olmak için illa ki mutsuz sonlara gerek yok. Biz mutlu sonla da unutulmaz olabiliriz. Hem sen beni unutmadığın sürece sorun yok."

Zeynep söylediklerimden sonra dudaklarıma uzanıyor. Yavaş başlayan öpüşmemiz gitgide alevleniyor ve sevgilimi kamaraya doğru çekiyorum. Yatağın yanına geldiğimizde önce Zeynep sonra da ben düşüyorum yatağa. Dudaklarından boynuna doğru bir yol izliyorum. Ellerim sabırsızca üzerindekileri çıkarmaya çalışıyor ama Zeynep bana engel oluyor. Yatakta ani bir hareketle dönüp üzerime çıkıyor. Dudaklarıma bir öpücük bıraktıktan sonra da konuşuyor. Gözleri her ne kadar şehvetle parlasa da, "Evlenmeden olmaz," diyor gülerek.

Söylediğine gülüyorum. "Güzel şakaydı aşkım," diyorum ve onu tekrar altıma alıyorum. Hevesle boynuna uzanırken, "Nerede kalmıştık?" diye mırıldanıyorum.

"Evlilik diyorduk... Ben ciddiyim," diyor kıkırdayarak. Zeynep'ten gelen cevaba gülüyorum. Acaba daha ne kadar uzatacak bu şakayı.

"Yatakta şaka olmaz," diyorum ciddi olmaya çalışarak yü-

züne bakarken. Zeynep dayanamayıp dudağıma bir buse bırakıyor. Ben devamını getirmek için yüzüne eğilirken elini dudaklarımızın arasına koyarak bana engel oluyor.

"Madem yeni yerlere gidiyoruz, hem de evlenmek için. O zaman nikâha kadar biraz sabırlı olmalıyız bence," diyor gözlerime sevimli bir ifadeyle bakarken.

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana sallıyorum. "Pek sanmıyorum," diyorum onu vazgeçirmek için.

O da yüzünü sevimli bir ifadeyle buruştururken, "Olur olur," diyor.

"Sen gerçekten ciddi misin?"

Önce gülüyor ama sonra kendini toparlayarak, "Evet," diyor. Aldığım cevaptan sonra yatağın boş tarafına geçip uzanıyorum.

"Yani balayında böyle kardeş kardeş yatacağız ha?" diyorum.

"Biz evli değiliz ki daha, ne balayından söz ediyorsun?"

Zeynep'in söyledikleriyle düşünceler aklımın içinde uzun soluklu bir koşuya çıkıyor. Koştukları yol bir sonuca varınca yataktan kalkıp hızla kamaradan çıkıyorum.

Kerem'in bir şey demeden kamaradan çıkışı beni tedirgin ediyor. Umarım reddedilme psikolojisine kapılmamıştır. Duvarları mercan rengi kadife kumaşla kaplı kamarada birkaç adım atarak ne yapacağımı düşünüyorum. Kerem'in yanına gitmeden önce sakinleşmesi için biraz zaman tanıyorum.

Yarım saatten daha fazla zaman geçince artık sevgilimi aramaya başlamanın zamanı geldi diye düşünüyorum. Sert ve duvar örmüş bir Kerem'le karşılaşma ihtimalinden dolayı da cesaret için odadaki servis sehpasında duran şampanyaya bakıyorum. Gözüme oldukça yavan geliyor. Biraz daha sert

bir şeyler bulabilme umuduyla mini bara göz atıyorum. Tek seferde içimlik tekila şişesini açıp içeceğim sırada kamaranın kapısı açılıyor, Kerem gülerek içeri giriyor. Onun gülümsemesiyle elimdeki tekila şişesini geri bırakıyorum. Gülümseyerek bakıyorum yüzüne.

"Nereye gittin? Bana kızgın mısın yoksa?" diye soruyorum yanıma geldiğinde. Başını iki yana sallıyor.

"Evlenmek istiyordun, değil mi?"

"Evet," diyorum ve şakayla karışık gülüyorum. "Gemide nikâh memuru mu varmış yoksa?"

"Daha da iyisi..." diyor gizemli bir sesle. Sonra da beni kollarının arasına alıp kulağıma doğru fısıldıyor. "Hazırlansan iyi edersin güzelim. Bugün güneş batmadan önce karım olacaksın."

Kerem'in kendinden emin konuşması dikkatimi çekiyor. "Nasıl olacakmış o?" diye merakla soruyorum.

"Kaptanla konuştum. Uluslararası sulara geçtiğimizde nikâhımızı kıyacak," diyor oldukça romantik bir sesle. Ellerimi bir an heyecanla ağzıma kapatıyorum. Kerem, gözleri ışıl ışıl parlarken beni gülümseyerek izliyor.

Duyduğuma inanamayarak, "Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Gerçekten sevgilim," diyor bana sarılırken. Dudaklarımızı birleştirip ağır ve ilerleyen zamanların beklentisiyle dolu bir şekilde öpüyor beni. Nefes nefese kaldığımızda ayrılıyoruz. Yine de yüzlerimiz ayrı kalamıyor birbirinden. Dudakları konuşurken benimkilere değecek kadar yakınken, "Hazırlanmamız lazım, akşamüzeri katılmamız gereken bir nikâh var," diyor.

"Bizim nikâhımız," diyorum mutlulukla.

"Bizim nikâhımız," diye tekrarlıyor. Sonra da elimden tutup beni suitin büyük banyosuna götürüyor. "Önce banyo yapalım," diyor çapkın bir gülüşle.

"Birlikte mi?"

Aklından hiç hinlik geçmiyormuş gibi, "Tek banyomuz var ve zamanımız kısıtlı," diyor bana masum masum bakarken.

Haline gülüyorum. "Ah, unutmuşum."

Neredeyse bir saate yakın kalıyoruz banyoda. Kerem'in beni yıkarken vücudumda gezen ellerinin aynı anda hem aşkı, hem şefkati, hem de şehveti barındırmasına şaşıyorum. İşin güzel yanı, hiçbir duygu bir diğerinin önüne geçmiyor. En azından şimdilik.

Banyodan sonra hazırlanma süreci başlıyor ve o an anlıyorum ki Kerem nikâhımıza beni kendi elleriyle hazırlama konusunda oldukça kararlı. Önce özenle kuruluyor. Sonra iç çamaşırlarımı ve gelinliğimi giymemde yardımcı oluyor. Gelinliğin düğmelerini kapatırken her düğmeden sonra bir öpücük konduruyor sırtıma.

"Bunları kapatırken gösterdiğim sabrı açarken de gösterebileceğimden emin değilim," diyor boğuk bir sesle. Aynadaki yansımadan yüzüne bakıyorum. Gözleri sırtımda gezerken yüzü şehvetten kıvranıyor resmen.

"Akşam için bir şeyler düşünürüz," diyorum cilveli bir sesle. Kerem dayanamayıp beni kendisine döndürüyor ve dudakları oldukça sert bir şekilde çarpıyor dudaklarıma. Onu oyaladığım için bana birazcık da olsa kızgın olduğunu öpücüğünün sertliğinden anlıyorum.

Sanki onu ayartan benmişim gibi, "Şimdi uslu dur da son dakika şeytana uymamayım," diyor beni uyararak. Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdığımda, "Hiç olmadığım kadar usluyum," diyorum.

Gelinliğimi giydirdikten sonra elimden tutup beni döndürüyor. Sonra da gördüğü manzaradan hoşlanmış olacak ki gayet memnun bir sesle, "Harika görünüyorsun sevgilim," diyor.

Aynadaki yansımama baktığımda ben de halimden mem-

nun bir şekilde gülümsüyorum. Sonra da Kerem'i hazırlamak için atılıyorum. "Şimdi de seni hazırlayalım."

Kerem kendini ellerime bırakıp ânın tadını çıkarıyor. Gömleğinin üzerine askılı kemerini taktığımızda, parmaklarını kemere takıp bana çapkın bakışlarından biriyle bakıyor.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor seksi bir sesle.

"Âşık bir serseri gibi," diyorum gülerek ve onu dudaklarından öpüyorum. "Tam bana göre bir serseri."

"Duymak istediğim cevap buydu," diyor elleri sırtımda gezinirken.

İkimiz de giyindikten sonra saçlarımı Kerem'in istediği gibi sol omzuma alıp salık bırakıyorum. Kerem odadaki çiçek aranjmanında yer alan beyaz çiçekli bahar dalından birini saçıma takıyor. Birini de ceketinin yakasına iliştiriyor. Hazır bir halde birbirimizi baştan aşağı beğeniyle süzüyoruz.

"Beni her zaman sevecek misin?" diye soruyorum Kerem'e.

Hiç tereddüt etmeden cevaplıyor. "Evet, her zaman."

"Ne kadar çok?" diye soruyorum bu sefer de.

Birkaç saniye yüzüme gülümseyerek bakıyor. Sonra eli boynumda asılı duran kolyeye gidiyor. Parmağı bana İtalya'dan aldığı antika kolyenin üzerinde gezerken, "Deniz fenerinin, denizi sevdiği kadar çok," diyor.

Aldığım cevapla yüzümü aydınlatan bir gülümseme gelip yerleşiyor suratıma. Aynı şekilde Kerem de bana gülümsüyor. Ardından o da bana aynı soruyu soruyor.

"Beni her zaman sevecek misin?"

"Sonsuza kadar," diyorum aşk dolu bir sesle.

"Peki ne kadar çok seveceksin?" diyor meraklı gözlerle beni süzerken.

Ellerine uzanıp sıkıca tutuyorum. "Yolunu kaybeden bir ruhun, deniz fenerlerini sevdiği kadar çok."

Kerem duyduğu cevaptan memnun bir şekilde dudakları-

ma eğiliyor ama istediğini alamadan kamaranın kapısı çalınıyor. Kaptan tarafından gönderilen görevli, nikâh için gerekli sulara geçtiğimizi, arzu edersek nikâhı üst güvertedeki restoranda kıyabileceğimizi söylüyor.

Kerem'le ele ele görevliyi takip ederek güverteye çıkıyoruz. Görevli bizden hızlı davranarak restorana giriyor ve o girdikten kısa bir süre sonra restorandan düğün müziği yükseliyor. Kalbim bir an için heyecanla kasılıyor. Kerem'in elini daha sıkı tutuyorum. İçeri girmeden önce birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Hazır mısın güzelim?" diyor coşkulu bir sesle.

"Hazırım sevgilim," diyorum ve müziğe uygun, yavaş adımlarla restorana adım atıyoruz.

Yemek yiyen yolcuların kimisi şaşkınlıkla, kimisi gülümseyerek bakıyor bize. İçlerinde merakla fotoğrafımızı çeken hatta bizi videoya alanlar bile olduğunu görüyorum. Sanırım biz karaya ayak basmadan tüm dünya evlendiğimizi öğrenmiş olacak. Bunu düşünmek bir anlık da olsa kendimi kötü hissetmeme sebep oluyor ama kendinden emin bir şekilde elimi tutan sevgilime baktığımda tüm kaygılarım aynı hızla uçup gidiyor.

Masaların arasından geçip restoranın ortasındaki dans pistinde bizi bekleyen kaptanın yanına vardığımızda müzik susuyor. Yabancı olduğunu bildiğim kaptan, yemeklerini yiyen yolculara aksanlı Türkçesiyle durumu kısaca açıklıyor. Kerem'le ben de gülümseyerek bakıyoruz tanımadığımız bu insanlara.

"Herkes hazırsa başlayalım mı?" diye soruyor babacan görünümlü kaptan. Bizim cevap vermemizi beklemeden ikimizin de sol elini alıp birleştiriyor. Cebinden çıkardığı halat parçasıyla ellerimizi birbirine gemici düğümüyle bağlıyor. Ben şaşkınca kaptanı izlerken isimlerimizle hitap ederek sorularını soruyor.

Aksanı yüzünden dediklerini anlayabilelim diye yavaş konuşarak, "Siz, Zeynep Bayraktar, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırıncaya kadar Kerem Akman'ı kocanız olarak kabul ediyor musunuz?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce Kerem'in yüzüne bakıyorum. Cevabımı beklerken yüzünde âşık adam gülümsemesi var. Çenesi yaşadığı onurla hafifçe yukarı kalkmış. Bakışları derin ve yoğun. Derin bir nefes alarak hayatımı sonsuza kadar değiştirecek cevabı veriyorum.

"Evet!" diyorum ve sesim, içimdeki heyecana rağmen oldukça kararlı çıkıyor. Aynı anda restorandaki yolcuların alkışları yükseliyor ve etrafımızda flaşlar patlıyor. Gözümü alan flaş ışıkları arasından Kerem'e gülerek bakıyorum.

Benim cevabımdan sonra kaptan, Kerem'e dönerek yine yavaşça ve tane tane konuşarak sorusunu soruyor.

"Siz, Kerem Akman, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırıncaya kadar Zeynep Bayraktar'ı karınız olarak kabul ediyor musunuz?"

Sevgilim bana bakıp göz kırptıktan sonra restoranı inletecek bir şekilde, "Evet!" diye coşkuyla cevap veriyor. Tekrardan alkışlar yükseliyor.

Kaptan ellerimizi birleştiren gemici düğümünü çözerken, "Ben de deniz kanunlarının bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum," diyor.

Halat çözülmesine rağmen Kerem'le ellerimizi ayırmıyoruz. Birbirimizin gözleri içinde kaybolurken kaptanın, "Gelini öpebilirsin," sözünü işitiyorum.

Kerem gülerek dudaklarıma doğru eğiliyor ve beni asla unutamayacağım bir tatlılıkla öpüyor. Mutluluktan ayaklarım yerden kesilirken kulaklarımda kalbimin gümbürtüsünü duyuyorum. Bizim için kısa ama izleyenler için uzun bir andan sonra dudaklarımız nihayet ayrılıyor birbirinden. Yolcuların alkışları arasına birkaç ıslık sesi karışıyor.

Kerem bana sıkıca sarılırken, "Seni seviyorum karıcığım," diyor kulağıma doğru mırıldanarak. Gözlerimi kapatarak bu anı hafızama kaydediyorum.

Onu kendime çekmek için uzanırken, "Seni seviyorum kocacığım," diyorum.

Dışarıda güneşin battığı sırada benim aydınlığım doğuyor. Deniz fenerimi bulmuş olmanın verdiği güvenle bir daha yolumu kaybetmekten hiç korkmuyorum.